

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Star Harbor
Book Two

@Çeviri Kitaplar

When we Fall

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LENA HENDRIX

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

When we Fall

USA *TODAY* EN ÇOK SATAN YAZAR
LENA HENDRIX

Telif hakkı © 2025 Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Bu eser, AI teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişi, yer veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir veya kurgusal niteliktedir.

Gelişimsel düzenleme: Paula Dawn, Lilypad Lit

Kopya düzenleme: James Gallagher

Düzeltilme: Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Model ve Discreet kapak tasarımı: TRC Designs by

Cat Model kapak fotoğrafçılığı: Wander Aguiar

*Hala size takıntılı birini bulmayı umut eden yaşı, bekar kadınlar...
Daha genç bir erkeği düşündünüz mü?*

BAĞLANALIM

Haber bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, hediyeler ve yeni kitap önerileriyle ilgili güncel bilgileri alacaksınız! Size spam göndermeyeceğime ve sadece eğlenceli ve heyecan verici bir şey paylaşacak olduğumda e-posta göndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda, Choosing You (çok ateşli bir Chikalu Falls romanı) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını da alacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun.

YAZARIN NOTU

Bu kitapta sadakatsizlikten (ana karakterlerden değil, ebeveynlerden) bahsedilmektedir. Bir ocuğun terk edilmiş ve istenmeyen hissettiğine dair referanslar bulunmaktadır. Ayrıca, boşanma sonrası benlik algısı ve tek ebeveyn olarak kendinizi bulma mücadelesi de ele alınmaktadır.

Hayatının ritmini kaybetmiş bekar bir anne ile ona bu ritmi bulmasında yardım etmeye can atan, çok istekli, genç bir erkek arasında lezzetli yetişkin içeriği içeren birkaç sahne bulunmaktadır. Keyifli okumalar!

DÜŞTÜĞÜMÜZ ZAMAN

YILDIZ LİMANI

KİTAP 2

LENA HENDRIX

LENA HENDRIX LLC

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. [Selene](#)
2. [Selene](#)
3. [Austin](#)
4. [Selene](#)
5. [Austin](#)
6. [Selene](#)
7. [Selene](#)
8. [Austin](#)
9. [Austin](#)
10. [Selene](#)
11. [Austin](#)
12. [Austin](#)
13. [Selene](#)
14. [Austin](#)
15. [Selene](#)
16. [Selene](#)
17. [Austin](#)
18. [Selene](#)
19. [Austin](#)
20. [Selene](#)
21. [Selene](#)
22. [Austin](#)
23. [Selene](#)
24. [Austin](#)
25. [Selene](#)
26. [Austin](#)
27. [Selene](#)
28. [Austin](#)

29. [Selene](#)

30. [Selene](#)

31. [Austin](#)

32. [Selene](#)

33. [Austin](#)

34. [Selene](#)

35. [Austin](#)

36. [Selene](#)

37. [Austin](#)

38. [Austin](#)

39. [Selene](#)

[Epilog](#)

[Sıradaki: Donun Altında Teşekkür](#)

[Bağlantı kurmak ister](#)

[misiniz? Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Lena Hendrix'in diğer kitapları](#)

BU KİTAP

Bir dadıya ihtiyacım var. Dikkatimi dağıtan birine değil.

Kesinlikle, yıkıcı bir gülümsemeye, dövmeli kollara ve benim gibi soğukkanlı bir kadını bile etkileyebilecek bir çekiciliğe sahip yirmili yaşlarında bir erkeğe ihtiyacım yok.

Ama kızım okul sonrası bakımdan (yine) atıldığında ve güvenilirmez dadımız (yine) ortadan kaybolduğunda, Austin Calloway yan daireye taşınır ve hayatımıza girer.

Şimdi ödevlere yardım ediyor, gömleksiz akşam yemeği pişiriyor ve sanki hep buraya aitmiş gibi kahveyle ortaya çıkıyor.

O çok genç.

Çok samimi.

Kızıma karşı çok iyi. Çok yakın.

Ve en kötüsü ne biliyor musun? Beni tamamen görüyor —
çatlaklarımı, stresimi, sahip olduklarımı korumak için ördüğüm duvarları.

Onu uzak tutmaya çalıştıkça, onu içeri almayı daha çok istiyorum.

Ama birini içeri almak, her şeyi riske atmak anlamına geliyor.

O yanlış seçim... Tabii düşersek ne olacağını görmeye sonunda hazır değilsek.

BİR

SELENE

SAÇLARIM fare yuvası gibiydi, göğüslerim dışarı çıkmıştı ve denizcilik müzesiyle sanal toplantıma geç kalmam için tam on iki dakikam vardı.

Saate tekrar baktım.

Amanda nerede kaldı?

Amanda, pek güvenilir olmayan bakıcım, sabahları kızım Winnie'ye bakacaktı. Parka gitmek ya da dondurma yemek gibi bir gezinti, erken gelişmiş beş yaşındaki kızımı oyalamak ve yormak için yeterli olur diye ummuştum.

Göğsümün ortasında derin bir acı hissettim. O hemen üst katta olmasına rağmen onu bu kadar özlemekten nefret ediyordum.

O kişinin ben olmasını çok isterdim, ama boşandıktan sonra ödemem gereken faturalar ve her geçen an daha da uzayan bir yapılacaklar listesi vardı.

"Anne!" Winnie'nin çığlığı merdivenlerden aşağıya doğru uçtu ve zaten endişemin yaşadığı yer olan göğsüme çarptı.

Sinirlendim ve ona bağırma isteğimi bastırdım.

Bir iç çekerek kahve fincanımı masaya koydum. Daha sonra mikrodalgada yeniden ısıtabilirdim. Aceleyle bluzumun düğmelerini ilikleyerek yukarı çıktım.

"Win, sana kaç kez söyledim, bu evde birbirimize bağırmayız. Benden bir şey istiyorsan, aşağı inip..."

Durup, banyoda bir taburede duran beş yaşındaki kızıma baktım. Saçları ıslak ve parlak bir şekilde bir tür... yapışkan maddeyle kaplıydı.

Lütfen saç jeli olsun, yapıştırıcı olmasın. Lütfen saç jeli olsun, yapıştırıcı olmasın.

Yapışkan eli banyo dolabına bulaşmış, kendini görmek için eğilmiş, dudaklarını bükmüştü. "Elodie teyzeminki gibi kıvrıkcık saçlarım olsun istiyorum."

Ne yazık ki, Winnie'nin koyu saç rengi kız kardeşininkine benziyordu, ama saç yapısı benimkine benziyordu: yarı düz, yarı kıvrıkcık, üzücü bir karışımdı ve bu yüzden kız kardeşimin zahmetsizce dalgalı saçlarını hep kıskanmıştım.

Nefes verdim ve kızıma doğru ilerlerken ona yumuşak, anlayışlı bir gülümseme sundum. Ellerimle yüzünü kavradım, yanaklarını sıkıştırdım ve dudaklarındaki somurtkanlığı vurguladım. "Bence saçın olduğu gibi mükemmel."

Çocukluğumdan kalma seslerin yankılarını yuttum. *O saçlarına bir şeyler yapsan çok daha güzel olurdun. Hiç ablan gibi şekillendirmeyi denedin mi?*

Onun tatlı, somurtkan yüzüne baktım. "Bak ne diyeceğim," dedim. "Gerçekten bukleler yapmak istiyorsan, bir profesyonel çağırırız." Parmak uçlarımı saçlarına kaydırmaya çalıştım, ama yapışkan saçlar bunu imkansız hale getirdi. "Elodie teyze ve Cal için akşam yemeği pişirebiliriz, eminim sana birkaç ipucu vermekten mutluluk duyacaktır."

Kriz atlatıldı, Winnie'nin büyük kahverengi gözleri parladı. "Levi de mi?"

Ben güldüm. "Levi de." Levi, Cal'ın on dört yaşındaki oğluydu ve Winnie'nin gözünde, şimdiye kadar var olmuş en havalı çocuktü.

Kızımın arkasında durdum, ellerimi omuzlarına koydum. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmem için ne kullandın?"

"Guh-ell," dedi gururla.

Winnie, anaokuluna başlamadan önce okumayı öğrenmek konusunda çok ısrarcıydı, bu yüzden onun *jel* demek istediğini hemen anladım. Fonetik bilgisi güçlüydü, ama hala öğrenme aşamasındaydı.

Rahat bir nefes aldım. *Tanrıya şükür.*

Toplantımdan önce kalan çok az zamanı zihnimde hesapladım.

Gözlerimiz aynada buluştu; benimki yorgun, onunkisi ise inanılmaz derecede umutluydu. "Buna ne dersin?" Saçlarını geriye tarayarak at kuyruğu yapmaya başladım. "Bugün geriye taralı at kuyruğu yapabiliriz." Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Çok şık."

Winnie, tam olarak ikna olmamış gibi aynada kendine baktı, sonra kalbimi burkan geniş, dişleri aralıklı bir gülümsemeyle gülümsedi.

876 krizinden 1'i önlendi. Tamam.

Saçlarını yeterince geriye taradıktan sonra, omuzlarını bir kez daha sevgiyle sıktım. "Gitme zamanı. Amanda her an burada olabilir ve benim de iş görüşmem var."

"Ne?" Winnie yüzünü buruşturarak aynadaki gömleğimi işaret etti ve ben de aşağı baktığımda krem rengi bluzumun yakasında gizemli bir leke gördüm.

Sinirlenerek banyodan çıktım ve gömleği başımdan çıkardım. "Lütfen giyin," dedim omzumun üzerinden, bluzumu yatak odasındaki çamaşır sepetine atarken.

Çekmecemi başka uygun bir seçenek bulmak için karıştırırken, ön kapı iki kez çalındı ve ardından açıldı.

"Benim," diye seslendi küçük kardeşim Kit.

Gözlerim tavana doğru kaydı. *Küçük mucizeler için şükürler olsun.*

"Hey," diye merdivenlerden seslendim. "Giyiniyorum. Kahve makinesinde kahve var."

Winnie, siyah-beyaz çizgili bir üst ve pembe tutu giymiş, merdivenlerden dans ederek teyzesini karşılamaya geldi.

Önceki gece kıyafetlerimi çıkarırken ikinci bir kıyafet seçeneği hazırlamamıştım, ama son zamanlarda hayatımın gidişatına bakılırsa, muhtemelen hazırlamalıydım. Mütevazı bir yaka ve kısa kollu, sade siyah bir triko bluz seçtim. En azından üzerine bir şey bulaşırsa, koyu rengi onu gizleyebilirdi.

Saate baktım. *Dört dakika.*

Pantolon giyecek zamanım yoktu, makyaj yapmaya hiç gerek yoktu, uyku şortumla merdivenlerden aşağı indim.

Kit, kesik şort ve lacivert tişörtle tezgahın üzerine oturmuş, kahvesini yudumlarken her zamanki gibi hiç rahatsız görünmüyordu.

"Yarım saatliğine seni kaçırabilir miyim?" diye yalvardım. "Acil bir durum var. Amanda'nın nerede olduğunu bilmiyorum ve denizcilik müzesiyle bir görüşmem var..." Saatime baktım. "Tam şu anda."

Kit, kahve fincanını selamlayarak kaldırdı ve ağzında kocaman bir yudum yaban mersinli kekle konuşmaya devam etti. "Tamamdır patron."

Rahatlama ve minnettarlık hissi beni sardı.

Soğuk kahve fincanımı aldım ve Kit'in kolunu sıktım. "Teşekkürler. Çabuk olacağım, söz veriyorum."

Kit başını salladı, sonra kıkırdadı. "Bugün pantolonsuz Çarşamba mı?" diye sordu, uyumsuz kıyafetlerimi fark ederek.

Omuz silktim. "Sanal toplantı var ve başka seçeneğim yok." Kıyafetimin her parçasını işaret ettim. "Üstte profesyonel bir görünüm." Elim pijama şortuma düştü. "Altta ise zor durumdaki bekar bir anne."

Kit'in esprili cevabını beklemeden arka kapıdan çıktım ve çimlerin üzerinden arka taraftaki arabalık binaya koştum.

İlk başta, Star Harbor şehir merkezinin kenarlarında bir dubleks dairede yaşamak ideal değildi, ama zamanla bunun avantajlarını keşfettim. Avrupa tarzı evin arka bahçesinde oldukça büyük bir garaj vardı. Emlak yöneticimi küçüklüğümden beri tanıyordum ve Nancy'ye kullanılmayan alanı ofis ve restorasyon alanı olarak kullanıp kullanamayacağımı sorduğumda, hiç umursamadı.

Burası, hayatımın kaosunda bir sığınak gibiydi.

Arabalık, eski çınar ağaçlarının gölgesinde yer alıyordu, yıpranmış tuğlaları ve beyaz süslemeleri, tırmanan sarmaşıklar ve yaz sonu güneş ışığıyla yumuşatılmıştı. Martılar yüksekte uçuyor, çitlerin boyunca uzanan kumul çimlerinin hışırtısı altında uzaklardan çığlıkları duyuluyordu. Böyle nemli Ağustos sabahlarında, esinti Michigan Gölü'nden temiz bir tatlılık getiriyordu: tatlı su ve kum, yaz sonu çamlarının keskin yeşiliyle çevrili. Çitleri düzgün ve özenli bir şekilde budamıştım, ama veranda merdivenlerinin yanındaki yabani bergamot uysallaşmayı reddediyordu.

Ofisimde her şey değişmişti. UV korumalı pencerelerden serin, filtrelenmiş ışık içeri sızıyordu. Düz dosyalar ve çalışma masaları duvarları boyunca düzgün sıralar halinde dizilmişti, aletler sessiz bir amaçla düzenlenmişti — kemik

klasörler, pH kalemleri, yumuşak fırçalar tam da olması gerektiği gibi yerleştirilmişti. Winnie'nin ani bir şekerleme için kapladığı zamanlar dışında, köşede pembe kadife bir şezlong dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Pamuk eldivenler ve tarih kokuyordu ve günde birkaç saatlik mutluluk dolu saatler boyunca, sessiz, düzenli ve tamamen kontrolüm altındaydı.

Ama kapıyı açar açmaz, her şeyin yolunda olmadığını anladım.

Havadaki nem oranı normal değildi. Nem alma cihazına baktım, ışığı uğursuz bir kırmızı renkte yanıp sönüyordu. Bu bir sorundu, ama telefon görüşmesi bitene kadar beklemesi gereken bir sorun.

Bir örümcek düz dosya dolaplarının üzerinde dans ediyordu ve ben çığlık attım, sonra elimi uzatıp onu kim bilir nereye fırlattım. Tüm vücudum titredi. Bilgisayarımı açtım ve her şeyin açılmasını beklerken ayağımı yere vurarak ritim tuttum.

"Hadi," diye fısıldayarak masayı tıklattım. "Hadi, hadi..."

Zaten iki dakika geç kalmıştım.

Dijital takvimimi açtıktan sonra, toplantının bağlantısını tıkladım ve saçımı düzelttim. Parmaklarım başımın arkasındaki bir düğüme takıldı. Yüzümü buruşturdum.

Kahretsin.

Uysuz saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve omuzlarımı düzelttim. Yüzüme zarif, kayıtsız bir gülümseme takınmak için elimden geleni yaptım. "Başarabilirsin."

Düzgün gülümsemem kenarlarından titredi ve umarım müşteri ekranın arkasından bunu fark etmemiştir. Otuz dakikalık toplantı neredeyse bir saat sürdü.

Yerel denizcilik müzesiyle çeşitli projeler üzerinde çalışıyordum; bunlardan biri özellikle kayıtlarını dijitalleştirmektir. *Bugün* yüklenmesini istiyorlardı.

Sarı not defterimin temiz bir sayfasına geçtim ve bunu yepyeni bir yapılacaklar listesinin en üstüne ekledim — sonuncusu artık yarı bitmiş bir kaos mezarlığı

yarım kalmış kaosun mezarlığı olmuştu.

İyi bir listeyi severdim, ama önceki listedeki görevlerin hiçbirini tamamlanmadan her zaman yeni bir listeye başlamam gerekiyordu. Beni kurtaran şey, dijitalleştirilmiş kayıtlardan sonra başlayabileceğim projeydi.

Köşedeki rafa göz attım, gözlerim yaklaşan projemin kalın, sararmış sayfalarında durdu.

Son zamanlarda bir müşteri, 1902'den kalma küflü, muhtemelen lanetli bir düşün albümü bırakmıştı.

Kitabın *sırlar gibi koktuğunu* söylemişti ve ben de ona tamamen katılıyordum.

Arşiv koruma üzerine yoğunlaşarak müzecilik alanında yüksek lisans yapmıştım. Yıllarca üniversite kütüphanesinde çalıştıktan sonra, boşandıktan sonra Star Harbor'a geri dönmüştüm. Artık küçük ama prestijli bir özel muayenehane işletiyordum ve nadir bulunan kağıt bazlı materyallerin (kitaplar, mektuplar, haritalar, fotoğraflar, defterler vb.) korunması, restorasyonu ve değer biçilmesi konusunda uzmanlaşmıştım.

Beni cezbeden sadece fotoğrafları restore etmek ya da zaman içinde kaybolmuş gibi görünen dalgalı el yazısını parmaklarımla izlemek değildi. Gözümün önünde saklı olan şeylere takıntılıydım.

Marginalia — kitaplarda ve mektuplarda bırakılan insan izleri. Benden önce birinin burada olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Onların sözlerinin, kenarlara karalanmış olsa bile, önemi vardı. Kenarlara yazılmış notlar, yarı yırtılmış aşk mektupları, solmuş ithaflar... içimden hüznü bir iç çekiş kaçtı.

Şimdilik, bu proje beklemek zorunda kalacaktı.

Sandalyeyi döndürerek arka bahçeye bakan pencerelere yöneldim.

Boğazımdan yüksek bir kahkaha çıktı. Camın üzerine yapışmış, dilleri dışarıda, yanakları şişmiş Kit ve Winnie vardı.

Ben dışarı çıktığımda camdan aşağı kayarak kıkırdamaya başladılar. Saçlarına çim parçaları ve dallar yapışmıştı ve Winnie'nin yanında şüpheli bir şekilde açılmış bir fıstık ezmesi kavanozu vardı. Ellerimi belime koyup onlara baktım.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Uh-oh. Eğlence polisi geldi," diye alay etti Kit, Winnie'den yine şakacı bir kahkaha kopardı.

Winnie ayaklarını tekmeledi. "Evcil hayvan olarak bir sincap yakalamaya çalışıyordum ve Kit Teyze fıstık ezmesi ile daha şanslı olabileceğimi düşündü." Sözlerini vurgulamak için Winnie kirli işaret parmağını ağzına soktu ve kalan fıstık ezmesini pop sesiyle emdi.

Burun deliklerim genişledi, nefes aldım ve küçük kız kardeşime sinirlenmemeye çalıştım. "Öyle mi?"

Kit sadece güldü ve omuz silkti, sonra kendini kaldırdı.

Winnie'yi ayağa kaldırdım, sonra onun önüne çöktüm ve parlak pembe tütüsünü tozunu sildim. Onun ellerini tutarak ona baktım. "Hatırla, bunu konuşmuştuk. Bir şeyi evcil hayvanımız yapabilmemiz için, onun *gerçekten* evcil hayvan olmak istediğinden emin olmamız gerekir. O rakunu hatırlıyor musun?"

Winnie kaşlarını çattı ve başını salladı. "O evcil hayvan olmak istemiyordu."

"Doğru." Kollarını ovuşturdum. "Sence bir sincap kafeste evcil hayvan olmak ister mi?" Bahçenin kenarındaki çınar ağaçlarına baktım. "Yoksa dışarıda zıplayıp koşup yaşayarak daha mutlu olur mu sence?"

Winnie homurdandı ve minik ayağıyla yere vurdu, ama sonunda pes etti. "Dışarıda yaşamak."

Ayağa kalktım ve onu kucakladım, çim ve fıstık ezmesi kokusu ona sinmişti. "Ben de öyle düşünüyorum."

Omuzlarını dubleksimizin arkasına çevirdim ve onu nazikçe ileri doğru ittim. "Tamam, git temizlen. Amanda'nın nerede olduğunu bulmalıyız."

"Adamım." Kit ellerini silkelerken güldü.

"Ne?" diye sordum, onun peşinden yürürken.

"Selene Darling." Kıkırdadı. "Profesyonel eğlence katili."

Kaygısız Kit başını salladı ve kızımın peşinden dubleksin arka merdivenlerinden yukarı çıktı. Kız kardeşim evin içinde kayboldu, ben ise bahçede kalarak iç çekerek durdum.

Ellerimi belime koyarak durdum, yaz sonu havasında fıstık ezmesi ve toprak kokusu vardı. Omuzlarım gergindi.

Dişlerimi sıkarak yeni mantramı fısıldadım: "Ölme, ağlama ve kız kardeşini öldürme."

Eve doğru döndüm.

Sineklik kapısı gıcırdadı. Mutfığa geri adım attım ve fırtına kapısının arkamda çarpmasını sağladım. Aniden sessizlik çöktü ve bu durum şüpheliydi.

Etrafıma baktım. Musluğun yavaşça damlaması ve duvar saatinin hafif tiktak sesleri dışında sessizlik hakimdi.

Gözlerimi kapattım. Nefes aldım.

Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey yolunda.

Ping.

Gözlerim birden açıldı. Telefonuma uzandım, şimdiden buna hazırlıklıydım.

AMANDA

Çok üzgünüm, ama artık bunu yapamam. İyi şanslar!

Ekrana baktım.

Fıstık ezmesi bulaşmış tek bir tüy pencerenin önünden uçup gitti.

Okul yılı tam hızına geçmeden önce yeni bir sabah rutini bulmak için tam olarak dört buçuk günüm vardı. Bu, çocukları okula bırakma ve alma saatlerini ayarlamak, Winnie'nin beş yaşındaki dramatik davranışlarını yönetmek ve işimin tarihsel defterlerin ve dijital teslim tarihlerinin ağırlığı altında çökmesini önlemek anlamına geliyordu.

Kupamı aldım ve artık ılık ve hafif acı olan soğuk kahveden uzun bir yudum aldım.

Sonra arkamı döndüm ve sessizce kilerde bağırdım.

İKİ

SELENE

SABAH HAVASI gölün nemiyle yoğundu, cildime yapışan yumuşak bir sıcaklık, çıplak ayaklarımın altındaki veranda tahtalarını terletiyor ve her küçük işi bir sıkıntıya dönüştürüyordu. İkinci fincan kahvemi içerek arka basamakta oturdum ve çitin altında koşuşturan bir sincap izledim. Mahallenin kedisi, etkilenmemiş bir şekilde, çimlerin karşısından aynı enerjiyle izliyordu. Bir an için huzurluydu, ya da son zamanlarda hayatın ulaşabildiği en huzurlu anlardan biriydi.

Amanda'nın spontane "ruh sağlığı haftası"ndan dönüp dünyanın en tutarsız dadısı olarak görevine geri döneceği yanılısamıyla hareket ediyordum.

Spoiler uyarısı: Bu yanılısama, kirpi çukurundaki bir balon gibi patladı.

Bir yudum daha aldım. Kahve çoktan soğumuştur, telefonumdaki gelen kutumu kaydırırken acı tadı dilimde yayılıyordu. Restorasyon teklifleri. Vadesi geçmiş faturalar. Denizcilik müzesinin kayıtlarında hala yirmi yedi taramanın eksik olduğunu belirten nazik ama kararlı bir hatırlatma.

Bunu yapabilirdim.

Sadece biraz zaman ve biraz şansa ihtiyacım vardı. Belki de bir mucizeye.

O anda duydum — bir kamyon motorunun düşük gürültüsü, ardından ağır bir şeyin verandaya çekilmesinin belirgin sesi.

O tarafa baktım.

Ve hemen keşke bakmasaydım dedim.

Bana sırtı dönüktü, üstü çıplaktı. *Tabii ki üstü çıplaktı.*

Benimkinin yanındaki boş dubleks dairenin arka sokağında duran adam, sanki bir fitness influencerının seksi fotoğraflarından çıkmış gibiydi.

Koltuk altına bir kutu sıkıştırmıştı; güneşten yıpranmış, dağınık saçlarını geriye doğru çekmiş bir şapka takmıştı; ve rasyonel düşünmeyi zorlaştıran türden dövmeli ön kolları vardı.

Sonra döndü ve midem düğümlendi. Ağzım kurudu. Ama avuç içlerim... aniden terlemeye başladı. Kahverengi saçları biraz uzundu ve uçları kıvrılmaya başlamıştı. Çenesi keskin ve belirgindi. Uzaktan bile gözlerinin unutulmaz deniz köpüğü yeşili olduğunu görebiliyordum.

Lütfen hayır.

"Hey, sonunda yeni bir komşun oldu." Kız kardeşim Elodie'nin sesi arkamda yankılandı, sonra bir elinde kahve fincanı, güneş gözlüğü tatil reklamlarındaki modeller gibi vahşi koyu renkli buklelerinin üstüne takılı, ortaya çıktı.

Güneşin ısındığı, çiftçi kızı gibi doğal bir güzelliğe sahipti — yeşil gözleri parlak, cildi, geri dönüp inşa etmek için geldiği Star Harbor Aile Çiftliği projesi için toprağı hazırlamakla geçirdiği uzun öğleden sonralarından dolayı ıslık ıslık parlıyordu.

Cevap vermedim, çünkü veremedim.

Boğuluyordum.

Elodie bana göz kırptı. "İyi misin?"

Sertçe öksürdüm. Kahve tişörtümün önüne sıçradı ve sanki kafein beni ihanet etmiş gibi göğsümü sıktım.

Elodie, her zamanki gibi yardımsever, çantasından bir kağıt havlu uzattı.

.

"Selene," dedi alçak sesle ve eğlenerek. "Seksi bir erkek ağır şeyler kaldırdığında hep böyle hırıltılı nefes alır mısın? Kim o?" Çimleri ayıran çalıların ve çitin etrafına bakmaya çalıştı, ama başaramadı.

? O kim?" Çimleri ayıran çalıların ve çitin arkasını görmeye çalıştı ama başaramadı.

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Hiç kimse."

"Kimse mi? Hmm..." Kafasını eğdi, açıkça buna inanmamıştı. "Çünkü 'kimse' yarı tanrının kollarına sahip değildir ve şu anda tek eliyle bir kutuyu sanki bir meze tabağıymış gibi kaldırıyor."

Tanrım, evet, o kolları hatırlıyorum.

Bir kez. Karakterime hiç uymayan, tüylerimi diken diken eden, saçımda ağaç kabuğu gibi bir hata.

Elodie sırttı, gözleri benim kesinlikle zamanım olmayan türden bir belayla parladı. "Harika pazıları olan yürüyen bir fitness modelinin yanında yaşamak zor olabilir. Senin için endişelenmeli miyim?"

"Lütfen," dedim ciddi bir ifadeyle. "Libidom komada ve orada kalmayı planlıyor."

Ama içimde panik uyandı. Tüm vücudum ya toprağa eriyip gitmek ya da yörüngeye fırlamak arasında karar vermeye çalışıyordu. O adamı son gördüğümde, Brie peynirli tostlar servis eden ve kendini eğlenceli ve samimi olarak tanıtan bir caz barda, yaban mersini şarabından yarı sarhoş olmuştum.

Bir ay kadar önce bir gece dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı. Sadece bir gece, istenildiğimi hissetmek, başka biri gibi hissetmek için. Onun benden daha genç olduğunu biliyordum, ama umursamamıştım. Bara yaslanmış, çarpık bir gülümsemeyle ve kendinden emin bir şekilde duruyordu, ben de biraz flört etmenin zararsız olacağına kendimi ikna etmişim.

Beni arabama kadar geçirmeyi teklif etti. Ben de kabul ettim. Sonra alacakaranlıkta ormandaki bir patikada birlikte yürümeye başladık. Bir anda, ağaç kabukları sırtımı deliyordu, geniş avuç içi kaburgalarım bastırıyordu ve nemli havada nefes nefese kalmıştık.

Hiç isimlerimizi paylaşmadık. Anlaşmamız böyleydi.

Şimdiye kadar.

Şimdi yan daireye taşınıyordu.

"Oh, lanet olsun!" Elodie elini kaldırdı ve ona dostça el sallayarak kocaman bir gülümseme attı. "Bu Austin mı?" dedi, yarı kendine yarı bana, içten bir kahkaha atarak, ve tekrar bana baktı. "Brody'nin kardeşi. Ne *tesadüf* ama!" Elinin tersiyle sertleşmiş omzuma vurdu.

Çimlerin ötesine baktı ve bizi gördü. Austin gülümsedi ve *el salladı*.

Ilık kahvemi bir yudum daha içtim ve fincanın yüzümdeki dehşeti gizlemesini diledim.

ÖĞLEDEN SONRA, panik yerini umutsuzluğa bırakmıştı. Dadı ajanslarında hiçbir şey yoktu — çok kısa süreli, çok az başvuru, çoğu üniversite öğrencisinin sonbahar stajlarına başladığı bir kasabada, sabahın erken saatlerinde ve akşamın erken saatlerinde part-time bakım hizmeti verecek birini çekecek kadar cazip bir teklif yoktu.

Son bir saatimi, Winnie'yi Goldfish krakerleri ve en sevdiği hayalet avı dizisinin bir bölümüyle rüşvet vererek geçirmiştim. Bu sırada, 19. yüzyıldan kalma kırılğan bir defteri ağlamadan taramaya çalışıyordum.

Kit, elbette, yardımsever ama küstah bir kasırga gibi içeri girip çıkmış, *çocuk bakımı çözümleri sunmayı* teklif etmiş ve sonra çantasında yarısı yenmiş bir kekle hemen ortadan kaybolmuştu.

Saat altı buçukta temiz kıyafetler giyip bir çift sandalet giydim. Çarşamba geceleri teknik olarak Winnie'nin babası Brian ile geçireceği zamandı. Brian üniversitede akşam dersleri veriyordu, bu yüzden Winnie'yi bırakması genellikle son dakikada oluyordu ve tutarsızlık gösteriyordu. Yine de bu gece onunla gitmişti, bu da benim için nadir bir sessizlik fırsatı anlamına geliyordu.

Gayri resmi olarak Keepers olarak bilinen Star Harbor Tarih Derneği her hafta toplanıyordu ve ben Star Harbor'a geri taşındığımdan beri hiçbir toplantıyı kaçırmamıştım. Bu kısmen vatandaşlık görevi, kısmen gelenek, kısmen de çok ihtiyaç duyduğum bir eğlenceydi.

Bu gece, emlak yöneticim Nancy Strickland'ın ortancalarla dolu arka bahçesinde toplandık. Bahçe, bakıcıları olan bir bahçe gibi görünüyordu. Şarap ucuz ama soğuktu, hava taze kesilmiş çim kokuyordu ve etrafımda arılar şekerin etrafında vızıldar gibi sohbetler dönüyordu.

Konu, elbette, Kumların Hanımı'ydı.

"Sana söylüyorum," dedi yaşlı Bekçilerden biri, kadehini dramatik bir şekilde sallayarak, "Elodie bir şeyin peşinde olabilir. O mektuplara bakmaya değer."

Yaz boyunca kız kardeşim Elodie, Stafford Çiftliği'ni yenilerken uzun zamandır unutulmuş, eski mektupların bulunduğu bir sandık bulmuştu.

Çiftliği'ni yenilerken, uzun zamandır unutulmuş bir sandık bulmuştu. O, yerel efsanenin bizim bildiğimizden daha fazlasını içerdiğine emindi. Onun bulduğu her şeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

"Sence Leydi kasten mi gitti?" diye sordu biri.

Star Harbor'ın tüm kimliği, Kum Tepelerinin Hanımı hikayesiyle iç içe geçmişti. Akıcı beyaz bir elbise giymiş hayalet bir kadın, elinde bir buket kır çiçeği ile kıyı kum tepelerinde çıplak ayakla yürürken görülmüştü. Bazıları, onun 1800'lerin sonlarında fırtınalı bir gemi kazasında kaybettiği sevgilisini aradığını söylüyordu. Diğerleri ise intikam peşinde olduğuna inanıyordu. Efsane nesiller boyu aktarılmış, her anlatımda biraz daha çarpıtılmış ve sonunda kimse onun kim olduğunu veya ne istediğini bilemez hale gelmişti. Tek bilinen, onun burayı solmayan bir anı gibi musallat olduğu idi. İnsanlar onu alacakaranlıkta gördüklerine yemin ediyorlardı; elbisesi parlıyor, gözleri boş bakıyordu.

İster inansınlar ister inanmasınlar, Star Harbor'daki herkes onun hikayesini biliyordu. Şimdi bazılarımız, sağduyumuza aykırı olarak, bunun tamamen doğru olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Bence ortadan kaybolmak için bir nedeni vardı." Elodie öne eğildi, kaşlarını kaldırdı. "Her kadının bir noktada böyle bir nedeni olmaz mı?"

Grupta kahkahalar yükseldi ve ben zoraki bir gülümsemeyle, düşüncelerim dalıp giderken dikkatimi çit boyunca uzanan peri ışıklarının titremesine verdim.

Austin'in kolları. Sırıışı. O alçak ve eğlenceli sesi, Michigan'ın yıldız ışığı altında hiç öpüldüm mü diye soruyordu.

Odaklanmam gerekiyordu.

Kadınlar yaklaşan sonbahar etkinliklerini tartışırken dikkatim tekrar toplandı. Notlar aldım, birinin bahsettiği pansiyon defterini takip etmeyi teklif ettim. Bir saat sonra dışarı çıktığımda, geldiğim zamankinden daha huzurlu hissetmiyordum.

PAZARTESİ HIZLI GEÇTİ.

Hafta sonu, Winnie'nin okul öncesi ve sonrası bakım hizmeti alacağı kesinleşmişti ve ben bu değerli hediye can simidi gibi sarılıyordum. Onu aceleyle kucaklayıp, yemediği bir muzla bıraktım, sonra eve koşarak bir müşteri görüşmesi için hazırlanmak ve denizcilik sicil dosyalarını tamamlamak için acele ettim.

Saat 3:19'da telefonum çaldı.

"Bayan Darling?" Telefonun diğer ucundaki ses, okul sonrası bakım programı koordinatörüne aitti. Midem düğümlendi. "Bugün okuldan sonra Winnie ile küçük bir olay yaşadığımızı size bildirmek istedim."

Dişlerimi sıktım. "Ne tür bir olay? O iyi mi?"

Bir duraklama. "Evet, iyi. Ama diğer çocuklara okulun tavan arasında hayaletlerin yaşadığını ve yaramazlık yaparlarsa Kumların Hanımı'nın ayak parmaklarını yiyeceğini söyledi."

Gözlerimi kapattım. "Olamaz."

Kadın tsk diye ses çıkardı. "İki anaokulu öğrencisi o kadar çok ağladı ki erken alınmak zorunda kaldılar."

Tabii ki ağladılar.

"Programımız, böyle bir çocuğa pek uygun olmayabilir..." Kadın kelimeleri arıyordu. "Ruh."

Sinirlerim sesimi titretti. "Hayır, programınız onun için mükemmel. Söz veriyorum, bu sadece geçici bir durum. Onunla konuşacağım."

"Üzgünüm," diye devam etti kadın, "burada bulunan diğer çocukların *korkmasına* izin veremeyiz. Onu programdan çıkarmak zorundayız, en azından geçici olarak. Anlayışla karşılırsınız umarım."

Dikkatlice renk kodlu yaptığım yapılacaklar listesi aniden yok oldu. Bir dizi özür diledim, onunla konuşacağımı söyledim ve sinirleri gergin bir kadının kırılgan sakinliğiyle telefonu kapattım.

Akşamüstü, dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koyup, kucağıma bir not defteri alıp, araba garajının arka merdivenlerinde oturuyordum. Limonatamdaki buzlar erimiş, geriye sulu ve hayal kırıklığı yaratan bir içecek kalmıştı. Başarabildiğim tek şey, kızarmış peyniri yakmak ve havalandırma deliğine düşürdüğüm antika fırçayı kırmak olmuştu.

Omuzlarım ağrıyordu. Başım zonkluyordu. Her şey çok gürültülü geliyordu. Ağustos böcekleri. Son teslim tarihleri. Kendi düşüncelerim.

Çitin ötesinden onu duydum. Austin.

Bir römorktan ikinci el bir kanepi indirirken biriyle gülerek konuşuyordu. Sesi alçak, sabit ve rahattı.

Tabii ki öyleydi.

En son ihtiyacım olan şey, onun gibi insanlara her şeyin ne kadar kolay geldiğini hatırlatmaktı.

Genç. Bağlanmamış. Karmaşık olmayan.

Otuz altı yaşında, çekiciliğe, dövmelere veya bir başka pervasız hataya ihtiyacım yoktu. Hayatımdaki en önemli şeyi emanet edebileceğim birine ihtiyacım vardı.

Dadılık iş ilanlarını yeniledim. Hâlâ bir şey yoktu.

ÜÇ

AUSTIN

Kalmak gibi bir niyetim yoktu. Ne Star Harbor'da, ne Michigan'da, ne de başka bir yerde.

Ama oradaydım — kamyonetimin arkasından son kutuyu indiriyordum, bagaj kapağı sanki hayat seçimlerim hakkında bir fikri varmış gibi gıcırdıyordu. Yaz boyunca biriken kum hala döşemeye yapışmıştı ve yıllarca amatör lig maçlarında giydiğim, pürüzsüzleşmiş beyzbol eldivenim koltuktan yuvarlanıp ayaklarımın dibine düştü.

Artık kanepede yatıp kalkmamak beni mutlu ediyordu. Mahremiyete ihtiyacım vardı. Kendi yerime.

Bu, benim pek sahip olmadığım bir şeydi. Annem her zaman eğlenceli biriydi — spontane, güzel, biraz pervasız. Akşam yemeğinde dondurma yemene izin veren, ama elektrik faturasını ödemeyi unutan bir ebeveyndi. Kendime bakmayı erken öğrendim. Hızlıca toparlanmayı ve fazla rahatlamamayı.

Brody'nin hayatı çok farklıydı. İstikrarlı. Sağlam. O, uzaktan izlediğim üvey ağabeyimdi — ulaşamayacağım kadar uzak, ama daha fazlasını isteyecek kadar yakın.

Nedense, benim var olmamam gerektiği söylenen bir adamın beni tanımak isteyebileceğini düşünerek kendimi kandırmıştım. Brody beni uzaklaştırmamıştı ve bu, umduğumdan daha fazlasıydı. Sadece bunu mahvetmemek için ne yapmam gerektiğini bulmam gerekiyordu.

Yıpranmış bir dubleksin yarısı fazla bir şey değildi, ama bir çatısı, düzgün bir sıhhi tesisatı ve kimsenin

kâğıt kadar ince duvarlardan bağırmayacağını düşündüren bir sessizlik vardı. Kabul ederdim. Üniversiteden beri hiçbir yerde dekorasyon yapacak kadar uzun süre kalmamıştım, bu yüzden eğlenceli bir değişiklik olabilirdi.

Brody bulmama yardım etmişti. Teknik olarak, arkadaşı Wes bu iyiliği yapmıştı ve ikisine de ifade edemeyeceğim kadar çok borçluydum. Wes, bacağını kaybetmesine neden olan araba kazasından sonra nihayet hastaneden taburcu olmuştu. Yaklaşan bir aracın önünden arkadaşı Hayes'i itmiş, çarpışmanın tüm şiddetini üstüne almış ve bir şekilde parçalanmış ama hayatta kalmıştı.

Son zamanlarda, o iyileşirken onun inşaat şantiyelerinde onun yerine çalışıyordum. Çekiç sallıyor, kereste taşıyor ve kafamdan uzak durmaya çalışıyordum.

Belki de sorun buydu. Star Harbor'da ne kadar uzun kalırsam, o kadar çok istemeye başlıyordum ve bir şeyi çok istemek her zaman sorun anlamına gelmişti.

Son kutuyu verandaya bıraktım ve gerindim, omuzlarım bu eforla çatırdadı. Sabah güneşi enseme yakıyordu ve bir an için her şey durmuş gibiydi.

Sonra duydum.

Kahkaha.

Tiz, parlak ve sıcak. Havayı doldurmakla kalmayıp, değiştiren türden bir kahkaha. Kafamı sesin geldiği yöne çevirdim ve...

Donakaldım.

Oradaydı. Arka bahçede küçük bir kızla duruyordu, ikisi de uzamış çimlerin üzerinde çıplak ayakla. Saçları - vahşi ve fare kahverengisi, ama bence daha çok güneşin ısıttığı plaj çimleri gibi görünüyordu - gevşek bir topuz haline getirilmişti, birkaç tel ışığı yakalamak için kaçmıştı. Elinde acınacak kadar zayıf bir limonata gibi görünen bir bardak tutuyordu ve gülümsüyordu. Gülüyordu.

O ışık saçıyordu.

Havaalanlarında, barlarda ve kısa karşılaşmalarda görmeye alıştığım cilalı, özenle hazırlanmış türden bir güzellik değildi. Hayır, bu başka bir şeydi. Sanki güneş ışığı cildinde yakalanmış gibiydi. Sağlam. Yumuşak. Canlı.

Ve sonra anladım.

Vay canına, bu o.

Taşındığımda komşulara dalgın dalgın el sallamıştım, ama gerçekten bakmak için zaman ayırmamıştım.

Tabii ki oydu — hala rüyalarımda gördüğüm kadın, yirmi metre ötede yaşıyordu.

Kızın eline kirle kaplı bir solucan gibi görünen bir şeyi ittiği sırada, kadının çocuğa bir şey söylediğini izledim. Kadın irkilmedi, gülümsedi ve hediye kabul etti, gömleğinin eteğiyle temizledi.

Yüzümde yayılan gülümsemeyi durduramadım.

Gizemli kadının bir anne.

Bu, hatırlamayı beklediğim bir gece değildi.

Bar, pek tanımadığım bir kasabanın dar bir yan sokağında gizlenmişti. Çatlak pencerelerden caz müziği sızıyordu. Burası, eski ahşap, yanmış şeker ve yıllar önce birinin döktüğü ama hiç temizlenmemiş kırmızı şarap kokan türden bir yerdi. Her şey loş ışıktaki kehribar renginde parlıyordu. Samimi. Biraz zamansız.

İçeri girdiğim anda onu gördüm.

Yaz boyunca bu kadını kasabada birkaç kez görmüştüm. Bir keresinde çiftçi pazarında, şeftali dolu bir el arabası çekiyordu. Kütüphaneden çıkarken, ciltli kitaplarla dolu bir çanta taşıyordu ve bakışları, kimsenin saçmalıklarına ayıracak zamanı olmadığını söylüyordu. Bir keresinde birine, galiba Cal'a, kadının adını sormuştum.

Selene.

Ona yakışıyordu. Hem keskin hem de yumuşak bir isimdi. Onun olduğunu biliyordum ama ona yaklaşmak için doğru anı bulamamıştım.

Barın köşesinde tek başına oturuyordu, sanki oraya oyulmuş gibi yüksek bir tabureye tünemişti — sırtı dik, bacakları çapraz, parmakları terleyen, çilek rengi bir şarap kadehini kavırıyordu. Saçları açıktı, yumuşak kahverengi dalgalar halinde dağınık bir şekilde başını her çevirdiğinde ışığı yakalıyordu. Grubu izlemiyordu.

Çıkışları izliyordu.

Odayı tarama şekliyle ilgili bir şey vardı - keskin, değerlendirci, sanki birini bekliyor ve onun gelmemesini umuyormuş gibi.

Bara yaslandım ve bir içki sipariş ettim. Viski, sek.

Bir süre birbirimize göz kırptıktan sonra, yanındaki tabureye otururken rahat davranmaya çalıştım. Trompetçinin şapkası hakkında saçma sapan bir yorum yaptım. Gülmedi, ama bana baktı — gerçekten baktı — ve kaburgalarımın alt kısmında bir şeyleri çatlatan yarım bir gülümseme attı.

"Caz için çok genç değil misin?" diye sordu, sesi bardağının kenarı kadar pürüzsüzdü.

Gülümsedim. "Çizgi filmler için çok yaşıyım."

O burun kıvrıdı, bir yudum daha aldı ve yerinden kıpırdamadı.

Konuştuk. Derin bir şey değildi. Çoğunlukla alaycı konuşmalar. İkimizin de aslında cazdan *nefret ettiğini* fark ettik, bu da bir içki daha içip gülmemizi sağladı. Kadın keskin zekalıydı, sözleri hızlıydı ama gözleri yumuşaktı, sanki benimle vakit geçirmeye değer miyim diye henüz karar vermemiş gibiydi.

Bana kaç yaşında olduğumu sordu. Ona yirmi sekiz yaşında olduğumu söyledim. O da "Hâlâ bir bebeksin" diye mırıldandı.

Biraz eğildim. "Ben bebek değilim, hanımefendi. İzin verirsiniz, size bir içki daha ısmarlayacak kadar büyüdüğümü garanti edebilirim."

Bu sözlerim ona içten bir gülümseme ve yanaklarında çok hoş bir kızarıklık kazandırdı. Elbette, benden birkaç yaş büyük olabilirdi, ama umurumda değildi. O havalı ve gizemli biriydi ve ortak noktamız o kadar çoktu ki, gülüp sohbetimiz kolayca ilerledi.

Bana adını söylemedi ve bilmek büyüü bozacağını söyledi. Adını bilmeme rağmen, ona öncülük etmesine izin verdim.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu, başını eğerek.

Omuz silktim, soğukkanlı davranmaya çalışarak. "Sadece seni hatırlamamı istiyorsan."

Yumuşak bir kahkaha atarak bardağına baktı. "İstemiyorum."

Selene şarabını bitirdi ve tek kelime etmeden tabureden indi. Onu takip etmem mi yoksa karanlığa kaybolmasını izlemem mi gerektiğini bilemeden, ön kapıya doğru yürüdüğünü izledim.

Bir kez arkasına baktı ve bu yeterliydi.

Dışarıda hava yaz sıcıyla boğucuydu, ağaçlarda cırcır böcekleri ötüyordu. Hava almaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Onunla yürüyüşe çıkmayı teklif ettim.

Fazla konuşmadık, ama parmaklarım onun parmaklarına dolandığında çekilmedi.

Park yerinden geçip barın arkasındaki ormana giden yola girdiğimizde, içeriden gelen müzik arkamızda sönükleşti. Yol neredeyse hiç aydınlatılmamıştı; sadece dalların arasından sızan ay ışığı ve uzun zaman önce birinin asıp unuttuğu peri ışıklarının ara sıra parıldaması vardı. Çam özü ve nemli yapraklar kokuyordu, bir de onun parfümü... Fırtınadan sonra pamuklu çarşaf gibi temiz ve yumuşak bir koku. Her nefes alışımında kokusu beni sarıyordu.

Müzik tamamen kesildiğinde yürümeyi bıraktı ve bir karar vermiş gibi bana döndü.

Sonra beni öptü.

Tereddüt etmeden. Soru sormadan. Sanki yıllardır bunu yapmak için beklemiş gibi parmaklarını gömleğimin içine soktu ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ben de ona karşılık verdim.

Tanrım, sanki hayatımda iyi olduğum tek şey buymuş gibi onu öptüm.

Çılgınca değildi, ama şiddetliydi. Elleri her yerdeydi — boynumda, göğsümde, kot pantolonumun belinde — ve ben onun nefesinin sesinden ya da vücudunun benimkine baskı yapmasından başka bir şey düşünemiyordum. Beni bir ağaca yasladı, uylukları benimkilerin arasına bastırdı ve ben onun istediğini almasına izin verdim. Ona daha fazlasını vermek istedim.

Konuşmadık.

Konuşmamıza gerek yoktu.

Ağustos böcekleri şarkı söylüyordu. Orman nefesini tutmuştu. Ağzı çenemin kenarını, boğazımın çukurunu buldu. Sonra kontrolü ele aldım. Ormanın derinliklerine doğru ilerledik, her şeyi hissedebilecek kadar kıyafetlerimizi çıkardık — ten ten, sırtımda ağaç kabuğu, bana doğru hareket ederken parmakları saçlarıma dolanmış, ateşli, aç ve kendinden geçmiş.

Sert değildi. Tatlı da değildi. İkisi arasındaydı. İkimiz de bunun biteceğini biliyorduk ama bir saniyesini bile aceleye getirmek istemiyorduk.

Kollarımda parçalandı, inlemesi ağaçlarda yankılanırken titriyordu.

Her şey bittiğinde, ikimiz de ormanın ağır sessizliği altında nefesimizi toplarken, o beni tekrar öpmeyi. Sadece bana baktı, gözleri geniş, vahşi, sanki az önce ne yaptığından emin değilmiş gibi.

Konuşmak için ağzımı açtığımda, parmakları dudaklarıma bastırdı. "Bu, ağaçların arasında kalacak," diye fısıldadı.

Daha fazlasını istedim — bana telefon numarasını versin ve onu düzgün bir randevuya çıkarayım.

Ama o, eteğini indirip saçlarını düzeltmiş, sanki beni tamamen mahvetmemiş gibi barın ışıklarına doğru uzaklaşıyordu.

Uzun bir süre orada durduktan sonra onu takip ettim. O zamandan beri onu düşünüyordum.

BRODY, arka bahçesindeki ızgarayı sanki bir suç mahalliymiş gibi idare ediyordu — sakın, odaklanmış, yüzüne dolanan dumandan rahatsız olmamış bir şekilde. Polis üniformasını çıkarmış, bir eliyle hamburgeri çevirirken diğer elinde bira tutuyordu. Kolları sıyrılmış, duruşu rahatı.

"Demek," dedi ben kapıdan içeri girerken, "sonunda taşındın. Nancy sana buranın hayaletli olduğunu söylemedi mi?"

Ben burnumdan soludum ve kapıyı arkamdan kapattım. "Neyin hayaletli? Sivrisineklerin ve çürümüş alçıpanların mı?" Ayaklarının dibindeki soğutucuya uzandım. "Yok, sorun değil."

Gülümsedi ve şişesini benimkine çarptı. "Geldiğine sevindim."

Son zamanlarda ilişkimiz böyleydi: hafif, rahat, sanki aramızda yıllarca kaçırdığımız doğum günleri ve garip bir geçmiş yokmuş gibi. Brody, insanlar ona baktıklarında hemen güvendikleri bir adamdı. Sağlam. Keskin. Star Harbor'ın şerif yardımcısıydı ve küçük kasabalarda taş kazınmış türden bir üne sahipti.

Aynı zamanda benim birlikte büyümediğim üvey kardeşimdi.

Aynı çatı altında yaşamadık, mutlu anılarımız da yoktu. Sadece kan bağıımız vardı. O rozeti ve futbol maçlarına gelen bir babası vardı. Benim ise paslanmış bir motosikletim ve mutfakta dans etmeyi öğreten ama çoğu zaman beni okuldan almayı unutan bir annem vardı.

Yine de, birkaç garip telefon görüşmesinden sonra, buraya geldim. Birkaç ay önce şehre geldim ve Wes iyileşirken ona yardım etmek için uygun bir şekilde devreye girdim. En azından insanlara böyle söyledim.

Gerçek mi?

Henüz tam olarak emin değildim. Kardeşimi tanımak istiyordum. Brody her zaman ulaşılamaz gibi görünüyordu, sahip olamayacağım bir hayat gibi, ama bu yerin bir yanı, burada kalmama izin verecekmiş gibi hissettirmeye başlamıştı.

Bir süre Wes hakkında konuştuk ve Hayes Darling'in de kazadan beri eskisi gibi olmadığını söyledik.

"O iyi," dedi Brody, hamburgeri çevirirken. "En azından fiziksel olarak. Zihinsel olarak mı? Arka bahçesinde hendekler kazıyor. Bazen hiç yerinde duramıyor. Wes'in bacağını kaybetmesinin kendi suçu olduğunu düşünüyor."

Kardeşimin arkadaşlarını tam olarak anlamasam da, anlamaya çalışarak başımı salladım. "Wes ordudaydı, değil mi? Öyle adamlar her zaman daha güçlü olarak geri dönerler. Hayes'in bu arada ortalığı havaya uçurmaması için birine ihtiyacı vardır muhtemelen."

Brody, ne demek istediğimi anladığını belli ederek başını salladı.

"Hâlâ beyzbol oynuyor musun?" diye sordum, kardeşim düzenli olarak yenilen bir softbol takımında olduğunu bildiğimden.

Brody gülümsedi. "Tabii ki. 12 inçlik yavaş atış. Bu hafta bir maç var ve bir oyuncuya ihtiyacımız var. Katılmak ister misin?"

Ben sıırttım. "Başka bir sopaya ihtiyacın olduğu için mi soruyorsun, yoksa Cal'ın koşması çok yavaş olduğu için mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek.

"Evet, sanırım yapabilirim." Beni yeniden on iki yaşında hissettiren küstah gülümsemeyi bastırdım.

Brody başka bir hamburgeri çevirdi, cızırtısı sessizliği deldi. Sonra, sanki az önce bir el bombası atmamış gibi, "Selene Darling'in komşusu olduğunu biliyorsun, değil mi? O Hayes'in kız kardeşi." dedi.

Yarım saniye kazanmak için yudum bira içtim.

"Onu etrafta görmüştüm," dedim. "Belki bir iki kez karşılaşmışımdır." Brody, bu yeterliymiş gibi başını salladı.

"Zor bir dönem geçiriyor," dedi. "Muhtemelen yardıma ihtiyacı vardır. Boşandığından beri tek başına yaşıyor. Kocasını hala üniversitede öğretim görevlisi. Zeki ama karakteri yok. İyi biri olduğu söyleniyor ama bazen onu ve çocuğu zor durumda bırakıyor. Okul toplantılarına espresso ve bahanelerle geliyor."

Ben hafifçe güldüm, ama Brody'nin sesi hiç de rahat değildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Brody omuz silkti. "İnsanlar konuşur, ben de dinlerim. Selene her şeyi tek başına yapıyor. Çocuğu, işini, her şeyi idare ediyor. Hiç şikayet ettiğini duymadım ve yardım istemiyor. Bu da demek oluyor ki... eğer bir gün isterse?" Bana baktı, gözlerinde bir şey vardı. "Sen evet dersin."

Şişeyi daha sıkı kavradım.

Evet, şey... Ben zaten evet demiştim. Ağzımla, ellerimle, daha iyi bilmesi gereken her pervasız santimimle.

Selene ile geçirdiğim o gece hayatımın en ateşli gecesi idi, ama belki de en akılsızca olanıydı, çünkü Selene Darling geçici bir ilişki için yaratılmamıştı ve ben de hiç başka bir şey olmadım.

Brody'ye sıkıca başımı salladım ve şişemin üzerindeki etikete baktım.

O GECE GEÇ SAATLERDE, bir elimde bira, diğer elimde telefonumla arka verandada oturdum. Aslında telefonumu kaydırmıyordum, sadece öyle yapıyormuş gibi davranıyordum ki, bahçenin karşısına bakıp, benim kafamda yaşadığını bilmeyen bir kadını düşünen bir adam gibi görünmeyeyim.

Selene ile tekrar yüz yüze gelme düşüncesiyle istemeden penise giden kanın bir kısmını başka yere yönlendirmek için arka bahçede dolaşmaya başladım. *O kadar yakındı ki*, bu er ya da geç gerçekleşecekti.

Güneş ağaçların arkasında batarken, tüm bahçeyi kalın, altın rengi bir ışıqla kapladı ve dünyayı olduğundan daha sıcak gösterdi

görünüyordu. Çitlerde cırcır böcekleri ötmeye başlamıştı ve yaz sonu çam ve kesilmiş çim kokusu göl esintisiyle birlikte geliyordu.

Yukarı baktım ve onu pencereden gördüm.

Mutfağında, zar zor kontrol altına alınmış bir fırtına gibi dolaşıyordu. Yanağında bir leke vardı. Sırt çantasını, yarı giyinik, saçları dağınık ve plastik taç takmış bir çocuğu ve bir zamanlar volkan olabilecek folyo kaplı bir canavarı idare etmeye çalışıyordu.

Bir eliyle çöp kutusuna bir şey atmaya çalışırken, diğer eliyle meyve suyu kutusunu havada tutmaya çalışmasını izleyerek içimden güldüm.

Sinirli görünüyordu. Yorgun. Gerçek.

Ve hala bir bakışıyla beni dizlerimin üzerine çöktürebilecekmiş gibi.

Şişeden uzun bir yudum aldım. Cam, avucumda terliyordu, ama beni sakinleştiriyordu. O gece yaptığı gibi bana gülümseyecek mi diye görmek için bahçeyi geçmek gibi aptalca bir şey yapmamı engelliyordu.

Onu hatırladığımı bilmiyor, ama ben hatırlıyorum.

Her dakikayı. Her nefesi. Zorlansam, o ormandaki her lanet yaprağı hatırlayabilirdim.

Ve şimdi o benim komşumdu.

Selene'nin yardıma ihtiyacı olduğu belliydi, ama o yardım istemeyecekti. Muhtemelen ben de yardım teklif etmemeliydim.

Oraya karışmak için gitmemiştim.

Çimleri geçip adım adım evime dönerken, mesafenin hafızamın unutamadığı şeyleri düzeltebileceğini düşünerek kendime bunu hatırlattım.

DÖRT

SELENE

STAR HARBOR halka açık softbol sahası yerel parkımıza bitişikti, bu yüzden kız kardeşim Elodie, Winnie'nin önünde koca ağzını açıp softbol maçını izlemek isteyip istemediğimizi sorduğu anda, kapana kısıldığımı anladım.

Winnie'nin sevinç çılgılığı, merdivenleri tırmanırken kayboldu.

"Bisiklet şortunu unutma!" diye arkasına seslendim. Kız kardeşime döndüm. "Winnie şu anda elbise giyme aşamasında."

Dubleksin ince duvarlarından, televizyonun boğuk uğultusu geliyordu. Televizyon kapandığında, gözlerim tekrar kız kardeşime döndü.

"Yeni komşunla nasıl gidiyor?" diye sordu.

Omuz silkiyorum ve karnımın derinliklerinde çırpınan duygularımı bastırıyorum. "İyi. Onu hiç görmüyorum."

Aslında, aktif olarak kaçındığın birini görmemek kolaydı.

Bazen duvarın arkasından onun derin, boğuk kahkahasını duyabiliyordum. Bu kahkaha, bir tehdit gibi omurgamdan geçiyordu.

Ya da bir vaat gibi.

Austin'in ağır ayak sesleri dubleksin onun tarafında yankılanıyordu ve Elodie yüzünü buruşturdu. "Hayret." Yüzünü buruşturdu. "Jeffersonlar çılgın seks yaparken duvarların ince olduğunu söylediğini biliyorum, ama ben senin sadece namuslu olduğunu düşünmüştüm."

Kız kardeşime şakacı bir şekilde hırıldadım. Önceki kiracılar birkaç ay önce taşınmışlardı ve dürüst olmak gerekirse, bu benim için bir rahatlamaydı. Yetmişli yaşlarının sonlarında olan iki yaşlının benimkinden çok daha heyecanlı ve aktif bir cinsel yaşamı olması beni depresif yapıyordu.

İsteyerek yapmıyordum ama son birkaç gündür kendimi, Austin'in evin o tarafında herhangi bir hareket olup olmadığını dinlemek için hareketsiz kalırken buluyordum.

Winnie'nin minik ayakları merdivenlerden gürültüyle indi ve onu merdivenlerin altında kucaklayarak yakaladım. "Lütfen ayaklarınla yürü." Onu parmak uçlarına diktim. "Yeniden komşumuz olduğunu unutma."

"Üzgünüm anne," dedi Winnie.

"Orada buluşalım mı?" diye sordum kız kardeşime, o da başını salladı. Çantamı omzuma astım. "Tamam, gidelim bakalım, ufaklık."

Okul öncesi ve sonrası bakım hizmetlerinin olmaması nedeniyle çalışma günüm kısaldığı için Winnie arabada sohbet ederek zaman geçirirken, sinir bozucu derecede çekici yeni komşumu aklımdan çıkardım.

Beynim, bekar bir anne ve tam zamanlı bir iş sahibi olmanın getirdiği yüklerle dolup taşıyordu.

"Anne." Tam bir ergen gibi adımı inleyerek söyledi. "Beni duydun mu?"

Gözlerim dikiz aynasından ona kaydı. "Ne, tatlım?" Winnie homurdandı ve gözlerini devirdi. "Hiçbir şey."

Göz yaşlarımı tutmaya çalıştım. Beni böyle hatırlamasını istemiyordum —yorgun ve yarım kulakla dinleyen.

Bu noktada stresimin neredeyse sürekli olması hoşuma gitmiyordu ve zavallı Winnie benim dikkatsizliğimin acısını çekiyordu. Direksiyonu sıkıca kavrayarak gözyaşlarımı geri yuttum. "Üzgünüm, tatlım. Son zamanlarda kafam çok dolu." Umarım beni anlayabilir ve sesimdeki samimiyeti duyabilir. "Elimden geleni yapıyorum, söz veriyorum."

Winnie ayaklarını salladı ve cevap vermeden pencereden dışarı baktı.

Remington County Erkekler Softbol Ligi her çarşamba akşamı maç yapıyordu. Tüm maçlar Star Harbor'da oynanmıyordu, ama oynananlara katılmaya çalışıyorduk.

Arabamı park ederken, Winnie hiç beklemeden kemerini çözdü ve arabadan fırladı, küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı koşmaya başladı.

küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı koşmaya başladı.

"Dikkatli ol!" diye bağırdım. İleride, kardeşim Kit, "Onu yakaladım! Gerekirse, onu bir huni kekle takas ederiz" diye bağırdı. Kit, Winnie'yi kucaklarken onu gıdıkladı.

Teşekkür etmek için elimi kaldırdım. Arkadan bir battaniye ve atıştırmalıklarla dolu küçük bir soğutucu aldım ve sahaya doğru yola çıktım.

Erkeklerin on iki inçlik softbol ligi maçları oldukça eğlenceli olabiliyordu. Tabii ki, bizim takım ligdeki en yaşlı ikinci takımdı, ama en azından komikti.

Taşınabilir bir hoparlörden eski country ve doksanların R&B şarkıları karışık olarak çalıyordu. Paslı tribünler neredeyse doluydu ve düzensiz sıralar halinde dizilmiş bahçe sandalyeleri faul çizgilerini çevreliyordu. Yan tarafta, bir grup küçük çocuk limonata standı kuruyordu.

Kalabalığı taradım ve Winnie'yi kardeşim Hayes'in omuzlarının üzerinde otururken ve Elodie'yi bana yer ayırdığı yere doğru el sallarken görünce gülümsedim. Kız kardeşim Kit'in yanına sıkıştım.

"Yer ayırdığın için teşekkürler." Bir iç çekerek, tüm eşyalarımızı indirdim.

En büyük ağabeyime baktım, öğleden sonra güneşinde gözlerini kısarak. "Bu gece oynayacak mısın?" diye sordum.

"Evet," diye homurdandı ve Winnie'yi omuzlarından indirip ayaklarını yere koydu.

Onun çok dar tişörtünü inceledim. "Ne giyiyorsun?" Hayes'in burun delikleri, benim kadar sabırsızmış gibi genişledi.

"Kamyonetimden inerken takıldı. Yüzümün büyüklüğünde bir delik açtı. İnanılmazdı. Yedek bir tişört ödünç almak zorunda kaldım ve ellerinde sadece küçük beden kalmıştı."

Hayes kollarını göğsünün önünde uzattı. Kolları neredeyse yırtılacaktı ve tişört o kadar kısıydı ki, karnının küçük bir kısmı görünüyordu. Krop top olarak nitelendirilebilecek kadar yüksek kesilmiş ve ikinci bir deri gibi sıkıydı. Tişört, Winnie'ye bile uyacak kadar küçüktü.

Gülmeme engel oldum. "Ah," dedim, anlamış gibi başımı sallayarak.

Zavallı Hayes, neredeyse komik denecek kadar kötü bir şansa sahipti. Lise son sınıfın sonundan beri, bu lanet onu rahatsız ediyordu

Bu, bizim küçük kasabamızda, onun Kumların Leydisi tarafından lanetlendiğine dair söylentilerin dolaşmasına neden oldu.

Tabii ki, hiçbirimiz buna inanmıyorduk, ama bazen huysuz, kederli ağabeyimizin şanssızlığını görmezden gelmek zor oluyordu.

Takım sahaya çıkmaya başladı ve Kit alkışladı. "Hadi, çık oraya, koca köpek. *Hav, hav,*" diye havladı.

O inledi ve gözlerini devirdi, ama nadiren gördüğümüz bir gülümseme de belirdi.

"İşte orada!" Winnie parmağıyla işaret ederek dikkatimizi sahaya çekti. "Cal orada."

Yemin ederim, küçük kızım, teyzesi ile yan yana, Elodie'nin erkek arkadaşı sahaya koşarken hüznle iç geçirdi. O, kendini tehlikeli bir faul topunun önüne atıp Winnie'yi kurtardığından beri, onun gözünde bir kahramandı.

Küçük kız kardeşime baktım ve göğsümde bir sıkışma hissettim. Son birkaç ayda canlanmış, gelişmiş ve mutluydu.

"Ooh, kızlar, görünüşe göre önümüzdeki takımda yeni oyuncular var." Keepers'tan tanıdığım üç yaşlı kadın kendi dürbünlerine bakıyordu.

Onların bakışlarını takip ettim ve gözlerim Austin'in geniş omuzlarına takıldı.

"Oh, bu çok eğlenceli," dedi Elodie, Kit'e dönerek. "Brody onu Wes'in yerine geçmesi için ikna mı etti?"

En küçük kız kardeşimin yüzü buruştu. "Ben nereden bileyim? Brody Hayes'in arkadaşı, benim değil."

Durduramadan boğazımda inanamayan bir hırıltı oluştu ve bu da Kit'in keskin bakışlarına maruz kalmama neden oldu. Brody ve Hayes ilkokuldan beri en iyi arkadaşları ve Kit, gözlerinde yıldızlarla onları takip ettiği ve Brody'ye hayran olduğu yaz hakkında yıllarca alay konusu olmuştu.

Bu aşk sadece bir yaz sürdü ve Tommy Fitzsimmons kasabaya taşındıktan sonra, Brody'ye olan aşkı neredeyse tamamen yok oldu. Ama ara sıra, on yaşındaki Kit'in bir parçası hala içimde kalmış olup olmadığını, kardeşinin en iyi arkadaşının onu fark etmesini umduğunu merak ederdim.

Benim için Brody her zaman koruyucu ağabey tipi biriydi, ama kardeşi tamamen farklı bir hikayeydi.

Austin'in yirmi sekiz yaşında olduğunu biliyordum. Bir erkek olarak kabul edilebilecek yaşıydı, ama hayalperest otuz altı yaşındaki bekar bir annenin hayal kurması için çok gençti. Austin kısa stop pozisyonundaydı ve ısınırken, bir yer topu hızla ona doğru yuvarlandı. İnanılmaz derecede hızlıydı, topu yakaladı ve hiç çaba harcamadan birinci bazdaki Cal'a attı. Topun Cal'ın eldivenine çarptığı keskin ses beni irkitti.

Cal eldiveninden elini çekip salladı. Cal gülümseyerek Austin'i işaret etti. "Evet, hadi gidelim."

"Belki Austin takımda olursa, gerçekten bir maç kazanabiliriz," diye mırıldandı Kit, kıkırdamalarını saklayarak.

Takım bir galibiyete ihtiyaç duyuyordu, özellikle Wes için endişelendikten sonra.

Elodie ile konuşmak için öne eğildim. "Wes şimdi evde, değil mi? Onu hiç görmedik." Sesim kesildi. Wes, böyle travmatik bir yaralanmanın ardından beklendiği gibi iyileşiyordu.

Elodie başını salladı, yüzünde hüznün belirmişti. "Evde. Cal onu sık sık ziyaret ediyor ve fiziksel olarak çok iyi iyileştiğini söylüyor. Zihinsel olarak ise" durakladı, dudağının içini ısırды, "biraz zor."

Zavallı Wes için içim acıdı. Star Harbor'da büyümüş ve her zaman eğlenceyi seven bir çocuk olmuştu. Winnie, tribünlerin arkasında sallanarak, onları geçici bir tırmanma oyuncağı olarak kullanıyordu. Soğutucudan bir şişe maden suyu alıp, kurumuş boğazımı rahatlatmayı umdum.

Austin'in parmaklarına dokunmak ve esnemek için ikiye katlanmasını izlemek kesinlikle işleri kolaylaştırmıyordu.

"Clara'dan haber alan var mı?" Konuyu değiştirmek için çaresizce kız kardeşlerime sordum.

Ortanca kız kardeşim Clara, neredeyse bir yıldır Star Harbor'a dönmemişti. Nişanlısının başarılı teknoloji şirketi, onun sosyal takvimini tamamen doldurmaya yetiyordu. Çoğu zaman ona ulaşmaya çalışırdım, ama işlerin yolunda olduğu dışında pek bir cevap alamazdım.

Belki de abla sezgilerimden dolayıydı, ama bir şeyler *ters* gidiyordu. "Bu yaz bir kez bile eve gelmedi," diye suçladı Kit. "Sanki bu aileye layık olmadığını düşünüyor gibi."

Omuz silktilim. "Belki de çok işi vardır. Greg ve takvimi onları çok meşgul ediyor."

"Greg ve takvimi." Kit tiksinişmiş bir ses çıkardı. "Ne salak adam."

Elodie ve ben birbirimize baktık ve gülmemek için kendimizi zor tuttuk.

Winnie'nin başı tribünlerin arkasından çıktı. "Aptal ne demek?"

Hepimiz kahkahalara boğulduk. "Hadi, bebeğim." Uzanıp Winnie'yi tribünün üstüne çekmeye yardım ettim. "Maça odaklanalım. Başlamak üzere."

Bakmamaya çalıştım, ama *lanet olsun*. Austin, topu dış saha duvarının üzerine kolayca attıktan sonra, evi dolaştı ve terli, sıırılsıklam bir şekilde gülümseyerek kulübeye doğru koştu. Ne kadar sinir bozucu derecede seksi görüldüğünün tamamen farkında değildi.

Beyzbol şapkası ters takılıydı ve gözleri yukarı kayarak benimkilere kilitlendiğinde, midem bir anda aşağıya doğru düştü.

Oh, o ne kadar yakışıklı olduğunun çok farkındaydı.

Düşüncelerim karışmıştı. *O sadece bir erkekti. Dövmeleri, kaslı kolları ve ters takılmış şapkasıyla sorunlu bir yüzü olan bir erkek. Ve kesinlikle düşünmediğim bir ağzı. Asla.*

Kit dirseğiyle kaburgalarımın çarptı. "Seksi komşunla hayatın nasıl gidiyor?"

"Oh evet." Elodie öne eğildi, dirseğini dizine ve çenesini eline dayadı. "Nasıl biri?" diye sordu. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ve çok çekici görünüyordu."

Yüzümü kayıtsızlık ifadesine büründürdüm. "Bilemem. Konuşmadık."

Kit beni kızdırmak için burnunu havaya kaldırdı. "Bilemem. Konuşmadık." Güldü. "O kağıt kadar ince duvarlarda, duşun sesini duymadın ve o adamın çıplak halini düşünmedin mi diyorsun?"

Neyse ki Winnie duyamayacağı bir yerdeydi, okuldan bir arkadaşıyla karahindiba taçları yapıyordu.

köprücük kemiğimden ve yanaklarımdan yukarı doğru yayıldığını hissedebiliyordum.

Şu anda kesinlikle bunu düşünüyorum.

"Çok komiksin," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Sadece söylüyorum," diye araya girdi Kit, "o adam gömleksiz odun kesip hayatını en iyi şekilde mahvedecek gibi görünüyor."

Elodie kıkırdadı. "Bir erkeğin odun kesmesini izlemekten daha seksi bir şey olmadığını kesin olarak biliyorum." Gülümserken bakışları Cal'a kaydı.

Genelde sıkı sıkıya kilitli tuttuğum bir parçam, tekrar böyle istenmenin nasıl bir his olacağını merak etti.

Pervasızca. Soru sormadan.

Kafamı salladım ve Austin'i gömleksiz bir oduncu olarak hayal etmemeye çalıştım.

Oyun devam ederken, temiz mavi gökyüzünde yüzen beyaz kabarık bulutlara, çimlerde solucan arayan bir kuşa, Winnie'nin saçlarına odaklandım. Bu akşam banyo sırasında saçlarını tararken onunla kavga edeceğimizden emindim.

Granitten yapılmış gibi görünen kıçlı bir kısa stop oyuncusuna gizlice bakmaktan başka her şey. Maç sonunda, bir başka ezici yenilginin ardından çıkan inlemeleri gizlemek için nazikçe alkışladık. Diğer takım ve taraftarları kutlama yaparken, Star Harbor'ın çoğu sandalyelerini ve battaniyelerini toplayıp arabalarına doğru yöneldi.

Atılmış atıştırmalık ambalajlarını toplarken ve yarısı bitmiş meyve suyu kutusunun kalanını içtiğimde, gözlerim yukarı kaydı ve doğrudan Austin'e takıldı, ama o zaten bana bakıyordu.

O göz kırptığında ve doğrudan bize doğru yürümeye başladığında omurgam sertleşti.

Winnie de fark etti ve çılgınca el sallamaya başladı. "Merhaba! Merhaba!" Bana döndü. "Anne, bu bizim komşumuz." Sonra tekrar Austin'e döndü. "Merhaba."

O an ruhum bedenimden ayrıldı.

Austin, ön kolunu çitin üzerine koyup bileklerini çaprazladığında, kalbim boğazımda atmaya başladı. "Selam komşu." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Düşün, düşün, düşün.

Tek yapabildiğim ona göz kırpmaktı, ta ki keskin bir şey yanıma çimdikleyene kadar — Kit.

"Merhaba," diye boğuk bir sesle söyledim.

Gülümsemesi genişledikçe, boğazından gelen bir kahkaha aramızda yankılandı. "Hanımlar, Lantern'da birkaç tur daha kalacak mısınız?"

Softbol takımının galibiyetlerini ve mağlubiyetlerini yerel bir bar olan Lady's Lantern'da bira içerek kutladığı herkesin malumuydu.

Kız kardeşlerime bakarak herhangi bir kurtarma umuduyla baktım, Kit tribünden atladı. "Hayır," *P*, ayakları yere basarken kolayca *P harfini* çıkardı.

"Belki." Elodie gülümseyerek tribünden uzaklaştı ve kıkırdayarak Cal'ın kollarına sarıldı.

"Ya sen?" Austin'in gözleri önümde dolaştı ve bakışlarının her santimetresini hissedebiliyordum.

"Winnie var." Dikkatimi kızıma verdim ve arkasındaki saçlarını düzelterek kendimi meşgul ettim. "Benim için eğlenceli değil," diye şaka yaptım.

"Eminim *biraz* eğleniyorsundur." Sesi kalın ve imalıydı.

Tanrım, hatırlıyor.

Hatırlamak zorundaydı. Sanki benim tadımı tam olarak biliyormuş gibi gülümsüyordu ve bunu benim önümde söylemek için can atıyordu.

"Tabii ki eğleniyoruz anne," diye bağırdı Winnie. "Plaja gidip dalgalarla dans ediyoruz. Kurabiye pişirip çiçek ekiyoruz."

Yumuşadım ve kızıma gülümsedim. "Kesinlikle haklısın, Win." Ona burnumu kırıttırdım. "Çok eğleniyoruz, değil mi?"

O anda Brody, boynuna bir havlu asmış olarak küçük grubumuza doğru koştu ve Austin'e bir Gatorade uzattı. "Hey, siz ikiniz resmi olarak tanıştınız mı?"

"Hayır."

"Oh, evet."

Seslerimiz birbirine karıştı, gözlerim Austin'e doğru parladı. O da nezaket gösterip eliyle gülümsemesini sildi.

Brody, Gatorade'inin yarısını bir yudumda bitirirken, bizim garip etkileşimimizi ya duymadı ya da görmezden gelmeyi tercih etti. "Winnie konusunda ondan yardım istemeyi düşünmelisin," dedi Brody. "Hemen yanımızda oturuyor, inşaat işlerinde yardım ediyor ve çocuklarla arası iyi. Wes ile programı esnek, bu yüzden sabahları ve akşamları sorun olmaz."

Çenem ve midem yerinden düştü. Neredeyse gülecektim, ama bunun yerine sesim daha çok paniklemiş, dengesiz bir öksürük gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Brody.

"İyiyim. Ben sadece, şey..." diye kekeledim.

"Sadece bir düşünce." Brody omuz silkti. Omuzlarından havluyu çıkardı ve onu şaklatarak Austin'in poposuna, onu bağtıracak kadar sert bir şekilde vurdu.

Eşyalarımızı toplamayı bitirdim, kalbim çılgınca atarken nefesimi düzenlemek için elimden geleni yaptım.

Winnie'nin kaçmasını önlemek için onu kolumun altına sıkıştırdım ve arabalarımıza doğru yola çıktık. Dümdüz önüne bakarak kaçış yoluma doğru ilerledim.

Tamamen anonim, biraz da yasadışı bir şekilde ormanda seks yaptığım adam, şimdi ailemle softbol oynuyor, kızına el sallıyor ve çocuk bakımı için bana tavsiye ediliyordu.

Bu sürdürülebilir bir durum değil.

Winnie'yi arabaya bağlarken, otoparkın karşısına baktım ve Austin'in kardeşim Hayes ile konuştuğunu gördüm. O adam, bir şekilde benim huysuz kardeşimi güldürmeyi başarmıştı.

Winnie de bunu fark etmişti. "Austin'i sevdim. İyi birine benziyor."

Beynim adeta patlamak üzereyken, tek yapabildiğim yarım ağızla mırıldanmaktı.

BEŞ

AUSTIN

THE LADY'S Lantern, gres yağı, yer cilası ve yenilgi kokuyordu, ama bir şekilde bu koku neredeyse rahatlatıcıydı. Softbol maçından sonra, kalabalık azalmış ve tanıdık bir bar müdavimleri, mesai sonrası mekanikçiler ve muhtemelen her çarşamba aynı bar taburesinde oturup gelenekmiş gibi yerli içkileri yudumlayan erkeklerden oluşan bir karışım haline gelmişti.

Hayes barmenle konuşurken ben kabinin ucunda bir bira içiyordum, Cal sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne atmış, Brody ise parmakları arasında bir bardak altlığını çevirip duruyordu. Hepimizin üzerinde maç sonrası bir sis vardı, adrenalin ve kas ağrısıyla ısınmış, benim için biraz daha keskin çünkü sinirlerim hala Selene Darling ile iki saniyeden fazla göz teması kurduğum gerçeğini sindirmeye çalışıyordu.

Sadece göz teması değildi. Bir kıvılcım. Bir sarsıntı. İstememem gereken ama tekrar tekrar hatırlamaktan kendimi alamadığım bir şey.

"Böyle bakmaya devam edersen, insanlar sende bir sorun olduğunu düşünecek," diye mırıldandı Brody, sesini alçaltarak bana bir bira daha uzattı. "Rahatla. Eğlenmene izin var."

Kaşımı kaldırdım. "Bu benim eğlenceli yüzüm."

"O zaman biri çenene de söylemeli." Arkasına yaslanarak koltuğa oturdu.

O bunu sırtıarak takip etti, ama ben gerçeği biliyordum. Brody, insanları izlerken o kadar rahat bir tavır sergiliyordu ki, bunu yaptığını unutturuyordu. O, kolayca güç ve baba şakaları yapan biriydi, ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar.

Selene ve kız kardeşleri söz konusu olduğunda, kimse istemesin de istemese de, bu adamın tam bir ağabey moduna geçtiğini çabucak öğrendim.

Merak etmeden duramadım. "Sence Selene'nin gerçekten yardıma ihtiyacı var mı?"

"Çok zor bir dönemden geçti," dedi Brody rahat bir tavırla, ama aslında öyle değildi. Gözleri köşedeki televizyonda kalmıştı, ama ses tonundaki değişiklik gözden kaçması imkansızdı.

"Bundan bahsetmiştin," dedim, sesimi nötr tutmaya dikkat ederek.

Biradan bir yudum aldı. "Tam olarak yardım istemiyor, ama işi ve küçük kızı arasında, bir insanın üstesinden gelmesi gerekenin çok daha fazlasıyla uğraşıyor."

Yavaşça başımı salladım. "Çocuk ele avuca sığmaz birine benziyor."

"Winnie çok enerjik bir kız," dedi Brody ve ağzının köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim. "Çok zeki. Komik de. Annesi gibi."

Sözlerimizin arasında bir saniye sessizlik oldu, hâlâ çocuktan mı bahsediyoruz yoksa başka bir konuya mı geçtik emin olamadım.

İçim kurşun gibi ağırlaşmıştı ama sormak zorundaydım. "Selene ile senin aranda..."

bir şey mi var?"

"Hayır." Brody güldü. "Tabii ki hayır. Sadece biraz ara vermesi gerekiyor," diye ekledi. "Açıkçası, sen teklif etmelisin. Sabahları, öğleden sonraları... Programın yeterince esnek, değil mi?"

"Gerçekten bebek bakıcılığı yapmamı mı istiyorsun?" Gözlerimi kıptım. Brody bunu ilk kez söylediğinde, şaka yaptığını ya da belki de resim çerçevesi asmasına yardım etmemi istediğini düşünmüştüm.

"Bebek bakıcılığı değil. Sadece... oraya git. Sen hemen yan komşususun. Çocuklar o kadar da zor değildir. Sen de pratikte hala bir çocuksun. Futbol topuna vurabilir ve at kuyruğu yapabilirsin, değil mi? İş tanımları bu. Karmaşık bir şey değil."

Gülmek istedim. Bunun *zaten* karmaşık olduğunu bilmiyordu.

Omuz silktim. "Düşüneceğim."

Brody sonunda bana baktı ve gözlerinin arkasında bir şey vardı, sadece endişeden daha fazlası. Gerçeği bilmiyordu

gerçeği bilmiyordu, ama kör de değildi.

"O iyi insanlardan biri," dedi basitçe. "Sadece... ona kapıyı kilitlemesi için bir neden verme."

Şişeyi biraz daha sıkı kavradım. "Vermem."

Beni bir süre daha inceledi, sonra tek bir memnuniyetle başını salladı ve birasını benimkine doğru eğdi. "İyi. Çünkü Hayes senin kışını tekmeleyecek tek kişi olmayacak."

"Evet." Sırıttım. "Bu mantıklı."

Beklediği cevap bu değilmiş gibi kaşlarını kaldırdı, sonra Cal'ın yanına gidip rakip takımı yuhalamaya başladı. Ben arkama yaslandım ve barın gürültüsünün etrafımda bulanıklaşmasına izin verdim. Uyarıya ihtiyacım yoktu.

Selene, uğraşılmayacak biriydi. Onun için ateşten bile geçebileceğın türden bir kadındı.

Ve ben zaten yanıyordum.

GECE HAVASI izgara dumanı ve kesilmiş çim kokuyordu, bu koku bu kasabanın sizi etkilemek için çok uğraşan bir şehir olmadığını, sadece olduğu gibi olmaktan memnun olduğunu hissettiriyordu.

Eve geldiğimde dubleks daire sessizdi.

Yetmişli yıllardan kalma, ortadan ikiye bölünmüş evlerden biriydi — özensiz bir alçıpan ameliyatı, mükemmel durumda olan bir evi iki çarpık yarıya dönüştürmüştü. Dikişler hâlâ görünüyordu. Tek bir ön sundurma her iki birimi de kaplıyordu, çatı hattı sanki tek bir yermiş gibi davranmaktan yorulmuş gibi eğimliydi. Mutfakların ve oturma odalarının alt katta birbirinin aynısı olduğu söylenmişti. Üst katta ise sınırlar bulanıklaşıyordu. Yatak odalarımız arka arkaya idi. Aynı dar boyutlarda. Aynı gıcırdayan döşeme tahtaları. Aralarında aynı ucuz, içi boş duvar.

Selene Darling her zaman benden yirmi fit uzaktaydı. Üst kattaysak on fit, ve çoğu gece bunu bilmiyormuş gibi davranıyordum.

Ama bu gece? Bu gece bu imkansızdı.

Bir haftadır bu evdeydim ve Selene'nin yatak odasının benimkinin tam karşısında olduğunu biliyordum. Ayrıca geceleri duş almayı sevdiğini de biliyordum, çünkü kalın boya katmanlarının altında gizlenmiş orijinal taç pervazının çizgilerini takip ederseniz, ana yatak odasının tam olarak nereden ikiye bölündüğünü görebiliyordunuz. Tahminimce, onun yarısında orijinal bir banyo vardı.

Kapının yanında ayakkabılarımı çıkardım, kapüşonlu sweatshirtümü çıkardım ve merdivenleri ikiye ikiye çıktım. Ev, taze boya ve çamaşır sabunu kokuyordu — yeni kiracı kokusu. Yatağım beni çağırıyordu, köşede birkaç açılmamış kutu yığılmıştı. Duvarlara hiçbir şey asmaya bile zahmet etmemiştim. Uzun süre kalmayı planlamıyorsa yerleşmeme gerek olmadığını kendime söyledim.

Ama yine de oyalanmaya devam ettim.

Merdivenlerin başında yavaşladım, parmaklarımla alçıpan duvarı okşayarak, onun odasının benim odama bitişik olduğu yeri geçtim.

Sonra duydum. Şarkı söyleniyordu.

Dinlemeye çalışmıyordum, ama ev sakinleşip sessizleştğinde, sanki duvarlar eğilip fısıldıyor gibiydi.

Yumuşak, detone bir şarkı duvarların arasından süzülüyordu. Göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden olan türden bir hassasiyetti. İkinci bir ses katıldı — daha küçük, daha tiz, kahkahalarla dolu.

Winnie.

Birbirlerine şarkı söylüyorlardı. Alçıpan duvarın arkasından gelen sıcak ve canlı sesler.

Elim kapı çerçevesinin üzerinde durdu. Dinlemiyordum, aslında. Sadece ...orada var oluyordum. Seslerinin göğsümdeki boşluğu yalıtım gibi doldurmasına izin verdim.

Onlar beni duyduklarını bilmiyorlardı ve beni etkileyen de buydu.

Selene'nin sesi yine bir tür hikaye okurken duyulmaya başladı. Sesinde hayalet gibi, ürkütücü, hatta biraz gülünç bir ton vardı ve Winnie sabırsızca sorular sorarak sürekli sözünü kesiyordu. Selene, sözlerine kahkahalarla karışık cevaplar veriyordu, hiç kimselerde görmediğim kadar sabırlıydı. Bu, elinden gelenin en iyisini yapan çalışkan bir annenin dalgın dalgın yatırma şekliyle çok farklıydı.

Çoğu gece, sabah annemi işe gitmeden önce görebilecek miyim diye merak ederek uykuya dalıyordum.

Sevgi dolu bir annenin çocuğunun güvende ve sıcak olduğundan emin olmak için çıkardığı o tatlı ses — benim için öyle olmamıştı.

Yatağımın kenarına oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım, lamba yere kehribar rengi bir ışık saçıyordu. Selene'nin nazik hikayesi bittikten sonra da uzun süre orada kaldım. Birkaç dakika sonra, Winnie'nin sesi sustu, ardından yumuşak bir sessizlik geldi.

Duvarın ötesinden gelen hışırtı seslerini anlamak zordu ve birkaç dakika sonra kendimi tamamen sapık gibi hissedince denemeyi bıraktım. Bunun yerine, koridorun sonundaki banyoda duş aldım ve Selene Darling'i zihnimden silmeye çalıştım.

Yatak odasına geri döndüğümde, siyah bir boxer giydim ve yatağımın kenarına oturdum.

"Hayır, onunla yatmak istememiştin," diye tısladı Selene ince duvarlardan.

Dikkatim anında çekildi.

Sesi alçaktı, ama duvara yakın olmalıydı, çünkü boğuk olmasına rağmen her kelimesini duyabiliyordum. "Karanlıktı. Alkol vardı... ve muhtemelen çok seksi bir iblisin ele geçirdiği birisi."

Donakaldım.

Sesi fısıltıya dönüştü. "Ciddiyim, Kit. Bana gülme. Çok utaniyorum."

Öne eğildim, nabzım boğazımda hızla atıyordu.

"Hayır, hatırladığından tam olarak emin değilim," diye ekledi, hayal kırıklığı artarken. "Benim olduğumu biliyor mu bilmiyorum. Tanrım, bu bir felaket." Selene durakladı. "Gitmem gerek. Yarın konuşuruz."

Gülümsemeyi zorla bastırdım. Elimi ağzıma götürdüm, sanki bu, göğsümün arkasında yayılan acıyı dindirebilirmiş gibi. Hatırladığımı bilmiyordu. Unutabileceğimi sanıyordu.

O gecedен beri onu düşünmekten vazgeçmediğimi bilmiyordu. Ormanda, geçmişini silip atmak istercesine öpüşüşünü, sanki yaptığımız tüm hataları telafi etmek istercesine her santimini hevesle ele geçirmesini.

Yatağa uzandım, bir kolumu gözlerimin üzerine attım.

"Evet, tatlım," diye tavana fısıldadım, hayal kırıklığımı dışa vurarak. "Tabii ki hatırlıyorum."

Dakikalar geçiyordu ve onu aklımdan silemediğim için kendimden nefret ediyordum. Sessizce ona bakarak ne yaptığını merak ediyordum. Bir bakışıyla beni yerle bir edebilecek, çok seksi bir bekar anneye uğraşmak istemiyordum. Eğer işi batırırsam kardeşim çok kızardı ve gerçekçi olalım, genelde sonuç böyle olurdu.

Sonra hafif bir ses duydum. Keskin bir nefes alma sesi. Kelimelerden çok yumuşak, ama görmezden gelinemeyecek kadar ağır bir ses.

Nefes nefese bir şey. Sonra yine, bastırılmış bir inilti.

Elimi yüzümden çektim. Sanki bir faydası olacakmış gibi tavana bakakaldım.

Selene kendine dokunuyordu.

Emin değildim. Her şey olabilirdi, ama içimden bir ses *biliyordu*.

O, benim duyabildiğimi bilmiyordu. Tıpkı karanlık ormandaki adamın ben olduğumu bilmediği gibi.

Sıcaklık beni sertçe vurdu — hızlı, öfkeli ve lanet olası bir şekilde. Kalçalarım hareket etti, avucumu boxerimin önünden aşağı doğru sürüklerken ağrı keskinleşti. İsteyerek yapmadım. Muhtemelen yapmamalıydım, ama yine de yaptım.

Gözlerimi kapattım ve görüntünün içime dolmasına izin verdim — vücudunun benimkine değmesi, nefesinin kesilmesi, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış ya da parçalanacakmış gibi parmaklarının omuzlarımı kavraması.

Penisim çoktan sertleşmiş, kumaşa baskı yapıyordu ve ben lanet olası bir acemi gibi bel bandıyla uğraşıyordum. Elim penise dolayabilmek ve sıkabilmek için iç çamaşırımı yeterince aşağı indirdim.

"Siktir," diye mırıldandım.

O geceden hatırladığım her nefes, onunki, benimki, bir anda geri geldi. Ne kadar hızlı ve yoğun bir ritim bulduğumuzu. Sanki birbirimizi zaten tanıyormuşuz gibi, sanki birbirimize dokunacağımız son kezmiş gibi hareket ettiğimizi.

Elim yavaş, kararlı ve açgözlü bir şekilde okşadı. Sessiz kalmak, bunu derinlerde saklamak için dudağımı ısırdım. Duvardan gelen sesler

gelmeye devam ediyordu — yumuşak, düzensiz. Belki bu kadar yakın olduğumu bilmiyordu. Belki de biliyordu.

Onun beni düşündüğüne inanmak istedim.

Parmaklarının bacaklarının arasında olduğunu hayal ettim. Nefesinin kesildiğini.

Başı geriye doğru eğildi.

O görüntü o kadar derine yerleşmişti ki, acı verecek kadar elime mastürbasyon yaptım.

Alay yok. Sahtecilik yok. Sadece ihtiyaç, ham, pürüzlü ve keskin.

Sırtım kamburlaştı. Çenem sıkıştı.

"Siktir, Selene," diye fısıldadım.

Onun keskin nefes alış ve ardından orgazmının titremesi ile birlikte, benim boşalmam da şiddetli bir şekilde geldi, sanki ormandan beri bekliyormuş gibi.

Karnıma boşaldım, sertçe nefes alıp veriyordum, elim hala penisimi tutarken titriyordu.

Bir saniye boyunca her şey çok sessizdi.

Sonra sessiz ve acı bir şekilde güldüm.

Bir mendil uzandım ve kendimi sildim, utançtan boynumun arkasına sıcaklık yayıldı. Bu ona ait değildi. Bu sır. Bu arzu.

Benim taşımam gereken bir şeydi. Benim gömmem gereken bir şey.

Yan tarafıma döndüm ve aramızdaki duvara bakakaldım.

"Sadece seni sistemimden çıkarmam gerekiyordu," diye boşluğa mırıldandım, ama bunun lanet bir yalan olduğunu ben bile biliyordum.

Daha iyi hissetmem gerekirdi, ya da daha boş hissetmem, ama acı sikimde değildi

—lanet olası göğsümdeydi.

Ertesi sabah erken uyandım ve benim durumumda suçluluk duygusu olan, mantıklı ve duygusal olarak dengeli herhangi bir erkeğin yapacağı şeyi yaptım.

Hediyeler getirdim.

Şehir merkezindeki kafeden iki içecek sipariş ettim: Winnie için krem şanti ve çikolata parçacıklı sıcak çikolata, Selene için yulaf sütü vanilyalı latte. Tahminimdi, ama doğru olduğunu hissettim. Sonra

parlak sarı bir Post-it'e not yazdım ve bardağın yan tarafına yapıştırdım.

Eğer yardımı olacaksa, ben de ele geçirilmiştim.
—İblis

Bu riskli bir hareketti — ona sadece duvarın arkasından konuşmalarını duyabildiğimi değil, aynı zamanda *hatırladığımı* da belli ediyordum.

İki kez kapıyı çaldıktan sonra içecekleri verandasına bıraktım, sonra kapıma geri çekildim ve önceki gece kesinlikle sapık gibi kulak misafiri olmamış bir adam gibi içeri girdim.

Ama bekledim.

Kısa bir süre sonra, ön kapının gıcırdayarak açıldığını duydum, ardından bir anlık sessizlik oldu. Sonra Winnie'nin kıkırdaması. "Anne! Bize kahve getiren bir iblis mi?"

"Bir not bırakmış," diye mırıldandı Selene ve gözlerini devirmek istercesine notu incelerkenki halini hayal edebiliyordum, ama onun yerine gülümsedi.

Kupama gülümsedim ve ısının avuçlarımı ısıtmasına izin verdim. Selene'nin beni neden bu kadar etkilediğini tam olarak anlayamıyordum.

Ama ele geçirilmiş olsun ya da olmasın, harika bir komşu olabilirdim.

Arka bahçeye çıktığımda güneş batmaya başlamıştı. Işık her şeye yandan vuruyordu, ağaçların arasından geçerek geç yazın altın rengi ışıyla, uzamış çimleri bile romantik gösterirdi.

Bahçenin iki yarısını ayıran kapıyı kasıtlı olarak açık bırakmıştım. Biraz sıkışmış gibi görünüyordu, bu yüzden kapanmasını önlemek için bir taşla sıkıştırdım.

Bir açıklık.

Selene'yi dışarıda görmeyi beklemiyordum, ama oradaydı — hafifçe eğilmiş, Winnie'nin saçından nazikçe bir karahindiba tacı çıkarıyor ve onun çimlere bir şişe köpük solüsyonunu dökmesini engellemeye çalışıyordu.

"Bir su birikintisi daha olursa, resmen bir peri su partisi düzenlemiş olacağız." Selene güldü, ama yarı yorgun olduğunu anlayabiliyordum.

Winnie çimlerin üzerinde zıplayarak benim bahçeme girdi ve Selene ışıktaki tek başına kaldı. İnce omuzları, nasıl gevşeyeceklerini bilmiyorlarmış gibi kulaklarına kadar gerilmişti. Selene yüzünü batan güneşe doğru çevirdi ve nefes verdi.

Döndüğünde, ben bakmıyormuş gibi davranamadan beni fark etti.

"Oh," dedi, yüzündeki saçlarını geriye doğru tarayarak.

"Merhaba." Elimi kot pantolonumun cebine soktum.

"Merhaba."

Selene yutkunduğunda boynundaki kaslar çalıştı. Açık kapıyı işaret etti. "Onu kapalı tutsan iyi olur. Winnie senin tarafına geçmekle ünlüdür. Ona senin alanından uzak durmasını söyleyip duruyorum."

Yavaş ve dikkatli bir şekilde birkaç adım yaklaştım. "Winnie iyi. Daha fazla alana sahip olması için kapıyı açtım. Sen de."

Gözlerini kısarak baktı. "Ben mi?"

"Evet," dedim, bir elimi çit direğine dayayarak. "Ne zaman istersen gelip dolaşabilirsin."

Gözlerini kırptı. Sonra gözlerini o kadar sert bir şekilde devirdi ki, göz bebeklerinin şikayette bulunacağını sandım, ama gülümsedi.

Küçük bir gülümsemeydi, ama yeterliydi.

Selene'nin hayal kırıklığına uğramış nefesini sessizce verdi.

"Sen imkansızsın." Başımı salladım. "Olabilirim."

Kollarını kavuşturdu, ama sesi bütün hafta boyunca olduğundan daha hafifti. "Kahve konusunda..."

Gözlerimi kısarak, içimdeki gerçek merak galip geldi. "Siparişini doğru mu aldım?"

"Hayır." Sesi tamamen iş odaklıydı ve içimden kahkaha patladı. Bu meydan okumayı sevdim.

Selene alt dudağını ısırdı, sonra bıraktı. "Komikti. Not."

Rahatladım. "Söylediğimde ciddiye aldın. Ben... büyülenmişim."

Gözleri benimkilere doğru kayd ve bir an için her şey sessizleşti.

Gerçekten sessiz.

"Şey... fazla anlam yükleme," dedi, sesi düz ama daha yumuşaktı. "O gece. Önemli bir şey değildi."

Kıkırdadım ve sııttım. "Tamam."

Kaşları çatıldı. "Ciddiyim."

"Sana inanıyorum." Sesimin kısılması için biraz eğildim. "Ama hala her saniyesini hatırlıyorum ve bu hiç de *önemsiz bir şey* değildi."

Keskin ve sığ bir nefes aldı.

"Tamam, peki, gitmeliyim." Sözleri, kalp atışlarını kovalıyormuş gibi hızlıydı. "Winnie'nin banyo yapması lazım."

Selene bahçesine doğru dönmüştü ki, delilik beni ele geçirdi. "Oh, hey," diye seslendim ve o da dönerek gözlerini güneşten korudu. "Brody haklıydı. Okuldan önce ve sonra sana yardım edebilirim. Sorun olmaz. Yani, yardım ihtiyacın konusunda fikrini değiştirirsen..."

"Değişmeyeceğim." Çenesini kaldırdı, kasları gerildi. Gülümsemem genişledi.

"Biliyorum."

Döndü ve bahçemin tarafında kelebek kovalayan Winnie'yi çağırdı. Küçük kız koşarak annesinin elini tuttu, buklelerine hala karahindiba yaprakları takılıydı.

Selene onu içeriye götürdü ve ben kapının arkalarından kapanışını izledim.

Tel örgü gıcırdadı, güneş alçaldı ve ben sanki beni sabitleyebilecekmiş gibi çite yaslandım.

Aramızdaki bu çekim?

Bu daha yeni başlıyor gibi hissediyordum.

ALT

SELENE

Winnie'nin pembe plastik tek boynuzlu at kupası havaya uçtuğunda, fincanımda tam olarak üç yudum kahve kalmıştı.

Onu yakalamaya çalıştım ve ılık kafein boynuma sıçradı. Gömleğime. Tezgaha. Yere. Winnie, her zamanki gibi farkında olmadan, kıkırdadı, bukleleri zıplarken kaçan bardağı kovaladı, sanki çılgın bir slapstick komedisinde oynuyormuşuz gibi.

Sesimi sabitledim. "Winnie, kupanı buraya getirme demiştim."

"Ama susamıştım!" diye ısrar etti, öfkeyle.

Parmaklarımla göz çukurlarımı bastırdım ve ağlamamaya çalıştım. Bu sabah beni hayatta tutan tek şey kahveydi. Şimdi ise gömleğimin eteklerine sızmış, tost makinesinin altında kara bir kehanet gibi birikmişti.

Uzarlarda bir yerde, muhtemelen Mars'ta, telefonum iki dakika içinde beşinci kez titredi. İş mesajlarıydı, şüphesiz. Onları görmezden geldim.

Yardıma ihtiyacım yoktu. Daha iyi tavırları ve daha düşük kortizol seviyeleri olan klonlanmış versiyonlarıma ihtiyacım vardı.

"Anne, mor çoraplarımı bulamıyorum!" diye bağırdı

Winnie. Dişlerimi sıktım. "O zaman sarı olanları giy!"

O inledi. "Onlar kaşındırıyor!"

Gözlerimi kapattım. Beşe kadar saydım ve nefes aldım. Hava, dökülmüş kahve ve şurup yapışkan parmaklar gibi kokuyordu. Bir gözümü araladım

ve mutfak gözden geçirdim: konfeti gibi dağılmış mısır gevreği, lavaboda ayakkabılar, pijamalı Winnie ve latte ile on iki raunt dövüşmüş gibi görünen bir gömlek giymiş ben.

Mutfak duvarının ötesinden Austin'in hareket ettiğini duyabiliyordum. Dupleksin onun tarafında kendine özgü bir ritim vardı — daha az kaos, daha çok sessiz gürültüler ve kararlı adımlar. Bir kapı kapandı. Ayak sesleri arkaya doğru uzanıyordu. Sonra sessizlik.

Lavaboya yaslanıp başıma  ne eğdim. Austin'in önceki günkü şakacı notu bana biraz neşe katmıştı, ama bu sabah tek başımaydım. İlk başta, Kit ile konuşmamı duyduğunu öğrenince çok utanmıştım. O ince duvarlardan *başka* neler duyduğunu düşündüğümde yanaklarım daha da kızardı.

Saygılı, mütevazı tarafım yerin açılıp beni yutmasını istiyordu, ama kendinden emin, iddialı tarafım onun beni tatmin ederken duyduğunu umursamıyordu. Aslında, duvarın diğer tarafında kendini okşadığını hayal ederek tatmin olduğumu bilseydi ne derdi diye merak ettim.

Sıcaklık karnımın altında yayıldı. Tehlikeli,  zlem dolu yanlarımı gizlemek en güvenli yoldu.

Omuzlarımı salladım. Yapacak işlerim vardı ve çok az zamanım vardı.

Austin o gün yoktu, ya da ben öyle sanıyordum. Ev, sessizliğin yerleşmesi ve ben dünkü kahveyi ısıtmayı düşünürken tezgahı ovmaya başlamam için yeterince uzun süre sessizdi, ta ki kapının  alınması beni  rk tene kadar.

İki kısa vuruş. Kendinden emin ve tanıdık.

Kapıya, sanki kolları çıkmış gibi göz kırptım.

Bir kez daha kapı çalındı, ardından boğuk bir ses duyuldu. "Orada her şey yolunda mı? Sanki biri bir rakunu balıkçı yaka giydirmeye çalışıyormuş gibi sesler geliyordu."

Winnie kahkahalarla çığlık attı.

 n kapıya doğru yürüdüm ve onu görmek için kapıyı biraz araladım. Austin, karton bir tepside iki tane paket servis bardağıyla verandada duruyordu. Austin sinir bozucu bir şekilde uyanık görünüyordu. Saçları dağınıktı ama yine de

mükemmel görünüyordu. Siyah tişört ve kot pantolon giymişti ve sanki benim sabahımın nasıl geçtiğini zaten biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle duruyordu.

Kapıyı biraz daha açtım, sadece bir çorap giydiğimi gösterecek kadar. Bakışları bacaklarımdan aşağıya doğru kaydı ve tekrar yukarı çıktı, gözlerinde mizah dans ediyordu.

"Tek kelime bile etme," diye uyardım.

Serbest elini kaldırdı. "Hiçbir şey söylemedim, ama barış teklifi getirdim."

Ve lanet olsun, neredeyse gülümseyecektim.

Tepsiyi uzattı. Bir fincanın üstünde şeffaf bir kubbe kapağı ve üzerine bolca şekerleme serpilmiş krem şanti vardı. Diğerinde ise Sharpie kalemıyla benim adım yazıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedim, ona şüpheyile bakarak. "Kaosu duyup, zor durumdaki genç kızları kurtarmaya karar verdin, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Kaosu duydum ve 'Vay canına, kahvesi bitmiştir herhalde' diye düşündüm."

Kendime engel olamadan fincana uzandım. "Sen bir baş belasısın." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sadece bazen."

Winnie aramızdan geçip, her gün yaptığı gibi kendini onun beline attı. "Austin! Sprinkles getirmişsin!"

Austin onun seviyesine çömeldi ve buklelerini okşadı. "Yeni favori kasırgam için en iyisi."

Winnie eve geri koştu, muhtemelen yeni arkadaşına gösterecek havalı bir şey bulmak için.

Kalçamı kapı pervazına dayadım. "Hayatında çok fazla kasırga olan bir adama benziyorsun," dedim, kendimi durduramadan.

Yavaşça ve eğlenerek bana baktı. "Hayır. Benim bir tipim var. Tek çoraplı, kahve lekeli ve ölümcül bakışlı kadınlar." Ağzım açıldı, sonra tekrar kapandı.

Evimin içinden bir şeyin kırıldığı sesi duyunca gözlerimi kapattım.

"Ben hallederim," dedi ve sanki oraya aitmiş gibi içeri girdi.

İçecekleri tezgahın üzerine koydu, yerden mısır gevreği kutusunu aldı ve Winnie masaya çarpmadan önce onu yakaladı.

"Tamam, küçük ama güçlü," dedi ona, "annen kendini yok etmeden önce o çorapları bulalım."

O yıllardır yaptığı gibi mutfakta dolaşırken, ben sadece şaşkın bir şekilde orada duruyordum.

"Selene?" dedi, omzunun üzerinden bana bakarak. "Neden beş dakika mola vermiyorsun? Kumaşında kahve lekesi olmayan bir şey giy. Ben hallederim."

Hareket etmedim.

"Cidden," dedi, yumuşayarak. "Git. Ben hallederim."

Ve görünüşe göre, halletti.

Merdivenlerin altında tereddüt ettim, onun fikrini değiştirmesini, yönlendirilmeye ihtiyaç duymasını, beş dakika bile olsa onu bırakamayacağımı kanıtlamasını bekledim.

Ama yapmadı. Mutfak sanki ona aitmiş gibi dolaştı, Winnie de sanki o güneş, o ise onun yörüngesindeki küçük bir gezegenmiş gibi peşinden gitti.

Döndüm ve merdivenleri sessizce, isteksizce çıktım, eski zeminlerden yükselen onun alçak, sakin ve istikrarlı sesini dinledim.

Ve nedense beni en çok etkileyen kısım da buydu.

Aşağı indiğimde mutfak hala dağınıktı, ama nedense gürültü dinmişti. Winnie masada granola barını çiğniyor, sandalyenin altında bacaklarını sallıyor ve sanki her zamanki gibi kendi kendine mırıldanıyordu. Austin tezgaha yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, sanki oraya aitmiş gibi kahvesini yudumluyordu — sanki bu benim haftamın en tuhaf sabahı değilmiş gibi.

Kapının eşiğinde, kollarımı kavuşturmuş, Winnie'nin bardağını bulamadığı için sütünü bir kavanoza döktüğü gerçeğini ya da Winnie'nin hiç düşünmeden bunu memnuniyetle kabul ettiği gerçeğini fazla analiz etmemeye çalışıyordum. Ya da ikisi de ağlamadan, bir şekilde onu çorap giymeye ikna etmeyi başardığı gerçeğini.

"O bir müzakereci," dedi, ona kağıt havlu uzatırken gözleri bana doğru kaydı. "Atıştırmalıklar uygun olursa, yönetim kurulu toplantılarını bile yönetebilir bence."

"O daha beş yaşında," diye mırıldandım, ama yine de ağzımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Ve burada tabak olmadan yemek yemesi yasak."

Sanki onu suçüstü yakalamışım gibi iki elini de kaldırdı. "Not aldım. Bir dahaki sefere, tam masa düzeni ve keten peçeteler."

Ona baktım. "Bir dahaki sefer falan olmayacak."

Austin omuz silkti ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Tamam."

Odanın diğer tarafına geçip bir muz aldım ve gereğinden fazla kuvvet uygulayarak kabuğunu soydu. "Ciddiyim."

O başını salladı. "Biliyorum."

"Ciddiyim." Elimi belime koydum.

Austin gülümsedi. "Anlıyorum. Ciddi muz yeme pozisyonunu almışsın."

Muz bana ihanet etmiş gibi ona baktım, sonra sertçe nefes verdim. "Yardıma ihtiyaç duymaktan hoşlanmıyorum."

Austin'in ses dikişli karışık anlayış anlayış "Çoğu insan anlamaz."

Dişlerimi sıktım. "Ben çoğu insan değilim."

O güldü, ama nedense benimle dalga geçtiğini hissetmedim. "Anlamıştım."

Bir saniye orada durduk — ben yarı soyulmuş muzumla, o sinir bozucu bir şekilde sakın bir şekilde — ve göğsümde bir şey burkuldu. Ben bunu istemedim. Kimsenin müdahale etmesini istemedim, ama o müdahale etti. Winnie onu kollarını açarak kabul etti ve şimdi buradaydık.

Gözlerimi ona dikip baktım. "İşin yok mu?" Dupleksin içinde etrafa baktım. "Gitmen gereken *başka* bir yer yok mu?"

Austin'in yanağı seğirdi. "Ben çalışıyorum."

Ona boş bir bakış attım.

O gülerek ekledi: "Marinada çalışıyordum, ama oradan ayrıldım. Şu anda Wes iyileşirken onun inşaat şirketine yardım ediyorum. Aslında, kız kardeşin için Star Harbor Farms'ta bir şantiyede çalışıyorum." Omuzlarını kaldırdı. "Fiziksel olarak zorlu bir iş, ama aslında bundan zevk aldığımı fark ettim. Çalışma saatleri esnek ve maaş da oldukça iyi."

Onu tekrar süzdüm. Bir gecelik ilişkiden çocuk bakımı yardımı almayı düşündüğümü biri bilseydi, okul çıkışında herkesin alay konusu olurdu. Sanki acıma dolu bakışları yetmezmiş gibi,

tek seçeneğimin kazanan bir gülümsemeye sahip büyük penisli bir adam olduğunu bilselerdi, *trajik bir durum* içinde olduğum resmi olarak kesinleşirdi.

Yine de, okul öncesi ve sonrası bakımını üstlenebilecek, hemen yan dairede oturan bir bakıcının sağladığı kolaylığı inkar etmek zordu.

Kahretsin.

"Sadece bu hafta için." Şakaklarımı ovuşturdum. "Başka bir çözüm bulana kadar."

Austin'in gülümsemesi hafifti, ama oradaydı. "Tabii. Geçici olarak benim için uygun. Patron sensin."

Winnie sandalyesinden bir sürpriz kutusu gibi fırladı. "Bu benim dadım olacağın anlamına mı geliyor?"

Austin kahvesini boğazına kaçırdı. "Bence 'harika komşu yardımcısı' daha havalı bir unvan."

Kafasını eğdi. "Sana isim etiketi yapıştırabilir miyim?" Ciddi bir şekilde başını salladı. "Sadece parlak olursa."

Ocağın zamanlayıcısı çaldı — uzun zaman önce, aslında hiç koymadığım çamaşırları değiştirmek için ayarladığım bir hatırlatma. Gözlerimi ovuşturarak inledim. "On dakikaya ihtiyacım var. Ona göz kulak olabilir misin?"

Tereddüt etmedi. "Git."

Yine de tereddüt ettim.

"Selene," dedi, sesi alçak ve sakindi. "On dakika idare edebiliriz. Ben ona bakarım."

Ses tonundaki bir şey — kararlı ve sarsılmaz bir şey — itiraz etmeyi zorlaştırıyordu. Bu yüzden başımı salladım ve odadan çıktım, Winnie'nin bu hafta üçüncü kez en sevdiği kapı çalma şakasını ona anlatmasını sadece yarı dinleyerek.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, nefes almamın daha kolaylaştığını fark ettim. Ve bu beni çok korkuttu.

YEDİ

SELENE

WINNIE okula geç kaldığımızı umursamıyor gibiydi. Yarı yolu zıplayarak gitti, öğle yemeği kutusunu sallayıp tek boynuzlu at krakerleri hakkında uydurduğu bir şarkı söyledi. Austin, sanki güneşli bir günde yürüyüşe çıkmışız gibi onun yanında dolaşıyordu, mazeretli olmayan bir geç kalma cezasına doğru hızla ilerlemiyorduk sanki.

Birkaç dakika içinde üçüncü kez saatime baktım. "On beş dakika önce çıkmalıydık."

Austin bana yan gözle baktı. "Yola çıktık bile. Çantanda bir ışınlanma cihazı saklamiyorsan, başka bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum."

Sesi rahat ve alaycıydı, bu da benim endişemi daha da artırdı.

Dişlerimi sıktım. "Geç kalmayı sevmiyorum."

Winnie, kavşakta beklerken yerinde zıplamaya başladı. Bukleleri başının iki yanında küçük kanatlar gibi kabardı ve çoraplarından biri ayak bileğini tamamen ortaya çıkarmıştı.

"Kurtlar tarafından büyütülmüş gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Austin sırtıttı. "Hayır. O özgür ruhlu. Arada fark var."

Zil çaldığında tam zamanında yetiştik — uzun, tiz bir ses, sanki bir yargı gibi.

Kapıda duran öğretmen, biz yaklaşırken gülümsedi. "Oh, Winnie! Günaydın tatlım. Bugün biraz geç kaldın, ha?"

Ben cevap veremedi Winnie işaret etti. "Bu Austin. Beni okula götürüyor."

Öğretmen — Bayan Evelyn, genç, güzel ve muhtemelen düzenli olarak su içen ve cilt bakımı için zaman ayıran türden bir kadın — güneşi takip eden ayçiçeği gibi dikkatini Austin'e çevirdi. Gülümsemesi genişledi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Star Harbor'a yeni mi taşındınız?"

Boğazımı temizledim. "Austin bizim komşumuz. Bu hafta bizi okula bırakmaya yardım edecek..." Ona bir bakış attım.

"Ve okuldan almaya," diye ekledi pürüzsüz bir şekilde, bir şekilde hem rahat hem de kendinden emin görünen bir el sıkışma hareketi yaptı.

Bayan Evelyn elini biraz fazla hevesle sıktı, bana sorarsanız. "Bu harika. Winnie çok sevimli bir çocuk."

Winnie gülümsedi. "Kahvaltıda şekerli çörek yedim!"

Omuzlarımı çektim. "O da gerçek kahvaltı yaptı," diye ekledim hemen.

Austin ona göz kırptı. "Kızımız için sadece en iyisi."

Bundan sonra Bayan Evelyn'in bana attığı bakışı kaçırmadım — meraklı, belki biraz da şaşkın. Neden şaşırmasın ki? Ben ipin ucunda sallanan bir kadın gibi görünüyordum, o ise yürüyen bir Pinterest panosu gibi, çekici bir koca adayıydı.

Muhtemelen bizim birlikte olduğumuzu düşünmüştü. Daha da kötüsü, muhtemelen benim ona layık olmadığımı düşünmüştü.

Objektif olarak bakıldığında, bu tamamen yanlış sayılmazdı.

Winnie'ye veda ettik, o da arkasını dönmeden sınıfın kapısından dışarı fırladı.

Birkaç adım sessizce yürüdük, hava sabah güneşiyle ısınmaya başlamıştı. Omzum bir kez onun omzuna değdi. Kasıtlı değildi, ama ben uzaklaşmadım.

O da uzaklaşmadı.

Bir süre sonra, "Peki. Açıklığa kavuşturalım. Ben senin çalışanın değilim, değil mi?" dedi.

Ben gülerek, "Lütfen. Seni karşılayabileceğimden bile emin değilim" dedim.

Bana baktı, ağzında tembel bir gülümseme belirdi. "O zaman ücretimi pazarlık etmemiz gerekecek."

Bu şakacı sözler bende incelemek istemediğim bir etki yarattı. Yutkundum ve başka yere baktım. "Ona karşı gerçekten çok iyisin."

Sesi sakindi. "O iyi bir çocuk. Eğlenceli."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Senden hoşlanıyor."

"Evet," dedi. "Bunu kolaylaştırıyor."

Verandaya çıktık. Kapıda tereddüt ettim. "İçeri girmek ister misin? Kahve içmek için?"

Bir kez başını salladı. "Tabii."

Mutfak hala dağınıktı ama özür dilemeye gerek duymadım. O fark etmemiş gibiydi.

Bu sefer kahveyi ben döktüm ve ona bir fincan uzattım. Tezgaha yaslandı, sanki mekanı ezberlemiş gibi gözleriyle etrafı taradı.

Bir sandalyeye çöktüm ve şakağımı ovuşturdum. "Yetiyeceğimi düşünmeye devam ediyorum. Bir ara vereceklerini, ama ara asla gelmiyor."

Austin ilk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece kahvesini yudumlarırken, beni çok çabuk çözmek istemediği bir bilmeceymişim gibi inceledi.

"O zaman, o an gelene kadar sabırlı olalım," dedi.

Bu bir tavsiye değildi. Bir çözüm de değildi. Sadece basit ve sağlam bir sözdü.

Rüzgârlı bir havada çadırı sabitlemek gibi.

Sözleri göğsümün bir yerinde yer etti.

Bir iki dakika daha orada oturduk, aramızda sessizlik uzayıp gitti. Rahatsız edici değildi. Sadece... öyleydi.

Sonunda ayağa kalktı. "Tamam. Seni çalışmana bırakmalıyım. Elodie'nin evindeki işe gidiyorum, ama okuldan sonra seni almaya zamanında döneceğim."

Onu kapıya kadar geçirdim. Eşikte durdu, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi, ama söylemedi.

Austin çenesini kaldırdı ve güneş ışığına çıktı, ben de kapının arkasından kapanmasını izledikten sonra yere çöktüm.

KÜTÜPHANENİN ortak odası eski kitaplar ve limon kokulu yer temizleyicisi gibi kokuyordu — zamanın kokusunu asla tam olarak maskeleyemeyen steril bir tazelik. Ben geldiğimde Bekçiler zaten kaosu ortasında, nakış kasnakları ve çay kutuları iki katlanır masanın üzerine yayılmıştı, sanki cuma gecesi çok kibar bir darbe planlıyormuşuz gibi.

Elodie masanın başına oturmuş, uyumsuz porselenleri düzgün küçük sıralar halinde düzenlerken, Bekçiler'in başı Helen, düzgün durmayan dantelli masa örtüsüyle uğraşıyordu. Pencere kenarındaki bir koltuğa doğru ilerledim ve iğne işimi çıkardım, ancak buna iğne işi demek biraz abartılı olurdu. Ayçiçeğim, küçük ama yıkıcı bir yangından kurtulmuş gibi görünüyordu.

"Geç kaldın," dedi Helen başını kaldırmadan. Helen'i çocukluğumdan beri tanıyordum. Artık altmışlı yaşlarındaydı ama her zamanki gibi genç görünüyordu. Her zaman gülümserdi, burun köprüsünde dans eden çilleri burun kıvrımlarıyla birlikte hareket ederdi. Koyu kahverengi gözleri sanki gizli bir bilgiyle parıltıyordu. Tuz ve biber rengi saçları yıllar boyunca farklı stillerdeydi ama son zamanlarda şakaklarını örten kısa bukleler halinde tutuyordu.

"Geldim," dedim, çantamı sandalyeye bırakarak. "Elimden gelenin en iyisi buydu."

"Bugün senin... yardımcını gördüm," dedi annem Angela, sırtarak, kelimeyi bir kement gibi dolandırıp doğrudan bana fırlatarak.

Gözlerimi önümdeki çay fincanından ayırmadım. "Yardımcım mı?"

"Bilirsin," dedi, dirseğiyle kız kardeşim Elodie'ye hafifçe dokunarak. "Austin. Uzun boylu, yakışıklı, sanki birinin hayallerinden çıkmış gibi görünen adam. Bu öğleden sonra Winnie'yi okuldan alan ve okulun önündeki tüm annelerin nefesini kesen adam."

Elodie'nin yüzü buruştu. "Neden okuldaydın?"

Annem masumca gözlerini kırptı. "Yürüyüş yaparken oradan geçiyordum. Yaşlandıkça esnek ve zinde kalmak önemlidir."

Ben homurdandım.

Annem çok meraklı biriydi. Yürüyüşleri, kasabadaki *herkes* hakkında her şeyi bilmek için yaptığı görevlerin bir parçasıydı, kızları da dahil.

"Austin bizim yeni komşumuz ve sadece geçici olarak burada kalıyor." Çay kaşıklarını gereğinden biraz daha yüksek sesle fincan tabağına vurdum. Önümdeki narin porselenleri işaret ettim. "Burada ne işimiz var ki?"

Kit omuz silkti. "Çay partisi, tabii ki."

"Demek o *erkek dadı*," dedi Helen neşeyle, konuyu bu kadar kolay değiştirmeme izin vermeden. "Ne şanslısın." Kaşlarını oynattı.

"O erkek dadı değil," diye mırıldandım, ama itiraf etmeliyim ki bu unvan oldukça komikti.

Annem başını eğdi. "Değil mi? Çünkü gördüğüm kadarıyla Winnie'yi sanki burası ona aitmiş gibi gezdiriyordu."

"Bu kasabada mahremiyet *diye bir şey yok mu?*" Burnumdan yavaşça nefes aldım. "Austin sadece birkaç günlüğüne yardım ediyor. Brody'nin fikriydi."

"Mmm. Yardım ediyor," dedi annem, sırtışını saklamaya çalışmadan. "Ne kadar centilmen."

Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Lütfen başka bir şey konuşabilir miyiz?"

Bu sadece onların gülümsemelerini daha da genişletti. Bu gerçekten kanlı bir spordu.

Bir anlık rahatsızlık belirtisi gördüler mi, köpekbalıkları gibi etrafını sardılar.

"Tamam, tamam." Elodie ilk fincan çayı doldurdu. "Bence bunun yerine Leydi hakkında konuşalım."

Küçük mucizeler için şükürler olsun.

Masada, tribünlerin arkasında sırlarını paylaşan kız öğrenciler gibi düşük bir "oooh" sesi yükseldi.

Elodie sırtıttı ve not defterini çıkardı. "Şu ana kadar bildiklerimiz şöyle: 1903 yılında, kum tepelerinde üzerinde A.L. harflerinin kazınmış olduğu bir madalyon bulunan genç bir kadının cesedi bulundu, ancak kadının gerçek kimliği hakkında hiçbir bilgi yoktu. Alma, William Lovell ile nişanlıydı ve üzerinde A.L. harflerinin kazınmış olduğu bir madalyon takıyordu, bu yüzden Star Harbor'ı musallat eden hanımefendinin Alma olduğunu varsayabiliriz."

Oda hafif bir uğultuyla doldu. Lady hakkındaki efsaneyi biliyorduk, ama Elodie'nin tanıdık hayalet hikayesine yeni bir yorum getirme şekli büyüleyiciydi.

"Ama sadece nişanlıysalar, kadının adı Lovell olmazdı. En azından, henüz olmazdı, değil mi?" diye sordu Kit.

"Doğru." Başımı salladım.

"Tabii ki... " Elodie'nin gözleri sevinçle parladı. "Madalyon, müstakbel gelinine bir hediye idi. Ona bir hak iddia etmek ya da yakında evlenecek olan baş harfleriyle bir tür söz vermek için mi?"

"Bu çok tatlı." Kit özlemle iç geçirdi.

"Ya da kontrolcü," diye mırıldandım, bu da bana birkaç ters bakış kazandırdı. Kit omzuma çarptı ve ben ona şakacı bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Aklımda bazı düşünceler var," diye devam etti Elodie. "Helen, nişan duyurusundan sonra William Lovell hakkında hiçbir kayıt olmadığını doğruladı. Aşk acısı çeken müstakbel geliniyle birlikte ortadan kaybolduğu varsayıldı."

Kit omuz silkti. "Belki de efsanede anlatıldığı gibi, denizde ölen uzun süredir kayıp olan sevgilisiydi."

Elodie kaşlarını çattı. "Belki. *Ama*" —gözleri Helen'e kaydı, Helen ona güven verici bir şekilde başını salladı—"Benim farklı bir teorim var."

Kütüphanedeki hava gerginlikle doldu. Kimse hareket etmeye cesaret edemedi, hepimiz kız kardeşimin sözlerine kulak kesildik. "Nişan duyurusunda kadının soyadı hiç geçmedi. Hâlâ Alma'nın gerçek soyadını merak ediyorum. Alma Lovell'ın aslında Alma Barker olma ihtimali çok yüksek bence."

"Drifted Spirit Inn'in sahibi olan Barker ailesi mi?" diye sordu Tara Smithton, bir başka Bekçi.

Elodie gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Bence Alma Barker, William Lovell ile nişanlıydı ve madalyon, müstakbel gelinine bir hediye idi. Ama" — parmağını kaldırdı — "Alma'nın bir sırrı vardı."

Elodie solmuş kağıdı dikkatlice masanın üzerine yaydı. Kağıdın ne kadar hassas olduğunu bildiğim için içim cız etti.

"Ahır yandıktan sonra, kök mahzeninde eski bir sandık buldum. Bu mektup ve diğerleri sandığın içindeydi. 1903 civarında yazılmıştı ve sadece A.B. harfleriyle imzalanmıştı."

Meraklı gözler mektupları inceledi. Kum Tepelerinin Leydisi efsanesi kasabamızda o kadar iyi biliniyordu ki, yeni bilgiler nadiren ortaya çıkıyordu. Grubumuzda küçük bir heyecan dalgası yayıldı ve hep birlikte öne eğildik.

"Onun mektubu tuhaf," diye ekledi Elodie. "Bence efsane yanlış, en azından bir kısmı. Alma'nın kayıp aşkını beklediğine inanmıyorum." Kız kardeşim omuzlarını silkti. "O saklanıyordu."

Bu sözler masayı sessizliğe boğdu.

Annem konuştu. "Saklanıyorsa, kimden saklanıyordu? Ya da neden?"

"İşte," dedi Elodie, heyecanını zar zor gizleyerek, "bulmamız gereken şey bu."

Grup mırıldandı, spekülasyonlar çoktan başlamıştı: kıskanç aşıklar, sahte isimler, kaybolmalar. Geriye yaslandım ve kapıya doğru baktım, sanki biri içeri girip her şeyi doğrulayacakmış gibi.

Parmaklarım karıncalandı. Zamanla solmuş kağıt üzerindeki soluk, dalgalı el yazısı beni mest etti. Yakından incelemek için sabırsızlanıyordum. "Belki biraz araştırabilirim. Derinlemesine değil, sadece bir şeyler bulabilir miyim diye bakarım. Eski mülkiyet kayıtları, pansiyon kayıtları. O tür şeyler."

Helen kaşlarını kaldırdı. "Belki William hakkında ya da Barker çocukları hakkında daha fazla bilgi bulabilirsin."

Elodie'nin gülümsemesini gizlemeye çalışıp başarısız olduğunu fark etmemiş gibi davranarak omuz silktim. "Winnie yine hayalet hakkında sorular soruyor. Bu, merakını giderip tam bir takıntıya dönüşmesini engelleyebilir."

"Dioramaları o yapabilir," diye alay etti Elodie.

"Aynen öyle." Gülümsedim. "O beş yaşında, bu onun tez versiyonu."

"Yine de," dedi Helen, konuşmayı odaklayarak. "Gerçekten orada bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hemen cevap vermedim. Sıcak ışık Elodie'nin defterine vurdu, sayfalar karalanmış teoriler ve eski imzaların çizimleriyle doluydu. Gizemli mektubu düşündüm - bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar çok tarihi ortaya çıkarabilirdi?

"Muhtemelen önemsiz bir şeydir," dedim sonunda. "Ama bazı araştırma araçlarım var. Onları kullanabiliriz."

Elodie sevinçle çığlık atarak çay fincanını kaldırdı. "Hayaletlere, dedikodulara ve iyi niyetlere."

Diğerleri kahkahalarla kadeh kaldırdı, ama ben sadece orada oturdum, parmaklarımın altında pürüzsüz porselen,

göğsüme yerleşen gizemin garip ağırlığını hissettim.

Hayaletlere

inanmıyordum. Gerçekten

inanmıyordum.

Ama ben bitmemiş hikayelere inanmaya başlamıştım — ve onları bir araya getirmeyi bıraktığını yemin etsen bile, seni tekrar içine çekme alışkanlıklarına inanmaya başlamıştım.

SEKİZ

AUSTIN

Pazartesi sabahıydı ve saatime üçüncü kez bakmak için yatağımda döndüm. Selene yardım almayı kabul etmek istemediği için, başlangıç saatini tam olarak konuşmamıştık, bu yüzden son bir saati yataкта yatarak duvarın ötesinden gelen kaos seslerini dinleyerek geçirmiştım.

Winnie'nin okul gününün saat sekiz buçukta başladığını öğrenmek için basit bir internet araması yeterliydi. Her şey yolunda giderse, Winnie'yi okula bırakıp saat dokuzdan önce Star Harbor Çiftliği'ne ve iş yerine varabilirdim.

Çocukoyuncağı.

Saat yediye doğru, Winnie'nin ayak sesleri döşeme tahtalarında gürültüyle yankılanmaya başladı ve ben de yataktan kalkıp hızlıca duş aldım. Ardından, ön kapımdan çıkıp verandadan geçerek onların evine doğru yürüdüm.

Kapıyı çalmak için zaman bile bulamadan, ön kapı açıldı. "Günaydın!" Winnie heyecanla bağırdı.

Selene kapıda nefes nefese duruyordu ve kapıyı açmak istememiş gibi bornozunu düzeltiyordu. Saçları dağınıktı, yanakları kızarmıştı ve ona bakmamak için tüm nezaketimle kendimi zor tuttum.

"Winnie, sana yapmamamı söylemişim..." Bana baktı. "Üzgünüm."

Avuçlarımı kaldırdım. "Başlangıç saati hakkında konuşmamıştık. En iyi tahminimi yaptım, ama şu anda bana ihtiyacınız yoksa geri gelebilirim."

Selene'nin o bornozun altında çıplak olabileceği düşüncesi zihninden geçti ve beynim tam üç saniye boyunca kısa devre yaptı.

Yüzündeki bir saç telini eliyle çekerek dikkatimi tekrar şimdiki ana çekti. "Hayır, sorun değil." Selene, düzgün dudaklarına yumuşak bir gülümseme kondurdu. "Aslında zamanlaman mükemmel. Winnie tam giyiniyordu." Selene kızına gülümsedi ve omuzlarını merdivenleri işaret edecek şekilde çevirdi, küçük kız homurdandı ama itaat etti.

Bana döndü. "Onun öğle yemeğini hazırlıyordum ve seninle birkaç temel kuralı konuşmak istiyordum."

Selene kenara çekilince, evine girdim ve ellerimi belime koyarak ona döndüm. "Kurallar mı?"

Omuzlarını silkti ve tüm gücümü kullanarak bakışlarımı saygılı tutmaya ve bornozunun ince kumaşının bir omzunda sarkışına takılmamaya çalıştım.

"Beklentiler," dedi. "Amanda'ya anlattıklarımın aynısını sana da anlatayım, ondan sonra devam ederiz."

"Patron sensin," dedim sadece, bu da bana şakacı bir bakış kazandırdı.

Selene evinin içine doğru yürüdü ve ben de itaatkar bir şekilde onu takip ettim. "Yedi buçuk ya da yedi kırk beş en uygun olur," dedi. "Böylece sen onu okula hazırlayabilirsin, ben de saat sekizde toplantım varsa kendimi hazırlayabilirim. Okul saat üçte bitiyor ve ben de saat beşe kadar çalışabilmeyi çok isterim." Ela gözleri benimkilere dikildi. "Tabii senin için de uygunsa."

Gülümsedim. "Uygun."

"Bazı günler programım esnek oluyor ve mümkünse onu okula kendim götürmek veya almayı tercih ederim. Bu yüzden..." Selene, kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken alt dudağını dişleriyle ısırды. "Programda değişiklik olursa sana haber verebilmem için numaralarımızı paylaşmalıyız, ya da bir sorun olduğunda ve yardım edemeyeceğinde bana haber verebilirsin."

Gülümsedim. "İsimler ve telefon numaraları. Vay canına."

Gözleri parladı. "O gece hakkında asla konuşmayacağız. Bu ilk kural."

Burnumu kırıştırdım. "Bu kurallar pek eğlenceli değil."

"Ciddiyim," dedi. "Bunun işe yarama ihtimali varsa, kendi akıl sağlığım için, ikimizin de o gece hiç yaşanmamış gibi davranması gerekiyor."

Dudaklarımdan düzenli bir hava akımı üfledim ve başımı salladım. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum" — ellerimi ceplerime soktum — "ama elimden geleni yapacağım."

Sinirli görünüyordu, bu yüzden ona biraz müsamaha göstermeye karar verdim.

"Tamam, geri kalanını da söyle" dedim. "Diğer kurallar neler?"

Selene, zihnindeki yapılacaklar listesindeki her kuralı işaretledikçe çenesini indirdi. "Okula gitmeden önce veya en azından akşam yemeğinden sonra ekran zamanı yok. Hiç olmamasını tercih ederim, ama ben tam bir canavar değilim. İşlenmiş şeker risklidir. Ona verirsiniz, elinizde bir manyakla kalabilirsiniz. Yani akıl sağlığınızı korumak istiyorsanız, bu tür şeyleri okul sonrası ödül olarak saklayın. Okul için kapalı burunlu ayakkabılara ihtiyacı var. Ve ne derse desin, hiçbir koşulda evcil hayvan almayacağız. Ne dediği ya da sorarken ne kadar sevimli görüldüğü umurumda değil."

Sonuncusuna gülmeden edemedim. "Evlatlık yok." Kıkırdadım. "Anladım. Sanırım bunu halledebilirim. Başka bir şey var mı patron?"

Selene inledi. "Tanrım, neden bu kadar naziksin?"

Mutfak tezgahına yaslandım. "İnsanların sana yardım etmekten çekinmemesine neden bu kadar şaşıırıyorsun?"

Selene bana şüpheyile baktı, ama açıkça çok yorgun olduğu ve yardım ettiğim için minnettar olduğu belliydi.

Onun onun parmağıyla parmağıyla havada havada
Selene ileri ileri gözlerini kıсарak. "Sırf çekici olman, sana güveneceğim anlamına gelmez."

Tanrım, sert olmaya çalışırken ne kadar da sevimliydi.

Çenemi eğdim. "Haklısın, ama eminim ki azim ve üstün granola bar yönetim becerilerimle seni ikna edeceğim."

Selene'nin boğazından yarı gülme sesi çıktı ve ağzının köşesinde sinsi bir gülümseme belirdi.

Selene zarif hareketlerle yanımdan geçti. "Birkaç dakika sonra aşağı ineriz." Kafasını köşedeki kahve makinesine doğru eğdi. "Kahve sıcak. Şeker yanındaki kavanozda, krema da buzdolabında."

Cevap vermeden başımı salladım ve o yukarı çıkarken etrafıma bakındım.

Güzel bir evin bölünerek bu korkunç kiralık mülke dönüştürülmüş olduğunu açıkça görebilmek tuhaftı. Modern duvarlar, bir zamanlar tarihi bir binaya zorla yerleştirilmişti. Orijinal taç pervazının onun tarafında kaybolup benim tarafımda devam ettiğini görebiliyordunuz.

Ortak arka bahçede, arka merdivenlerde yağmur damlaları müzik yapıyordu. Üst katta herhangi bir sorun olup olmadığını dinledim, ama hiçbir şey duymadım, hemen daire tarafına koşup bir şemsiye aldım.

Onların tarafına geri döndüğümde, Winnie merdivenlerden iniyordu. Ön dişlerinden biri eksik olan küçük gülümsemesi çok sevimliydi.

"Neredeyse hazır mısın, evlat?" diye sordum.

Winnie, diz boyu kot şort ve kırmızı-mavi çizgili bir gömlek giymişti.

"Neredeyse," dedi neşeyle. "Fransız örgüsü ve büyük bir fiyonk istiyorum." Merdivenlere doğru döndü. "Anne!"

Ben öne çıktım. "Oh, hey, belki yardımcı olabileceğim bir şey vardır." Omuz silktim.

Winnie, ellerini küçük kalçalarına dayayarak bana şüpheyile baktı. "Fransız örgüsü yapmayı biliyor musun?"

"Kesinlikle hayır." Gülerek başımı salladım. Parmağımı daire şeklinde çevirdim. "Bana hızlıca bir dönüş yap."

Dikkatlerin odağı olmaktan mutlu olan Winnie, isteğimi yerine getirdi, büyük bir daire çizerek döndü ve reverans yaparak durdu.

"O büyük fiyonklu sıradan bir at kuyruğu nasıl olur? Sanırım bunu yapabilirim."

Dudaklarını büzdü, ama hemen ardından omuz silkti. "Tabii, neden olmasın," diye razı oldu ve ben rahat bir nefes aldım.

Kollarımı açtım. "Hadi, Austin'in güzellik salonuna gel."

Winnie güldü ve dönerek, onun dağınık saçlarını at kuyruğu yapmam için bana fırsat verdi. Kahverengi saçları omuzlarından aşağıya uzanıyordu, yarısı kıvrık, diğer yarısı ise farklı yönlere dağılmıştı. Saçlarını arkada toplamak için elimden geleni yaptım, kafa derisini çok fazla çekmeden ön ve yanları düzelttim.

"Yüksek mi, alçak mı?" diye sordum.

Winnie omzunun üzerinden şüpheci bir bakış attı. "Yüksek," diye karar verdi. "At kuyruğu yapmayı nereden biliyorsun?"

Gülerek, saçlarını kafasının üstüne daha yüksek bir şekilde topladım. "Şey," diye açıkladım, "üniversiteden hemen sonra Michigan'dan Kaliforniya'ya taşındım. Sörfçü olmak gerçekten havalı olur diye düşündüm. Hatta sörfçü gibi görünmek için saçlarımı bile uzattım."

"Ne oldu?" diye sordu.

Aklım, hayatımda kabul ve amaç arayan amaçsız bir çocuk olduğum vahşi, pervasız zamanlara kısa bir süreliğine gitti.

"Scrunchie," diye seslendim ve Winnie bileğini kaldırdı, böylece elastik bandı tutup saçında bükmeye başlayabildim. "Görünüşe göre, Orta Batı'da büyümüş bir erkeğin sörf yapmayı öğrenmesi çok daha zor." At kuyruğunu sıkılaştırdım ve uzattığı büyük kırmızı kurdeleyi alıp abartılı bir fiyonk yaptım. "*Berbat* bir sörfçüydüm," diye devam ettim. "Ama oldukça iyi at kuyruğu bağlamayı öğrendim." Omzuna hafifçe vurdum. "Ne dersin?"

Winnie, koridordaki aynaya gidip yaptığım işi inceledi. Başını sola, sonra sağa çevirdi. Başını eğdi ve saçlarını kaldırdı. "Oldukça iyi."

Erken gelişmiş beş yaşındaki bir çocuğun basit bir iltifatının insanın kalbine bu kadar dokunabileceğini kim bilebilirdi?

Selene merdivenlerden inerken, gururlu bir gülümsemeyle "Teşekkürler" dedim.

"Austin saçımı yaptı anne," dedi Winnie. "Gitmeye hazırız, bizi geciktiriyorsun."

Selene son basamağa gelmeden durdu ve bana doğru göz kırptı. "Oh. Teşekkürler."

"Önemli değil... ve kimseyi geciktirmiyorsun." Gözlerim onun kıyafetine kaydı. Bir çift kot şort ve

siyah-beyaz çizgili bir tişört giymişti. Üstüne de düğmeleri açık bir kot gömlek giymişti.

"Çok güzelsin," dedim.

Gözleri büyüdü. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

Kaşlarımı çattım. "Başka bir kural mı?"

"Evet." Öfkeyle yanımdan geçip gitti ve ön camdan dışarı bakarken omuzları çöktü. "Hay aksi. Yağmur yağıyor, yürüyüş oldukça zorlu olacak."

Selene bileğindeki küçük, ince altın saate baktı. "Onu arabayla götürüp toplantıma yetiştirebilirim herhalde."

"Winnie'yi okula götürebilirim, sorun değil. Ben bunun için buradayım." Topuklarımı geri çektim.

"O motosiklete binmeyecek." Selene gözlerini bana dikti. "Kamyonet güvenli mi?"

Tanıştığımızda eski bir motosiklet kullanıyordum. Babam öldükten sonra, motosiklet babamdan kalan tek şeydi. Brody bana onu vermişti, muhtemelen babamızın benim varlığımı bile kabul etmeyen hiçbir şey bırakmadığı için suçluluk duyduğu için. Şimdi motosiklet kullanılmadan duruyordu ve Selene, taşındığım boktan kamyoneti görmüştü.

Selene'ye çocuğu konusunda yardım etme fikrini ciddi olarak düşündükten sonra, daha iyi bir araba gerekeceğini anladım. O arabayı özellikle Winnie veya Selene için almamıştım, ama onlar gibi biri için onu almayı düşünecek türden bir adam olmaktan hoşlanıyordum.

"Garajdaki SUV benim." Gülümsedim, umarım hemen kabul ederdi. "Yeni. En güvenli olanıydı."

"Emin değilim..." Selene teklifimi düşünürken alt dudağını ısırıldı.

"Selene, ben tam da bunun için buradayım — sabahları Winnie'ye bakarak senin işe zamanında ve stres yaşamadan gidebilmeni sağlamak için. Gel de onun için aldığım yükseltici koltuğu bir incele ve onun boyuna uygun olup olmadığını kontrol et. Mağazada biraz yardım aldım ama boyunu ve kilosunu tahmin etmek zorunda kaldım."

Selene bir anlığına bana baktı. "Onun için yükseltici koltuk mu aldın?"

Omuz silktim. "Star Harbor'da yürümek oldukça kolay, ama bazen hava kötü olabilir ya da yürümek istemeyebiliriz, en azından arabayla gitme seçeneğimiz olsun diye aldım."

Kıvılcımlı ağız balık gibi açıldı, ama benim basit mantığıma hemen kapattı. Önden giderek, yepyeni crossover SUV'uma doğru dışarı çıktım.

Selene burnunu kıvrarak araba koltuğunu ve koltuğun sabitleme sistemine nasıl takıldığını inceledi.

Koltuğu ve kayışları bir kez iyice kontrol ettikten sonra gözlerini bana çevirdi. "Mükemmel."

Onun onayı adrenalini gibi bir etki yarattı ve yüzüm aydınlandı. "Öyle mi? İyi miydin?"

Selene gözlerini devirdi ve kıkırdadı. "Benimkinden bile daha güzel." Başını salladı. "Fena değil, daha da iyisi. Teşekkürler."

"Tamam." Ona gülümsedim. Omzunun üzerinden Winnie'yi verandadan aşağı çağırdım. "Hadi bakalım, evlat, yapalım şunu. Yükle."

Winnie merdivenlerden aşağı atladı ve Selene'ye kocaman bir kucaklaşma ile sarıldı. "Hoşça kal anne, sonra görüşürüz."

Selene kızına sarıldı ve bir saniye daha ona tutundu. Kafasını kaldırdığında, yorgunluktan gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Okula giderken, yerden 15 santim yukarıda süzülüyordum.

DOKUZ

AUSTIN

ARAÇ SIRASI tamamen durmuştu, ebeveynler her zamanki gibi çocuklarını almak için araçlarının dışında bekliyorlardı. Son birkaç gün içinde, bu sıranın bir erkeğin anaokulu çocuklarının gerçekten eğitime ihtiyaçları olup olmadığını düşünmeye başlayacak kadar uzun olduğunu öğrenmiştim. SUV'nin yan tarafına yaslandım ve öğleden sonranın ılık esintisinin içime girmesine izin verdim. Güneş ışığı, keskin, eğik ışınlarla boyaya vuruyor ve gösterge panelindeki tozu altın bir sis gibi aydınlatıyordu. Her şeyi daha yumuşak hissettiren ışık, beklerken her zaman hissettiğim göğsümdeki sıkışıklığı bile hafifletiyordu.

Sonra, işte oradaydı.

Winnie Darling ilkokulun merdivenlerinden aşağı koşarak indi, sırt çantası küçük vücuduna çarpıyor, kolları sanki yeterince hız kazanırsa uçacakmış gibi açılmıştı. Bir öğretmen yardımcısı ona daha ağırbaşlı bir yürüyüş yapması için el salladı, ama o bunu tamamen görmezden geldi, odaklanmış ve sırf söylemek için sabırsızlanıyormuş gibi sırtıyordu.

Yolcu kapısını açtım ve o, kemerini takmadan önce konuşmaya başlamış bir şekilde koltuğa atladı. "Geç kalmadın."

Onun yükseltici koltuğundaki kayışları ayarlarken kaşlarımı kaldırdım. "Hiç geç kaldım mı?"

Omuz silkti ve pembe su şişesinin kapağını açtı, sanki bu konuyla ilgisi yokmuş gibi. "Henüz değil."

Sözleri acı değildi, sıradandı. Basit bir gerçektir, ama göğsümün içindeki küçük, sessiz bir yere sertçe çarptı. Orası, onun çoktan atlatmayı öğrendiği, konuşulmayan boşlukların giderek daha fazla farkına vardığım yerdı. Sürücü koltuğuna geri otururken başımı salladım.

Ben cevap veremeden, gözlerini kısarak, bir su birikintisinde yarı ilginç bir şey keşfeden bir biyolog gibi beni inceledi. "Sen kirlisin."

Gömleğime baktım — zamanında buraya gelmek için zar zor bitirdiğim işten dolayı, gömleğim alçıpan tozu ve kenarlarında ince bir derz dolgu iziyle lekelenmişti.

"Kaba," dedim, kırılmış gibi davranarak. "Buna sert görünmek denir."

Winnie, buna hiç inanmamış gibi sırttı. Sonra parlak pullarla kaplı sırt çantasından küçük bir şey çıkardı ve avucunda tuttu.

"Senin için," dedi, sanki kutsal bir şey gibi açık avucunda tutarak.

Yavaşça aldım — küçük, parlak bir taş, güneşi yıldızlar gibi yansıtan mika parçacıklarıyla kaplı — kırmızı ve mor, üzerinde hafif gümüş rengi bir girdap vardı.

"Bu bir koruma taşı," dedi ciddi bir şekilde. "Her ihtimale karşı. Önümüzdeki hafta için. Dün gece onunla bir kutsama yapmam gerekti, ama büyüsü işe yarayacaktır."

Onun sesindeki ciddiyet beni hazırlıksız yakaladı ve uzun bir süre taşla baktım. Alay yoktu. Rol yoktu. Sadece çocukça bir gerçeklik vardı; sadece çocukların özür dilemeden söyleyebildiği türden bir gerçeklik.

"Teşekkürler," dedim, şimdi daha sessizce. Şaka yapmadan onu cebime attım. Buna gerek yoktu.

"Anneme de bir tane aldım." Diye gülümsedi. "Onun da korumaya mı ihtiyacı var?" diye sordum.

Winnie başını salladı. "Onunki rahatlamak için. Annem stresli olmadığında en güzel gülüyor."

Burnumdan bir nefes çıktı. *Bu çocuk.* "Öyle, değil mi?"

Winnie koltuğuna geri yaslandı, tanımadığım bir şarkı mırıldanarak bacaklarını çaprazlayarak otururken sanki araba onun

oturma odasıymış gibi bacaklarını çaprazlayarak oturdu.

Otoparktan çıkıp caddeye doğru ilerlerken, "Kale'de ne var ne yok?" diye sordum. Winnie ve arkadaşları teneffüslerde hayal dünyasında oyunlar oynuyorlardı. Bazen onlara ayak uydurmak zor oluyordu, ama bu oyunlar herhangi bir televizyon programından daha eğlenceliydi.

Bana bakmadan Winnie, "Lavanta Kanadı'nda bir darbe oldu. Kraliçe Esmeralda ikinci teneffüste Kuzey Çukuru'nu ele geçirmeye çalıştı, ama Felicity, Ay Sarayı'nın başkanı, bunun antlaşma kurallarına aykırı olduğunu söyledi. Şimdi kanatlı savaşla büyülmüş bir yargılama yapılacaktır." dedi.

Gözlerimi kırdım. "Vay canına. Bu çok heyecanlı."

"Bayan Evelyn benim hayal gücümün fazla olduğunu söylüyor." Bu suçlamaya burun kıvrıldı. "Ama o Fae yasalarını anlamıyor."

Kafamı salladım. "Bence bu onun açısından oldukça ciddi bir ihmal."

Winnie sırtıttı. "Değil mi? Yani, Hollow'un bölgesi sadece seksek çizgisine kadar uzanıyor. Bunu herkes bilir."

Ciddiyetle başımı salladım. "Elbette. Sınırlar önemlidir." O gülümsedi. "Aynen öyle."

Sokak sonunda boşaldı ve ben, bir elim hala cebimde, güneşin ve onun avucunun ısındığı küçük taşın yanında dururken, günün son saatlerindeki trafiğe yavaşça girdim. Önemli bir şey değildi. Basit bir taşı, ama onu düşünmeden edemiyordum.

Ben onun babası ya da üvey babası değildim. Aslında hiçbir şey değildim. Belki onun güvendiği bir şey hariç.

Bu düşünce içimde derin bir yerde, sessiz ve yabancı bir şekilde yerleşti. Ağır hissettirmeyen, sadece kalıcı olan bir yük gibiydi, kilitte bırakılmış bir anahtar gibi.

Öne doğru işaret etti. "Pembe evin önünden tekrar geçebilir miyiz?"

Gülümsedim. "Penceresinde kedi olan ve mantar şeklinde posta kutusu olan ev mi?"

Kafasını salladı. "Bence Kraliçe Esmeralda duruşmaya kadar orada saklanıyor."

"O zaman tabii ki," dedim ve sinyal lambasını yakarak. "Onun dölşmanca bir devralma ile kaçmasına izin veremeyiz."

Winnie su şişesini kadeh kaldırır gibi kaldırdı. "Direnişe."

Ben ulaştım geri geri musluğu parmak parmak
onun onunkilere. "Direniş Direniş için."
Ve yola devam ettik.

Biz araba yoluna girdiğimizde, güneş ağaçların arkasında batmış, gökyüzünü erik ve altın rengi bir suluboya tablosuna dönüştürmüştü. Winnie, en alt basamakta parlak spor ayakkabılarını çıkardı ve sadece çocukların sahip olduğu sonsuz enerjiyle merdivenleri tırmandı. Ben daha yavaş bir tempoda onu takip ettim, günün yorgunluğu omuzlarıma çökmüş, dizlerimdeki hafif ağrı sınırlarımı zorladığını hatırlatıyordu.

Arabalık binasına baktım. Selene'nin klavyesinin sessiz tıklamalarını duyamıyordum, ama onu görebiliyordum. Arka penceresi sıcak bir ışıkla parlıyordu ve hareket halindeki silüetini yansıtıyordu — omuzları hafifçe kamburlaşmış, bir eli masaya dayalı, diğeri ise yazarken hızla hareket ediyordu. Yaşadığı gibi çalışıyordu — sessizce odaklanmış, biri ona ihtiyaç duymadıkça dikkatinin dağılacağı bir yer yoktu. Eve geldiğimizi fark ettiğinde, tereddüt etmeden her şeyi bıraktı.

Winnie arka kapıyı açtı. "Anne! Eve geldik! Ve tahmin et ne oldu, Austin Kraliçe Esmerelda'nın sınırlarını aştığını söylüyor!"

Winnie'nin kanepeye atlayıp sırt çantasını açarak içinden bir yığın çalışma kağıdı ve buruşuk bir granola bar ambalajı çıkardığını izledim.

Bir dakika sonra, Selene çıplak ayakla içeri girdi, gözlükleri burnundan kaymış ve bir kulağının arkasına bir kalem takmıştı. Saçları yukarıya toplanmıştı ve kalçalarının hemen altına kadar uzanan yumuşak, bol bir tişört giymişti, buna da hala bu kadar yakından görmeye alışmadığım kıvrımlarına yapışan tayt eşlik ediyordu.

"Onu aldığın için teşekkürler," dedi, eğilip Winnie'nin başına bir öpücük kondurduktan sonra bana baktı.

"Ne zaman istersen," dedim, enseme ovuşturarak. "O harika bir arkadaş. Bana peri krallığının hukuk sistemi hakkında her şeyi anlattı."

Winnie bana bir boya kalemi doğrulttu. "O da benim anlaşmalar hakkındaki yorumuma katılıyor."

Selene bana alaycı bir bakış attı. "Yani şimdi diplomat mısın?" Omuz silktim. "Görünüşe göre."

Kafasını salladı ve gülümsedi, küçük, yorgun bir gülümsemeydi, hazırlıklı olmadığım bir şekilde göğsümü sıkıştırdı. Gözlükleri aşağı kaydı ve elinin tersiyle geri itti.

Telefonu tekrar çaldığında, içini çekip burnunun köprüsünü sıktı. "Bu aramayı cevaplamam gerek. Beş dakika daha bekler misin?"

"Ben hallederim," dedim. "Acele etme."

Selene'nin eli kısa bir süre ön koluma dokundu — neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar hafifti, ama cildimin altında bir sıcaklık hissetmeme yetti. "Teşekkürler," diye mırıldandı ve koridora doğru geri çekilmeye başladı.

Mutfağa geçtim ve Winnie'nin şekerleme veya şeker dışında yeşil renkteki her şeye karşı nefretini keşfettikten sonra geçen hafta aldığım acil durum makarna ve peynir stoğunu kutudan çıkardım. Sonra buzdolabına doğru yürüdüm ve bir torba brokoli çiçeği çıkardım.

Winnie içeri girerken homurdandı. "Hayır. Yeşil ağaçlar yok. Bugün zaten meyve yedim."

"Kahvaltıda yarım çilekli yoğurt yedin," dedi Selene, başını mutfağa uzatarak.

"Ve bir üzüm kokladım," diye ekledi Winnie.

"Aynı şey değil," diye mırıldandı annesi, sesli mesajı dinlerken.

Boğazımı temizledim. "Bir anlaşma yapsak nasıl olur?"

İkisi de bana döndü. Selene'nin kaşı saç çizgisine doğru kaydı. Winnie, tecrübeli bir müzakereci gibi gözlerini kısarak baktı.

Kaşıyı tencereye doğru uzattım. "Bu akşam brokoli'den bir lokma denerseniz, sadece bir lokma, arka bahçeye sebze bahçesi yapacağım. Ne yetiştireceğimizi siz seçeceksiniz. Şeker çizgili havuçlar, mor fasulye,

garip domates melezleri... ne istersen. Sonra, annen izin verirse, yemen gereken tek sebze, senin yetiştirdiğin sebzeler olacak."

Winnie bunu dűřűndű ve çenesini dramatik bir řekilde okřadı. "Peri balkabađı istiyorum."

Selene kaşlarını çattı. "Peri balkabağı nedir?"

"ok kűűktűr ve ay ıřıđında parlar," diye açıkladı Winnie, diřleri aralıklı bir gűlűmsemeyle. "Tabii ki."

Selene'ye doğru eğildim. "Bu gerçek bir şey mi?"

Omuzlarını kaldırdı ve ben gűldűm. Winnie'ye ciddiyle bařımı salladım. "Yarın planlamaya bařlayabiliriz."

Winnie bana asil bir řekilde bařını salladı ve oturma odasına geri dűndű.

Selene ocak bařında bana *teřekkűr etti*, ben de omuz silktim, ama bir řey aklımda kaldı: onu sűylerkenki hali. Minnettar. Biraz řařkın. Sanki yardım almaya alıřık deđilmiř gibi.

Selene elini telefonunun mikrofonuna tuttu. "Hemen dűneeđim."

Ona el salladım ve sonra Winnie'yi kanepede bağdaş kurmuş, sualtı perileri ve evcil yunusları hakkında bir kitaba dalmış halde buldum. Bir oyun uydurduk — sırayla deniz cadısının sesiyle okuduk, ikimiz de gűlmekten ikiye katlanana kadar birbirimizi dramatiklikte geçmeye çalıştık.

Selene yirmi dakika sonra geri dűndűđűnde Winnie yanımda kıvrılmıř, yanađını koluma dayamıř haldeydi.

Kararsız bir şekilde uzaklaşmaya başladım, ama Selene başını salladı ve "O iyi" diye fısıldadı.

"Ben ıkıyorum," dedim sessizce, Winnie'nin yanağının altından dikkatlice kayarak.

Selene beni kapıya kadar geçirdi. "Tekrar teřekkűrler," dedi. Bu sefer sesi daha sıcaktı. Daha yakındı.

Verandada tereddűt ettim, bir elim hala kapı kolundaydı. "ok çalıřıyorsun," dedim, araba garajına dođru bařımı sallayarak. "Bugűn őđle yemeđi yedin mi?"

"Brokolili makarna ve peyniri yiyip bitireeğim." Elini sallayarak beni uğurladı. "Sorun değil. Alıştım artık."

O zaman bir Şey söylemedim, ama ona hafif bir gülümseme verdim ve dubleksin benim tarafına geri döndüm.

ON

SELENE

Fırtına yatma vaktinden hemen önce dinmiş, pencerelerde izler bırakmış ve havayı ıslak çam ve kaldırım kokusuyla doldurmuştu. Gök gürültüsü, dev birinin gökyüzünde mobilya sürükler gibi yankılanmıştı, ama şimdi sadece ara sıra oluklardan damlayan damlalar sessizliği bozuyordu.

Winnie önümde koridorda yürüyerek ilerliyordu, battaniyesi pelerin gibi arkasında sürükleniyordu, tüylü çoraplarından biri ayağından yarı çıkmıştı. Daha önce kütüphaneden ödünç aldığımız kitabı, *The Legends of Star Harbor*'ı sıkıca tutuyordu, parmakları yıpranmış kapağı lekeliyordu. Kütüphane etiketi köşelerinden yıpranmıştı ve cilt neredeyse açılmıştı. Bu kitabı, emekliler ve benim gibi tuhaf tiplerden başka kimsenin dokunmadığı referans bölümünde, eski denizcilik tarihleri ve güncel olmayan nüfus sayımı defterlerinin arasında bulmuştum.

Winnie benim kitabı karıştırdığımı fark etti ve eve götürmek için yalvardı. Neredeyse hayır diyecektim — hayalet hikâyeleri yatmadan önce okunacak sakinleştirici kitaplar listemde yer almıyordu — ama o kadar ısrarcıydı ki, gözleri parıltıyor ve çok ciddiye, ben de pes ettim. Yatmadan önce okuyabiliriz ve çok korkutucu gelebilecek kısımları atlayabilirim. Onu YouTube'da hayaletli bebekler ve lanetli oyun parkları ile dolu bir başka deliğe düşmesine izin vermektense bunun daha iyi olacağını düşündüm.

Yatağa giderken, sevdiği tek boynuzlu at oyuncağı kolunun kıvrımından sarkıyordu, kuyruğundan kurdeleler sarkıyordu.

"Dişlerini fırçaladın, değil mi?" diye sordum, cevabı zaten biliyordum.

Dönüp bana diş macunu lekeli bir gülümseme attı, bu cevap yeterliydi.

"Tamam, atla içeri," dedim ve küçük bir deniz feneri şeklindeki gece lambasını yaktım. Işığı duvarları soluk sarıya boyadı, ışın tavanda yavaşça dönüyordu, sanki küçük bir gemi kabinindeymişiz gibi.

Winnie dramatik bir iç çekişle yatağa atladı ve kollarını açarak geriye doğru uzandı, kitap yumuşak bir sesle göğsüne düştü. "Hayalet kısımlarını okuyabileceğimizi söylemiştin."

"*Bir* hayalet kısmı dedim," diye hatırlattım ona, yanına oturup battaniyeyi bacaklarının üzerine çekerek. "Ve sadece gece yarısı hayaletli sahil gelinlerinden korkup beni uyandırmayacağına söz verirsen."

Kıkırdadı ve tek boynuzlu atı çenesinin altına sıkıştırdı. "Korkmayacağım. Söz veriyorum. Leydi'den korkmuyorum. O sadece üzgün."

Onun samimiyetinden şaşırıp etkilenerek tereddüt ettim. "Lady'nin üzgün olduğunu mu düşünüyorsun?"

Winnie ciddiyle başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O tamamen yalnız. En kötüsü de bu."

Kitabı, sırt çantasından çıkardığı bir Post-it ve kalp şeklindeki çıkartma ile işaretlediği sayfaya açtım. Küflü kağıt, düzleştirdiğimde hışırdadı ve ben alçak, sabit bir sesle okumaya başladım.

"Leydinin beyaz gelinliğiyle, elinde kır çiçekleri ile kum tepelerinde yürüdüğü söylenir. O, sevgilisinin denizden dönmesini bekliyor, ama o asla gelmiyor."

Winnie'nin eli yorganın altında benim elimi buldu. Avucunda tatlıdan kalan jöle yapışmıştı.

"O sonsuza kadar bekledi, değil mi?" diye fısıldadı.

"Hikaye öyle anlatılıyor," dedim, saçlarını yüzünden nazikçe geriye doğru tarayarak. "Ama kimse gerçeği bilmiyor. Bu eski bir efsane. Bazen olaylar karıştırılabilir."

Bir an sessiz kaldı, küçük kaşları düşüncelere dalmış bir şekilde çatıldı. "Sence babam gelecek hafta sonu yine gelecek mi?"

Kalbim sıkıştı. "Geleceğini söyledi," dedim dikkatlice, battaniyeyi göğsüne daha sıkı çekerek. "Ama bazen... planlar değişebilir."

Winnie hiçbir şey söylemedi. Sadece başını yana çevirip duvara bakmaya başladı. Başparmağı ağzına doğru kaydı ama yarı yolda durdu, sanki hissettiğinden daha büyük davranmaya çalışıyormuş gibi.

"Geçen sefer beni hayvanat bahçesine götürecekti," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Elimi uzattım ve tek boynuzlu atını ona daha sıkı sarılmak için yanına koydum. "Eğer işi varsa, bunun yerine burada eğlenceli bir şeyler yaparız. Sadece sen ve ben."

Brian ve ben aynı işkolik eğilimlere sahiptik, ancak bu durum kızımızı giderek daha fazla etkiliyordu. Üniversitedeki işi her zaman önemliydi, ancak planlarını değiştirmek zorunda kaldığında kızımızın tatlı yüzünün nasıl düştüğünü fark etmiyor gibiydi.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Winnie, "Belki Austin beni götürür" diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Bana dönerek, uykulu ama ısrarcı gözlerle bana baktı. "Austin beni hayvanat bahçesine götürür. Beni dinler ve şakalarımın güler, çok kötü olanlara bile."

Yumuşak bir kahkaha attım, boğazım aniden düğümlendi. "Gerçekten çok kötü espriler yapıyorsun."

"Ben istemeden bile bana yardım ediyor," diye devam etti. "Yeni arabasına meyve suyu döktüğümde kızmadı ve son sakızlı ayıcığını bana verdi. Kendine saklamak için kırmızı olanı bile seçmedi."

"Vay canına," diye fısıldadım, alaycı bir şekilde. "Bu oldukça ciddi bir durum."

"Beni okuldan aldığında çok eğlenceli oluyor," diye ekledi, zaten dalmış bir halde. "Beni mutlu ediyor. Karın ağrısı ya da üzüntü hissetmiyorum."

İşte oradaydı. Nazik ve çocuksu, ama net. *Kaygı* ya da *hayal kırıklığı* demedi. Henüz bunları ifade edecek kelimeleri yoktu, ama benim vardı. Midemin burkulmasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Yutkundum, gözleri kapanırken saçlarını tekrar düzelttim. "Seni böyle hissettirdiği için mutluyum, bebeğim."

Bir elinde tek boynuzlu atın yelesini tutarak esnedi. "O, filmlerdeki insanlar gibi yakışıklı, ama gerçek hayatta."

Kıkırdadım ve alnına bir öpücük kondurdum, karpuz şampuanının kokusunu ve hafif bir fıstık ezmesi kokusunu içime çektim.

"Bence film yıldızı sensin," diye fısıldadım. "İyi uykular, aşkım."

Ben ayağa kalkıp video monitörünü açmadan önce o dışarı çıkmıştı. İşlerimi yetiştirmek istiyordum ve monitörü kullanarak Winnie'yi arabalık evden kontrol edebileceğimi bilmek beni her zaman rahatlatırdı.

Ben kapıyı arkamdan neredeyse tamamen kapatırken, onun deniz feneri şeklindeki gece lambası tavanda yine yavaşça bir yay çizdi, efsane kitabı hala elimdeydi. Onu göğsüme bastırdım, birdenbire hayalet hikayesinden mi yoksa yan dairede yaşayan adamdan mı daha çok etkilendiğimi bilemedim.

Sanki onu hissedebiliyormuşum gibi duvara baktım, sanki diğer tarafta duruyormuş gibi.

Austin.

Çok genç ve çok çekiciydi. Oğlumla çok iyi anlaşıyordu. Bir gecelik eğlencenin beni bu kadar derinden etkileyeceğini asla tahmin edemezdim. Birçok gece, kendimi uyanık yatarken, tavandaki boyaya bakarak ormanda geçirdiğimiz gecenin her ayrıntısını hatırlarken buldum. O eteğimi kaldırdığında uyluklarımdaki serin esinti, tenime değen sıcak nefesi, omurgamdan aşağı yayılan heyecan titremesi. Bir parçam o kadar canlı, o kadar *özgür* hissetmeyi çaresizce istiyordu ki... ve bu cazibe tam anlamıyla birkaç adım ötemdeydi.

Nefes verip başımı salladım ve koridora çıktım. Evin sessizliğinde, mutfaktaki saatin yavaşça tik tak sesini ve yağmur suyunun hala saçaklardan damladığını duyabiliyordum. Aklımı, son derece uygunsuz ama aynı zamanda karşı konulmaz komşumdan uzak tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Islak çimlerin üzerinden geçmek için bir çift lastik bahçe botu giydim.

Arabalık binasına girdikten sonra, Elodie'nin verdiği malzemeleri yığdığım küçük masaya doğru ilerledim. Bunlar, kırılğan, suyla deforme olmuş mektuplar ve onun bulduğu sandıktan çıkan birkaç ıvır zıvırdı.

Elodie, Keepers toplantısından sonra mektupları bırakmıştı. Her biri asitsiz kılıflara özenle sarılmış ve unutulmuş bir hazine gibi iple bağlanmıştı.

Onları pansiyonun defterlerinin ve henüz ayırmadığım eski sayfaların yanına koydum. Kütüphane kitabını da yığına ekledim ve her şeye yer açmak için eski klasörleri karıştırmaya başladım.

Kendi tarihsel belge yığınımı inceledim. Çoğu kırılğan defterler veya el yazısı menüler ve haritalardı. Cal, Drifted Spirit Inn'in ilk günlerinden kalma, su hasarı görmüş bir yığın misafir kayıt defterini ödünç vermişti. Bazıları neredeyse okunaksızdı, mürekkep sisli mavigri girdaplara dönüşmüştü, ancak diğerlerinde isimlerin, tarihlerin ve oda numaralarının silik izleri hala duruyordu.

1890'ların sonlarında yazılmış bir pansiyon defterinin iki kırılğan sayfası arasında, parmaklarım daha sert bir şeye takıldı. Kırılğan cildi yırtmamaya dikkat ederek onu çıkardım. Soluk ve köşeleri kıvrılmış bir fotoğraftı. Albümin kağıda basılmış, kenarları dantel gibi dalgalı bir fotoğraftı. Ortada, basit bir şapkanın altında uzun siyah saçları toplanmış bir kadın duruyordu, figürü tanıdık bir veranda korkuluğunun önünde poz vermişti ama tam olarak nerede olduğunu çıkaramadım. Gözleri küçük, kasıtlı X işaretleriyle çizilmişti.

Fotoğrafı ters çevirdim.

Arkasına kurşun kalemle bir isim yazılmıştı, o kadar soluktu ki zamanın lekesi altında neredeyse kaybolmuştu.

Barnes? Barlow?

El yazısı düzensiz, tereddütlü ve soluktu. Anlamak zordu. İsim net değildi, ama yine de kalbim hızla çarpmaya başladı.

Barker.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Star Harbor'ın erken tarihlerinde Barkerlar vardı, bundan emindim. Defterlerdeki isimlerden ibaret değillerdi, toprak sahipleriydiler. Drifted Spirit Inn, bir han haline getirilmeden çok önce, bir zamanlar Barker ailesinin eviydi. Hatırladığım kadarıyla, mülkün hemen batısındaki arazi de onlara aitti; bu arazi, sonunda Elodie'nin Star Harbor Çiftliği haline geldi.

Barker ailesinin iki çocuğu vardı, bir erkek ve bir kız. Bu kadar bilgi kayıtlıydı, ama başka bir şey yoktu.

Evlilik kayıtları yoktu. Mezarları yoktu. Sadece kasaba belgelerinden kum tepelerinden sisin kalkması gibi silinen bir soyadı vardı.

Kalbim hızla çarptı. *Bu o olabilir miydi? Fotoğraftaki kadın, çizik gözleri, gizemli gülümsemesi... O kadın olabilir miydi? İsimsiz bir hayalet değil, gerçek birisi? Geçmiş, ailesi ve gerçek adı olan birisi?*

Görüntü sabitlenmeli, taranmalı ve dikkatlice temizlenmeliydi. Ama bundan daha fazlası vardı — daha derine inmem gerekiyordu. Tapuları karşılaştırmak istedim. Mülkiyet geçişleri takip etmek istedim. Tarihleri karşılaştırmak istedim. Burada bir şey olabilir. *Gerçek* bir şey.

Henüz ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama bunu görmezden gelmemem gerektiğini biliyordum.

Ağrıyan omuzlarımı çevirdim. Fotoğrafı bir arşiv kılıfına koyup diğer belgelerin arasına sıkıştırdım ve derin bir nefes aldım.

Boynumu uzattım ve gergin omuzlarımı masaj yapmak için arkaya uzandım. Böyle ilgi çekici bir projeye kendimi kaptırdığımda, zihnimin tek bir rayda ilerlediğini biliyordum. Saati me baktım. Dikkatli olmazsam, sabaha kadar uyanık kalıp belgeleri inceleyebilirdim. Bu da kaçınılmaz olarak uzun ve yorucu bir gün anlamına geliyordu, bu yüzden nefes verip masadan kalktım.

Arabalık evin kapısını kilitlediğimde, dubleksin diğer tarafından gelen düşük sesli bir müzik duydum. Midem sıkıştı. Yukarı baktığımda, karnım aşağıya doğru indi ve gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Austin merdivenlere oturmuş, uzun bacaklarını önüne uzatmış, aralarında bir şişe duruyordu. Gömleği buruşuktu, kaslı kolları kısa kollu gömleğin sınırlarını zorluyordu. Ön kolunun iç kısmında hafif bir çürük izi olduğunu fark ettim. Muhtemelen daha önce kereste taşırken oluşmuştu.

Islak çimlerin üzerinde yürürken başını kaldırdı. "Gece geç saatlere kadar çalışıyor musun?"

Dudaklarım gülümsedi. "Sadece bazı şeyleri düzenliyorum." Gece havasını ciğerlerime çektim. "Biraz temiz hava alıyorum."

"Görünüşe göre bulmuşsun." Ben onun açık bıraktığı kapıdan geçerken gülümsedi. Austin merdivenlerin en ucuna kayarak bana yer açtı.

Onun yanındaki en üst basamağa oturdum, aramızda birkaç santim boşluk bırakmaya dikkat ettim. Hemen bir şey söylemedi, ama bana bir şişe burbon uzattı.

Cesaretimi toplayıp bir yudum aldım, boğazımı yakan sıcaklığa yüzümü buruşturdum ve öksürerek şişeyi geri verdim.

Bir süre yan yana oturduk, küçük kasaba hayatının sessiz uğultusuna kendimizi kaptırdık. Bu gece yıldızlar solgundu, kalan bulutlar yüzünden bulanıktı, ama cırcır böcekleri geri dönmüştü ve dünya toprak ve vahşi bir şey gibi kokuyordu.

"Senin karnını rahatlattığını söyledi," dedim, siyah lastik çizmeleri inceleyerek.

Austin bana bakmadı. "O havalı bir çocuk."

Gülerek cevap verdim. "O imkansız birisi. Huysuz. Dramatik. Beni gerçekten korkutan bir şekilde zeki." Dramatik bir şekilde nefes verdim. "Ama o gerçekten en iyisi."

O yumuşak bir kahkaha attı. "Sanırım onu anlıyorum."

Vücudum hafifçe onun yönüne doğru eğildi ve bunu düzeltmediğim için kendimden nefret ettim. Ona doğru eğilmek, ona daha yakın olmak istedim. Onun kokusunu alabiliyordum — odun dumanı, yağmur, cildine yapışmış biraz baharatlı bir koku.

"Onunla gerçekten çok iyisin," diye itiraf ettim sonunda.

Çenesi bana doğru eğildi ve kaşları alına doğru kalktı. "Şaşırmış gibisin."

Göğsümden bir kahkaha çıktı. "Öyleyim."

Austin sonunda bana doğru döndü ve bunu yaparkenki hali — sanki hala üzerimde olduğunu bilmediğim katmanları soyuyormuş gibi — ağzımı kuruttu.

"Sürpriz istemiyorum," diye ekledim çabucak. "Sadece... Bütün bunları beklemiyordum."

Sesi alçaldı. "Ne bekliyordun?"

Yutkundum. "Daha az yatırım yapan biri. Daha geçici. Daha... sıradan birini."

Biraz eğildi. "Sana geçici gibi mi görünüyorum?"

Tanrım, yardım et.

Yüzü artık benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve aramızdaki ısıyı hissedebiliyordum, sanki kendi çekim gücü varmış gibi. Nefesim kesildi ve o bunu gördü, görmüş olmalıydı. Gözleri ağızıma indi.

Sonra gözlerimi kırıp doğrulduğumda, o an paramparça oldu.

Hafifçe döndüm ve doğal olmayan bir mesafe yarattım. "İçeri girmeliyim."

Austin yavaşça nefes verdi ama kıpırdamadı.

Ayağa kalktım, şortumdan hayali tozu silkeledim. "İçki için teşekkürler."

O da ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Selene."

Yukarı baktım, yarattığım mesafeden çoktan pişman olmuşum.

"Sorun değil," diye mırıldandı, parmağı kolumdan aşağı doğru bir iz bırakarak bileğimi yakaladı. "Beni daha sonra düşünebilirsin. Kendine dokunduğunda." Sesi alçak ve kararlıydı. "Duvarlardan duyabilirim bile. Ve nazikçe rica edersen... sana katılabilirim bile."

Sözleri yıldırım gibi çarptı bana — sıcak, lezzetli ve tamamen uygunsuz. Cevap vermeden döndüm, titrek bacaklarımla kapıdan geri çıktım.

Arkamdan kapıyı kapattım, titrek parmaklarımla kilitledim ve yanaklarım kızarık, kalbim çarparak kapıya yaslandım.

Başım büyük beladaydı.

ON BİR

AUSTIN

Güneş öğleden sonra giysilerimi çıkarmaya yetecek kadar sıcaktı. Akşamın çoğunu, çimlerin yerini yabancı otların aldığı dubleks evin arka bahçesine odun parçaları taşımakla geçirdim. Winnie bana bir harita çizmişti, bahçeyi parlak mürekkeple işaretlemiş ve kırmızı boya kalemiyle peri bölgesi ve asla hareket ettirilmemesi gereken lanetli kayalar hakkında uyarılar yazmıştı.

Ben de onu kutsal bir kitap gibi takip ettim.

Arkamda kapının gıcırdadığını duyduğumda, yükseltilmiş yatakların ilk sırasını düzenliyordum — şimdilik sadece kaba kesilmiş çerçeveler, kartonla kaplı ve kompostla doldurulmuş.

Önce müzik sesi geldi. Retro ritimli, neşeli ve hareketli bir şarkıydı. Sonra arka verandada ritme ayak uyduran iki çift ayak sesi duyuldu.

Dönüp, ön kolumu alnıma sürdüm.

Selene, bir elinde telefonunu tutarken, diğer elini kızına doğru uzatmış, evinin kapısında duruyordu. Çıplaktı ve Winnie onun hareketlerini taklit etmeye çalışırken gülüyordu, dirsekleri yavru kuş gibi çırpınıyor, örgüsü arkasında sallanıyordu.

"Hile yapıyorsun," dedi Selene, yerinde dönerek.

"Doğaçlama yapıyorum," dedi Winnie, neredeyse korkuluğa çarpacaktı.

Selene onu tam zamanında yakaladı, iki eliyle dengeledi ve sonra tekrar gülmeye başladılar, birlikte dönüyorlardı. Güneş

saçlarına yansiyordu. Selene'nin yüzünü sıcak altın rengiyle boyadı, elmacık kemiklerine vurdu, elbisesinin yakasının hafifçe açıldığı yerden köprücük kemiğinde parladı.

Henüz bana baktığını fark etmemişti.

Kürek sapına yaslanıp bahçe yatağını inceliyormuş gibi yaptım, ama gözlerim sürekli ona kayıyordu. Dans ederken kalçaları sallanıyordu, rahat ve serbest, sanki kimse izlemiyormuş gibi. Sanki izliyorlarsa bile umursamıyormuş gibi.

Belki de umursamıyordu.

"Hey!" Winnie beni fark edince aniden seslendi. "Sen de!"

Kafamı salladım ve dikleştirdim. "Hayır. Meşgulüm. Çok resmi bahçe işleri var."

Selene şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Görünmekten korkuyor musun?" Sırıttım. "Çok korkuyorum."

Winnie kapıdan koşarak bana doğru geldi ve elimi tuttu. "Sadece bir tur. Kirlenmen umurumda değil."

"Akran baskısı çok güçlü bir şeydir." Gülerek ellerimi silkeledim, küreği yere bıraktım ve Winnie'nin kolunu geniş bir daire çizerek döndürdüm.

Selene, çimlerin benim tarafıma adım attığında alkışladı. Winnie gülümsedi ve sanki Broadway'de bir sahneye çıkıyormuş gibi dramatik bir geri sayım yaptı. Elini tuttum, bir kez döndürdüm, sonra onu gülünç bir reveransla eğdim.

O kahkahalarla çığlık attı.

Selene başını salladı, kollarını kavuşturdu ama gülümsüyordu. Gözlerine baktım ve ona göz kırptım.

O çok çabuk başka yere baktı, ama Winnie'yi geri verip kendi tarafıma dönmek için döndüğümde, onun fısıldayarak bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Ne dedin?" diye sordum ve Selene'ye bakmak için durdum. O da bana baktı. "Onunla gerçekten çok iyi anlaşıyorsun."

Bunu ilk kez söylemiyordu ve bu iltifatın beni bu kadar etkilemesi gerekmiyordu. Boynumun arkasını kaşımaya başladım. "Onu sevmek kolay."

Selene yine gülümsedi, ama bu seferki daha sessizdi. Düşünceliydi. Bahçeye geri dönerken bu gülümseme göğsümde kalakaldı.

Saatler sonra, güneş ufukta battıktan sonra bile, o heyecan hala oradaydı.

CUMARTESİ GÜNÜ, şehir merkezinde arabayla gidiyordum ve onları görmeyi beklemiyordum.

Market alışverişimi yeni bitirmiştım — süt, yumurta, indirimde olan herhangi bir biradan altı paket — ve kasabanın ana caddesinde ilerlerken en sevdiğim ikiliyi gördüm. Selene kot pantolon ve çizgili tişört giymişti, Winnie ise ışıklı spor ayakkabılar ve tek boynuzlu at sırt çantasıyla onun yanında zıplıyordu, ikisi de ellerinde eriyip bitmek üzere olan dondurma külahları tutuyorlardı.

Gülüyorlardı. Başlarını birbirlerine doğru eğmişlerdi, biri yavaşlamak zorunda kalırken diğeri hızını korumak için yarı koşmak zorunda kalmasına rağmen adımları uyumluydu.

Düşünmeden kenara çektim.

Camı indirdim ve yolcu koltuğuna eğildim. "İkiniz de geriye kadar yürümeyi mi planlıyorsunuz?"

Selene şaşkınlıkla döndü. Sonra ağzı, benim ağzımı kurutan bir ifadeye büründü.

"O kadar uzak değiliz," dedi. "Sadece biraz dışarı çıkmak istedik."

Winnie pencereye koştu. "Kütüphanenin yanında periler gördük!"

Gözlerimi kırptım. "Hadi canım. Düşman topraklarına mı giriyorlar?"

Kafasını salladı. "Parıltılı izler bıraktılar ve teşekkür etmezsen şanssızlık getirir." Dondurma bileğine damlarken bana gözlerini kısarak baktı. "Geçen sefer teşekkür ettin mi?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Dürüst olacağım, hatırlamıyorum."

Sanki bu, dünyanın genel durumunu açıklayan tam da bu tür bir ihmalkarlıkmiş gibi iç geçirdi. "Lanetlenmediğin için şanslısın."

Selene gökyüzüne baktı. "Geç oluyor."

Winnie dramatik bir şekilde işaret etti. "O zaman Leydi ortaya çıkar. Yollarda yürür ve nezaket göstermeyi unutan insanları arar.

Umarım onu görürüz."

Selene inlerken gülmemeye çalıştım. Winnie her türlü efsaneye meraklıydı, ama Leydi hakkındaki dedikodulardan kaçmak imkansızdı ve Winnie'nin genç zihni bu hikayeleri gerçek olarak kabul ediyordu.

Kapıyı açtım. "Öyleyse, içeri girsen iyi olur. Hayaletlerle ilgili bir olaydan sorumlu olmak istemem."

Selene tereddüt etti, sanki onların iyi olduğunu ısrar edecekmiş gibi, ama sonra arka koltuğa çoktan binmiş olan Winnie'ye baktı, yapışkan ellerinde dikkatlice dengelediği külahlıyla.

"Teşekkürler," dedi sessizce yanıma otururken. Başımı salladım, eldiven kutusuna uzandım ve ona bir deste ekstra peçete uzattım.

Winnie, sihirli geçitler ve peri fiziği hakkında sürekli yorum yapıyordu, sonra cümlesinin ortasında sesi kesildi. Arka aynaya baktığımda, pencereye yaslanmış, külahını yalamış, parmakları yapış yapış ve gözleri kapalı olduğunu gördüm.

"Sanırım uykuya daldı," dedim.

Selene dönüp baktı, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Bu aralar saat sekizi geçemiyor."

Arabayı garaj yoluna çektim ve motoru durdurdum. Ortak veranda ışıkları açıldı ve her şeyi sıcak, kehribar rengi bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Onu ben taşıyabilirim," dedim, çoktan arabadan inmiş olarak.

Selene ağzını açtı, belki itiraz etmek için, ama sonra sadece başını salladı ve kapıyı açtı.

Winnie'yi kaldırdığımda hiç kıpırdamadı. Omzuma yaslandı, tamamen güvenerek, küçük ve sıcacık, karpuz şekerlemesi, toprak ve şeker kokuyordu.

Selene önümde yürüdü, kapıyı tuttu, sonra geri çekildi ki ben koridorda yolumu bulabileyim.

Odası loştu, perdeler çekilmişti. Onu yatağa yatırdım ve battaniyeyi omuzlarına kadar çektim. Anlamsız bir şeyler mırıldandı ve yanına kıvrıldı.

Gerekenden biraz daha uzun süre orada durdum.

Sonra dönüp Selene'nin kapıdan izlediğini gördüm, kolları göğsünde kavuşturulmuş, gözlerinde okunamayan bir ifade vardı.

"O şanslı," dedi. "Senin gibi bir arkadaşı olduğu için."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Asıl şanslı olan benim," dedim, kendimi durduramadan.

Bu çok dürüst bir cevap gibiydi. Henüz kendime bile itiraf etmediğim bir şeye çok yakındı

—kendime bile itiraf etmediğim bir şeye.

Selene başka yere baktı. Onu takip ederek oturma odasına çıktım. Gece sessizdi, bütün ev sessizdi. Her şeyin arasında bir nefes.

Ön kapıda tereddüt ettim. "Tamam, ben gidiyorum."

O başını salladı. "Beni bıraktığın için teşekkürler. Yeni arabana dondurma bulaştırdıysa özür dilerim."

Kapı kolunu çevirdim ama durdum.

Selene kıpırdamamıştı. Hâlâ koridor ışığının altında duruyordu, kollarını kendine sarılmış gibi kavuşturmuştu.

Ne yaptığımı bilmiyordum, ama bir şeyden emindim:

Bu — Winnie, bu hayatın rutini — vazgeçmek istemediğim bir şey gibi gelmeye başlamıştı. İstememem gerekse bile.

"İyi geceler," dedim.

"İyi geceler," diye cevapladı.

Verandaya çıktım, erken sonbahar havasının ve cırcır böceklerinin sessizliğine daldım ve arkama bakmadım.

ON İKİ

AUSTIN

İNŞAAT ŞANTİYESİNDE, öğle güneşi çoktan kavurucu bir sıcaklığa ulaşmıştı, ama ben sıcaktan rahatsız olmuyordum. Güneş cildime nüfuz ederek sırtımdaki gerginliği gevşetiyor ve omurgamdan ter damlaları akıtıyordu. Bu sıcaklık, teneke çatılarda havanın titremesine ve ahşabın özsu ve güneş yanığı kokmasına neden oluyordu. Orta Batı her zaman böyle yapardı — yazın bittiğini düşünmenizi sağlar, sonra beklenmedik bir sıcak dalgasıyla sizi vururdu. Taşındığımda en çok özlediğim şeylerden biri buydu — Michigan'ın tanıdık sabahları, serin ve esintili başlar, sonra kaslarınızı gevşeten bir sıcaklığa geçerdi.

İnşaat ekibi, Star Harbor Farms'ta eskiden ahır olan binanın içini çerçevelemekle meşguldü. Elodie Darling, bir şekilde yerel Amish topluluğuyla arkadaşlık kurmuş ve inanılmaz bir ahır inşaatı ile sonuçlanan bir anlaşma yapmıştı. Wes'in inşaat şirketi, Cal'ın işleteceği bir çiftlikten sofraya restoranına dönüştürülmek üzere binanın içini çerçevelemekle görevlendirilmişti.

Odun yığınlarına ve dikilmiş kırıslara baktım ve anladım. Çocukken hep Star Harbor Çiftliği'ne gidip kabak toplamak ya da saman balyası üzerinde gezintiye çıkmak istemiştim, ama annem babamın kasabasına gitmeyi asla kabul etmezdi. Her zamanki gibi, ben de kenara itilmiş, dışarıdan bakan bir yabancıydım ve bir ailenin kabak tarlasının cazibesini hiç deneyimleyememiştim. Star Harbor'dan geçerken, camları açık arabada oturup diğer çocukların kabak taşıdığını izlediğimi hatırladım.

kollarının taşıyamayacağı kadar büyük kabaklar. Bir keresinde yalvarmışım. Annem sadece bir sigara yakmış ve fakir gibi davranmayı bırakmamı söylemişti.

Elodie Darling, çiftliği eski ihtişamına kavuşturmak amacıyla devralmıştı ve ben gülümsemeden edemedim. Winnie'nin mısır labirentinde nasıl koştuğunu ya da hiç düşünmeden sayısız elma şarabı donutunu nasıl yediğini gözümde canlandırabiliyordum. Kendi kendime güldüm.

"Neden aptal gibi sırtıyorsun? Dün gece ateşli bir randevun mu vardı yoksa sadece bebek bakıcılığı görevlerini mi düşünüyorsun?" Kırklı yaşlarında ve ortalığı karıştırmasıyla tanınan Scott sırtıttı.

Ona baktım ama cevap vermedim.

"Mary Poppins'i rahat bırak." Jackson burnunu çektirdi. "O Michigan'daki en seksi erkek dadı. Hepimiz bu kadar şanslı olmalıyız."

Scott ısıklık çaldı. "Selene Darling ile tüm boş zamanımı geçirebilecek olsam ben de erkek bebek bakıcısı olurdum. O kadın tam bir ziyafet."

Bu kadarı yeterdi.

Çenem gerildi. Kör değildim, Selene güzeldi, ama bunu Scott'ın ağzından duymak, bir şekilde yanlış geliyordu.

Sanki onun gerçekte nasıl bir kadın olduğunu görmüyorlardı.

Ama ben gerçekten daha mı iyiydim? Sözlerim hala yankılanıyordu, kibirli ve alçakgönüllü: *Beni daha sonra düşünebilirsin. Kendine dokunduğunda.*

Bunu söylemeye cesaretimi nereden buldum? Selene gibi bir kadına bu şekilde konuşulabileceğini düşünme cüretini nereden buldum?

Kendimi azarlarken, onun gülümsemesi ve kızaran yanakları zihnimde canlandı. Bir parçam, onun bundan nefret etmediğini, hatta biraz hoşuna gittiğini umuyordu. En azından bana karşı kin beslemiyor gibi görünüyordu.

"Siz soytarılar işinize bakacak mısınız? Yoksa Wes'i ararım ve inanın bana, o sizin saçmalıklarınıza tahammül edecek havada değil." Cal'in sert sesi boş ahırda yankılandı. "Ayrıca, bir tahta daha eğri takılırsa, burayı ateşe vereceğini söyledi... yine."

Ekip, kaba şakaya güldü — ahır sadece birkaç ay önce yanmıştı — ama yokluğundaki patronumuzun adının geçmesiyle yumuşadık.

Şaka işe yaradı, ama kimse uzun süre gülmedi. Wes'in yokluğunun ağırlığı, kirşlerdeki toz gibi iş sahasının üzerinde hala asılı dururken gülmek mümkün değildi.

Scott başını kaldırdı. "Hey, bu onu o lanet evden çıkaracaksa, sorumluluğu üstlenirim."

Mırıldanmalar, onaylamalar ve baş sallamalar ekip arasında yayıldı. Wes'in kazası sadece bacağını kaybetmesine neden olmamıştı. Ruh sağlığını da olumsuz etkilemişti ve hepimiz bunu hissedebiliyorduk. Haftalardır evine kapanmış, sadece seçkin birkaç kişiye kapısını açıyordu.

Cal da onlardan biriydi. "Evet, biliyorum," diye mırıldandı ama konuyu değiştirdi. "Hey, bugün hava çok sıcak. Su ve Gatorade getirdim, burada kendinizi öldürmeyin."

Onun bakışını yakaladım ve o çenesini ahır kapısına doğru eğdi. Arka cebimden bir bez çıkardım ve onu kullanarak ensemdaki teri sildim ve onu dışarıya kadar takip ettim. Güneş ışığına çıktım ve parlak ışığa karşı gözlerimi kısarak baktım.

"Hâlâ bir oyun daha oynamak ister misin?" diye sordu Cal.

Ayaklarımın dibindeki soğutucudan açık mavi bir Gatorade alıp başımı salladım. Kapağını açıp uzun ve derin bir yudum aldım. "Sana, ihtiyacın olduğu sürece seni koruyabileceğimi söylemiştim."

Cal dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. "Tamam," dedi, "sadece sözünü tutacağından emin olmak istedim."

Derin bir nefes aldım. Cal beni pek tanı mıyordu, ama geçmişimdeki insanlar hep benim yetersiz olduğumu düşünürdü. Cal'ın farklı olacağını düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Genç olabilirdim, ama benim bir beceriksiz olduğum beklentisinden gerçekten bıkmıştım.

Her sabah ve akşam Selene ve Winnie'ye gidiyordum, sonra da iş yerinde kendimi parçalamak için koşturuyordum. Çoğu gece, dışarı çıkmak ya da birini tavlama gibi şeyler yapmak için çok yorgundum, bu yüzden akşamlarımı yatakta uzanarak, tavana bakarak ve yan daireden gelen boğuk sesleri duymazdan gelmeye çalışarak geçiriyordum.

Bazen açık pencereden onun yumuşak ve alçak sesli kahkahasını duyardım ve onu kafamdan atmak için yatağımda dönüp yüzümü yastığa gömerdim.

"Evet." Hayal kırıklığımdan başka bir şey söyleyemedim.

Küçümsenmeye alışkındım, ama son zamanlarda bu durum, itiraf etmek istemediğim kadar beni rahatsız etmeye başlamıştı.

"Demek komşunla işler yolunda gidiyor, öyle mi?" diye sordu.

İçkimi içmeyi bırakıp Cal'a baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tanıdık bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı. Onunla kardeşim arkadaş olmalarına şaşmamalıydı. İkisi de huysuz ağabey rolünü mükemmel oynuyorlardı. Sanki beni, biraz çaba ve birkaç sert öğütü düzeltebilecekleri bir projeymişim gibi elden ele dolaştırıyorlardı.

Boş elimi cebime soktum. "Çocuk çok eğlenceli. Yardım etmekten çekinmem."

Cevabımın neredeyse yeterli olduğunu, ama onun standartlarına tam olarak uymadığını belirten bir şekilde başını salladı.

Ağabey konuşması üç, iki, bir...

"Biliyorsun..." Boğazını temizledi. "Onunla iyi anlaşıyorsun gibi görünüyor. Her şeyi şaka gibi göstererek bunu mahvetme."

Savunmacı tavrım çirkin yüzünü gösterdi. "Sabah beşte uyanmak ya da tam zamanlı işimden sonra takılmak, neden fazladan çaba göstermeye istekli olmadığımı gösterir ki? Ben bunu çok ciddiye alıyorum, tamam mı?"

Cal'ın şaşkın bakışları benim içimdeki şaşkınlığı yansıtıyordu. Onu azarlamak istememiştim, ama sözleri içimdeki hassas bir noktaya dokunmuştu.

Ellerini kaldırdı. "Hepimiz sadece Selene ve Winnie'yi koruyoruz. Kötü bir niyetim yoktu. Onları önemsiyoruz. Hepsi bu."

Gatorade'imi tek yudumda bitirdim ve boş şişeyi çöpe attım. "Evet, ben de onları önemsiyorum."

"Tamam." Cal başını salladı. "Anlaşıldı. O zaman bu konuyu kapatayım." Dikkatini omzumun üzerinden geçirdi, sonra tekrar bana döndü. "Canlan, evlat. Görünüşe göre patronlarımız bu tarafa geliyor."

Döndüğümde Selene'nin kız kardeşi yanında yürüdüğünü gördüm. Esinti, arka tarladaki ağaçları hışırdatabilecek kadar şiddetlendi ve sonra orada duruyordu — lanet bir rüya gibi — Elodie'nin yanında yürüyordu.

Elodie'nin yanında yürüyordu, güneş gözlükleri saçlarına takılmış ve sundresi rüzgarda dalgalanıyordu. Elodie heyecandan neredeyse titriyordu ve son birkaç adımı atlayarak Cal'ın kollarına atladı. Cal onu kendine çekti ve uzun ve derin bir öpücük verdi. Selene ve benim garip bir bakışlaşmamıza yetecek kadar uzun bir öpücük. İkimiz de birdenbire gökyüzünü büyüleyici bulduk. Cal'ın Elodie ile gün ışığında öpüşmesini izlemekten kaçınmak için her şeyi yapardık.

Boğazımı temizledim ve Cal onu yere indirdi. "Merhaba," dedi nefes nefese.

"Günaydın," diye Elodie'ye selam verdim, sonra Selene'ye döndüm. "Hanımefendi," diye yavaşça gülümseyerek çenemi ona doğru eğdim. "Peki, ben işime dönsem iyi olacak." Cal'a elimi uzattım, o da elimi tuttu. "Özellikle patronlar buradayken." Selene'ye baktım ve ona şakacı bir şekilde göz kırptım. Dudakları, belki şaşkınlıktan, hafifçe açıldı, ama bakışlarını başka yöne çevirmeden önce göğsü ve boynu en güzel pembe tonuna büründü.

Üçlü ahırın dışında kalarak bir şeyler hakkında sohbet ederken, Elodie çılgınca kollarını sallıyordu. Cal başını salladı ve Selene, enerjik kız kardeşinin yanında durarak sabırlı zarafet ve sofistikeliğin doruk noktası gibi görünüyordu. Göl rüzgârının her esintisiyle dalgalanan, hafif bir keten elbise giyyordu. Üstünde ise, beni yüksek sesle inlememe neden olacak şekilde vücut hatlarını saran, dar bir tişört vardı.

Selene'nin ellerimin altında nasıl hissettiğini zaten çok iyi biliyordum ve o anıyı bastırarak bir kutuya tıktırdım ve tamamen unutmaya çalıştım. Gözleri benim yönüme doğru kayarken, sıırttım. Bakışları, derimin altına saplanan bir kanca gibi benimkine takıldı — keskin, hızlı ve görmezden gelinmesi imkansızdı. Onun bakışının üzerime düştüğünü, kalktığını ve yaktığını hissettim.

Bu, beni biraz daha ileri gitmek istememe neden oldu.

Sırf pisliklik olsun diye tişörtümün arkasını tutup yavaşça yukarı doğru sıyırdım. Ter cildime yapışmış, kumaşımı başımdan çıkarıp bir kenara attığımda güneş ışığını yansıtıyordu. Gözümün ucuyla Selene'nin çenesinin düştüğünü gördüm. Farkında değilmiş gibi davranarak elimi göğsümün üzerinde gezdirdim. Biraz haksız ama koordineli bir taktikti, ama umursamadım. Eğer gizlice bakmaya devam edecekti

en azından ona iyi bir gösteri sunabilirdim. Eğer bakmak istiyorsa, ona daha sonra kızaracağı bir anı yaşatacaktım.

"Yine gösteriş mi yapıyorsun, yakışıklı?" diye mırıldandı Jackson, karnıma bir tokat atarak dikkatimi tekrar ekibe çekti.

"Siktir git. Seksiyim," diye karşılık verdim.

"Oh, biliyor musun? Sanırım haklısın." Hayatı boyunca inşaat işçiliği yapmış, yaşlı bir adam olan Ben, tişörtünün yakasını çekmeye başladı ve kalçalarını sallamaya başlamadan önce ne kadar sıcak olduğunu abartarak gösterdi. "Gerçekten sıcak." Tişörtünün alt kenarını tutup, şişkin bira göbeğinin üzerine kıvırmaya başladı.

"Ah dostum, çok terledim." Tişörtünü tamamen çıkardı ve onu sallamaya başladı. Tişörtünü başının üzerinde döndürürken, sanki tarihin en kötü Chippendales gösterisinin başrol oyuncusuymuş gibi karnı sallanıyordu.

Ekibimizden başka bir adam bu fırsatı değerlendirip Ben'in kafasına bir şişe su boşalttı. Hepimiz birlikte güldük. Alay etmek ve biraz dalga geçmek için bir parçasıydı.

"Siz aptallar soyunmayı bitirdiniz mi?" Cal, açık kapıdan içeri eğilirken sinirli sesiyle bağırdı.

"Bilmiyorum patron," dedi Jackson alaycı bir şekilde kemerini yavaşça çözmeye başlarken. "Kendimi çok... " Kemerini açtı. "Çok ateşli hissediyorum."

Cal ellerini havaya kaldırıp uzaklaştığında, hepimiz tavuk sürüsü gibi kıkırdamaya başladık. Elodie ve Selene'nin peşinden, mülkün kenarındaki küçük kulübeye doğru yürüdüğünü izledim. Selene'nin omzunun üzerinden başını çevirdiğini fark ettim, ama bu yeterliydi. Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve o bakışla dünyanın daraldığına yemin edebilirim. O bakışı sürdürdüm. Alçakgönüllü bir şekilde sııttım. Sonra gömleğimi giydim, çok yavaş bir şekilde, sırf onun görmesi için.

Hala net bir şekilde görebiliyor muydum bilmiyordum, ama sırf onun için geniş bir gülümseme attım.

O GÜN ÖĞLEDEN SONRA, sırtım ağrıyordu ve günün büyük bir kısmında başımın üstünde kereste kaldırmaktan kaslarım bana haykırıyordu. Saatime baktım ve darbeli matkapla destek kirişine son bir vida taktım.

"Gitmeliyim, çocuklar." Aleti kemerime astım ve ekibe doğru döndüm. Gömleğim terden sıırılsıklam olmuştu ve güneş boynumu istediğimden daha koyu bir tona çevirmişti. Omuzlarımı çevirerek, beş yaşındaki bir çocuğu idare etmek zorunda olmadığım gibi, uzun bir gün boyunca kereste kaldırmaktan kaynaklanan ağrıyı gidermeye çalıştım.

"Herkes Michigan'ın en seksi erkek dadısına veda etsin," diye alay etti Jackson.

Veda sesleri ve kıkırdamalar üzerimde yankılandı. Omzumun üzerinden onlara orta parmağımı gösterdim ve gülümsememi saklamaya bile tenezzül etmedim. Onlar pislikti, ama haklıydılar. Cevap verme zahmetine girmeden eşyalarımı topladım ve kabak tarlasının kenarından Drifted Spirit Inn'e doğru yürüdüm.

Kabak tarlası eğri sıralar halinde uzanıyordu, yeşil asmalar kuru toprağın üzerinde kıvrılıyor, yeni şişmeye başlayan turuncu renkli genç meyvelerle noktalanmıştı. Ekim ayında çocuklar, elma şarabı ve saman arabalarıyla kaos yaşanırdı, ama şimdi sessizdi, potansiyelle doluydu. Ben böyle daha çok seviyordum, dünya sessiz ve olasılıklarla dolu olduğunda. Winnie'nin gördüğü gibi gördüğünde, şeylere inanmak daha kolaydı.

Winnie'nin tuhaf görünümlü bir tane seçeceğine bahse girerim — şekli bozuk ya da siğil gibi çıkıntılarla dolu bir tane, sırf farklı ve ilginç olduğu için. Bu çocuğun en sevdiğim özelliklerinden biriydi. O, bir şeyi mükemmel olduğu için değil, sırf sevdiği için severdi.

Aslında, o beş yaşındaki çocuğun gözünde mükemmel olan şeylerin tamamen sıkıcı olduğundan emindim. Belki de bu yüzden beni seviyordu. Ben parlak değildim. Ben sadece... oradaydım.

Drifted Spirit, sanki bir kartpostaldan çıkmış gibi duruyordu —üç katlı, tahta kaplamalı ve yeni boyanmış, kırmızı ve sarı çiçeklerle dolu çiçeklikleri olan bir kartpostal gibi duruyordu. Geniş bir veranda binanın önünü çevreliyordu, sanki bina her zaman birinin oturup biraz vakit geçirmesini bekliyormuş gibi.

Selene'ye yardım etmeyi kabul ettiğimde, Cal, işten erken çıkamadığım günlerde Winnie'yi almadan önce eve gidip duş almak için zaman kaybetmememi önermişti. Bugün kesinlikle o günlerden biriydi.

Hana girdiğimde, paspasın üzerinde botlarımı sildim ve son birkaç saati talaş içinde terleyerek geçirmiş bir adam gibi görünmemeye çalıştım. Resepsiyon masasına yaklaştım ve parmak uçlarımla masif meşe yüzeyi üzerinde ritmik bir şekilde vurdum. "İyi günler, Bayan Helen. Duş alabilir miyim acaba?"

Uzun, kemikli parmakları masanın arkasındaki bilgisayarın klavyesinde tıkırdadı. "Mariner Odası tamamen sizin," dedi. "Taze havlular, nane sabunu, her şey var."

Star Harbor çok aktif bir turizm merkezi olduğu için, Drifted Spirit Inn, konuklar sabah çıkış yaptıktan sonra bile, keşif veya gezi planları varsa, şehir dışına çıkmadan önce otele geri dönüp dinlenebilecekleri, duş alabilecekleri veya kendilerini tazeleyebilecekleri benzersiz bir yerdi.

Okuldan sonra Winnie'yi almaya giderken, bu fırsatı sık sık kokmamak için kullanırdım.

"Teşekkürler Helen. Beni şımartıyorsun," diye alay ettim ve ona gülümsedim. "Yakında benimle yaşamak imkansız hale gelecek."

"Sorun değil," diye gülümseyerek cevap verdi. "Ama çok geçmeden bu durumdan kurtulacak gibi görünüyorsun."

Durup boynumu onun yönüne doğru uzattım. Elimi anahtara uzanırken dondu. "Ne?"

"Duyduğuma göre, Selene bugün oldukça harika bir çocuk bakıcısı adayıyla görüşmüş. Bu kasabaya yeni gelmiş. Tatlı bir kız. Kibar ve akıllı. Erken çocukluk gelişimi alanında lisans yapmış. Selene onun mükemmel olduğunu söylemiş. Postacı Dale'in yeğeni, "kendini bulmak" için Ann Arbor'dan gelmiş ve onun yerine Selene'yi bulmuş. Üniversiteden sonra yazını Star Harbor'da geçiriyor. İş arıyordu ve Selene'ye yönlendirildi." Helen, sanki az önce karnıma hızlı bir yumruk atmamış gibi omuz silkti. "Eğer işler yolunda giderse, gelecek hafta gölge olarak çalışmaya başlayabilir. İkiniz için de uygun gibi görünüyor."

Deneyimli ve diplomalı bir çocuk bakıcısı. Kibar.

Kirle kaplı nasırlı ellerime baktım ve onları birbirine sürttüm. Ben tamamen pürüzlü ve ikinci seçeneklerden ibarettim. İlk planın suya düştüğünde seçtiğin bir adam.

"Evet," dedim, "bu harika bir haber." Sesim bir yabancınıninki gibiydi. "Bu... harika." Sözler, sıyrılmış bir eklem gibi yakıyordu. Beni ne kadar etkilediğini görmeden önce yüzünü çevirdim. Damarlarımda asla kalıcı olmamam gerektiğini acı bir şekilde hatırlayarak Mariner's Room'a geri döndüm.

Benim bakış açımdan, rahat bir rutine yerleşmiştik. Winnie ve Selene ile ilerleme kaydettiğimi umuyordum, ama tabii ki o mantıklı olanı seçecekti.

Ben de kendimi seçmezdim.

Winnie ile geçirdiğim öğleden sonra, benim için üzücü bir durumdu. Selene'nin hala diğer bakıcılarla görüşme yapmasından hiç rahatsız olmamış gibi davranmaya çalıştım, ama içimi kemiren korku hissini bir türlü atamadım.

Winnie her zamanki gibi tuhaf ve şaşırtıcıydı, ama ben formumda değildim. Şakalarım işe yaramadı. Kalbim orada değildi. Kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım ve oradan manzara pek de güzel değildi. Selene görevimi devralmak için arabalık evden çıktığı anda, arkama bakmadan neredeyse koşarak dubleksin benim tarafına geçtim.

Selene kapıdan çıktığında bana neredeyse hiç bakmadı. Bir gülümseme ve hızlı bir "Teşekkürler" aldım.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Bir teşekkür töreni mi? Beni değiştirmeyeceğine dair bir söz mü? Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Somurtkan ve suratlıydım ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

Brody'yi arayıp takılmak isteyip istemediğini sormayı, hatta Lantern'a gidip birkaç bira içmeyi ya da dans pistinde eğlenecek turistler bulmayı düşündüm, ama kendimi toparlayamadım. Genelde soğuk bir bira ve sıcak bir vücut düşüncesi, kötü ruh halimi atlatmam için yeterli olurdu. Ama bu gece hepsi boş geliyordu.

Ayrıca, Brody'nin akşamını da benim kötü ruh halimle mahvetmek istemedim. Bunun yerine, davrandığım devasa bebekle tamamen uyumlu bir şekilde sessizce somurtmaya devam ettim.

Ön kapının çalınması dikkatimi çekti ve saate baktım. Star Harbor'a taşındığımdan beri pek yeni arkadaş edinmemiştim ve tanıdığım herkes cep telefonu numaramı biliyordu.

Bu saatte kim kapıyı çalıyor olabilirdi ki?

Sinirli bir ifadeyle ön kapıyı açtım. Kapıyı açmadan önce neredeyse "Ne var?" diye bağıırıyordum. Ama sonra onu gördüm — kısa şortuyla ve kendine güveniyle orada duruyordu — ve tüm sinirim bir anda yok oldu.

Durduramadan bakışlarım aşağıya kaydı — o şortlar yasaklanmalıydı. Ellerim yanlarımda titredi. Selene gözlerini kırptı ve ön kapıyı açtığımda ortaya çıkan kuvvetle bir adım geri attı.

Birden durdum. "Oh, merhaba." Onun evine doğru baktım. "Winnie ile her şey yolunda mı?"

Selene'nin ince omuzları dik duruyordu. Yutkundu ve nazikçe boğazını temizledi. "Evet, mükemmel." Selene'nin avuç içleri kot şortunun önünü aşağı doğru sıyırdı. "Bu öğleden sonra işler biraz garipti, sanırım." Kendi kendine biraz güldü. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Çenemi sıktım. Selene'ye travma yaşatarak güvensizliğimi dökmek gibi bir niyetim yoktu. "Ben iyiyim."

Dudakları kıvrıldı ve tereddüt etti. "Tamam, Star Harbor'daki dedikodu çarkı tuhaf ve korkunç bir şey. Helen'in sana bugün yaptığım röportajdan bahsetmiş olabileceğini duydum. Bunu benden değil, dedikodulardan duyduğun için kızmış olabileceğini düşündüm. Bilmiyorum, aptalca bir düşünce." Dudaklarını ısırıldı, biraz fazla yüksek sesle güldü, sonra tüm sözlerini geri almak istermiş gibi yüzünü buruşturdu.

Savunmamı güçlendirip çenemi kaldırdıkça duruşum genişledi. "Bunu duydum, ama çocuğun için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını düşündüm. İhtiyacın olduğu sürece sana yardım edeceğimi söylemiştim."

Selene alt dudağını dişlerinin arasına çekti ve ben o dudakların tadının nasıl olduğunu hayal ettiğim için kendimden nefret ettim.

"Mesele şu," diye devam etti. "Röportajı kabul ettim, ama sadece Dale ailemin eski bir dostu olduğu ve yeğenine adil bir şans vermek istediğim için. Ama kararımı verdim. Winnie'nin, ben yanında olamadığım zamanlarda ona destek olabilecek birine ihtiyacı var. Hayatımızın kaosunu düzene sokacak ve güvenilebileceğim bir ortak ihtiyacım var." Selene konuşurken, inanamıyormuş gibi başını salladı. Gözleri benimkilere kaydı. "Hayatımıza aldığım kişiye güvenmem gerekiyor. Anlıyor musun?"

Başımı salladım ve azı dişlerimi birbirine sürttüm. Soğukkanlı olmak istedim. Sakin olmak. Önemli değilmiş gibi omuz silkip geçmek istedim, ama onun sözleri, hala kanadığını fark etmediğim bir yaraya tuz basmak gibi geldi. "Anlıyorum."

"Ve mesele şu ki..." Diye öfkeyle nefesini verdi. "O kişi..."

İşte geliyor. Darbeye hazır olun.

"Sen."

Bu kelime göğsüme yumruk gibi indi. Tek hece. Bir saniye. Ve her şey değişti. Boğazım düğümlendi ve onun bunu fark etmemesi için dua ettim. Sesi, benim hissettiğim kadar şaşkın geliyordu. Ona bakarken, sözlerinin anlamını kavramam birkaç saniye sürdü.

Selene keskin bir nefes verdi. "Artık bu konu açıklığa kavuştu, bütün gece suçluluk duygusuyla dolaşmam gerekmeyecek. Sen de kabul ettiğin sürece..."

"Ben varım." Hiç tereddüt etmedim.

"Harika." Selene'nin yüzünde bir gülümseme belirdi ve göğsüm sızladı.

Dubleksin kendi tarafına doğru döndü, sonra durup omzunun üzerinden geriye baktı, bir elini kalçasına koydu. "Ah, Austin." Sesi bıçağın üzerine dökülmüş bal gibiydi. Uzun kirpikleri aşağıya doğru indi, sonra tekrar yukarıya çıktı. "Kendime dokunmak için yardıma ihtiyacım olduğuna karar verdiğimde sana haber veririm."

Şaşkın bir şekilde, sadece arkasından bakakaldım.

Cevap bile veremedim. Onun uzaklaşmasını izledim ve tasmalı bir köpek gibi onu takip etmemeye çalıştım. Kapı arkasından kapandı ve ben orada, şok olmuş, gömleksiz ve sertleşmiş bir şekilde durdum.

Tanrım. Mahvoldum.

ON ÜÇ

SELENE

SADECE üç hafta olmuştu, ama sanki Austin hep buradaymış gibi hissediyordum — sabahlarımı dolduran bu gölge, benim evimin yanındaki evde sürekli varlığını hissettiriyordu. Winnie, peri bahçesindeki yosunları toplarken kendi kendine mırıldanıyordu, Austin'in geçen hafta bir sabah eklediği soluk pembe bankın etrafındaki minik seramik mantarları yeniden düzenliyordu. Bununla ilgili tek kelime etmemişti — sanki gizli bir armağan gibi oraya bırakmıştı. Winnie, karahindibaları sulamaya giderken onu keşfetmişti ve bu manzara, beklediğimden daha fazla kalbini sıkıştırmıştı. Şimdi o bank, ortanca çalısının altında duruyordu, kızımın inşa ettiği, sürekli büyüyen dünyanın bir parçası olarak.

Onun inandığı bir dünya.

Austin'in kimse görmeden sürekli eklemeler yaptığı bir dünyaya.

Arka basamakta durdum, kahve avuçlarımı ısıtıyordu, ortak verandadaki saksıları sularken ona bakmıyormuş gibi yapıyordum. Giydiği tişört yıpranmış ve boynunda bol duruyordu, ama sırtında, omuz bıçakları arasındaki tanıdık üçgen şeklinde terin kumaşı koyulaştırdığı yerde yapışıyordu.

Bana bakmadı, ama ağzının hafifçe seğirdiğini gördüm.

O biliyordu.

Elbette biliyordu.

Bu bizim yeni ritmimizdi.

Eylül başında, bu durum şüpheli bir şekilde rutine dönüşmüştü. Winnie'nin okul yılı başlamıştı ve Austin —resmi olarak herhangi bir bitiş tarihi belirlemeden işe aldığım— sanki hep buraya aitmiş gibi hayatımıza girdi.

Sabahları, dişlerimi fırçaladıktan hemen sonra içeri girerdi. Kapıyı kilitlemezdim. Bazen kek getirirdi. Bazen sadece kahvemi yapardı. Ama her zaman bir şeyler bırakırdı — hemen bulmamam gereken küçük, sessiz şeyler.

Buzdolabında bir not:

Yine kafeinsiz mi? Kafein sana ne yaptı ki?

Ayna üzerinde, haftalardır sıkışmış olan çekmeceyi tamir ettikten sonra yapıştırılmış bir not:

Senin banyon benimkinden daha güzel. Resmi şikayette bulunacağım.

Aptalcaydı. Alaycıydı. Sadece kağıt üzerinde mürekkep iziydi, ama onları atmaya kıyamadım. Onları en üst çekmecem arkasında, sütyenlerimin altında sakladım, sanki çok özel oldukları için görülmemeleri gerekiyormuş gibi, benim bile.

Ayrıca, tüm etkileşimlerimizi kesinlikle PG düzeyinde tutmayı başardık — artık kendimize veya birbirimize dokunmaktan bahsetmiyorduk. Gerçi kendi yatağımın mahremiyetinde *gerçekte* ne yaptığım konusunda aynı şeyi söyleyemezdim.

O her yerdeydi. Evimde. Kızımın çevresinde. Rutinlerimde, ritüellerimde ve eskiden kendime ait alanım olduğu sessiz anlarda.

Kahvemi uzun bir yudumla içtim, yutmadan önce dilimin üzerinde gezdirdim.

"Peri Kraliçesi," Austin Winnie'ye seslendi. "Ben kahvaltı temizliğini yaparken sen burada iyi misin?"

Dikleştim. "Ben halledebilirim."

Austin bana gülümsedi. "Yok, sorun değil. Onunla birkaç dakika daha vakit geçir." Kalbim göğsümde çarptı.

Winnie, peri bahçesinde bir şeyi düzeltirken yüzünü buruşturarak konsantre bir şekilde iki eliyle ona başparmağını kaldırdı. "Sıradaki

Lütfen yosuna dokunmayın. Sergilenmek üzere *düzenlenmiştir*.

Derin, dolgun bir kahkaha attı, bu ses verandaya fazla büyük geldi. "Hayatta dokunmam."

Basamakta yanımdan geçerken, eli bir anlığına omzumun üstüne dokundu.

Gerçek olamayacak kadar kısaydı.

Sadece birkaç dakika sonra hala hissedebileceğim kadar uzun bir andı.

YÜRÜDÜK. Zorunda olduğumuz için değil, sabah havası hala yazın yumuşaklığıyla doluydu ve Winnie pembe spor ayakkabılarıyla kaldırımdaki çatlakların üzerinden atlamayı seviyordu. Bana da katılmamı istediğinde, karşı koyamadım.

Winnie, Austin'in elini tuttu ve dün hikaye saatinde sınıfın kurbağası Waffles'ın akvaryumdan nasıl kaçtığını ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı. Her zıplamada at kuyruğu arkasında sallanıyordu, parlak bir saç lastiği onu yerinde tutuyordu. Austin tüm vücuduyla dinliyor, doğru yerlerde başını sallayıp mırıldanıyordu, gülüşü alçak ve telaşsızdı, sanki hikaye gerçekten sabahının en güzel kısmıymış gibi.

Onların birkaç adım gerisinde, biraz daha yavaş bir şekilde yürüdüm ve ikisinin önde gitmesine izin verdim. Dışarıdan bakıldığında, muhtemelen bir aile gibi görünüyorduk. Bu düşünce içimde derin bir düğüm oluşturdu. Hoş olmayan bir şey değildi, sadece... tehlikeli.

Bir kadının arabasını geçerken hafifçe yavaşlattığını gördüm. Bir adamın kibarca başını sallayıp sonra ikinci kez arkasına baktığını gördüm. Kasaba halkı fark ediyordu.

Austin ise elbette farkında değildi.

O bakışları görmedi. Okula bırakırken diğer ebeveynlerin yüzlerindeki ince merakı fark etmedi. Neden fark etsin ki? Nasıl görüneceğini kafasında hesaplayan o değildi — o, daha genç, dövme, dikkat dağıtıcı bir şekilde kaba kesimli yakışıklı olan. Ben, daha yaşlı, sakın, kolumu oynatmamaya ve *onun* bakıcılığını yaptığımı düşündüklerini merak etmemeye çalışan.

Okulun merdivenlerine vardığımızda, Winnie Austin'in elini bırakıp belime sarıldı. "Bugün benimle geliyor musun?"

"Sadece kapıya kadar, evlat," dedim, yanağından bir kırıntı silerek. "Eğlenceli bir gün geçireceksin, müzik dersin var."

Yüzü güneş gibi parladı. "The Ants Go Marching"i öğreniyoruz. Austin, çok seveceksin."

"Sabırsızlanıyorum," dedi, elini kalbinin üzerine koyarak.

Kapıda bana bir öpücük verdi ve küçük sırt çantası arkasında zıplayarak içeri koştu.

Dönüş yolu ilk başta sessizdi. Adımlarımız ritmik bir şekilde ilerliyordu. Austin sessizliği doldurmaya çalışmadı ve şakalaşmaya da kalkışmadı. Bu, onun hakkında fark ettiğim bir şeydi — sadece boşluğu doldurmak için konuşmaya ihtiyaç duymuyordu. Bazen sadece sessizliğin nefes almasına izin veriyordu.

Yine de meraklı bakışların ağırlığını hissediyordum. Diğer ebeveynler okul bahçesinde dolaşüyor, vedalaşıyor, sohbet ederken seyahat kupalarından kahvelerini yudumluyorlardı. Birkaç anne bizim tarafımıza baktı, dedikodu yapmayacak kadar kibar bir merakla. Onları suçlamadım. Ben de bizim durumumuzun farkındaydım. Ben, genç ve aşırı yakışıklı bir adamın yanında yürüyordum. Dövmeli ön kollar, iş botları ve aşağıya doğru çekilmiş yıpranmış bir beyzbol şapkası. İnsanların iki kez bakmasına neden olan bir görünüşü vardı.

Austin, elbette, hala hiçbir şeyin farkında değildi.

Köşeyi dönerken bana döndü. "Salı sabahları hep topuklu giyer misin?"

Botlarıma baktım — blok topuklu, deri, işlevsellikten çok moda odaklı. "Şehirde bir toplantım var."

O başını salladı. "Okula bırakmak için oldukça şık giyinmişsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Keşke şu anda eşofman giyseydim."

Ağzı kıvrıldı.

Yaya geçidinde durup ışığın yeşile dönmesini bekledik. Kollarımı kavuşturup boynumun dibinde yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım. "Sabah dokuzdan önce her zaman bu kadar çekici misin?"

Austin arkamdan geçerek kaldırımın iç tarafında yürüdüğümünden emin oldu. "Sadece seninle birlikte yürürken."

Yine oradaydı — 'i kibirine düşürmeyen, doğal ve rahat bir özgüven — ve it was doing something to me.

Haince bir şey.

Dubleks ev göründü — birbirine bağlı iki ünite, aynı sedir kaplaması ve çiçek tarhları vardı. Austin, geçen hafta ben geç saatlere kadar çalışırken gizlice otları ayıklamıştı. Bana bundan hiç bahsetmemişti. Eve geldiğimde, sanki sihirli bir şekilde düzelmiş gibi, düzenli bir malç ve kesilmiş bir ortanca çalıyla karşılaştım.

Kapıyı açtım ve önce içeri girdim, botlarımı çıkardım. Austin peşimden geldi ve sanki artık ikinci doğasıymış gibi mutfağa yöneldi.

Kapı arkasında sessiz ve kesin bir şekilde kapandı.

Ardından gelen sessizlikte, ev nefes verdi — sadece yumuşak bir sessizlik — ama ben bunu göğsümde bir değişim, sanki bir şeylerin değişiyor gibi hissettim.

Austin mutfakta, midemi burkan bir rahatlıkla hareket ediyordu. Artık eşyaların yerini sormuyordu. Çekmeceleri açarken ya da kahve paketini alırken tereddüt etmiyordu. Kupaları nerede sakladığımı biliyordu. Hangisinin benim olduğunu. Kulpu kırık ve silinmeyen soluk ruj izleri olan aptal pembe olanı.

Kendi bardağını makinenin altına koydu ve yavaş, düzenli damlamanın bitmesini bekledi. Sonra sabah kullandığım fincanımı yıkadı ve lavabonun yanında ters çevirdi.

Hiçbir şey söylemedi, çünkü söylemesine gerek yoktu.

Bu, bir tür ritüel haline gelmişti — küçük, sözsüz ve bir şekilde samimi. Sabah ortasında toplantılar arasında dolaştığımda, fincan her zaman oradaydı, durulanmış ve sıcak, düşünmeden uzanabileceğim bir yere yerleştirilmişti. İlk kez olduğunda, neredeyse düşürüyordum, basit *bir düşünceli davranışın* önerisiyle kalbim çarpıyordu. Şimdi ise, mutfağın sessizliğinde çok yüksek sesle bir şey söylemiş gibi, sessizce ona bakıyordum.

"Onu sonra alırım," dedi Austin, gevşek çekmece koluna parmağıyla hafifçe vurarak. Sesi rahattı, sakın—zaten o anın yarısını geride bırakmıştı. "Rayından çıkıyor."

Seyahat kupasını çıkardı, kapağını sıkıca kapattı ve elini ensesinin arkasına götürdü. Hareketini, gömleğinin kolunun altından kayan uzun kas çizgisini izledim. Pazıları

pamuğu göz alıcı bir şekilde gerdi ve benim gözlerim de haince oraya kaydı.

Kollarımı daha sıkı kavuşturdum, evin artık onun kokusuyla dolu olduğunu görmezden gelmeye çalışarak — çam sabunu ve temiz pamuk gibi ya da kullandığı deterjanın güneşle ısınmış hafif kokusu gibi. Bu koku havada ve kanepelerinde kalmıştı.

Yeniden inşa etmek için mücadele ettiğim evim artık tamamen bana ait değildi.

Winnie onun resmini çizmeye başlamıştı.

Büyük gülümsemeli, kalın blok harflerle yazılmış "AUSTIN" yazan pastel boya çöp adamlar. Son çizimi buzdolabındaki mıknatısın altına sıkıştırılmıştı ve ben onu oradan kaldırmamıştım.

O, kızımın sanatında, sabah rutinlerinde, kelime dağarcığında vardı. O, duvarlarımda vardı.

Ve en kötüsü, onu kovmak istemiyordum.

"Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın yok mu?" diye sordu, başparmağını kot pantolonunun kemer halkasına takarak.

Kafamı salladım, belki biraz fazla hızlı. "Hayır, iyiyim." O anı uzatmak için yeterince uzun süre oyalanmaya devam etti.

Sesim boğazımla göğüs kafesim arasında takıldı. "Bu akşam pizza yemeyi düşünüyorum."

Austin kaşlarını kaldırdı, eli sırt çantasının askısında durdu. "Öyle mi?"

Yorgun olduğunu biliyordum. Austin aslında iki işte çalışıyordu; biri ücretsizdi, çünkü benim paramı almıyordu. Sabahki kaosun ardından, ağır bir işte çalışıyordu. Ona yemek vermek en azından yapabileceğim bir şeydi.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Akşam yemeği için kolay bir şey sipariş etmeyi düşündüm. Winnie pizza istiyor."

Gözlerinde bir şey parladı — sıcak, savunmasız bir şey. "Kalmamı ister misin?"

Bu zor bir soru değildi. En azından görünüşte öyle değildi, ama onu işe aldığımdan beri hiç konuşmadığımız bir konuyu gündeme getiriyordu.

O yardım etti. Ben çalıştım. O ayrıldı. Ritim böyleydi. Güvenlik ağımız ağımızdı.

Onu kalmaya davet etmek önemsiz bir şey değildi.

Sakin ve rahat konuşmaya çalıştım. "Sadece boşsan."

Austin dudaklarında bir gülümseme belirirken yavaşça başını salladı. "Boşum."

Tabii ki boştu.

Parmak eklemleriyle tezgaha hafifçe vurdu ve geri çekildi. "O zaman iş çıkışı görüşürüz."

Başımı salladım. "Tekrar teşekkürler."

Kaşları çatıldı. "Ne için?" Ağzımı açtım, sonra kapattım.

Kahvemi nasıl içtiğimi bildiği için.

Hayatımıza zorla girmeden girmiş olduğu için. Benim farkına bile varmadığım sorunları çözdüğü için. "Kupa için," dedim onun yerine.

Gülümsedi, ağzının sadece bir tarafını kıvrıran ve dönüp giderken orada kalan yavaş bir gülümsemeydi, ön kapı arkasından kapanırken fısıldadı.

Ardından gelen sessizlik, durgunluktan çok yokluk gibi hissettirdi.

Lavabonun yanında duran ters dönmüş bardağa uzun bir süre baktım, sonra sonunda dizüstü bilgisayarımı almaya gittim.

PEPPERONI, taze fesleğen ve erimiş peynirin kokusu mutfağa yayıldı, sıcak, lezzetli ve rahatlatıcı bir şekilde, burayı gerçek bir ev gibi hissettirdi - sanki istemeden birlikte inşa ettiğimiz bir şey gibi.

Winnie, tezgâhın önündeki bar taburesinde bağdaş kurmuş oturuyordu, ikinci dilim pizzasından peynir koparıken parmakları yağlanmıştı. Dolgulu kenarlı ve ananaslı "özel pizza"yı ısrarla istemiş ve bunu en az üç kez "şimdiye kadarki en iyi fikir" olarak nitelendirmişti.

Austin karşı tezgaha yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, tüm bu sahenin ne kadar evcil görüldüğünün farkında değilmiş gibi bir bardak sodadan yudumluyordu. Kolları sıyrılmıştı, Winnie'nin pizzasını küçük kareler halinde kesmesine yardım ederken ön kolları unla lekelenmişti

küçük kareler halinde kesmesine yardım ettiği için ön kolları unla kaplıydı. Winnie, pizza kutusundaki bir çıkartmayı onun gömleğine yapıştırmış ve ona "Peynir Patronu" adını takmıştı. Austin şikayet etmeden kabul etmişti.

Kalbim, bir şeyin hem mükemmel hem de sürdürülemez olduğunu hissettiğimde olduğu gibi, o boş ve tanıdık olmayan şekilde acıdı.

O benim bakışımı yakaladı ve gülümsedi — tembel, eğri büğrü, sanki özel bir şakaya dahil edilmiş gibi hissettiren bir gülümseme.

"Biliyor musun," dedi, şimdi peynir dilimlerini tabağında bir yüz şekline dizmeye başlayan Winnie'ye bakarak, "Sanırım sonunda beni kulübün tam zamanlı bir üyesi olarak kabul ediyor."

"Kibirli olma," diye uyardım ve bir dilim daha aldım. "Hala yatma vakti hikayesi sınavını geçemedin."

"Oh, en iyi malzemelerimi bunun için saklıyorum." Sesi alçak ve alaycıydı.

Winnie dramatik bir esneme yaptı, kollarını yukarı doğru uzattı ve "Karnım uykuya dalmak istiyor" dedi.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu ifadeyi ilk kez duyuyorum." *Yorgun karnını* gıdıklamak için ona doğru yaklaştım.

"Bu," dedi kıkırdayarak, "Austin'in bana hikaye okuma zamanı geldi demek."

Tabureden kaydı, parmakları onun parmaklarına uzandı ve onu merdivenlere doğru sürükledi, aralarındaki güven bir ip gibi birbirlerine bağlıydı.

Önce onu banyo lavabosuna götürmeyi başardım, dişlerini fırçalamadan önce ellerini ve yüzünü yıkadım. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya dalacağına bahse girerdim.

İşimiz bittiğinde, onları Winnie'nin odasına kadar takip ettim ve Austin odanın köşesindeki küçük koltuğa otururken ben kapı çerçevesine yaslandım. Winnie, doldurulmuş zürafasını alıp yatağa tırmandı ve Austin'e sırtında parlak pullar olan pembe bir ciltli kitap uzattı.

Austin tereddüt etmedi. Kitabı açtı ve Winnie'yi kahkahalara boğan komik bir aksanla okumaya başladı. Hatta sesleri bile taklit etti.

Orada durup izledim. Sessiz kısımlarda sesinin yumuşamasını ve parmaklarının sayfaları özenle çevirmesini izledim.

. Nefesi yavaşladı ve sonunda uykuya dalarken elini uzatıp onun koluna dokundu.

Sonunda kitabı kapattı. Winnie'nin kirpikleri yanaklarına değiyordu, eli hala onun koluna dayanmış durumdaydı.

İçeri girip nazikçe bileğini kaldırarak onu yatırdım. "İyi geceler, böcek," diye fısıldadım ve saçlarına bir öpücük kondurdum.

O neredeyse hiç kıpırdamadı.

Austin kalktı ve bir an için öylece durduk — birlikte, yalnız, karanlıkta parlayan yıldızlar ve beyaz gürültü makinesinin hafif uğultusu ile çevriliydik.

Yatağın yanındaki lambayı kapattım ve koridora doğru başımı salladım. Sessizce hareket ederek tekrar mutfağa ulaştık, şimdi loş ve sessizdi ve hafif bir sarımsak ve pepperoni kokusu vardı.

Ona bakarken ağır anlar geçti.

Boğazını temizledi. "Gitmeliyim," dedi, arka kapıya bakarak.

Tereddüt ettim, başparmağım tezgâhın üzerindeki şarap kadehimin kenarını çeviriyordu. "Teşekkürler. Her şey için..."

Gözleri benimkilere baktı. "Ne zaman istersen."

Ciddiydi. Tehlikeli olan da buydu. Gözlerim bir anlığına dudaklarına kaydı.

Her şeyi bir kenara bırakıp onu öpersem ne olurdu?

Karnımın alt kısmında bir özlem ağrısı belirdi. Çok korktuğum için başımı salladım ve tabakları yıkamaya başladım. Kapının yanındaki askıdan kapüşonlu sweatshirt'ünü aldı ve tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Kapı kapandıktan sonra nihayet nefes alabildim.

Mutfağı sanki çok önemliymiş gibi temizlemeye çalıştım, tabakları ve çatalları gereğinden fazla ovuşturdum, çatal bıçak takımını düzgünce dizerek, bu küçük düzenin elimden kayıp giden büyük düzeni geri getirebileceğini umdum. Her şey tertemiz olduğunda, kendime bir kadeh şarap doldurdum ve yatak odama çekildim. Bir yudum aldım ve banyomdaki küvete baktım.

Bir şeye ihtiyacım vardı — buhar, yalnızlık, göğsümü sıkıştıran tüm duygulardan daha basit bir şeye.

Küvet yavaşça doldu, suyun porselene çarpan sesi düşüncelerimin kenarlarını köreltti. Bir mum yaktım — incir ve

sandal ağacı kokulu—ve sıcaklığın içine daldım. Şarap koyu, sek ve lüks bir şekilde acıydı.

Pencere kenarında duran kitabı açtım. Yeni bir kitap değildi, üniversiteden kalma eski bir favorimdi. Köşeleri kıvrılmıştı. Notlarla doluydu. Başkasının düşüncelerinin benimkilerin yanında kenar boşluklarında yaşadığı türden bir kitaptı. Nemli parmaklarımla mürekkebi takip ettim, neredeyse okumadan. Kelimeler bulanıklaşıp dağıldı, sanki odak noktam kaybolmuş gibiydi.

Yine oradaydı — içimden izlendiğimi hissetme duygusu. Hayaletli bir şekilde değil, bilinen bir şekilde.

Banyo penceresinin dışında, esinti ağaçların arasında fısıldıyordu. Boğuk cırcır böcekleri ve uzaktaki bir araba sesi duyuluyordu. İçeride ise, sadece mumun zayıf ışığı ve bir yudum daha almak için uzandığımda camda tırnağımın çıkardığı tıkırtı sesi vardı.

Sonra plak çalar çalışmaya başladı.

Ses ilk başta yumuşaktı, iğnenin vinile değdiği zaman çıkan karakteristik çıtırtı sesi. Duvardan geçip gelen düşük bir uğultu, borularda hafifçe titreşiyordu.

Sonra ses geldi.

Dean Martin. Sıcak. Göz kırpan. Her şeyi uçup gitmesine neden olacak kadar romantik. Gözlerimi kapattım ve müziğin beni sarmasına izin verdim, banyonun köşelerine taşların üzerinden akan nehir suyu gibi sızdı.

Kendi kendime güldüm. Tabii ki Dean Martin'i severdi, Sinatra'yı değil. Austin nedense her zaman daha az bilinen seçimleri tercih ederdi. Bir şarkı biterken bir sonraki şarkı başlıyordu.

Banyo suyu sonunda soğuduğunda, küveti boşalttım ve mumu söndürdüm.

Çıplak olarak yerden dolabıma doğru yürüdüm. Müzik hala çalıyordu. Hafif. Sabit. Giyindim, sonra alnımı aramızdaki duvara dayadım. Duvarlar onu duyabilecek kadar inceydi.

Onu *hissedebilecek* kadar.

Yatağa kıvrıldım, battaniyeyi çeneme kadar çektim, gözlerimi kapattım ve sessizliği bekledim. Sessizlik yavaşça geldi, sanki bir plak sonuna gelmiş ve parazitler dinmiş gibi. Sonra, tam uykuya dalmak üzereyken, onu duydum.

Alçak. Sessiz. Alçıpan duvardan çekilen bir iplik sesi. "İyi geceler, Selene."

Gözlerim birden açıldı. Kıpırdamadım. O başka bir şey söylemedi.

Elimi göğsüme bastırdım, kalbim boğazımın yakınlarında bir yerde atıyordu.

ON DÖRT

AUSTIN

WINNIE ellerini beline koymuş, alnında savaş boyası gibi parıldayan bir izle arka basamakta duruyordu.

"Üç tur," dedi. "Arayan benim. Geri alma yok."

Selene ona göz kırptı. "Lovebug, 'geri alma' ne demek?"

Winnie, ikimizin de onun uydurduğu oyunun kurallarını bilmemesine çok kızarak gözlerini kısarak baktı. "Oyun başladıktan sonra kuralları değiştiremezsiniz demek."

Selene ve ben birbirimize baktık — hem eğlenceli hem de yorgun bir bakışla. Uzun bir gün olmuştu. Sabah rutinimiz, okula bırakma, iş ve okuldan sonra dökülen mavi parlaklık içeren şişe, mutfağı disko topu suç mahalline çevirmişti.

Neyse ki Winnie ve ben, Selene ahşap zemindeki mavi çizgiler yüzünden strese girmeden önce temizlemiştik. Winnie, öğleden sonra güneşine gözlerini kırpıştırarak arabalık evden çıktığında, eğilip kulağına fısıldayarak annesinden kısa bir saklambaç molası vermesini istemesini önerdim.

"Ben sayacağım," dedi Winnie, sanki bunu daha önce yapmış gibi verandanın direğine doğru dönerek. "Sen de koşup iyi bir yere saklansan iyi olur."

"Bunun için esneme yapmadım." Selene sırtını kamburlaştırarak inledi. Mükemmel yuvarlak göğüslerinin

gördüğümde ağzım kurudu.

"Sorun olmaz," dedim, gömleğimin eteğini aşağı çekip kendimi hazırlayarak. "Sadece hiçbir şeyi çekme."

"Bale ayakkabısı giyiyorum Austin. Bu kurallara uygun bir spor kıyafeti değil." Gülümsedi, ama Winnie saymaya başladığında Selene şaşırtıcı bir hızla bahçeyi geçip gitti.

Ben tersi yoldan gittim, mülkün arkasına, Selene'nin ofisinin arkasındaki arabalık binaya doğru dolandım. Öğleden sonra havası gölün nemiyle yoğundu, toprak dünkü yağmurdan dolayı hala yumuşaktı. Çizmem, yosun ve malç üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmadan, tuğla duvar ile ahşap çitin arasındaki dar boşluğa sığındım. Tahmin ettiğimden daha dardı, sarmaşıklarla kaplıydı ve gölgeli bir şekilde, sanki zamanın içinde bir cebe adım atmış gibi hissettiriyordu.

Çömeliş nefesimi sabit tuttum. Kalbim koşmaktan çarpmıyordu. Bu hissettiklerinden dolayı hızla atıyordu — üçümüzün ne kadar kolay evcilik oynadığımızdan. Bu yerin, bu rutinlerin ne kadar çabuk benim de benim olduğu hissinden.

Arkamda bir yerlerden Winnie'nin "Otuz! Hazır ol ya da olma!" diye bağırdığını duydum.

Sonra ayak sesleri bahçede yankılandı. Gülümsedim ve karanlığa daha da gömüldüm.

Ve sonra... yumuşak bir ses. Kumaşın cilde değdiği sessizlikten biraz daha fazla olan bir fısıltı: "Yakın mı?"

O ses. *Selene*.

O yanıma eğildiğinde, neredeyse alnını alnıma değecek şekilde döndüm.

"Tanrım," diye mırıldandım, biraz geri çekildim. "Beni çok korkuttun."

O, rahatsız olmamış gibi sırıttı. "Bir suçlu gibi saklanıyorsun."

Sırıttım. "Merhametsiz bir beş yaşındaki çocuk tarafından yakalanmak istemeyen bir adam gibi saklanıyorum."

"Biraz kay," diye fısıldadı yine, çok dar olan alanda birbirimize yaslanarak vücudunu kaydırıldı.

Hareket etmedim. "Sıkıştım. Boyum 1,90 metre."

Selene gülümsedi ama sessiz kaldı, gözleri Winnie'yi ararken etrafta dolaşıyordu. Onun profilini inceledim.

"O acımasız," diye fısıldadı Selene. "Yemin ederim, bunu kimden aldığını bilmiyorum."

"Güçlü... tıpkı annesi gibi," diye mırıldandım, gözlerim Selene'nin dudaklarına takıldı.

Orada, ikimizi zar zor sığdıran o dar alanda hareketsiz ve birbirimize yakın durduk. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum, vücudu benimkine tekrar dokunuyordu, sanki canlı bir tel gibi.

Uzaklaşmak ya da geri çekilmek çok kolay olurdu, ama ikimiz de yapmadık.

Kolu çıplaktı ve hafifçe benimkine bastırıyordu. Öğleden sonra güneş ışığı çitin çitaları arasından süzülerek yüzünü sıcak gölgelerle kaplıyordu. Onun kokusunu alabiliyordum — parfümünden gelen yeşil ve keskin bir koku, göl esintisinden saçlarındaki nem ve cildinin sıcak, neredeyse tatlı kokusu. Vücudum buna tepki olarak istemsiz ve ısrarcı bir şekilde gerildi. Penisim kotumun fermuarında kalınlaştı ve ben de ağrıyı hafifletmek için yer değiştirdim.

Aramızdaki havanın daha yoğunlaştığına yemin edebilirdim, sanki zaman nefesini tutmuş gibiydi.

Onun ağzından gözlerimi ayıramıyordum. Sözleri yumuşaktı, ama dudakları o kadar yakındı ki, neredeyse tadını alabiliyordum. Beynim yetişmeden tüm vücudum tepki verdi, sanki o güneşmiş ve ben onun yörüngesine çekilmişim gibi parıldadım.

Uyluklarının benimkine değmesi, nefes alırken göğüslerinin kalkması... Her şeyi acı verici bir hassasiyetle algıladım. Bu çok fazlaydı, çok yakındı, eğilip dudaklarını dudaklarımla öpersem ne olacağını hayal etmek çok kolaydı.

Ta ki o titrek bir kahkaha atıp başını sallayana kadar. "Bu delilik."

Boğazımı temizledim. "Evet. Muhtemelen."

Winnie çimleri dolaşıyor, çalıların arkasına atlıyor ve verandanın altına bakıyordu. Bizi bulmaya çok yakındı ama ben kıpırdamadım, Selene de öyle.

Bakışları bana kaydı ve ifadesi değişti — çok az, ama ben fark ettim. Gözlerinin arkasında bir şey parladı, belirsizlik

ve henüz adlandıramadığı başka bir şeyin karışımıydı. Bakışları ağızma düştü ve orada kaldı.

Aramızdaki sessizlik uzadı, daha da yoğunlaştı.

Bahçenin bir yerinde, Winnie ortancalardaki tavşanlarla ilgili bir şeyler bağırdı.

Ama orada, gölgeli bu küçük alanda, dünya yanımda nefes alan Selene'nin sesi ve kendi nabzımın gürültüsüyle daraldı.

Yine bana dönüp baktı, bu sefer daha yavaşça. Yüzü benimkine doğru eğildi, nefesi çenemi okşadı. Ellerim yanlarımda seğirdi. Ona dokunmak istedim.

Tanrım, ona dokunmak ne kadar da istiyorum.

Hafifçe kıpırdadım. Ayakkabısının burnu benimkine değdi. Geri çekilmedi.

Bir saniye boyunca bunu yapacağımızı düşündüm. Sonunda her şeyi boşverip aramızdaki mesafeyi kapatacağımı düşündüm. Ellerimin onun yüzünü, belini, kalçalarının eğimini ezberlemesini istedim. Rüyalarımda her versiyonunda olduğu gibi, onun bana gömüldüğünü hissedeceğimi düşündüm.

Bir kahkaha duyuldu. "Buldum seni!"

Winnie, yanaklarında zaferin izleri ile odaya daldı, örgüsü savaş bayrağı gibi dağılmıştı. Selene irkildi, ben ise gözlerimi kırıştırdım, o an kaldırımdaki buhar gibi buharlaşıp yok oldu.

"*Birlikte* saklanmamalısınız." Güldü. "Böylece sizi bulmak çok kolay oluyor."

"Win," dedi Selene, nefes nefese, elini göğsüne bastırarak. "Sen korkutucusun."

Winnie, bu bir iltifatmış gibi gülümsedi. "Sana iyi olduğumu söylemiştim."

"Sen bunun için doğdun," dedim, kendimi açarak güneş ışığına adım attım. "Bir dahaki sefere daha zor bir yer bulmam gerekecek. Ama şimdi gitmem gerek. Bu akşam yeniden planlanan bir maçım var." Winnie'nin saçlarını karıştırdım ve büyü bir anda bozuldu, ama tamamen yok olmadı. Cildimin altında kalarak, cızırtılı ve sıcak bir şekilde kaldı.

Verandaya doğru yürürken Selene'nin gözlerine son bir kez baktım, eli kalçasını hafifçe okşuyordu sanki

Hala ona neredeyse dokunacak kadar yaklaştığım yeri hissediyorum.

Kızına doğru, benim onun telaşlı olduğunu görmemem için kullandığı o dikkatli rahatlıkla ilerledi.

Sadece onu izledim, ellerim hala yanlarımda yumruk halinde, her geçen gün rol yapmanın daha da zorlaştığını fark ederek.

Oyunu bitirdiğimizde güneş batmak üzereydi, tüm saha yanmış kehribar rengi bir ışıkla kaplıydı ve bu ışık derimize yapışmış gibi duruyordu. Hayes'in ensesi terden sıırıslılandı ve Brody, altı inning boyunca yarı maraton koşmuş gibi bir bira içiyordu. Cal, hala enerjik olan tek kişiydi — bu sadece küçük bir kasaba ligi maçıymış gibi davranamayacak kadar rekabetçiydi.

Takım, Lantern'e gitmek yerine otoparkta piknik yapmaya karar verdi. Hayes'in kamyonetinin arkasından bahçe sandalyelerini çıkardık ve sanki burayı sahipleniyormuşuz gibi çakılların üzerinde sürükledik. Hayes'in telefonundan düşük sesle müzik çalıyordu, hepsi cızırtılı klasik rock şarkılarıydı ve biri şerbetçiotu ve erimiş buz kokan bir soğutucu açmıştı.

Elime, avucumu yakacak kadar soğuk bir bira aldım ve Brody'nin karşısındaki katlanır sandalyeye oturdum. Plastik, ağırlığımın altında çöktü. O gün ilk kez kendimi sakin hissettim.

"Ev hayatı sana yakışıyor, evlat," dedi Hayes sıırıtarak, vuruş eldivenlerini fazla gösterişli bir şekilde çıkararak. "Erken geliyorsun, atıştırmaııkları unutmuyorsun. Az önce kullandığın şey ıslak mendil miydi?"

"Adam çamaşırları da katlıyor." Brody çenesini kaldırdı, alaylara katılmaktan mutlıydu. "Omuzlarından anlaşıılıyor."

Yavaş ve rahat bir şekilde güldüm, çünkü doğru olanı söylemekten daha iyiydi - yanımadıklarını. Selene'nin banyosundaki havlular, benim dikkatli katlamamdan dolayı kırıışmıştı. Botlarım, onun ön kapısının hemen içinde bir yer bulmuştu.

Yarı uykulu halde kanepede kıvrılmış, uzun bir günün yorgunluğunu atmış gibi davranırken ağzının nasıl göründüğünü ezberlememişim gibi omuz silktim.

"O benim patronum," dedim.

Bu sözüm bana bir dizi yan bakış kazandırdı.

"Tabii ki dostum," dedi Brody, kelimeleri yavaşça uzatarak. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Hayır, gerçekten," diye ekledim ve sözlerim çakıl taşlarını çiğniyormuşum gibi geldi. "Selene çalışması gerektiğinde Winnie'ye ben bakıyorum. İş bu."

Bir an kimse bir şey söylemedi. Sadece dişlere çarpan şişenin hafif tıkırtısı duyuluyordu.

Sonra Cal, "Kesinlikle daha az stresli görünüyor," dedi.

Cevap vermedim, sadece boğazımdaki çakılları yuttum.

"Ve bu," dedi Hayes gülerek Cal'ın şişesine kendi şişesini çarptırarak, "lanet olası bir mucize. Kız kardeşim Winnie doğduğundan beri hiç durmadan çalışıyor." Gözleri bana dikildi ve ben koltuğumda kıpırdamamaya çalıştım ama başarısız oldum. "Sana ne kadar ödüyor? Teşekkür etmek için iki katını veririm."

"Uh..." Boğazımı temizledim. "Aslında hiçbir şey. Sadece yardım ediyorum."

"Gördün mü?" Brody eğilip bacağıma yumruk attı. "İyi bir samaritan."

Hayes'in kayıtsız mırıldanması göğsüme takıldı. O adam hayattaki en şanssız adam olabilir, ama benim zar zor sakladığım şeyi görmek için şansa gerek yoktu.

Kız kardeşi yüzünden berbat bir haldeydim. Bahçede saklambaç oynadığımızdan beri, onu düşünmeden edemiyordum—ikimizin birlikte araba garajının arkasında saklandığımızı. Nefesinin sığığını. Ağzının o kadar yakın olduğunu.

Şişeden bir yudum aldım, boğazımın derinliklerine yerleşmiş ve haftalardır geçmeyen ağrıyı yutmaya çalıştım.

Hayes, kramponunun ucuyla bir çakıl taşına tekme attı. "Muskegon'dan görüştüğün kız ne oldu?"

Göğsümden biraz fazla yüksek ve çok hızlı bir kahkaha çıktı. "Önemli bir şey değildi. Hızlıca söndü."

Aylardır önceydi ve sönüp gitmişti çünkü o Selene değildi. Hepsisi, boktan bir caz barda bir yabancıyla tanışıp hayatımın en iyi

hayatımın en iyi seksini yaşamıştım. Hiçbir kadın onunla boy ölçüşemezdi ve açıkçası bu beni pek de rahatsız etmiyordu.

Hayır. Selene, ben duvarın diğer tarafında volta atarken, o küvette kitap okuyarak ıslanırken, kapının arkasından gelen iç çekişlerinin sesi beni deliye çeviren tek kadındı.

"Dostum," diye mırıldandı Brody sırtarak, "sen bittin artık,
."

Ona doğru kaşlarımı çattım. "Kapa çeneni."
Ama hepsi biliyordu.

Grupta bir kahkaha korosu yükseldi. Geriye yaslandım ve gözlerimi kapattım, esinti cildime yapışmış sıcak kesip geçsin diye. Güneş artık ağaçların arkasına düşmüştü, ama gökyüzü erken sonbaharın morarmış mavi tonunu koruyordu.

Hayatım boyunca pek çok oyun oynamış ve pek çok darbe almıştım, ama bu sanki hareketsiz durup yine de mahvolmak gibiydi.

Gözlerimi açtığımda Hayes beni izliyordu. Yargılamadan, sadece... değerlendiriyordu.

"O sana farklı bakıyor, biliyorsun," dedi basitçe. "İkisi de öyle." Hayes ayağa kalktı, sırtını gerdi ve sonra elini omzuma koydu. "Sakın batırma."

Çenemi sıktım. Cevap vermedim, çünkü gerçeği biliyordum. Bana farklı bakıyordu ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kendime, sadece kapüşonlu sweatshirtümü almaya uğradığımı söyledim - Winnie'nin sahiplendiği ve Selene'nin eve götürmezsem bağışlayacağını söylediği sweatshirt.

Bu bir bahaneydi. Benim bile pek inanmadığım bir bahane.

Arabayı park ettiğimde ev sessizdi. Veranda ışığı her zamanki gibi yanıyordu, ama pencereden televizyon ışığı gelmiyordu. Winnie'nin sesinin, bir dizi soru ve ışıltıyla ekran kapısından içeri girmedeği için evin bu kadar sessiz olması şaşırtıcıydı.

Saat geç olmuştu. Yatma vakti çoktan geçmişti ve bu yüzden çok yüksek sesle kapıyı çalmak istemedim. Buraya olay çıkarmaya

ya da beni tanrı gibi gören uyuyan bir çocuğu uyandırmak için gelmemiştim.

Yavaşça kapıyı çaldım ve bekledim. Cevap gelmeyince, kulaklarımı dikip dubleksin içinden gelen herhangi bir ses duymaya çalıştım, ama her yer sessizdi.

Kapıyı yavaşça araladım ve içeriye baktım, sesimi alçaltarak. "Selene?"

Cevap yoktu.

Sonra onu duyabildim. Evin arka tarafında hafif bir hareket. Evin düzenini avucumun içi gibi biliyordum — koridorun dönmeden hemen önce zeminin nasıl gıcırdadığını, çamaşır odasının yakınındaki tavan lambasının nasıl uğuldadığını, mutfak perdelerinin en ufak bir esintiyle nasıl dalgalandığını.

Sessizce içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Ayakkabılarım halıya hafifçe çarptı. Mutfak, sadece ocak ışığı açık olduğu için loştu. Akşam yemeğinden kalan bir tava hala lavabonun yanında duruyordu. Hafif bir domates ve fesleğen kokusu geliyordu. Havada daha tatlı bir koku vardı — belki şampuanı, ya da sevdiği kurutma kağıtları.

Kurutucunun sesleri beni ona götürdü.

Selene çıplaktı, yumuşak şortlar ve sırtında bazı yerlerde yapışan ve boyun çizgisinde gevşeyen eski bir üniversite tişörtü giyiyordu. Saçları yukarı toplanmıştı, ama zar zor - yarısı çözülmüş şekilde, bu da beni acılandırıyordu. Kulaklık takmıştı ve benim duyamadığım müziğe hafifçe sallanıyordu. Ellerini alışılmış bir ritimle hareket ettirerek havluyu katladı ve sepete attı.

Donakaldım ve bir anlığına ona baktım. Belki daha uzun süre.

Onu öyle görmek — farkında olmadan, rahat, gerçekten kendini rahat hissederek — kalbimin tam ortasına çarptı. Orada hiçbir şey rol yapma değildi, sadece Selene vardı, sıcak, vahşi ve o kadar güzeldi ki neredeyse acıyordu.

Beni görünce döndü ve irkildi. Eli göğsüne gitti. "Tanrım, Austin..."

Gülerek ellerimi kaldırdım. "Üzgünüm, seni korkutmak istemedim."

Kulaklıklarını çıkardı. Hareket ederken gömleğinin bir tarafı aşağı kaydı ve omzunun yumuşak kıvrımı ortaya çıktı.

"Beni çok korkuttun," dedi, ama sesinde gülme vardı.

Gülümsedim ve ona yaklaştım. "Winnie'yi uyandırmak istemedim, ama kapüşonlu sweatshirt'ümü almaya geldim."

"O uyuyor. Peri avında uzun bir gün geçirdi." Gözleri üzerimde dolaştı. "Kazandınız mı?"

Kafamı salladım. "Hayır. Fena yenildik. Brody bana, kazanmak için oynamamı istediklerini söyleyerek sataştı." Şakacı bir şekilde omuz silktim. "Görünüşe göre ben bile bize yardım edemiyorum."

Kıkırdadı ve kurutucuya geri döndü. "Hayes nasıl?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Yine geç geldi. Marina'da akşam yemeği için park etmişken, ön camına bir martı pislemiş ve sandviçini çalmış. Brody ona yalan söylediğini iddia etti, ama ben ön camındaki hardalı gördüm."

Selene iç geçirdi ve başını salladı. "Onun şansı *çok kötü*."

Kaşlarımı çattım. "Duyduğum şey doğru mu? Sence o kadın tarafından lanetlenmiş mi?"

"Hayır." Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Belki?" Selene nefes verdi ve elindeki gömleğe baktı. "Hayatı hayal edilebilecek en kötü şansa sahip, ama ben lanetlere pek inanmam... Sanırım. Hayes bu konuyu konuşmaktan hoşlanmaz." Başını yana eğdi. "Kapüşonlu sweatshirt'ün şurada. Yeni yıkanmış."

"Görüyorum," dedim, ama ona uzanmadım.

Arkasına yaklaştım, teninden yayılan sıcaklığı hissedebilecek kadar yaklaştım. Hindistan cevizi ve temiz çamaşırların hafif kokusunu alabilecek kadar yaklaştım. Nefesi kesildi.

"Tanrıça gibi katlıyorsun," diye mırıldandım, sesim alçak ve kaba çıkmıştı.

O burun kıvırdı. "Bu yeni bir şey."

Onun yanından geçerek kapüşonlu sweatshirt'ü aldım ve bu sırada kasıtlı olarak eline dokundum.

Vücudu hareketsiz kaldı, benimki de öyle. Cildi sıcaktı. Hava değişti. Aramızdaki her santimetre boşluk kayboldu. Nefesi kesildi. Nabzım hızlandı.

Bana bakmadı, ama aramızdaki farkındalığın keskinleştiğini hissedebiliyordum. Kurutucunun uğultusu. Zeminin gıcırtısı.

ihtiyacın çarpıntısı başımı döndürdü.

Eğildim, sesim zar zor duyuluyordu. "Her zaman bu kadar güzel kokar mısın, yoksa sadece beni öldürmeye çalışırken mi?"

Selene omuzlarını geriye attı, sırtı göğsüme bastırılırken nefesi keskin ve titriyordu. "Sen... *Tanrım*, sen imkansızsın."

Ağzımı boynunun kıvrımına bastırdım, sadece bir kez, sadece bir fısıltı kadar.

"Gitmemi söyle," diye mırıldandım, söylememesi için dua ederek. "Giderim. Sadece söyle."

Konuşmadı, ben de ağzımı dolaştırmaya başladım. Dilim boynunun narin kıvrımlarını yaladı. Ben onun cildini emip inlerken, o bana doğru eğildi. Kontrolümü kaybetmemek için çabalarken ellerim kalça kemiklerine gömüldü.

Vücudumdaki her sinir ucu alevlenirken, penisim seğirdi. Onu sıkıca kavrayarak, onu döndürdüm. Bir anlığına ona baktım. Selene'nin yanakları kızarmıştı, dik dudakları sarkmıştı, sanki yaptığımız şeye inanamıyormuş gibi. Gözlerim onun gözlerini aradı, çok geç olmadan durmamı söylemesi için yalvardım.

Boğazımda bir gürültü yükseldi. "Siktir et."

Ağzım ağzına çarptı. Öpücük nazik değildi, müstehcendi. Sanki bunu bekliyormuş gibi ağzını açtı...

aç ve vahşi, sanki benim kadar buna ihtiyacı varmış gibi. Onu kurutucuya doğru ittim, ellerimle kalçalarını yoğurarak, onu ağrıyan sikime doğru çektim.

Ben öne doğru eğildiğimde inledi ve o lanet ses ... nefesimi kesmişti.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye homurdandım, ağzımı çenesine doğru sürükleyerek.

Elleri gömleğimi tırmaladı, beni kendine çekti. "O zaman bana göster ."

Eğildim, sırtını sıcak kurutucuya yasladım. Uyluklarım onunkilerle kalçaları arasına girdi ve sanki içgüdüsel bir hareketmiş gibi bana sürtündü.

"Tanrım, Selene," diye nefes aldım. "Hissediyor musun? Bana yaptığın şey bu."

Parmakları omuzlarıma gömüldü, başı geriye düşerek nefes nefese kaldı.

"Her gece bunu düşünüyorum," dedim, omzunu ortaya çıkarmak için üstünü daha da aşağı çekerek. "Dilimin üzerinde olan amını düşünüyorum. Benden daha fazlasını istemenizi düşünüyorum. O gece ormanda olduğundan beri bunu düşünüyorum."

O çaresiz bir ses çıkardı ve ben onu başka bir öpücükle yuttum — sıcak, derin ve yakacak kadar kirli bir öpücük.

"Bunu istiyor musun?" diye sordum. "Ağzımın üzerinde olmasını mı istiyorsun?" Çılgın gözlerle başını salladı. "Evet. Lütfen. *Lanet olsun*, Austin..."

Tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöktüm. İlk seferinde acele ettiğimiz için yavaş davranamamıştık ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım. *Aylardır* onun tadını hayal ediyordum.

Selene bir şey söylemeye çalıştı ama ben onun uyluklarını tutup onu öne doğru çektim.

"Şşş," dedim, ağzımla bacağına iç kısmına sıcak öpücükler kondururken. "Ben buradayım."

Ve sonra...

Yukarıdan ayak sesleri geldi.

Üst kattaki zeminden bir gıcırta geldi.

Selene elini omzuma sıkıca bastırınca donakaldı. Ona göz kırptım, ikimiz de bir mil koşmuş gibi nefes nefeseydik.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, başını salladı. "Yapamam. Burada olmaz."

Çenemi sıkarak bir kez başımı salladım, sanki beni öldürecekmiş gibi son damlasına kadar arzumu yuttum.

Üstünü düzeltti, kızardı ve titredi. "Üzgünüm." "Özür dileme."

Yavaşça ayağa kalktım, başparmağımla yanağını okşadım.

"Ama şunu açıklığa

kavuşturalım..." Gözlerini

kırıştırarak bana baktı.

"Seninle işim bitmedi." Kapüşonlu ceketimi aldım ve arkama bakmadan kapıdan çıktım.

O anda ikimiz de biliyordum ki, rol yapma dönemi bitmişti.

ON BEŞ

SELENE

Tavanı hareketsiz ve sessizce seyrettim, vantilatör başımın üzerinde yavaş, hipnotik daireler çizerek dönüyordu. Sabahın erken saatlerindeki ışık, panjurların arasından içeri süzülüyordu — eğimli ve yumuşak, gece bir ara bacaklarımın etrafına dolanan çarşaflara sıcaklık veriyordu. Gerçekten uyumamıştım. En azından, sayılabilecek şekilde uyumamıştım.

Vücudum unutmamıştı.

Hâlâ *onun* hatırası ile çınılıyordu — ağzının ağzıma değmesi, beni kurutucuya sıkıştıran vücudunun baskısı, sanki vermek istediğim her şeyi almak istermiş gibi adımı inlemesi. Yüzümü yastığa gömmek için yuvarlandım.

Ne düşünüyordum ki?

Neredeyse çamaşır odasında onunla sevişecektim. O durmasaydı, sevişirdim. Kalmak istiyor ama daha iyisini bildiği için o yıkılmış ifadeyle geri çekilmeseydi.

Ve onun hayal kırıklığına uğramasına neden olduğum için kendimi hayal kırıklığına uğramış hissetmem ne anlama geliyor?

Yastığa başımı çevirdim, kalbimin sıkışmasından, bacaklarımın arasında utanç verici bir şekilde uyanan sıcaklıktan dolayı kendimden nefret ediyordum. Bunu düşünmemeliydim, onu düşünmemeliydim. Böyle dokunulmak ve istenmek nasıl bir duyguydu? Kendimi ona kaptırmak, yukarıda bir çocuk olduğunu ve çoğu gün zar zor ayakta tuttuğum bir hayat olduğunu unutmak çok kolay olmuştu.

Çarşafın altında bacaklarımı birbirine bastırdım, hak etmediğim bir rahatlama arayışındaydım. Üstümdeki ince pamuklu kumaşın altında meme uçlarım ağrıyordu

aşırı hassaslaşmıştı, kumaş onlara sürtünerek beni kıvrandırıyor. Hâlâ ellerinin izini hissedebiliyordum — geniş, nasırlı ve kendinden emin. Ellerin yanlarımdan aşağı kayışını hatırladım, sahiplenici ya da aceleci değil, sanki ne yaptığını biliyormuş gibi. Austin sabırlıydı, sanki haftalardır ikimizin de etrafında döndüğümüz gerçeği benim de anlamamı bekliyormuş gibi.

Gözlerimi kapattım ve bunu hatırlamak için kendime bir saniye verdim. Sesi... alçak, yıpranmış, kirli.

Hissediyor musun? Bana yaptığın şey bu.

Yutkundum, vücudum aynı anda hem lezzetli hem de kirli hissettiren bir titremeye tepki verdi. Onun için çok yaşıyordum. Kızımın bakımında bana yardım ediyordu.

Yine de, onun kalın uyluğunun benimkilerin arasına nasıl girdiğini, kalçalarımın düşünmeden daha fazlasını istemek için nasıl yukarı doğru eğildiğini hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Onun için sıırıslık olmuştum. Acıyan, açık ve çaresiz. Bu düşünceyle amım sıkıştı, sadece bu anıdan dolayı haince ve kaygan.

Yıllarca güçlendirdiğim tüm sınırları kaybetmekten bir bakış uzaklıktaydım.

Ve o... o olgun olan oydu.

Yukarıda Winnie'yi duyduğumuzda gitmişti.

Beni en çok mahveden kısım da buydu.

Sadece zorlamamış olması değil, yüzümdeki korkuyu okuyup ikimiz için de yeterince itidal göstererek geri adım atmasıydı. Ben orada ağzım şişmiş, kalbim çarpıyor, dizlerim titriyor ve şimdiye kadar koyduğum tüm kuralları bozmaya hazır halde dururken, o soğukkanlıydı.

Elimle yüzümü ovuşturdum, yanaklarımdaki kızarıklığın geçmesini istedim. Ben böyle bir kadın değildim. Dikkatsiz değildim. Artık pervasız davranmıyordum.

Winnie'den beri yapmıyordum.

Her şey parçalanıp, tek başıma yeniden bir araya getirmek zorunda kaldığımdan beri değil.

Sadece bir çekimdi. Fiziksel. Hormonlar, yakınlık ve onun kaslı ve yavaş gülümsemeleriyle lanet bir fırtına gibi görünmesi.

Elbette hepsi buydu.

Ama bunu mantıklı hale getirmeye çalışırken bile, yalan söyledigimi biliyordum, çünkü beni etkileyen sadece şehvet değildi.

Kimsenin görmediğini sandığında Winnie'nin battaniyesinin altına Winnie'nin doldurulmuş tek boynuzlu atını koyuşuydu. Winnie hayali peri krallığından bahsederken, sanki bu bir yetişkin sorunu kadar önemliymiş gibi onu dinleyişiydi. Göstermeden bazı şeyleri fark edişiydi, beni görüşüydü.

Sadece anne olarak değil. Sadece geçimini sağlayan kişi olarak değil. *Beni.*

Bu beni en çok korkutan şeydi, çünkü içten içe bunu istiyordum. Öyle görölmek istiyordum. Öyle dokunulmak istiyordum. Dudaklarının dudaklarıma tekrar baskı yapmasını, boğazımda sert sakallarının sürtünmesini, içimde onun penisini, onun adı dışında tüm isimleri unutana kadar beni doldurmasını istiyordum. Onun için kıvrılmak istiyordum. Parmaklarında, dilinde, onun...

İnledim ve döndüm, yüzümü yastığa gömdüm, bu sefer boğazımda bir çığlık patlamasına izin verdim. Uyluklarım hala birbirine sıkıca bastırılmıştı, orada biriken ıslak sıcaklığı hissedecek kadar sıkıydı.

Yapamazdım. Yapmayacaktım.

Çünkü kafamla düşünmeyi bırakıp bedenimle düşünmeye başladığım anda, uğruna çalıştığım her şeyi kaybetme riskine girdim — rutinimizi, güvenliğimizi, tuğla tuğla inşa ettiğim sakin ve istikrarlı hayatımızı.

Flörtlü bir ilişki yaşamadım, en azından diğer kadınların yaşadığı gibi değil.

Seks, tutku, beni bir kontrol listesi yerine bir kadın gibi hissettiren bir erkeğin çekiciliği yoktu.

Beni mahvetmek için canımı yakması gibi.

Bu yüzden, anne olduğumdan beri binlerce kez yaptığım gibi, yine bunu içime attım. Göğsümdeki yanmayı ve bacaklarımdaki ıslaklığı bastırdım ve onu istemeye gücümün yetmeyeceği tüm nedenleri kendime hatırlattım.

Yine de, içimdeki derin bir yerde bir ses fısıldıyordu:

Belki sadece bu seferlik onu isteyebilirsin... belki de zaten istiyorsun.

CUMARTESİ SABAHLARI eskiden en sevdiğim zamandı. Alarm yoktu. Okul öğle yemeği hazırlamak yoktu. Sadece ben, Winnie ve çok fazla şey talep etmeyen, rahat ve keyifli bir günün ritmi vardı, ama bu sabah bir şeyler ters gibiydi.

Güneş mutfak perdelerinden süzülerek, tezgahın üzerine canlılığını yitirmiş bir suluboya tablosu gibi uzun altın çizgiler çiziyordu. Sanki su altındaymışım gibi hareketlerimi yapıyordum —kahve makinesini doldurup, iki kase çıkardım, hangisini istediğini sormadan birine mısır gevreği döktüm.

Arkamda, Winnie hala soluk denizkızı desenli pijamalarıyla mutfak masasında çapraz bacaklı oturmuş, bir elinde kaşık, diğer elinde tek boynuzlu at peluş oyuncağıyla, sessizce mırıldanıyordu.

"Anne?" diye sordu, ağzı mısır gevreği ile dolu. "Austin bugün neden burada değil?"

Onun adını duyunca, elim kahve kavanozunun üzerinde dondu.

"Cumartesi günleri genellikle gelmez," dedim, hissettiğim kadar tuhaf görünmemeye dikkat ederek. "Kendi işleri var. Bugün izinli."

Winnie, bu mantığa katılmıyormuş gibi boğazından küçük bir ses çıkardı. "Yine de gelebilir, değil mi?"

Yavaşça döndüm, sanki bana destek olacakmış gibi kupamı sıkıca tuttum ve gülümsedim. "Yani... Sanırım. Ama bazen insanlar ara vermeye ihtiyaç duyar."

Kaşlarını kaldırdı, kaşığı ağzına götürürken. "Ben ihtiyacım yok."

Bu beni biraz güldürdü. Masadan dolaştım ve elimi başının üzerine koydum, parmaklarım tepesine yakın bir yerde karışık saçlarına takıldı. Saçları çocuk şampuanı ve aşırı kullanmayı sevdiği lavanta kokulu vücut spreyi gibi kokuyordu.

"Sen kesinlikle ihtiyacın yok," diye mırıldandım. "Ama yetişkinler bazen yorulur."

Bana gözlerini kısarak baktı, kaşığı havada durdu. "Bugün komik görünüyorsun."

Gözlerimi kırptım. "Nasıl komik?"

Kafasını eğdi, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklıkla beni incelerken sanki bir bulmaca çözüyormuş gibi. "Sanki... yüzün bir sır saklıyor gibi."

Bu beni güldürdü. "Yüzüm bir sır mı saklıyor?"

Winnie ciddiyle başını salladı. "Evet. Sanki gülümsüyorsun, ama neden gülümsediğini söylemiyorsun gibi."

Parmaklarımla ağzımın köşelerine bastırdım, bunu düzeltmeye çalıştım ama başaramadım. "Ne demek istediğini anlamadım."

Gözleri parladı. "Bana bir hediyen var mı?"

Gülerek başımı salladım. "Üzgünüm, evlat. Bugün sürpriz yok."

Winnie dudaklarını bükerek, hiç aldırmadan mısır gevreğine geri döndü. "Belki de seni mutlu eden bir şey düşünüyorsundur. Bay O'Brien'i gördüğümüzde ve kedisinin sevimli olduğunu söylediğinde yüzün öyle olmuştu."

Kahvemi içerek güldüm. Bay O'Brien, kedisini tasmayla şehir merkezinde gezdiren tatlı bir yaşlı adamdı. "Kedisi gerçekten çok sevimli."

Bana anlamlı bir bakış attı, beş yaşında ama kırk yaşında gibi. "Sesin marshmallow gibi yumuşadı. Bence bu, bir kedi almalıyız demek."

Winnie'nin mantığı etkileyiciydi. Evcil kedi alma konusunu geçiştirerek, kalbi suçlu yakalanmış gibi çarpan bir şekilde tezgaha geri çekildim. Tost makinesinde yansımamı incelemeye çalıştım, ama işe yaramadı.

Winnie her zaman algısı güçlü bir çocuktü, yaşlılarından daha fazla. O her şeyi görüyor, hissediyordu ve gerçek şu ki, ben muhtemelen farklı görünüyordu.

Çünkü kendimi farklı *hissediyordum*.

Austin içime işlemişti ve onu nasıl çıkaracağımı bilmiyordum.

Yine kahveye uzanırken, Winnie kediler hakkında konuşmaya devam etti ve ben kendimi marjinal notlar hakkında düşünürken buldum.

Okuyucuların kitapların kenarlarına bıraktıkları sessiz notlar — yarım kalmış düşünceler, alt çizgiler, sır gibi hissettiren hassas önemsiz şeyler. Bu anları toplamayı çok severdim, hem kelimenin tam anlamıyla, hem de parmağımı sayfaya bastırıp, o satırı kimlerin bu kadar derinden hissedip işaretlemiş olabileceğini merak ederek. Bunu her zaman sevmişimdir — benden önce gelen birinin kanıtı.

Benden önce gelen birinin kanıtı. En küçük, en samimi şekilde benim hayatımla kesişen bir hayat.

Ve şimdi merak etmekten kendimi alamıyordum: Geride ne bırakıyordum? Kızımın hayatına ne tür bir iz bırakıyordum? Hep yorucu rutinler, mikrodalgada ısıtılmış akşam yemekleri ve botlarıyla çorap giymesini hatırlatmak mıydı? Beni bir bütün olarak mı görüyordu? Yoksa sadece her şeyi ayakta tutan bir iskele mi?

Ona baktım — pembe yanakları, dağınık kahverengi saçları, pijama gömleğinin önünden aşağı akan mısır gevreği damlası — ve kemiklerimde bir acı hissettim. Onu hayatımda hiç sevmediğim kadar seviyordum, ama başka ne olmam gerektiğini merak etmeye başlamıştım.

Sadece bu mu olmalıydım?

Ona, annelerin çocukları dışında başka bir şey istemeye hakkı olmadığını öğretiyormuşum gibi. Sorumluluk sahibi olmak, arzularını bir çekmeceye kilitleyip anahtarını atmak anlamına geliyordu.

Daha fazlasını istedim.

Onun annesi olmak yerine değil, onun annesi olduğum için. Ona korkusuzca yaşamayı öğretmek istedim.

Kadınların karmaşık olabileceğini göstermek istedim. İstikrar isteyebilecekleri halde hâlâ açlıkla yanıp tutuşabileceklerini. Hatalar yapabileceklerini ve bunlardan kurtulabileceklerini. Rahatlık ve risk arzusunu, bazen aynı anda hissedebileceklerini.

Peki ya Austin? Onunla ilgili bir şey, yeniden o tür bir kadın olabileceğimi hissettirdi bana.

Yıkıma yol açabilecek. Mutluluğa yol açabilecek.

Sessizce kahvemi bitirdim ve fincanı lavaboda yıkadım, Austin'in yaptığı gibi ters çevirip yerleştirdim. Winnie o sırada arka kapıya doğru yürümüş, arkasında bir battaniye sürükleyerek, Austin'in inşa ettiği bahçeye çiçek mi yoksa sebze mi dikmeleri gerektiğini tek boynuzlu atıyla konuşuyordu.

Ev sessizdi. Fazla sessizdi.

Onu özlüyorum.

Onu ne kadar özlediğimi fark etmek beni korkuttu, ama her şeyden çok, mutluluk anımın çoktan geçtiğini fısıldayan içimdeki ses beni dehşete düşürdü.

ON ALTI

SELENE

YEREL KAFEMİZ ve kitapçımızın adı Crooked Spine idi. Kitapçının sarmaşıklarla kaplı yan duvarı ile öğleden önce nadiren açılan antika harita dükkânı arasında sıkışmış bir yerdi. İçerisi espresso ve eski kağıt kokuyordu, uyumsuz sandalyeler ve her adımda gıcırdayan ahşap zeminler vardı. Şişman, uykulu kediler koltuklara ve pencere kenarlarına uzanmış, güneş ışığı altında krallar gibi güneşleniyorlardı. Winnie hepsine isim vermişti — Marmalade, Sir Pounce ve Biscuit Head gibi — ve her birini eski bir dost gibi selamlıyordu. Bana pencere kenarındaki masaya oturmam için yalvardı, "çünkü Biscuit Head orada kıvrılıyor" dedi ve tabii ki, o zaten oradaydı, camın yanında tüylü bir kağıt ağırlığı gibi uzanıyordu.

Kafenin kapısının üzerindeki zil her zamanki gibi narin bir sesle çaldı, ama ben bunu neredeyse fark etmedim. Gözlerim kucağımdaki kitaba takılmıştı, iki kez okuduğum, ama daha çok rahatlamak için raflardan çıkardığım, sayfalarının köşeleri kıvrılmış bir kitap. Winnie karşımda oturuyordu, bacaklarını masanın altında sallıyordu, elleri için çok büyük görünen sarı seramik bir kupadan sıcak kakaosunu yudumlarken üst dudağına marshmallow köpüğü yapışmıştı.

Bir şeyler mırıldanıyordu — okulda öğrendiği bir melodi miydi, yoksa o anda uydurduğu bir şey miydi, ayırt etmek imkansızdı — ve ben sayfadaki kelimelere kendimi kaptırmaya çalıştım, ama kelimeler bulanıklaşıyordu.

Son zamanlarda her şey bulanıklaşmıştı.

Vücudum hala bana ihanet ediyordu. Gözlerimi her kapattığımda, Austin'in ağzının çenemde bıraktığı sıcak baskıyı, karanlıkta bir sır gibi adımları fısıldayan sesini hala hissedebiliyordum. Hatırlamak bile içimi eritiyordu. Şu anda bile, halka açık bir yerde otururken, uyluklarım sanki kendi iradeleri varmış gibi masanın altında birbirine sıkışıyorlardı.

Ve sonra...

"En sevdiğim iki kızı burada bulmayı beklemiyordum. Beni takip mi ediyorsun, yoksa bu kader mi?"

Başımı kaldırdım, kalbim hızla atıyordu.

Austin eşikte duruyordu, güneş ışığı omuzlarına spot ışığı gibi vuruyordu. Yıpranmış gri bir Henley giymişti, küçük düğmeleri açılmıştı, kot pantolonu kalçalarının üzerinde duruyordu ve nefes almayı gereksiz kılan aptalca bir gülümseme vardı yüzünde.

Zaten bize doğru yavaşça yürüyordu ve tamamen rahat görünüyordu.

Sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi masamızın kenarında durdu. Sanki oraya aitmiş gibi.

Winnie güneşin doğuşu gibi parladı. "Austin!"

Onun sandalyesinin yanına çömeldi, tüm dikkati ondaydı. "Bugün kakaonun tadı nasıl, ufaklık? İyi mi?"

"Annem kakaonun içmek için biraz fazla sıcak olduğunu düşündü," dedi ciddi bir şekilde. "Haklıydı, ama krem şanti yardımcı oluyor."

Austin'in flörtöz bakışları bana doğru kaydı. "Annenin pek yanılttığı bir şey yoktur herhalde, ama senin damak tadına güvenebilir miyim?"

Kız tereddüt etmeden ona kupayı uzattı. Austin sahte bir yudum aldı, dudaklarını şapırdatıp ciddiyetle başını salladı. "Evet. Bu sağlam bir kakao. Burada iyi bir şey yapıyorsun."

Gülümsedi ve hiç şüphe duymadan içkisini yetişkin bir adama vermiş gibi, yine yudumlamaya başladı. Austin'in özelliği buydu: insanlara güven hissi veriyordu. Anında. Kolayca.

Peki ya ben?

Onu sanki ateşten yapılmış gibi izliyordum.

Sonra bana baktı. Gerçekten baktı. Sadece gözleriyle değil, daha ağır ve daha derin bir şeyle, sanki dün gecenin ateşini her santimini hatırlıyor ve hiçbir şeyden pişman değilmiş gibi.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, sakın kalmaya çalışarak. "Seni bir kafe-kitapçı tipi olarak tanımlamamıştım."

"Sizi pencereden gördüm." Etkileyici boyuyla dimdik durdu, gülümsemesi hâlâ alaycıydı. "Hâlâ kahve siparişinizin şifresini çözmeye çalışıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Kollarını kavuşturdu. "Haftalardır tahmin ediyorum. Sürekli değiştiriyorsun. Önce vanilyalı bir şeydi, sonra tarçınlı olan." Önümdeki köpüklü soğuk kahveye kaşlarını çatarak baktı. "Bugün buz var ve üstünde bir şey serpilmiş. O hindistan cevizi mi?"

Gözlerimi kırptım, sonra fincanıma baktım. "O kadar dikkat mi ediyordun?"

"Belki." Gülümsemesi çarpık bir hal aldı. "Her gün fikrini değiştirmeyi bıraksan çok daha kolay olurdu."

Göğsüm sıkıştı. Onun cevabını bu kadar beğenmiş olmaktan nefret ediyordum.

Winnie sandalyesinden kayarak masanın ucundaki küçük kitap sepetini karıştırmaya başladı ve yine mırıldanmaya başladı. Austin'in bakışları bir anlığına onu takip etti, yumuşak ve sıcak bir bakıştı, sonra tekrar bana döndü.

"Garip, değil mi? Sabahları birbirimizi görmemek?" dedi, sesi artık daha alçaktı. "Cumartesi olduğunu fark etmeden önce neredeyse uğrayacaktım."

Sesime güvenmediğim için başımı salladım. Evet, garip geliyordu. Austin'in yanımda olması kısa sürede rahatlatıcı olmuştu. Sanki hep buradaymış gibi, sanki kahkahası mutfağımıza, ayakkabıları ön kapıya, lanet sesi de geceleri kulağıma aitmiş gibi.

Gözlerime baktı, ama ben önce başka yere baktım.

"Ben bahçeye gidiyorum," dedi rahat bir şekilde. "Bahçeye birkaç bitki alabilirim diye düşündüm. Sen de istersen bir şeyler seçebilirsin... Tabii ikinizin başka planları yoksa?"

Winnie başını çevirdi. "Ben de gitmek istiyorum!"

Hayır demek, bir çıkış yolu sunmak için ağzımı açtım. "Yani, gidebiliriz, ama bugün senin izin günün. Muhtemelen bizden biraz uzaklaşmaya ihtiyacın vardır," dedim nazikçe.

Başını eğdi, kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Selene," dedi, sesi deriye dokunan kadife gibi, "başka bir yerde olmak isteseydim, orada olurum. Sizinle vakit geçirmek bir iş değil. Sadece... olmak istediğim yer."

Ve işte böylece, yine eriyip gidiyordum.

O Winnie'ye elini uzattığında yavaşça başımı salladım. "Hadi sebze bulalım, evlat."

O çığlık atarak önümüze koştu. Hâlâ sarsılmış ve hâlâ acı içindeydim, çantamı aldım.

Çıkarken yanından geçerken, Austin'in eli belimin alt kısmına dokundu — bu kesinlikle tesadüf *değildi*.

"Bana böyle bakmaya devam edecek misin?" diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim şekilde, "yoksa sonunda benim yanımda olmaktan hoşlandığını kabul edecek misin?"

Cevap vermedim, ama gülümsediğimi gördüğünü biliyordum.

BEBEK ODASI, kasabanın kenarında, çakılın toprağa dönüştüğü ve tarlaların geniş ve güneşten solmuş bir şekilde uzandığı, uykuya hazırlanırken oturuyordu. Sonbahar, havayı kurumuş yapraklar ve son hasadın izlerini taşıyan toprak gibi kokutan keskin sessizliğiyle yerleşmişti.

Bir rüzgâr esintisi altın rengi huş ağacı yapraklarını havaya kaldırıp arabamın kaputunun üzerinde savururken, biz de otoparka girdik. Sera, öğleden sonra güneşinin eğik ışınlarında parlıyordu, kemerli camları sıcaklık ve yaşamla hafifçe buğulanmıştı.

Austin'in SUV'si bizimkinin yanına park etti, sürücü kapısını açtı ve Winnie çılgınca koşum takımını çıkarmaya çalışırken sırtıttı. Bana döndü. "Sence heyecanlı mı?"

"O titriyor," diye mırıldandım, başımı sallayarak.

Austin kaşlarını oynattı. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var," diye fısıldadı, sonra göz kırptı ve bana çıkmam için yer açıp Winnie'nin kapısını açtı.

Gülüşüm boğazımda takıldı ve içimi bir sıcaklık dalgası kapladı.

Winnie arka koltukta kıpır kıpırdı. "Sence şeker bezelye var mıdır? Sonbahar bezelye ekme zamanı demiştin."

"Bir keresinde öyle demiştim." Austin başını salladı ve gülümsedi, ona kemerini çözmesine yardım ederken. "Hafızan çelik gibi, evlat."

Winnie gülümsedi. "Ben çok zekiyim."

Gülümsemesi parladı, göz kamaştırıcı ve parlaktı. "Öylesin, Win."

Arabadan indim, ayaklarımın altında çıtırdayan çakılların ve girişin hemen üzerinde çınlayan rüzgâr çanlarının sesiyle kendimi toprakladım. Bir parçam hâlâ burada olduğumuza inanamıyordu. Birlikte. Etrafıma bakındım, insanların bunu fark edip etmediğini ya da benim kendi düşüncelerime çok kapılıp kalıp kalmadığımı merak ettim.

Austin seranın kapısını açtı ve bir beyefendi gibi bize kapıyı tuttu. Bu bir randevu değildi... ama nedense öyleymiş gibi hissettim.

Fidanlıkta, nemli malç ve sedir saksılarının kokusu beni bir kazak gibi sardı. Masalar, dayanıklı yeşillikler, serin mevsim marulları ve seramik saksılarda küçük meyve veren bitkilerle doluydu.

—koyu mor damarlı lahana, bodur lahanalar ve hatta kafeslerine yaslanarak büyümeye çalışan birkaç geç olgunlaşan domates çeşidi. Bahar aylarına göre daha sakindi, ekim telaşı çoktan bitmişti, ama bu sessizlikte huzur verici bir şey vardı. Nem ve hapsolmuş güneş ışığı beni ısıttı, ben de ceketimi çıkarıp koluma astım.

Austin, Winnie'yi brokoli fidelerinin olduğu bir alana doğru itti ve sanki gizli bir görevmiş gibi fısıldadı. "Eğer bunları yetiştirirsen, annen bunları yer mi sence?"

Winnie, bunun bir tuzak olup olmadığından emin değilmiş gibi ona gözlerini kısarak baktı. "Sadece peynire dönüşürlerse yer."

Benim pahasına güldüler, ama bu beni mutlulukla doldurdu. Yanaklarım kızardı ve kalbim doldu.

Sera, uzun bir cam kemer şeklinde başımızın üzerinde kıvrılıyordu, yumuşak ışık, bitki sıralarının ve fide bitkilerinin üzerine yayılıyordu, saksılara yapışık küçük tabelalarda el yazısı ile yazılmış isimler vardı: fesleğen, kabak, biftek domates ve 1500 yıllık mağara fasulyesi denen bir şey.

Austin, kızın tüylü yaprakları parmaklarıyla okşarken yanına çöktü. "Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun, böcek? En azından

en az bir tane denemek istediğın şeyi seçmelisin."

Burnunu kırıştırdı ve şüpheyle ona baktı. "Garip olsa bile mi?"

"Özellikle tuhafsa," dedi ciddiyetle. "Bu onu eğlenceli kılan şey."

Hala minik ve dağınık saçlı olan gökkuşağı havuç filizlerinin bulunduğu tepsiyi işaret etti. "Bunlar komik görünüyor."

O gülümsedi. "Mükemmel."

Onların birkaç adım arkasında durdum, kollarımı kavuşturup rahat görünmeye çalıştım, ama göğsüm sıkışmış ve cildim ceketim olmasa bile çok sıcaktı. Austin onu zahmetsizce kucaklayarak başının üzerindeki asılı sepetleri görmesini sağladı — uzun tatlı patates sarmaşıkları ve kırmızı sardunyalar.

Elini kızın sırtına koydu. Yumuşak bir şekilde güldü.

Yine hissettim — sadece fiziksel olmayan o acıyı. "Ya eğer" diye fısıldayan acıyı. Eğer izin verirsem beni tamamen yutacak olan acıyı.

Winnie, gözü çatlak bir seramik kurbağa heykelini işaret etti. "Onu seviyorum. Sence bir adı var mı?"

Austin omzunun üzerinden bakarak gözlerime baktı. "Ne dersin, Selene?"

Gözlerimi kırptım. "Ben mi?"

"Evet," dedi, sesi alçak ve samimi bir tondaydı. "Sen bir kurbağaya isim verecek birine benziyorsun."

Ben alaycı bir gülümseme attım. "Çok hoş."

O sırtıttı. "Hadi ama. Kurbağayı hayal kırıklığına uğratma." "Willie." Omuz silktim ve hemen pişman oldum.

"Tek Gözlü Willie." Austin'in sırtışı genişledi. "Mükemmel." Willie'yi boynundan yakaladı ve heykelciğı koltuk altına sıkıştırdı.

Lavanta bitkilerinin bulunduğu tepsiyi inceliyormuş gibi yaparak arka döndüm, ama yine de ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyordum.

Çok fazla bitki aldık. Dupleksin arkasına yaptığı küçük yükseltilmiş yatağa sığmayacak kadar çoktu, ama Winnie çok heyecanlıydı ve ben de bu büyüü bozacak kadar kalpsiz değildim. Kasiyer, Willie'nin çatlak olduğu için büyük bir indirim yaptı ve Winnie'nin yüzü boyunca gülümseme eksik olmadı.

Austin ödeme yaparken, eli hafifçe ve kasıtlı olarak belimin alt kısmına dokundu.

Nefesim kesildi ve kıpırdamadım.

"İyi misin?" diye fısıldadı, sesi sadece bana yönelikti. "Biraz... telaşlı görünüyorsun."

Yutkundum, kalbim güm güm atıyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Eli hareket etmedi. "Tabii ki bilmiyorsun."

Ben cevap veremedim Winnie'ye döndü, ama avucunun sıcaklığı benden ayrıldıktan sonra da uzun süre hissedilmeye devam etti.

Kollarımız başlangıç bitkileri ve ihtiyacımız olmayan seramik bir hayvanla dolu halde güneş ışığına geri adım attığımızda, bir kolunun altındaki kadife çiçeklerini düzeltti ve bana baktı. Ceketimi çıkardığım için havanın soğukluğunu hissetmem gerekirdi, ama Austin'in dokunuşunun sıcaklığı sanki cildime kazınmış gibi kalıcıydı.

"Evde görüşürüz," dedi rahat bir şekilde.

Ev.

Kalbim bu kadar sıkışmamalıydı, ama sıkıştı.

ON YEDİ

AUSTIN

BEBEK ODASINA GİTTİĞİMİZDEN bu yana bir hafta daha geçmişti. Ön verandada otururken kapıları açıldı.

Selene, Winnie ile birlikte dışarı çıktığında paslı ekran tanıdık bir gıcırtı çıkardı, ikisi de öğleden sonra saatlerinin altın rengi ışığına bürünmüştü. Winnie, sanat dersinde olan bir şeyi anlatıyordu — parıltı, belki yapıştırıcı ve Harper adında birinin dahil olduğu çok dramatik bir ihanet vardı.

Selene kapıyı kapatırken gözleri benimkilerle buluştu. Yorgun görünüyordu, ama o sıcak, uzak türden bir yorgunluktan — uykuyla değil, aynı anda çok fazla şeyi bir arada tutmakla ilgili olan türden.

Yavaşça ayağa kalktım, bir elimle verandanın korkuluğuna tutundum ve hafifçe gülümsedim. "Cuma gecesi için büyük planların mı var?"

"Babasını bekliyoruz," dedi, Winnie'nin kapüşonlu sweatshirtinin kolunu bileğine kadar indirerek. "Onu hafta sonu için almaya gelecek."

Sözleri dilinde nötr geliyordu, ama omuzlarının gerginliği gerçeği ele veriyordu.

Winnie kaldırımda dönerek, sırt çantası küçük vücuduna çarparak zıplıyordu. "Yolculuk için tarçınlı kek yaptık."

"Ben denetledim," diye açıkladı Selene gülümseyerek. "Bu da çoğunlukla otuz saniye aralıklarla 'Lütfen hamuru yemeyi bırak' demek anlamına geliyordu."

Kıkırdadım ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. "Gitmeliyim. Size biraz alan bırakayım."

Bana baktı, gözlerinde okunamayan bir şey geçti. Sonra başını salladı. "Hayır. Sorun yok."

Hastalıklı bir merak beni kemiriyordu, bu yüzden kaldım.

En az on dakika geçti, güneşin çatıların arkasına batması için yeterli bir süre. Gölgele çimlerin üzerine uzanıyordu. Winnie merdivenlerin yanında bağdaş kurmuş oturmuş, yaprakları rengine göre sıralarken kendi kendine konuşuyordu.

Siyah sedan nihayet kaldırıma yanaştığında, Selene'nin bir dalga geliyormuş gibi kendini hazırladığını izledim.

Arabanın kapısı açıldı ve düzgün bir gömlek ve koyu renk kot pantolon giymiş bir adam indi. Elinde telefonu vardı, ışıklar sönmeye başlamasına rağmen güneş gözlüğü hala takılıydı.

Sıradan bir sohbette "pedagoji" gibi kelimeler kullanan ve çevresindeki herkesin düşünceli bir şekilde başını sallamasını bekleyen bir adama benziyordu.

Winnie, küçük kızına doğru acele etmeden yürürken dik duruyordu.

Gözleri verandayı taradı ve bana takıldığında durdu. benim üzerimde durdu.

Bakışları benden evin ön tarafına kaydı, sonra tekrar bana döndü Selene'ye "Yeni komşu mu?" diye sordu. Bana elini uzattı. "Merhaba, ben Brian."

Hemen cevap vermedim, çünkü o pislik Winnie'ye bile selam vermemişti.

"Brian, ben..." Selene'nin yüzünde bir duygu belirdi, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım - belki yorgunluk ya da hayal kırıklığı.

Ayağa kalktım ve elimi onun eline koydum. Ağzımı açmadan, Winnie merdivenleri koşarak çıkıp yanıma geldi ve tüm güveniyle, "O komşumuz değil, benim dadım!" dedi.

Gülmeme engel oldum. Komik olmadığı için değil, komikti ama, Brian'ın çenesinin seğirmesi yüzünden. Son merdiven basamağından inen Selene'ye baktı, kolları göğsünde kavuşturulmuş, gözleri okunamazdı.

Brian memnun görünmüyordu. "Yatılı çalışanlar aldığını bilmiyordum, Sel," dedi, sesi hafif ama rahat değildi.

Bir an için, çok kısa bir an için, bir şey söylemeli miyim, yoksa onun iğnelemesini görmezden gelmeli miyim diye düşündüm, ama yapamadım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Brian. Ben Austin." Sakin ve kararlı bir şekilde, sesim düzgün bir şekilde öne çıktım. "O iyi ellerde. Önemli olan da bu, değil mi?"

Hangi "o"dan bahsettiğimi belirtmemiştim, ama bunu onun yorumuna bırakmışım. Brian, başka bir şey söyleyecekmiş gibi başını eğdi, ama kendini korumak için geri durdu.

Selene hiç irkilmedi. "Winnie'nin sırt çantasında ihtiyacı olan her şey var. Pazar akşamı saat altı buçukta eve dönmesini bekliyorum. Lütfen bir daha geç kalmayın."

Brian Winnie'ye baktı ve gülümsedi. "Gidelim. Saat işliyor."

Selene'ye baktı. "Pazar günü döndüğümde film gecesi yapabilir miyiz?"

Selene, kızı sorusunu bitirmeden diz çöküp kollarını ona doladı. "Tabii ki, canım. Seni her dakika özleyeceğim."

Tekrar sarıldılar ve kızının omzunda elini uzun süre tutuşu beni etkiledi, sanki çok çabuk bırakırsa bir şeyler bozulacakmış gibi.

Arabanın kapısı kapandı, motor çalıştı ve caddeden uzaklaştılar.

Selene kaldırımda kalarak, arabaları uzaklaşırken yolu izledi. Kollarını kendine dolamıştı, sanki kendi derisinin içinde kalmaya çalışıyormuş gibi. Gözleri, kırmızı arka lambaları yolun virajında kaybolana kadar takip etti.

Yanına yaklaştım, dokunmadan. Sadece orada durdum. "İyi misin?" diye sordum.

Sanki bütün gün nefesini tutmuş gibi derin bir nefes verdi. "Nefret ediyorum," dedi. "Onun gitmesini izlemekten. Her seferinde çok kötü oluyor."

Hiçbir şey söylemedim, sadece bekledim. Gerçeğin gözlerinin arkasında hala oluşmakta olduğunu hissediyordum.

"A m a " diye yavaşça nefes verdi, "bir saniye nefes almak da biraz rahatlatıcı. Bu benim için çok kötü bir şey, değil mi?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bu gerçek. Çok çalışıyorsun ve bazen mola vermek yanlış değil."

Selene dönüp bana baktı. Gerçekten baktı. Gözleri yorgundu, ama arkasında bir şey vardı — sanki uzun zamandır kilitli tutulan bir parçası yüzeyin altında kıpırdanıyor ve değişiyordu. Henüz ortaya çıkmaya hazır değildi, ama bir parçası, kendi inşa ettiği duvarları yıkmaya çok yakındı.

Ona hissetmesi gerekenleri hissetmesi için alan vermek isteyerek bir adım geri attım. Boğazımı temizledim. "Bir değişiklik olsun diye başkası akşam yemeğini hazırlasa nasıl olur?"

Şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Sen mi yapacaksın?"

"Sadece yakışıklı değilim," dedim gülümseyerek. "Yemek de yapabilirim."

Kollarını kavuştururken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

Göğsüm sıkıştı. "Evet. Sen otur, ben sana yemek yediririm. Hatta şarap da olabilir."

"Hmm..." Selene başını salladı ve verandanın merdivenlerini çıktı. Evet demedi, ama hayır da demedi.

O sadece dönüp dubleksin kendi tarafındaki kapıyı açtı ve ben de onu takip ederek içeri girdim.

Selene, sanki hala bir felaket bekliyormuş gibi evin içinde dolaşıyordu.

Ayakkabılarını çıkarmamıştı. Kollarını kavuşturmuş, sanki bir parçası görünmez bir iplikle kendini bir arada tutuyormuş gibi duruyordu. Arkamızda kapanan kapının sesi, olması gerekenden daha yüksek bir yankı yaptı, sanki ikimizin de henüz kabul etmek istemediği bir sınırı işaret ediyormuş gibi.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece botlarımı çıkardım, lavaboda ellerimi yıkadım ve yüzlerce kez yapmışım gibi dolapları açmaya başladım. Çünkü gerçekte de öyle yapmışım. Mutfağını o kadar çok kez gezmişim ki, zeytinyağının nerede olduğunu, en keskin bıçağını nerede sakladığını ve baharat kavanozlarını nasıl düzgün, kıvrımlı bir yazı ile etiketlediğini biliyordum.

Arkamda duruyordu. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum — alçak, uzun ve meraklı bir bakış, ensem arkasındaki deriyi gerginleştiren bir bakış.

"Fazla bir şeyim yok," dedi bir süre sonra. "Birkaç sebze. Belki biraz makarna."

"Ben bekâрім. Daha azıyla da idare ettim," dedim, ona gülümseyerek dönerek. "Üzgün bir kabak ve yarım kutu spagetti ile neler yapabileceğimi hiç görmedin."

Bir kahkaha kaçtı ağzından. Mutfak kapısına yaslandı, sonunda kollarını açtı. "Bu senin baştan çıkarma tekniğın mi? Yorgun bekar anneleri ahlaklarını unutana kadar beslemek mi?"

Soğanı dilimlerken sıırttım. "Sadece tarçınlı kek ve baştan çıkarma kokanları."

Bu bana kocaman bir gülümseme kazandırdı. Bunu bir zafer gibi sakladım.

Radyo hala yerel bir istasyona ayarlıydı ve cızırtılı vokaller ve melankolik gitar eşliğinde yumuşak bir indie parçası çalıyordu, bu da odayı en iyi şekilde daha küçük hissettiriyordu. Sesini biraz yükselttim. Müzik, sessizliği silmeye çalışmadan onu doldurmaya yetiyordu.

Mutfağında alışılmış bir rahatlıkla hareket ettim — su kaynattım, sebzeleri sıcak tavaya attım, sarımsak ve tereyağından lezzet çıkardım.

Selene, elinde bir kadeh kırmızı şarapla mutfak adasındaki tabureden beni izliyordu. Ben sormamıştım. Sadece şarabı doldurup ona uzattım, parmaklarım onun parmaklarına değdi, o da çekilmedi.

Beynimde bir şey çekince, zorlukla yutkundum. "Sana bir şey sorabilir miyim... Winnie hakkında?"

Selene bana göz kırptı, ama başını salladı.

"Sen ve Brian evliydziniz, değil mi? Ama Winnie senin soyadını taşıyor. Bu nasıl oldu?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yaklaşık bir yıl önce kızlık soyadım olan Darling'e dönmek istediğime karar verdim. Winnie de bunu sevdi. Brian bana karşı çıkmadı... ve sorun da buradaydı. Hiçbir şey için mücadele etmedi, ben dahil."

Selene, anlattığı şeyin çok da önemli bir şey değilmiş gibi alaycı bir tavır sergilese de, boğazım düğümlemişti. Bir erkeğın bu ikisi için dünyanın sonuna kadar mücadele etmeyeceğı bir dünya hayal edemiyordum.

"Sonra," diye devam etti Selene, "soyadımızı değiştirdiğimizde, beni yeni bir ikinci ada da ikna etti. Winifred Elizabeth *Amaryllis* Darling çünkü..."

"Amaryllis 'ışıltı' anlamına gelir," diye gülerek bitirdim. "Biliyorum, bana söyledi." Akşam yemeği için malzemeleri hazırlarken başımı salladım. "O  ocuk başka bir şey."

" yle." Selene'nin kahkahası yumuşak ve melodikti. Sonra radyoya eşlik ederek mırıldandı ve benim çalışmamı izledi. "Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu sonunda, sesi alçak ve biraz sert çıkmıştı.

"Güzel kadınların mutfaklarında yemek pişirmek mi?" Omzumun üzerinden baktım, tam da yanaklarının kızardığını görecek kadar zamanında. "İstedim kadar sık değil."

Gözlerini devirdi, ama dudakları kıvrıldı. "Sen imkansızsın." "Ben bir zevkim," diye düzelttim, dolaptan iki tabak alırken "Lütfen arkadaşlarına söyle."

Alaycı bir şekilde güldü. "Arkadaşlarım için vaktim yok. Arkadaşlarım kız kardeşlerimdir ve beni sevmek zorundadırlar."

"Akşam yemeği için vaktin var," dedim. "Bu da bir başlangıç."

Akşam yemeği basitti: sarımsaklı makarna, kavrulmuş domates ve makarnanın ısısıyla eriyen tuzlu Parmesan peyniri parçaları. Masada yedik, dizlerimiz birbirine değiyor, omuzlarımız gereğinden fazla birbirine yaklaşıyordu. Selene  atalını yavaşça çeviriyor, havada tuttuğu çatalı, eski öğretmenler, şimdiye kadar pişirilen en kötü yemekler, kızının her otun sevgiye ihtiyaç duyan bir   ek olduğunu ısrarla savunması gibi önemsiz konulardan konuşurken ağzına g t rm yordu.

Selene, şarabı her yudumladığında daha kolay gülüyordu ve ben de bu sesi, daha sonra kullanmak üzere cebime koyabileceğim bir şey gibi tadını  ıkarıyordum. Bir lokma alırken inledi — dürüst, memnuniyet dolu bir ses, sikimi titretti — ve ben neredeyse çatalımı d ş r yordum. O farkına bile varmadı, sadece sırttı ve daha fazlasını almak için geri döndü.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, ben bulaşıkları lavaboya götürürken Selene, sanki cevapları onda bulabilecekmiş gibi şarabına baktı. Bardağı eğdiğinde ışık bardağa çarptı, tam da bir damla kenarından damlayıp alt dudağına düşecek kadar.

Beynim kısa devre yaptı.

Dili onu yakalamak için dışarı çıktı ve yemin ederim ne yaptığımı unuttum. Elim spatulayı sıktı.

Vücudumdaki her kas gerginlikle kasıldı. "Selene." Gözleri yavaşça ve meraklı bir şekilde kalktı. "Hmm?"

"Buraya gel." Sesim alçak ve emrediciydi.

Gözlerini kırptırdı, hala bardağı elinde tutuyordu, sonra sandalyeden kaydı ve mutfak zeminini geçti. Biraz önümde durdu, vücut ısını hissedebilecek kadar yakındı. Boğazında düğümlenen nefesini hissedebilecek kadar yakındı.

Elimi uzattım ve başparmağımla alt dudağının altını okşadım. Cildi sıcak ve yumuşaktı.

"O şarap damlası," diye mırıldandım. "Onu düşünmeden duramıyorum"

Hareket etmedi. Geri çekilmedi.

Eğildim ve onu öptüm — yavaş ve bilinçli, sadece şarabın değdiği yeri. Şarabın değdiği yere dilimle hafifçe dokundum.

Tadı keskin meyve, günah ve kendime izin vermediğim bir şey gibiydi.

Nefesi kesildi. Elindeki bardak hafifçe eğildi.

"Sen bela gibi tadı var," diye mırıldandım, sesim kısılmıştı.

Selene'nin bakışları ağızıma düştü. "Senin tadın ise almam gereken iyi kararlar gibi."

Elinden bardağı alıp tezgahın üzerine koydum.

Sonra başımı eğdim. "Ya başka bir yerinden tatmak istersem?"

Göz bebekleri büyüdü, siyahlar ela rengini yuttu. Ellerimi kalçalarına doladım, masanın kenarına çarpana kadar onu geriye doğru yönlendirdim.

Beni durdurmadı.

Yine şarap kadehine uzandım ve onu aramızda tuttum. "Ne zaman durmam gerektiğini söyle."

Hiçbir şey söylemedi, ama çenesini kaldırdı.

Ben de kadehi hafifçe eğdim ve şarabın, elbisesinin dekoltesinden, boğazının çukurundan göğsünün kıvrımlarına doğru yavaşça akmasını sağladım.

Selene titredi.

Ağzımla izi takip ettim. Dilim cildine değdiğinde nefesi kesildi. Şarap, değdiği yerde serindi, ama onun cildi altında yanıyordu. İzini yavaşça, kasıtlı olarak takip ettim, dudaklarımın saygı ve açlık arasındaki hassas çizgiyi okşamasına izin verdim. Parmakları masanın kenarına kıvrıldı, vücudu gergin ve ağzımın altında titriyordu.

Boğazının çukurunun hemen altında durdum ve yukarı baktım. "İyi misin?"

Küçük, keskin bir hareketle başını salladı. "Evet."

Sesi, çok uzun zamandır kendine izin vermediği bir şeyin eşiğindeymiş gibi titriyordu.

Şarap kadehini masaya bıraktım ve ellerimi dizlerinin arkasına doladım, bana açılana kadar onu nazikçe ayırdım, nefesi sığlaşmış, elbisesi uyluklarının etrafında toplanmıştı. Avuç içlerim yavaş ve sabit bir şekilde cildinde kaydı, dokunduğum her yerde onu yere sabitledi. Öne eğildim, ağzım uyluklarının içini yaladı, onu ve havada kalan hafif kırmızı şarap kokusunu tadarken külotunu uyluklarından aşağı çektim.

Onu izlemek için durdum, elbisesinin bel kısmı toplanmış, amcığı çıplak ve bekliyordu. Gömleğimi çıkardım ve bacaklarının arasına yerleştim. Selene, onu yaladığımda nefesini tuttu — sadece bir kez, yavaş ve emin bir şekilde — ve sonra yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde tekrar nefesini tuttu, sanki açlıktan ölüyormuşum ve beni hayata döndürebilecek tek şey buymuş gibi.

Sessiz, boğuk ve yıkılmış bir şekilde adımı inledi. O sesin içinde yaşayabilirdim.

Sırtı kavislenirken masa gıcırdadı, parmakları saçlarımı tırmalarken, beni kendine çekmek mi yoksa itmek mi istediğini bilemiyor gibiydi. Durmadım. Bacakları titreyene, nefesi kesilene, uylukları omuzlarımı sıkıca kavrayana kadar devam ettim.

Nefes nefese inerek orgazm oldu, tüm vücudu ellerimin altında titriyordu.

O sakinleşirken dizinin içini öptüm. Onu izledim, vahşi ve bitkin, ve bittim biliyordum.

"Beni daha fazlasını istemeye zorluyorsun," diye mırıldandım, alnımı alnına bastırarak.

Selene bana şaşkın ve kızarmış bir şekilde göz kırptı. "Daha fazlasını mı?"

Şarap kadehini tekrar almak için geri adım attım, kalan şarabı çalkaladım ve son damlaları göğsümün ortasına damlattım. Şarap, göğüs kemiğimin izini takip ederek kasların çıkıntılarına takıldı ve daha aşağıya kaydı.

Sonra kot pantolonumun kemerini çözdüm, pantolonumu indirdim ve şarabın aşağı akmasına izin verdim.

Selene'nin gözleri karardı.

Kırmızı şarap karın kaslarımın üzerinden kıvrıldı, kalçalarımın V şeklindeki çizgisini takip etti ve zaten sertleşmiş ve onu arzulayan kalın penisimin üzerine damladı.

Elimi tabanına doladım ve ona çarpık bir gülümseme attım. "Hâlâ susadın mı, Selene?"

Gözleri benimkilerle yarım saniye boyunca buluştu, sonra masadan kayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Önce eli geldi — sıcak ve emin, parmakları sanki benim nasıl sevdiğimi zaten biliyormuş gibi beni sardı. Ardından ağzı geldi, yavaş ve yıkıcı, dili şarapla ıslanmış deride sanki tadı ezberlemek istercesine dönüyordu.

Bir elim masaya dayanmış, diğer elim saçlarına gömülmüş halde inledim.

Siktir.

O benim etrafımda, neredeyse dizlerimi titretmeye yetecek kadar kendini beğenmiş bir sesle mırıldanıyordu. Ağzı sıcak, ıslak ve mükemmeldi, sanki ona ne yapacağımdan korkmuyormuş gibi santim santim aşağı kayıyordu. Dudaklarının kalın penisimin üzerinde kayışını, elinin tabanında kıvrılmasını, sanki beni mahvetmek istermiş gibi ağzıyla birlikte çalışmasını izlerken nefesim kesildi.

"Tanrım, Selene." Sesim çatladı, elim saçlarını sıkıca kavradı. "Sen bunun için yaratılmışsın, değil mi?"

Cevap olarak inledi, sesi içimde titreşti. Kalçalarım sarsıldı.

Dili benim sikimin altını yaladı, oradaki damarı izledi, sonra yanaklarını çukurlaştırıp beni daha derine aldı. Gözlerim geriye devrildi. Boğazının çalıştığını hissedebiliyordum, refleksiyle mücadele edip beni yutarken başımın etrafındaki yumuşak sıkışmayı hissedebiliyordum.

Aşağı baktım ve lanet olsun, kirpikleri ıslaktı.

Bir kez öğürdü, nefes nefese geri çekildi ve dudaklarını ve çenesini tükürükle ıslattı. Eli hiç durmadan hareket etmeye devam etti. Gözleri benimkilere doğru kalktı, cam gibi ve vahşi.

"Lanet olsun," diye inledim, göğsüm inip kalkıyordu. "Böyle çok güzelsin. Gözlerin yaşlı, ağzın benimle dolu. Bunun bir erkeğe ne yaptığını biliyor musun?"

İzlemekten kendimi alamadım. Dokunmaktan kendimi alamadım. Yavaşça çenesini okşadım, sonra parmaklarımı tekrar saçlarına götürdüm ve orgazm olmamak için ne kadar çabaladığımı kanıtlayan bir şefkatle hareketlerini yönlendirdim.

O inledi ve sanki bir şeyi kanıtlamak istiyormuş gibiydi. —çünkü bu sefer daha derine indi ve kararlı bir şekilde beni boğazının derinliklerine aldı. Tekrar yutkunurken tırnakları uyluğuma battı ve o anda neredeyse kendimi kaybedecektim.

"Siktir... aynen böyle. Al şunu bebeğim. Her santimini al." Kalçalarım yavaş ama ısrarcı bir şekilde ileriye doğru sallandı ve o da bana izin verdi. Etrafımda inliyordu - mahvolmuş ve istekli - ve bu ses, bu his, bu tam güven, içimdeki derin bir şeyi kırdı.

"Ne iyi bir kızsın," diye homurdandım, onu sabit tutmak için yeterince sıkı tutarak. "Boğazını benimmiş gibi sikheme izin veriyorsun."

Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi, ya da beni dudakları ve diliyle sahiplenmesi gerekiyormuş gibi emdi.

Ve başardı.

Çünkü artık ben onundum. Geri dönüş kesinlikle yoktu.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde, zevkin keskin kenarı dayanamayacak kadar sıkılaştığında, onu kaldırdım, kollarıma aldım ve sanki elimde kalan tek dil buymuş gibi onu öptüm.

Bacakları belime dolandı. Elbisesi kalçalarında toplanmıştı. Kalçalarını tuttum ve onu masanın kenarına doğru ittim, penisimin başını onun girişine doğru ittim.

"Bunu istiyorum." Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı.

O zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Ben de."

Kot pantolonuma uzandım ve cüzdanımda sakladığım prezervatifi çıkardım. Bu kibirli bir davranış değildi, tedbirli bir davranıştı. Selene'nin bu hafta sonu yalnız olacağını biliyordum ve içimdeki umutlu bir parçam hazır olmadan hareket edemiyordu.

Penisimin uzunluğu boyunca kondomu geçirdim ve yavaş, yıkıcı bir itmeyle onun içine girdim.

İkimiz de nefesimizi tuttuk.

Selene omuzlarımı kavradı, ben onu doldururken nefesi kesik kesik çıkıyordu. Elim sırtında yukarı kaydı, onu kendime yakın tuttum, alnımı alnına dayadım.

"Seni tutuyorum," dedim, sesim alçak ve kaba çıkıyordu.

Sonra harekete geçtim. Yumuşak değildi. Yavaş değildi. Kendime izin vermediğim her şeydi. Ondan sakladığım her şey, şimdi kaamayacağım bir fırtına gibi serbest kalmıştı.

O, yalvarır gibi adımı inledi.

"Söyle bana," diye homurdandım, onu o kadar derinden sikiyordum ki çığlık attı. "Buna ihtiyacın olduğunu söyle."

"Evet," diye nefes nefese söyledi. "Tanrım, Austin, evet... Buna ihtiyacım var. Lütfen durma."

Sözleri beni mahvetti. Daha sert girdim. Daha sert. Bir elim masaya dayalı, diğer elim boynunun arkasını tutuyordu, sanki onu bırakma düşüncesine dayanamıyormuşum gibi. O, ona verdiğim her şeyi aldı, vücudu etrafımda sıkılaşırken, ağzı teslimiyetle açıldı.

"ok iyi hissettiriyorsun," diye boğazına fısıldadım. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi. Benim için."

O benim altımda özölüyordu, vücudu titriyordu, masa ağırlığımızın altında inliyordu, ta ki parçalanana kadar. Bana sarıldığı şekilde, ağlayıp yüzünü boynuma gömdüğü şekilde, vücudunu bana o kadar sıkı sarıldığı şekilde, yıldızlar gördüğüm şekilde parçalandığını hissettim.

Bir nefes sonra ben de onun peşinden uçurumun kenarına geldim, onun tenine küfrederek, kalçalarım titreyerek içini doldurdum.

Tekrar nefes almam tam bir dakika sürdü.

Nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu hatırlamak zordu, ama onu asla bırakmadım.

Alnı alnıma yaslanmıştı. Nefesi dudaklarımın üzerinde dudaklarımdan geçiyordu.

"Sanırım," diye mırıldandım, hala onun içinde gömölüydüüm, "sen beni resmen beni mahvettin."

Selene'nin gözleri açıldı, sersemlemiş, yumuşak ve biraz cam gibi.

Sonra gülümsedi.

ON SEKİZ

SELENE

Bir an orada kaldım — masanın kenarında oturmuş, bacaklarım çıplak ve titriyordu, Austin'in göğsü hala benimkine bastırıyordu. Parmaklarım onun saçlarındaydı, artık gevşemişti, bir dakika önce olduğu gibi sıkıca tutunmuyordu. Aramızdaki hava sıcaklıkla parıldıyordu, ama daha soğuk bir şey çoktan derimin altına sızmaya başlamıştı.

Hâlâ beni tutuyordu ve en son ne zaman birinin bunu istemem gerekmeden yaptığı hatırlayamıyordum.

Nefesinin iniş ve çıkışları bana doğru hareket ediyordu, sabit ve sağlam. Bu hissin nasıl olduğunu unutmuştum. Başka bir kişinin, beklenti ya da özür dilemeden, sadece orada olmasının yavaş, sakin ritmi.

Sadece bir erkeğin kollarında bir kadın olmak.

Vücudum doymuş, en iyi şekilde ağrıyordu, ama düşüncelerim... onlar pek işbirlikçi değildi. Zaten dönüyorlardı, hazırlıklı olmadığım bir akıntı gibi beni aşağı çekiyorlardı.

Ne halt ettim ben? Yine.

Durduramadan dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Austin başını eğdi, ağzı sanki ikinci doğasıymış gibi çenemin kenarına değdi. O kadar nazikti, o kadar içgüdüsel ki, neredeyse beni yıkacaktı.

"İyi misin?" diye sordu, sesi alçak ve kaba, sesi sönükleştikten sonra bile unutamayacağın türden bir ses.

Çok hızlı bir şekilde başımı salladım. "Sanırım."

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Bacaklarımı hissetmiyorum."

Nefesimi tuttum, gülmeye çalıştım, ama sesim zayıf ve tuhaf çıktı. Hafifçe kıpırdadım, masanın soğuk kenarı uyluklarıma bastırıyordu — hala yarı çıplak ve çok açıkta olduğumu hatırlatıyordu. Sadece fiziksel olarak değil, derinden gelen bir şekilde. Elimi uzattım, parmaklarım biraz titreyerek elbisenin eteğini yerine çekip bacaklarımın üzerindeki kumaşı düzelttim.

Austin gözlerini ayırmadı. Bana sarkıntılık etmedi ya da şaka yapmadı. Sadece beni izledi — sessiz, hazır ve saygılı bir şekilde, boğazımı düğümleyen bir şekilde.

Bu samimiyet, ağır ve biraz garip bir şekilde etrafımızı sardı. Bu, seksten değil, seksten sonra gelen şeyden kaynaklanan bir bağdı. Beni en güzel şekilde mahvettikten sonra evimde duran bir adam, sanki kutsal bir şey gibi beni izliyordu.

İç çamaşırımın yerde bir yerde olduğuna emindim, ama mesele utanç değildi.

Bir bariyere ihtiyacım vardı. Bir şeye. *Herhangi bir şeye.*

Gerçek şu ki, kendime geldikçe, tehlikeli bir şey yaptığımı daha fazla fark ediyordum.

Onu içeri almıştım.

Sadece yatağıma ya da masama değil, Brian'ın bana hem çok fazla hem de yetersiz olduğumu söylediği günden beri sıkı sıkıya kilitli tuttuğum alanıma da.

Austin'e yıllardır var olmayan halimi göstermiştim ve bu iyi hissettirmişti.

Çok iyi hissettirmişti.

Masadan kayarken hala beni izliyordu, gözleri elbisenin kalçalarımı örtmek için aşağıya doğru süzülüşünü takip ediyordu. Ardından gelen sıcaklık dalgasını görmezden gelmeye çalıştım. Beynim elinden gelen her türlü uyarı sinyalini gönderse de, vücudum hala onun farkındaydı.

Austin sessizce nefes vererek tezgahdan uzaklaştı. "Bir saniye izin ver," diye mırıldandı ve geçerken elini hafifçe koluma dokundurdu. Kot pantolonunu aldı ve koridordan banyoya doğru kayboldu. Yere attığım iç çamaşırımı aradım. Onları buruşuk bir yığın halinde buldum, tekrar giydim ve titrek ellerimle eteğimi düzelttim.

Geri döndüğünde — göğsü çıplak ama fermuarı çekilmiş ve biraz daha sakinleşmiş bir halde — tezgaha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, loş ışıkta altın rengi parlıyordu.

"Peki." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve tekrar gülmeye çalıştım. "Bu çok hızlı gelişti."

"Burada şikayet yok," dedi gülümseyerek. İşte oradaydı. O sırtı. O *kıvılcım*. En başından beri görmezden gelmem gereken şey. Bunun yerine, göğsümde adını koyamadığım bir şeyin çarpmasına neden oldu.

Cevap vermedim, bunun yerine mutfakta dolaştım, sanki az önce ağzını ve penisini nasıl kullanacağını çok iyi bilen bir adamın bacaklarının arasında değildim.

Başını eğdi, bana tam olarak bakmıyordu. "Bu, beni kovacağın kısım mı?" Austin'in sesi hafifti, ama tonunda ince bir incinme vardı. Soru hafifti, neredeyse alaycıydı, ama beklediğimden daha ağır bir etki yarattı.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Sonra döndü, gözleri benimkilere çok anlamlı bir bakışla baktı. "Sorun değil. Benim duygularımı incitmeden nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışıyorsun."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, çünkü... Lanet olsun, haklıydı.

Bunu düşünüyordum. Onun gitmesini istediğim için değil, çünkü ne kadar uzun kalırsa, bunun sıradan bir şey olduğunu iddia etmek o kadar zorlaşıyordu. Onu tekrar arzulamadığımı iddia etmek o kadar zorlaşıyordu ki, seksle hiçbir ilgisi olmayan şeyler için.

Belki de beni en çok rahatsız eden şey, onun buraya ne kadar doğal uyum sağlamasıydı. Benim alanıma. Bu ana. Sanki hayatlarımızın kenarları, ben dikkat etmediğim bir anda birbirine dikilmiş gibiydi.

Mutfağın köşesinden onu izledim, kapı eşiğine yaslanmış, kaçmalı mı kalmalı mı diye tereddüt eden bir kadın gibi. Duygularım çok karmaşık hale geldiğinde her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Kaçtım.

"Akşam yemeği için teşekkürler," dedim, sesim yumuşaktı. "Ve... her şey için."

O hiç irkilmedi. Austin gülümseyerek başını salladı ve lavaboya döndü. Tabakları yıkamaya başladı, bronzlaşmış teni ortaya çıktı, ön kolları kasılırken sanki oraya aitmiş gibi hareket ediyordu.

Ayakta durup, kendimi bu senaryoda nasıl bulduğuma tamamen şaşkın bir şekilde baktım.

Sonra bir şarap kadehini masaya koydu ve yaklaştı — o kadar yaklaştı ki, yine onun kokusunu aldım: odun dumanı, sıcak ten ve hafif bir narenciye kokusu.

Parmakları yanağımdaki gevşek bir saç telini okşadı.

"Selene," dedi, sadece ismimi. Soru yoktu. Yalvarma yoktu. Sadece... ben.

Bu, o masada yaptığımız her şeyden daha samimi bir şekilde masada yaptığımız her şeyden daha samimi bir hareketti.

Şakaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu ve çarpık bir gülümsemeyle geri çekildi. "Bilgin olsun, acelem yok."

"Seni kovmuyorum." "İyi."

"İyi." O da en azından bir süreliğine kalabileceğini biliyormuş gibi, mesele hallolmuş gibi lavaboya döndü.

Müzik hala tezgâhtaki hoparlörden düşük sesle çalıyordu — hüzünlü ve halk müziği tarzında, odayı mum ışığı gibi saran melodik bir gitar eşliğinde. Austin, sanki bu normal bir geceymiş gibi, son bulaşıkları yıkarken, yıllardır kimsenin görmediği kadar çok şeyimi ona göstermiş olduğum bir geceymiş gibi değil, kendi kendine mırıldanıyordu.

Elini arkamdan geçerek bulaşık bezi almak için arkamdan geçerken elini belime değdirdi ve gereğinden fazla uzun süre orada tuttu.

Gerek yoktu ama tezgahı silmekle meşgul oldum. Zihnim müzikten daha gürültülüydü. Bulaşıklardan ya da buzdolabının uğultusundan daha gürültülüydü.

Sadece kaldığı için değil,
kaldığı *şekli* yüzündendi.

Acele etmeden. Rahatsız olmadan. Sanki eğlenceli, komik veya uyumlu olmam gerekmiyormuş gibi. Sanki sadece burada, mutfağımda, onun yanında nefes almam yeterliymiş gibi.

Yutkundum ve tezgahın kenarına yaslanarak, bardakları kurutmak için istiflemesini izledim.

Brian da başlangıçta bulaşıkları yıkardı. Bana oturup dinlenmemi söylerdi. Çok fazla çalıştığımı ve ona inanırdım.

Ta ki durum değişene kadar.

Çok az şey yapmaya, çok şey istemeye, çok muhtaç, çok yorgun, çok yumuşak olmaya başladım. Bir zamanlar sevimli bulduğuşeyler, benim başarısızlığımın kanıtı haline geldi.

Göğsümün arkasında farklı bir acı belirdi. Onu silkeledim ve şarabı uzanıp son damlasını kadehime döktüm.

Austin bir şey söylemek için döndü ama durakladı, gözleri benimkileri aradı.

"Aklın başka yerde," dedi. Zorla gülümsedim. "Sadece yorgunum."

Israr etmedi ve ben de minnettar oldum, çünkü gerçek karmaşık ve dolambacıydı.

Gerçek şu ki, o bana çok güvenli, çok sağlam hissettiriyordu ve tehlike de buydu. Bunu istemediğimden değil, içimden bir parçanın onun gerçekten farklı olabileceğine inanmaya başlamıştı.

Belki de burada, bunun görüldüğünden daha fazlası olmasını umut eden tek kişi ben değildim.

Mutfağın ışığıyla aydınlanan ona tekrar baktım, çenesi sakallarla gölgelenmiş, omzuna atmış olduğu havluyla sanki tam da bu an için yaratılmış gibiydi.

Ve hala mırıldanıyordu.

Tanrı yardımcım olsun, umut etmeye başlamıştım.

Onun bir hamle yapmasını, belki beni tekrar öpmesini ya da daha fazlasını istemesini bekliyordum. Bunun yerine, son bulaşığı yıkadı, musluğu kapattı ve benden hiçbir şey istemeden gülümseyerek bana döndü. "Bence banyo yapmalısın."

Bu sözler beni hazırlıksız yakaladı. "Ben... ne?"

"Ev tamamen sana ait." Koridoru işaret etti. "Git uzun, sıcak bir banyo yap. Müzik aç. Nefes al."

İçgüdüsel olarak reddetmek istedim, buna ihtiyacım olmadığını söylemek istedim. Sanki kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi mutfakta ayakta kalmak istedim, ama Austin çoktan ellerini kuruluyordu. Yanımdan geçip, sanki bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi

sanki bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi banyoma doğru yürüdü. Onu takip ettim ve onun arkasına girdiğimde, küvet dolarken buhar aynaya kıvrılıyordu.

Bir şişeye uzandı ve onu kaldırdı, gözleri benimkilere kaydı. "Lavanta balı olur mu? Çamaşır dolabında buldum."

Başımı salladım. Uzun süre banyoda kalıp lüksün tadını çıkaran bir kadınmışım gibi davranmak istediğimde kullandığım sabunların arkasına saklanmış köpük banyosunu bulmuştu.

"Biliyordum." Yavaşça döktü, köpürmesini ve yoğunlaşmasını bekledi, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi.

"Neyi biliyordun?" Yaklaştım.

Yanakları kızardı. "Senin köpük banyosu seven bir kız olduğunu."

"Ben aylardır kendine ayıracak bir dakikası olmayan bir kızım," dedim kuru bir şekilde.

Kıkırdadı, sonra doğruldu. Çok geç fark ettim ki, gitmiyordu.

Austin yaklaştı, elleri elbisenin eteğine uzandı. Hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi, gözleri benimkilere sabitlenmiş, bana geri çekilme şansı verdi.

Hareket etmedim.

Parmakları fermuarımı aşağı doğru kaydırduğında da kıpırdamadım. Kumaş kalçalarımın kayıp yere düştüğünde de kıpırdamadım.

Sütyen ve iç çamaşırlarımla orada durdum, birdenbire her yara izini ve çatlağı, vücudumun artık birinin annesi olmadan önceki hali gibi hissetmediğim her yeri aşırı derecede fark ettim.

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum, dudaklarımda bir özür ifadesinin belirttiği hissettim.

Beni bir bakışıyla durdurdu. "Selene."

Sadece adımdı, ama içimdeki huzursuzluğu yatıştırdı.

Gözleri başka yere kaymadı. Değerlendirmede, karşılaştırmadı, hesaplamadı. Onlar yuttu — aç, hayran ve utanmaz bir şekilde.

"Sen inanılmaz güzelsin," dedi, sanki bu dünyadaki en bariz gerçekmiş gibi. "Keşke benim gördüğümü sen de görebilseydin."

Cildimin altında bir sıcaklık yayıldı. Austin bana yaklaştı, parmakları sütyenimin askılarını okşadı ve onları, beni ağlatacak kadar saygıyla aşağı indirdi.

Beni çıplak bırakmaya çalışmıyordu.

Beni kendime geri veriyordu.

Çıplak kaldığımda, geri çekildi - hayranlıkla bakmak için değil, bana seçim yapmam için alan vermek için.

Banyoya girdim, santim santim aşağı indim, sıcak su ikinci bir deri gibi beni sararken tüm vücudum iç çekiyordu. Köpükler, ben köprücük kemiğime kadar batarken, başımı porselene yaslayarak tısladı.

Kendimi

şımartılmış

hissettim. Hak

ettiğimi

hissettim.

Austin tezgahtan telefonumu aldı. "Ne dinlemek istersin?"

Telefonu bana uzattı, böylece kilidini açabilecektim.

"Dean Martin," diye mırıldandım ve gözlerimi tekrar kapattım.

Bir an durakladı, sonra içinden güldü. "Demek duydun."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Duymuş olabilirim."

Bir şeyleri kaydırdı ve bir an sonra "I Don't Know Why" şarkısının ilk notaları buharın içinden süzülerek geldi.

Uzun bir nefes verdim, müziğin etrafımda çiçek açtığını hissettim.

Küvetin kenarında durdu, parmaklarıyla kenara vuruyordu.

"İyi geceler, Selene," dedi.

Gözlerimi açıp onun dönüp gitmek üzere olduğunu gördüğümde, düşünmeden ona uzandım. "Hey..." Gözlerimi kırpıştırarak cesaretimi topladım. "Kal." Bu kelime sessizdi. Belirsizdi. Umut doluydu.

O durdu.

Geri döndüğünde, yüzündeki ifade okunamazdı, ama elleri gömleğinin eteğine gitti ve soyunmaya başladı.

Bu sefer izledim.

Gömleğini başından çıkarırken omuzlarındaki kaslar gerildi. Karın kasları belirgin, kot pantolonunun bel kısmının altında kaybolan koyu renkli tüyler. Kot pantolonunun düğmelerini açıp pantolonunu çıkarırken elleri kendinden emin ve telaşsızdı.

Poz vermiyordu ve beni etkilemeye çalışmıyordu, ama tanrı yardımcım olsun, ben tamamen etkilenmiştim. Kalın ve kaslıydı, sert

cildimi ürperten her şekilde kenarlarından. Vücudunu kullanan bir adam.
Austin sadece yer kaplayan bir adam değildi
—onu dolduran bir adamdı.

Küvete girdiğinde, etrafında su yükselirken, kendimi düşünmeden
onun göğsüne yaslanmış buldum.

Kollarını bana doladı, sağlam, sıcak ve sabit.

Gözlerimi kapattım, müziğin, sıcaklığın ve boynumdaki nefesinin
uğultusunun beni sarmalamasına izin verdim.

Bu seks değildi. Baştan çıkarma bile değildi.

Daha derin bir şeydi.

Beni tamamen çözme gücüne sahip bir şeydi.

ON DOKUZ

AUSTIN

ALTIN SARISI GÜNEŞ IŞIĞI mutfak penceresinden içeri süzülerek elimdeki kahve fincanının kenarına değdi. Koyu kavrulmuş kahve ve kızarmış ekmek kokusu havada yumuşak ve sakinleştirici bir şekilde yayılıyordu. Kimsenin benden beklediği için değil, kendimi iyi hissettiğim için yumurtaları kırdım, ekmeğe tereyağı sürdüm, tavada pastırmayı çevirdim. Gerçek. Performans ya da görev gibi olmayan bir şeye dayalıydı.

Arkamda, eski ahşap zeminde çıplak ayak sesleri gibi yavaş ve yumuşak bir gıcırta duydum. Onu görebilmek için hafifçe döndüm.

Selene kapının eşiğinde duruyordu, saçları hala ıslaktı ve bir omzunun üzerine sarkan gevşek bir örgüye toplanmıştı. Kolluklarından biri kayıyordu ve köprücük kemiğinin hemen altındaki bir parça deri görünüyordu. Yüzlerce kez yıkanmış, benim eskimiş tişörtümü giymişti ve ağzımı kurutan bir çift uyku şortu. Gözleri benimkilerle buluştu, hala uykudan ağır ama kenarları daha yumuşaktı.

Gece yarısına kadar birbirimizi uyanık tutmuştuk, ama buna değmişti.

"Harika bir koku geliyor," dedi, sabahın erken saatleri ve uykusuzluktan boğuk bir sesle.

Boğazımı temizledim ve masayı işaret ettim. "Kahve taze. Otur. Ben hallederim."

Tek kelime etmeden içeri girdi, bir sandalye çekti ve otururken bir bacağını altına kıvırdı. Işık, elmacık kemiğinin kenarını yakaladı

yanağının kenarını aydınlatarak yüzüne yumuşak bir parıltı yaydı. Yemeğini tabağa koydum, ikinci fincan kahveyi doldurdum ve masanın karşısına oturmadan önce önüne koydum.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık.

Sadece yedik ve nefes aldık. Bu, doldurulması gereken bir sessizlik değildi, sadece var olan bir sessizlikti, sanki gerçek hayat ile daha yavaş ve daha tatlı bir şey arasındaki gizli bir boşluğa kaymış gibiydik.

"Sessizliğin ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum," dedi Selene sonunda, tostunun kenarına reçel sürerken. "Çizgi film yok, parlak patlamalar yok. Kimse benden onların takla atmasını izlememi istemiyor."

"Benim takla atışımı izlemek ister misin?" Gülümsedim, ama yüzünde suçluluk duygusunun bir anlık parlamasını gördüm. Sanki, çocuğuna ihtiyaç duyarken, o daha kapıdan çıkmadan onu özlemenin arasında bir çekişme yaşıyordu.

"Yarın geri dönecek," dedim nazikçe. "Bu arada keyfini çıkarabilirsin."

Selene tabağına baktı, sonra tekrar bana. "Kaç yaşındasın sen?"

O sorunun cevabını zaten bildiğini ve aramızdaki sekiz yaş farkını sorgulamasından nefret ettiğimi bilerek alaycı bir şekilde güldüm. "Kırk sekiz," diye cevap verdim alaycı bir gülümsemeyle. "Neden? Bu kadar yaşlı olduğum için öğreniyor musun?"

Gülümseyerek başını salladı. "Ne söyleyeceğini tam olarak bilmekte tehlikeli derecede iyisin."

"Bu bir yetenek," dedim omuz silkerek.

Kahvesine uzandı, iki eliyle fincanı kavradı ve ben de böyle sabahların sıradan bir şey olduğunu hayal ettim. Tesadüf değil. Geçmişle gelecek arasında ödünç alınmış bir an değil.

Sadece bu.

O. Ben. Bir şeyin başlangıcının düşük uğultusu.

Henüz ne diye adlandıracağımı bilmiyordum, ama önemli bir şeyin başlangıcı gibi geliyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu sonunda, fincanının kenarından bana bakarak, güzel gözlerini kısarak. Sorgulama başlıyordu, ben de kendimi hazırladım.

Başımı salladım. "Her zaman."

Ne sormak istediğini tam olarak bilemiyormuş gibi dilini yanağına dayadı. "Hiç özlüyor musun?"

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Neyi özlüyorum?"

Pencereden dışarı baktı, ağaçların ötesindeki mavi ufku gözlerini kısarak izledi. "Hızlı hayatı. Bağlanmamış bir bekar olmayı. İstedğin kişiyle tanışmayı."

O konuşmaya devam ederken ona baktım. "Sadece senin dışarı çıktığını görmüyorum ki, randevulara ya da başka bir şeye. Büyük, heyecan verici şeyler yapabiliirdin, ama bunun yerine... buradasın. Bana domuz pastırması yapıyorsun."

Sözlerinde hiçbir sertlik yoktu. Sadece sessiz bir merak vardı. Belki de, sabahleyin adını bile hatırlamayacağım biriyle gecelerimi boşa harcamaktansa, onun gibi inanılmaz bir kadınla vakit geçirmeyi tercih ettiğim için biraz şaşırılmıştı. Sanki benim gibi birinin kaçmaya çalışmadan buraya, onun mutfağına gelmiş olmasına inanamıyormuş gibiydi.

"İlk başta Star Harbor'dan nefret edeceğimi düşünmüştüm," itiraf ettim. "Ama kardeşimi tanımak istedim, bu yüzden dayanmaya karar verdim." Kıkırdadım ve elimi ensemin arkasına götürdüm. "Bu yerin bir özelliği var; insanlar, hayalet hikâyeleri, sizi kendilerine bağlayıp bırakmıyorlar."

Bunu havada bırakarak, söylenmemiş sözler göğsümde bir düğüm oluşturdu.

"Ama burada" — elini tuttum, başparmağımla parmak eklemlerini okşadım — "Brody'nin beni Star Harbor'a bağlamasından daha fazlası gibi geliyor."

Selene bana baktı, yüzündeki ifade okunamazdı. Sonra yavaşça elini çevirdi, avuç içlerimizi birbirine değdirdi ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Bir esinti ekran kapısından içeri girdi ve fırın koluna asılı olan bulaşık bezinin kenarını kaldırdı.

O anda tüm dünya sessizleşmiş gibiydi. Boş değil.

Sadece... bekliyordu.

Sonunda yerde bulduk kendimizi.

Karışık, yarı çıplak bir şekilde değil, masanın üzerine yayılmış çok fazla sayfa olduğu ve onları koyacak başka yer olmadığı için. Selene kahvaltıdan sonra eski defterler ve arşiv dosyalarından oluşan bir kutu çıkarmış, Winnie yokken birkaç restorasyon projesini tamamlamak için zaman ayırması gerektiğini söylemişti.

Oturma odasındaki yıpranmış halının üzerinde güneşin vurduğu bir köşede çapraz bacaklı oturduk, dizlerimiz birbirine değiyor, omuzlarımız çarpışıyordu, asırlık narin sayfaları ve kurşun kalemle yazılmış notları çevirirken. Arka planda bir çalma listesi hafifçe çalıyordu — yine eski tarz croonerlar, sanki hâlâ üzerinde çalıştığımız özel bir şaka gibi. Sırtım kanepeye yaslanmıştı. Onun ayağı benim uyluğumun altına girmişti.

Her iki dizinin üzerinde günlüğü andıran bir şey tutuyordu, bir eli solmuş sayfanın kenarını dikkatlice okşuyordu. Parmakları, sararmış kağıda neredeyse kaybolacak kadar yumuşak bir el yazısıyla yazılmış bir satırın üzerinde durdu.

"Bunu o yazmış," diye mırıldandı Selene, sesinde saygı vardı. "Dinle: 'Bu gece deniz sakindi. Onun için sayfaların arasına bir çiçek sıkıştırdım. Acaba bunu hiç öğrenecek mi?'"

Gözleri parlak, iri iri bana baktı. "Umutla o kadar dolu olmayı hayal edebiliyor musun? Sayfaya öylece dökülen umut? Preslenmiş bir çiçek? Bir daha asla göremeyeceğin biri ile senin aranda koca bir okyanus?"

Cevabım yoktu.

Ona bu tür bir umudu anlamaya başladığımı söylemeden söyleyebileceğim bir cevap yoktu. O bana böyle baktığında, bu umudun sessizce yeşermeye başladığını hissetmeye başlamıştım. Sanki bu işi batırmayacak kadar iyi biriymişim gibi.

Sayfayı kenarını yırtmamaya dikkat ederek yavaşça çevirdi.

"Bütün kitaba notlar yazmış. Küçük ayrıntılar... Hava durumu, ziyaretçiler, hangi komşunun kilerden şeker çaldığına dair küçük notlar." Selene hafifçe gülümsedi.

"Yaptığın işi gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordum, o başka bir sayfayı çevirirken yüzünü inceleyerek.

Gözleri benimkilerle buluştu. "O zamanlar kadınlar, kimsenin yazmayı düşünmediği şeylerin kaydını tutuyorlardı. Onlar sadece eşler ya da kızlar değildi. Onlar tarihçiydi. Önemliydi." "

Çoğu insanın çöp olarak göreceği sayfaları inceledim. Selene, bu kağıt parçalarının her birini, zaman içinde kaybolmamaları için bir görevmiş gibi özenle saklıyordu. Selene'nin eski kelimelere duyduğu hassas saygı kadar, başka hiçbir şeyi bu kadar sevdiğimi hatırlamıyordum.

Narin sesi, dalgın düşüncelerimi böldü. "Beklediğim gibi değilsin," dedi sessizce, bana bakmadan.

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Öyle mi?"

Hâlâ okumaya devam ederken başını salladı. "Belki de sadece evcilik oynuyorsundur diye düşündüm. Sanki bu, daha zorlu bir şeyin ardından bir tür tatil ya da yumuşak bir iniş gibi."

Kafamı eğdim, kırılmalı mı yoksa gurur duymalı mıydım emin olamadım. "Peki şimdi?" diye sordum.

Selene sonunda bana baktı. Yüzündeki ifade yumuşadı. "Şimdi senin tehlikeli olabileceğini düşünüyorum."

Eğildim, eğlenerek. "Tehlikeli mi?"

"Evet." Dudakları kıvrıldı. "Sana gizlice yaklaşıp, artık aşmış olduğunu yemin ettiğin şeylere inanmanı sağlayan bir şekilde tehlikeli."

Kalbim bir kez attı. Sonra bir kez daha. "Çoklu orgazm gibi şeyler mi?" Onu kızdırmak için ona doğru yaklaştım ve onun sıcak kahkahasıyla ödüllendirildim.

Selene, ben onun üzerine eğilene kadar geriye yaslandı. Kahverengi gözleri bana doğru parladı ve gülümsemesi genişledi. Boğazımdan düşük bir homurtu çıktı ve penisim kalınlaştı. Bacaklarını ayırdım, sonra ona doğru bastırdım, ağzım boynunun narin kıvrımını buldu. Sırtı kavislendi ve mırıldandı, başını çevirerek yumuşak tenine daha fazla erişmemi sağladı. Dilim ipeksi tenini okşadı, vücudum daha fazlasını istiyordu.

Başını çevirdiğinde, bir şey dikkatini çekti. Bana uzanmak yerine, kolunu eski fotoğraf ve defter yığınlarına doğru uzattı. Parmakları fotoğrafın kenarını nazikçe tuttu ve kırılğan sayfa yığınının altından çıkardı.

Kağıt, sanki on yıllardır dokunulmamış gibi, yerinden çıkarken çıtırtı sesi çıkardı.

Bir dirseğimi kaldırarak, onun ifadesinin eğlenceden tamamen başka bir şeye dönüştüğünü izledim. Odada, hiçbir şey hareket etmese de, etrafımızdaki havanın değiştiğini gösteren bir sessizlik hakimdi.

Fotoğrafın köşeleri hafifçe eğrilmişti, zamanla parlaklığı kaybolmuştu. Sepya tonları birbirine karışmış, kenarları zamanla yıpranmıştı. Muhtemelen bir zamanlar özenle çerçevelenmiş ya da saklanmak için bir kitabın arasına konmuştu. Artık unutulmuşluğun izlerini taşıyordu: kırışık çizgiler, su lekeli kenarlar ve kağıda bir anı gibi yapışmış hafif bir küf kokusu.

Çerçevenin ortasındaki kadın dik duruyordu, sırtı düz, elleri belinde mütevazı bir şekilde birleştirilmişti. Yüksek yakalı, kabarık kollu bir bluz giymişti, korsajı bir sıra narin düğmeyle sıkıca bağlanmıştı. Eteği hafifçe genişliyordu, kat kat iç etekle yapılandırılmıştı, etek ucu bağcıklı botlarının uçlarına değiyordu. Resmin tamamı, sanki kadın fotoğraflanmayı seçmemiş, sadece zorunluluktan buna katlanmış gibi, ürkütücü, resmi bir yumuşaklığa sahipti.

Selene daha dik oturdu. "Bu elbiseyi tanıyorum."

Beyninin çılgınca çalışıp bir şeyler aradığını hemen fark ettim. Selene, henüz düzenlemediği fotoğraf yığınlarını özenle karıştırdı. Aradığını bulduğunda durdu ve portreleri yan yana tuttu. Her birinde aynı kadın, aynı elbise, aynı arka plan ama farklı pozlar vardı.

Beni dik oturtan sadece eski moda kıyafetleri veya duruşundaki hayalet gibi bakışı değildi.

Fotoğraftaki yüzüydü.

Daha doğrusu, ondan geriye kalanlar.

Kadının gözleri kazınmıştı. Işıkla yavaşça solmuş ya da zamanla zarar görmüş değildi. Kasten oyulmuştu. Sanki biri parlak yüzeye bir çivi ya da bıçak batırmış ve kadının gözlerini oyup çıkarmış gibiydi.

"Tanrım," diye mırıldandım ve ona biraz daha yaklaştım.

Selene ilk başta hiçbir şey söylemedi. Başparmağı, gözlerin olması gereken bozuk alanı hafifçe okşadı. "Bu fotoğrafı birkaç hafta önce bir pansiyon defterinde buldum. Arkasında bir isim yazıyor galiba, ama çok soluk olduğu için emin olamıyorum." İki fotoğrafı da işaret etti. "Aynı kadın olduğu belli, değil mi?"

Bana arka yüzünü gösterdi, orada el yazısı ile yazılmış soluk kalem izleri zar zor görünüyordu. Selene'nin bakışlarının arkasında bir şey parladı — eski bir içgüdü uyanıyor ve geriniyordu.

Hem merakla hem de dehşetle başımı salladım.

"Bu fotoğrafta yalnız değil," diye fısıldadı bir süre sonra, işaretlenmemiş fotoğrafın ön tarafına daha yakından bakarken gözlerini kısarak.

Bana doğru yaklaştı ve ben de onun bakışlarını takip ettim.

Fotoğrafın sağ köşesinde, yarısı gölgede, bir adam duruyordu. Poz vermiyordu. Görünüşe göre orada olması gerekmiyordu. Gölgede, adam kadına doğru eğilmişti — bakışları neredeyse şefkatliydi. Vücudunun ona doğru hafifçe eğilmesi, kamerayı değil, onu izlediğini açıkça gösteriyordu.

Basit bir gömlek ve yelek giymişti, pantolonu yıpranmış botlarının içine sokulmuştu. Üst sınıftan değildi. Belki bir işçiydi. Ya da ait olmadığı halde kadının dünyasına aitmiş gibi görünmeye çalışan biriydi.

Selene gözlerini kısarak baktı. "Olamaz," diye fısıldadı ve fotoğrafı ışığa tuttu. Selene parmağıyla adamın resmini işaret etti. "Sence bu kime benziyor?"

Vay canına.

Fotoğraftaki adam neredeyse Hayes Darling'e benziyordu. Aynı kemik yapısı. Aynı koyu saçlar. Aynı eğik, yarı huysuz sırıtış.

Yavaşça nefes verdim. "Ne oluyor lan..."

Selene cevap vermedi. Fotoğrafı saygıyla parmaklarıyla ters çevirdi. Arkası lekeli ve sararmıştı, ama köşede, zamanın izleriyle neredeyse görünmez hale gelmiş bir isim vardı. Tek bir kelime, eğik, kıvrımlı bir el yazısıyla yazılmıştı.

"Alma," diye okudu yüksek sesle. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar yumuşaktı. "Vay canına," diye fısıldadı, "bu o. Leydi."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Selene'ye bacaklarını  aprazlayabilmesi için yer açtım. O fotoğrafı inceliyordu, ama ben ona bakıyordum.

Gerçekten bakıyordum.

 nemli bir şeyi ke fetti inde gözlerinin nasıl parladı ını inceledim. Başkalarının hikayelerinin kenarlarında kaybolup gitmesine rağmen, yine de kendi hikayesini yazmak için yer açmasını inceledim. Sevdii insanlara kendini tamamen adamasını, bu onu biraz kırsa bile, inceledim.

Sadece Winnie'nin kahkahası, gülümsemesi veya tarçınlı kekleri değildi.

Selene'yi istedim.

Onun her  eyini.

Sadece  alıntı öpücüklerin ya da karışık  ar afların olduğu ani anlarda değil, sessiz anlarda da. Birbirine ba lanan ve tutunmaya değer bir şey haline gelen sıradan saniyelerde.

Selene fotoğrafı nazikçe g nl   n n katlarına sıkı tırdı, sanki yeni bir hikayenin içinde yaşamak için bekliyormu  gibi iki boş sayfanın arasına sıkı tırdı. Yeti kinli imin çoğunu hayatımın boş sayfalarının tadını çıkararak geçirdim, bir sonraki adımın ne olacağı ve bunun önemli olup olmadığı konusunda hiç endi elenmedim. Aniden kendimi onun oturma odasının zemininde otururken buldum ve yanımdaki kadının, gerçek bir şey gelene kadar sadece bir yedek olduğumu görmesini istemiyordum.

O uzun zamandır unutulmuş foto raftaki insanlar kadar ger eydim.

Bir  aka yapmak ya da bo azımda büyüyen yumruyu yok etmek için *bir şeyler* düşünmek istedim.

"İyi misin?" diye sordu, bakı larımı fark ederek.

Her şeyi ona anlatmadan nasıl cevap verece imi bilemeden yavaşça başımı salladım. Bunun önemli olduğunu. Onun sandı ından daha önemli olduğunu.

Beni daha fazlasını istemeye zorluyorsun.

Neredeyse yüksek sesle söyleyecektim, ama söylemedim.

Onun yerine, elini tuttum ve parmaklarımızı tekrar birbirine doladım, güneşin altında sıcak ve sabit bir şekilde.

YİRMİ

SELENE

ÖĞLEDEN SONRAKİ IŞIK, iç çekiş kadar yumuşak bir şekilde zemine eğik bir şekilde düşüyordu ve çıplak ayaklarımızın altındaki yıpranmış meşe tahtaları altın rengine dönüştürüyordu. Her şey biraz sessiz, huzurlu hissettiriyordu, eskiden yalnızlık olarak yanlış adlandırdığım bir şekilde.

Austin, ben restorasyon işine daldığımda hiç aldırış etmemiş gibiydi. İçeri girip çıkıyor, beni eğlendirmek veya yatıştırmak zorunda hissettirmeden kendi işini yapıyordu. Nazikçe kapıyı tıklatarak geri döndüğünde, gülümsemeden edemedim.

Benim alanımda rahatça hareket ediyordu — battaniyeleri topluyor, kitapları istifliyor, parlak öğle güneşinden korunmak için perdeleri çekmeme yardım ediyordu. Ne yapılması gerektiğini sormadı. Bir şekilde, sadece biliyordu. Sanki her zaman benim hayatımın bir parçasıymış gibi, günümün sessiz ritmine sorunsuzca uyum sağlamıştı.

Oturma odasının diğer ucundan, son pencereye uzanırken onu izledim. Kaslı kolunu kaldırdı, parmaklarıyla keten panelin kenarını tuttu ve öğleden sonra güneşinin eğik ışığında, ifadesinde bir şey yakaladım.

Bir anlık bir titreşim. Kısa ama savunmasız. Bir an için neredeyse kafası karışmış gibi göründü.

Bu, birinin nasıl olduğunu tam olarak bilmeden içeri alındığını fark ettiğinde yüzünde beliren türden bir ifadeydi.

Perdeyi kapattı, geniş omuzları bir anlığına silüet gibi belirdi, sonra oda daha sıcak bir gölgeye büründü.

. Hareketsiz durdum, bir elim yıpranmış kapı çerçevesine dayanmış, göğsümün altında bir şey sıkışmış gibi hissediyordum.

Bu, sizi gafil avlayan kısımdı — öpücükler ya da inanılmaz seks değil. Birinin mutfağınızın ışığını sanki kendi mutfağıymış gibi kapatmasıydı.

"Böyle devam edersen sana para ödemek zorunda kalacağım," dedim, yaklaşırken hafiflik katmaya çalışarak. "Yatılı dadı olma potansiyelin var. On üzerinden on."

Austin omzunun üzerinden baktı, bir kaşını kaldırdı, dudakları sırtarak seğirdi. "Oda, yemek ve ara sıra seks de dahil olduğu sürece, varım."

Gözlerimi devirdim, ama gülümsemem beni ele verdi. "Hiç utanman yok."

"Sen söz konusu olduğunda yok," dedi hiç duraksamadan ve lanet olsun, dizlerim tutunamadı.

Bana doğru yürüdü, parmakları benimkine dokunarak elimden boş bardağı aldı ve sehpayaya koydu. Vücudu bir şekilde sıcak ve tanıdıktı, kolonyası ve sedir sabununun kokusu öğleden sonranın dokusuna karışmıştı. Onun yanında olmak, kaybolmasından korktuğum için adını koymak istemediğim bir şey gibi hissettiriyordu.

Austin'in parmakları tembel bir ritimle masaya vuruyordu. "Aç mısın?" Gözlerimi kırdım. "Yani, ben yemek yiyebilirim. Neden?"

Ağzının bir tarafında sinsi bir gülümseme belirdi. "Çünkü açlıktan ölüyorum ve burada daha fazla kalırsam, buzdolabında olgunlaşan tuhaf peynirlerinden ne varsa yiyeceğim."

Ben burnumdan soludum. "Garip değil. İthal."

Yüzü tiksinti ile buruştu. "Küflü ve şüpheli."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Gidip bir şeyler alalım, ama kıyafetimi değiştirmeyeceğim."

Gözleri yavaşça üzerimde dolaştı, soluk kot pantolonumu ve yumuşak, bol kazakımı sanki ipekle sarılmışım gibi inceledi. "Mükemmelsin."

Boynumdan sıcaklık yükseldi. "Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Köşedeki küçük yer var ya. Kırmızı vinil koltukları ve kafan kadar büyük krepleri olan yer?"

"Trudy's mi?" diye sordum.

Parmaklarını şıklattı. "Aynen öyle. Ama önce evime uğramam lazım — cüzdan, kapüşonlu sweatshirt, belki ayakkabılar... " Çoraplı ayaklarına baktı, bir kaşını kaldırdı. "Tabii tam bir ev mutluluğu peşinde değilsek ve ev terlikleri giyip el ele tutuşmak istemiyorsan."

Ev mutluluğu kelimesi içimde bir şeyler uyandırdı, ama bunu bir kenara ittim. "Eşyalarını al. Ben kapıyı kilitleyeceğim."

Kısa mesafeyi yan yana yürüyerek onun dairesine gittik, rüzgâr at kuyruğundan saç tellerimi çekiyor ve süveterimin eteği uyluklarıma çarpıyordu. Henüz soğuk değildi, ama havada yaklaşan soğuğu haber veren hafif bir serinlik vardı.

O kapıya önce ulaştı ve hafifçe eğilerek kapıyı açık tuttu. "Mütevazı evime hoş geldin... kiralık evime."

Oda tam olarak beklediğim gibi değildi.

Dağınık değildi, ama sanki biri eşyalarını tam olarak yerleştirmeden kalmış gibi geçici bir izlenim veriyordu. Kanepe temizdi ama yıpranmıştı, sırt kısmına eski bir kamp sandığından çalınmış gibi uyumsuz bir battaniye örtülmüştü. Kapının yanında tanıdık, yıpranmış botları duruyordu. Sehpa birkaç kitap, bir spor dergisi, yarısı bitmiş bir su şişesi ve basit siyah bir çerçeve içinde tek bir fotoğraf vardı.

Bir an durdum.

Fotoğrafta, iki çocuk kameraya gülümsüyordu; biri daha yaşlı, kolları güneşte solmuş saçları ve inatçı çenesi olan daha genç çocuğun omuzlarına atılmıştı.

Brody ve Austin.

Yaklaştım ve çocukların birbirlerine yaslanma şeklini inceledim, dünya çok gürültülü hale gelmeden önce çocuklar arasında var olan o sözsüz güvenle doluydu.

Austin üst kattan geri döndü, soluk gri bir kapüşonlu sweatshirt ve kalçalarına kadar inen kot pantolon giyyordu. Bakışlarımın nereye odaklandığını gördü ve durakladı, gözlerinin arkasında hızlıca okunamayan bir şey parladı.

"Birlikte geçirebildiğimiz tek yazdı o," dedi, sesi daha sessizdi. "Annelerimiz buna son vermeden önce."

Clint Sheperd'ın geçmişi hakkında biraz bilgim vardı. Saygın bir memurdu, karısı Terri'yi aldatmış ve başka bir kadını hamile bırakmıştı — muhtemelen Austin'i. Onların sevimli ocuk yüzlerini ve birlikte sadece bir yaz geçirebilmelerini düşünmek kalbimi acıtıyordu. Ergenlik ve yetişkinlik dramalarının pençelerini geçirmemiş bir dönemdi.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Onu saklamışsın," dedim.

Omuz silkme hareketi sıradan bir hareketti, ama çenesindeki kaslar benim fark edebileceğim kadar gerildi. "Bu, bizim tek fotoğraımızdı. ereveye layık olduğunu düşündüm."

Neden tek fotoğraf olduğunu sormadım. Sormama gerek yoktu. Bazı yaralar kanamaz, kirelenir.

O geçerken ne adım attım ve elimi hafifçe onun eline dokundurdum.

Austin, elime dokunduğum yeri baktı ama konuyu değiştirdi. "Hazır mısın? Trudy'nin personel eksikliği olduğunda erken kapandığını zor yoldan öğrendim."

"Gidelim," dedim, onun bizi o anı geçmemizi sağladığını kabul ederek, ama içimdeki acı parıltısını sakladım.

Kasabaya doğru yürüyüşümüz başlangıçta sessizdi, ama rahatsız edici değildi. Adımlarımız hiç çaba sarf etmeden senkronize oldu. Omuzu bir kez omzuma çarptı, ama ikimiz de uzaklaşmadık.

Bu yeni bir şey gibi geldi bana, evcilik oynamak gibi, ama evin dışında.

Kitapçıdan, itfaiyeden ve kahve dükkanının dışındaki "HER şEY KABAK" yazan kara tahta tabeladan geçtik. İnsanlar el salladı, ben de karşılık verdim. Birkaç kişi merakla bize baktı.

Trudy's görünür hale geldiğinde, midemde hafif bir heyecan hissettim — bu heyecan onunla birlikte olmaktan değil, onunla birlikte *görülmekten* kaynaklanıyordu. Genellikle Winnie'nin varlığı, sorgulayan bakışlara cevap vermek için yanımdaydı, ama şimdi bunlarla tek başıma başa çıkmak zorundaydım.

Austin kapıyı açtı ve önce benim girmeme izin verdi. Sıcak hava ve hamburger köftelerinin kokusu bizi eski bir dost gibi karşıladı. Kapının zerindeki zil çınladı.

"Selene, merhaba!" Trudy'nin kızı Marnie, tezgahın arkasından cıvıladı, önlüğü hafifçe eğri duruyordu, ruju sanki az önce

"Winnie seninle mi?"

"Hayır, bu hafta sonu babasıyla birlikte," dedim, pencere kenarındaki bir masaya otururken.

Marnie'nin gözleri, beni takip eden Austin'e kaydı ve o, her zamanki rahat gülümsemesiyle karşımda oturdu. "Brody de geliyor mu?" Üçüncü plastik menüyü masaya koydu.

"Hayır, o... şey..." Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimle Austin'e yalvardım.

"Oh... Belki diye düşündüm... Boş ver," dedi Marnie gülerek ve elini sallayarak.

Austin güldü. "Bugün sadece biz varız."

"Yani... harika." Kızardı. "Bu eğlenceli."

"Teşekkürler," dedi, belirsiz kalacak kadar yumuşak bir sesle.

Bakışları benimkilere kaydı, okunması imkansızdı.

Marnie yeniden ayarlamaya çalışıyor gibiydi. "Peki. Neyse, size ne getireyim?"

Sipariş verdik: ona patty melt, bana çift peynirli hamburger, hepimize diyet kola. O gittikten sonra, arkama yaslandım ve göğsümün arkasında tanıdık olmayan bir şeyin kıvrıldığını hissettim.

"İyi misin?" diye sordu, beni dikkatle izleyerek.

"Senin Brody ile birlikte geldiğini sandı," dedim, burnumu kırıstırarak.

"Anladım." Austin, kendi cildinde rahatça var olmaktan memnunmuş gibi koltuğa yaslandı.

"Nasıl açıklayacağımı bilemedim..." Elim, aramızdaki masanın üzerinde hafifçe sallandı. "Bunu."

Çatalını aldı ve masanın üzerinde yavaşça daireler çizdi. "Bir açıklama bir şeyi değiştirir miydi?"

Ağzımı açtım, sonra hemen kapattım. İstedğimden daha ağır hissettirmeyecek bir cevabım yoktu.

Marnie içeceklerimizi getirerek geri döndü ve Austin, herkesi etkileyebilecek gülümsemesiyle ona teşekkür etti. Marnie yine kızardı ve minnettar bakışları, uzaklaşmadan önce bir an fazla uzun süre üzerinde kaldı.

Kafamın içinde bir şey karıncalandı.

Gerçekte Marnie, Austin'e yaş olarak benden daha yakındı. Kimsenin onunla benim, bitkin bir bekar anne ve onun yıkıcı derecede yakışıklı dadısı dışında bir şey olduğumuzu düşüneneğini düşünmek neredeyse absürt geliyordu. Marnie onun karşısında oturuyor olsaydı çok daha inandırıcı olurdu...

Kıskançlık. Gerçek, kemiklere işleyen, nefes kesen bir kıskançlık içimde filizlendi.

Bu da neyin nesi?

O fark etmedi. Ya da belki fark etti ama bunu dile getirmede. Her halükarda, birdenbire kendimi bu kadar açıkta hissetmek hoşuma gitmedi. Kendimi kontrol altına almak için ellerimi kucağımda sıktım.

"Burada sadece kiralık olarak kalmaktan daha uzun süre kalmayı hiç düşündün mü?" diye sordum, istemeden biraz sert bir ses tonuyla.

"Star Harbor, beş yıllık planımın bir parçası değildi." Austin omuz silerken başını eğdi. "Ama dediğim gibi, burayı sevmeye başladım."

"Ne?" diye sordum. "Plan mı?"

İçkisine baktı. "Sanırım bunu hala anlamaya çalışıyorum." Marnie sessizce yemeği masaya koyarken ben mırıldandım. "Peki ya Brody?"

Gülümsemesi biraz soldu. "O biraz farklı. O benim kardeşim, ama..."

"Ama?" diye sordum.

"Ama... bu biraz karmaşık." O zaman gözlerime baktı ve flörtöz tavırları kayboldu. "Ben, annesinin kardeş olarak seçeceği türden biri değilim. Sanırım o hala bunun ne anlama geldiğini ve hayatında benim yerimin ne olduğunu anlamaya çalışıyor."

Çok merak etmeme rağmen ısrar etmedim. Bunun yerine, bir patates kızartmasını ketçapa batırıp ağzıma attım.

"İçgüdülerin çok iyi," dedim sessizce. "Sen bunu çözeceksin."

Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. Sonra alt dudağını yaladı ve bakışlarını göğsüme doğru kaydırıldı. "İyi bir zevkim var."

Kalbim yavaşça, haince bir dönüş yaptı.

Yemeği daha hafif konularla bitirdik: müzik, yemek, çift peynirli hamburgerimi etkileyici bir hızla yediğim gerçeği. Sormadan hesabı ödedi, cömert bir bahşış bıraktı ve serin öğleden sonra havasına çıktığımızda eli elimi buldu.

Tamamen değil. Sadece kk parmağı benimkine dokundu. Parmaklarım onun parmaklarına doğru kaydı ve birbirine kenetlendi.

Yryšte konuşmadık. Ne olduğumuz hakkında konuşmadık. Bize gülümseyip selam verenlerin, el ele tutuştuğumuzu fark ettiklerinde dzeltmemizin ne anlama geldiği hakkında konuşmadık. Hiçbir řeyi tanımlamadığımız hakkında konuşmadık.

Ama

hissettim.

Değişimi.

Aramızda gelişen her neyse, artık dört duvar ve bir fincan sabah kahvesiyle sınırlı değildi.

Bu, numaranın yıpranmaya başladığı kısımdı... ve onu tekrar birleştirmek istediğimden emin değildim.

YİRMİ BİR

SELENE

Geri döndüğümüzde, güneş o kadar alçalmıştı ki, oturma odası yumuşak bir öğleden sonra ışııyla parlıyordu — her şeyi biraz daha yavaş, kenarları biraz daha altın rengi hissettiren türden bir ışık. Anahtarlarımı kapının yanındaki kaseye bıraktım ve ayakkabılarımı çıkardım, tüm bunların ne kadar rahat hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışarak.

Austin arkamdan geldi ve girişin hemen içinde durdu. Dönmeden önce sırtımda onun bakışlarını hissedebiliyordum. Kapüşonu dirseklerine kadar sıyrılmıştı, yıpranmış kumaş ön kollarını yumuşak bir şekilde sarıyordu ve rüzgâr saçlarını dağınık hale getirmişti. Buraya aitmiş gibi görünüyordu ve bu beni dengesizleştiren şeydi.

Sadece yakışıklı ya da komik olması ya da tekrar yatmış olmamızdan dolayı değildi. Onu burada sevmiştim. Artık buraya aşına gibi evin içinde dolaşışını sevmiştim. Sanki mekan onun etrafında şekillenmiş gibi, tersi değil.

İhtiyaçtan çok, yapacak bir şey bulmak için kendimi su ısıtıcısını çalıştırmakla meşgul ettim. O da mutfağa girip arkamda durdu, kalçasını tezgaha dayadı ve her zaman midemi bulandıran o çarpık gülümsemesiyle beni izledi.

"Bugün yapacak işlerin olduğunu sanıyordum," dedim, bu sefer daha yumuşak bir sesle, alay etmekten çok soru sormak için. "Geri dönmen gereken gerçek bir hayatın."

Austin omuz silkti. "Sen çalışırken bu sabah birkaç işimi hallettim. Ama sonra?" Sesi bir oktav düştü. "Sanırım başka hiçbir yerde olmak

başka bir yerde olmak istemediğimi hissettim."

Bunu çok basit bir şekilde söyledi. Büyük bir jest yoktu. Alışılmış bir çekicilik yoktu. Sadece gerçek, yalın ve süslenmemiş.

"Cumartesi gününün çoğunu benimle geçirdin," diye mırıldandım, daha çok kendime değil, ona. "Bu bağlılıktır."

"Bana yemek yedirdin. Göğüslerine dokunmama izin verdin. Perili eserleri ayırmama yardım ettin." Geniş bir gülümsemeyle, "Temelde rüya gibi bir randevuydu," dedi.

Ben gülerek ona vurdum, ama onun uyandırdığı sıcaklık kaybolmadı. Aksine, göğsümü yumuşattı.

O benden daha gençti — tam olarak sekiz yaş daha genç — ve çoğu açıdan bunu hissediyordum. Uzun zamandır bana ait olmayan, kaygısız bir enerjiyle hareket ediyordu. En azından Winnie doğduğundan beri. Eskiden olduğum kişi, yapışkan parmaklar, market listeleri ve gece geç saatlerdeki ateşler altında arka plana düştüğünden beri.

Ama Austin bana beklemediğim bir şey hissettirdi.

Canlı.

Beni taklit edişinde vardı. Yorgun olduğumu fark edip, tek kelime etmeden bana çay ikram edişinde vardı. Beni sadece bir kadın, bir anne ve bir birey olarak değil, hala çekici ve *eğlenceli* biri olarak görmesinde vardı. Gözleri, sanki hala birinin bakıcısı olmaktan daha fazlasını yapabileceğim gibi bana bakıyordu.

Belki de *baharın uyanışı* demek istedikleri buydu. İronik bir şekilde sonbahar soğuk kollarıyla bizi sarmışken bunu hissediyor gibiydim.

Austin o anda bana döndü, gözleri sobanın loş ışığında benimkilerle buluştu, yanımdan geçerken eli belime dokundu - yokmuş gibi bir dokunuş, ama yine de kasıtlı hissettirdi.

Dokunuşu sahipleniciydi, sanki ikimiz de henüz kelimelere dökmediğimiz bir şekilde ona aitmişim gibi. Arzu tenimde dans etti.

Yine yanımdan geçerek oturma odasındaki son ışığı kapattı. Ev sessizliğe büründü ve aramızda bir sessizlik uzandı - boş değil, dolu bir sessizlik. Söylemediğimiz her şeyle dolu bir sessizlik.

O arkamda dururken, ben hareketsizce durdum, kalbim yavaş ve düzenli bir şekilde atmaya başladı. Eli belime kaydı, sıcak ve

sakin bir şekilde beni göğsüne doğru çekti. Omurgama bastırıldığı yerde kalp atışlarını hissedebiliyordum.

"Hiç düşündün mü," diye fısıldadı, ağzı kulağımın kabuğuna değiyordu, "belki de seninle evcilik oynamayı seviyorumdur?"

Omurgamdan bir titreme geçti.

Parmakları yavaşça ve saygıyla yukarı doğru kaydı, yumuşak pamuklu gömleğimin içinden göğsümün alt kısmını okşadı. Titrek bir nefes verdim.

"Çünkü ben seviyorum," dedi, sesi alçaktı. "Bunu çok seviyorum." Ağzı boynumun ince derisine değdi.

Kollarında döndüm, avuç içlerim göğsüne yaslandı. Özlemeye başladığım o sedir ve ten kokusu. "Austin..."

Devamını bilmiyordum. Aslında yoktu. Sadece adı, sadece onun verdiği acı vardı.

O eğildi ve ağzımı yumuşak bir öpücükle ele geçirdi —beni eritecek kadar nazik bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi. Sonra elleri gömleğimin altına kaydı ve her şey değişti.

Yatak odasına yürüdüğümü hatırlamıyordum. Ağzının boğazımdan aşağıya doğru yaydığı sıcaklığı, vücudunun benimkini kapıdan geçirmesini, farkına varmadan gömleğimin kayboluşunu içime çekiyordum. Arkamızdaki odadan son ışık huzmesinin kaybolduğunu belli belirsiz fark ettim. Sanki şimdiye kadar içimizde tuttuğumuz her şey bedenlerimiz arasında parçalanıyormuş gibi hissettim.

Beni dua eder gibi çarşafların üzerine yatırdı, elleri cildime saygıyla dokundu.

O, göğüs kafesimin altındaki boşluğa ağzını bastırırken, ben de içgüdüsel olarak bacaklarımı açarak ona doğru eğildim.

"Sen çok güzelsin," diye mırıldandı, karnımın çizgisini öperken. "Her santimini."

Vücudum gerildi, durduramadan utanç duygusu yükseldi — otomatik, şartlanmış bir tepki. Genelde örttüğüm yumuşak yerler. Hafif çatlaklar, çizgiler, anneliğin gerçekliği cildime kazınmıştı.

Değişimi hissetmiş olmalıydı, çünkü hareketsiz kaldı ve bana baktı. bana baktı.

"Bunu yapma," dedi, dudaklarıyla cildimi nazikçe okşayarak "Benden saklanma."

"Saklanmıyorum," diye fısıldadım, ama bu tamamen doğru değildi.

Austin yanıma geldi, avucunu çenem boyunca kaydırđı, ta ki ona bakmak zorunda kalana kadar. Bakışları benimkini bir yemin gibi tuttu.

"Vücudun bir hayat yarattı. Kimsenin görmediğı bir yük taşıdı... ve bu beni çok tahrik ediyor, Selene. Sana her baktığımda dizlerimin üzerine çökmek istiyorum."

Sıcaklık beni sardı — hem çok fazla hem de yetersizdi. Acıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırdım.

Bir elini boğazıma bastırarak, bu sefer daha yavaş, daha derin bir şekilde beni tekrar öptü. Eli yan tarafımdan aşağı kayarak külotumun kenarını buldu. Onu çıkardığında, nefesinin kesildiğini duydum.

"Sırılsıklamsın," dedi boğuk bir sesle, parmaklarıyla beni açarak.

Bacaklarım içgüdüsel olarak daha da açıldı.

Acele etmedi. Parmak uçları çılgınca bir sabırla üzerimde dolaştı, daireler çizdi, daldı, alay etti... Ağzı benimkinden hiç uzaklaşmadı, sanki tek bir tepkiyi bile kaçırmak istemiyormuş gibi. İki parmağını içeri kaydırıp tam doğru şekilde kıvrılınca ağzına inledim. Kalçalarım avucuna karşı sallandı, daha fazlasını istedi.

"Sen mükemmelsin," dedi, çenemi öperek, sanki ona aitmiş gibi ağzımın köşesini yaladı. "Bana zaman ver."

Başımı salladım. Ya da belki inledim. Emin değildim. Her şey bulanıklaşıyordu.

Ağzı göğüslerimden ve kaburgalarımın altına doğru ilerledi. Yine aşağıya, bu sefer kalça kemiklerimden geçerek uyluklarımın arasına yerleşti. Beni içten dışa ezberlermişçesine, içtenlikle yaladı. Ellerim saçlarını okşarken, klitorisimi dudakları arasına alıp emdiğinde nefesim kesildi ve iki parmağını tekrar içime soktu, orgazmım bir fırtına gibi patlayana kadar yavaşça hareket ettirdi.

Ben boşaldığımda, o durmadı. Sanki benim zevkim ona bir şey yapmış gibi, onu mahvetmiş gibi, tenime inleyerek. Vücudumda yukarı kaydı, beni uzun ve derin bir şekilde öptü ve "Seninle işim bitmedi" diye mırıldandı.

Austin kot pantolonuna uzandı ama ben onun ön kolunu tuttum. Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Seni hissetmek istiyorum... çıplak." Yanaklarım kızardı.

Yeşil gözlerinde arzu fırtınası kopmuştu. Çenesi seğirdi, vücudu gerildi. "Ben temizim. Sana güveniyorum. Sen de bana güvenebilirsin."

Başımı salladım, vücudum beklentiyle titriyordu. "Ben de."

Kalan giysilerimizi çıkarmak için acele ettik. Austin topuklarının üzerine oturdu, bacaklarım onun önünde açılmıştı. Parmaklarıyla beni okşadı, arzumu yaydı ve ıslaklıkla kapladı. Kendi parmaklarını emip beni tattıktan sonra penisini girişime yerleştirdiğinde gözlerim onun gözlerine kaydı. Kalçalarım yukarı doğru sıçradı, sessizce beni doldurması için yalvarıyordu.

Sonunda içime girdiğinde, o kadar yavaştı ki sanki tüm vücudum yeniden şekilleniyordu. Üzerimde kendini destekleyen Austin, amaca yönelik bir şekilde içime girdi — alaycı, acımasız, tam doğru basınçla, eli birleştığımız yere kayarken.

"Austin," diye nefes nefese kaldım, yine dönmeye başlamıştım.

"Biliyorum, bebeğim." Sesi arzuyla doluydu. "Seni anlıyorum."

Beni bir başka orgazmın eşiğine getirirken boynumun yanını öptü ve bu sefer orgazmım daha şiddetli oldu. Bacaklarım titredi. Vücudum onun etrafında kasıldı ve o homurdandı — bir eliyle başlığı tutarken daha derine, daha hızlı giriyordu. Diğer eliyle parmakları arasında meme ucumu yuvarlayarak zevkimi yoğunlaştırdı.

Sonra parmakları daha aşağıya kaydı. Parmak ucuyla kıcıma hafifçe dokundu, tereddütlü, sorar gibi.

Gözlerim açıldı.

O durdu. "Çok mu fazla?"

Kafamı salladım, kelime dudaklarımda hazırıldı. "Hayır. Durma.

Daha fazlasını istiyorum."

Basınç yavaşça ve günahkar bir şekilde geri döndü. Austin parmaklarıyla beni okşarken, penisini yönlendirdi — daireler çizerek, bastırarak, geri çekilerek — ta ki tüm vücudum arzuyla titreyene kadar. Bu alışılmadık his karşısında nefesim kesildi. Bu yeni, yasak bir duyguydu. Beklemediğim bir şekilde samimi bir duyguydu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı, sesi boğuktu. "Sadece iyi hissetmeni istiyorum."

Ve iyi hissettim. *Kahretsin*, iyi hissettim. Vücudumdaki her hücre içimden aydınlanıyormuş gibi hissettim. Vücudum kıvrılırken başım geriye düştü, daha fazlasını istiyor, adıyla

onun adını haykırarak.

Parmakları narin tenimi okşarken, vücudum gevşedi, ona açıldı. "Ben... Ben... Ben bunu hiç yapmadım."

O sakın ve kendinden emindi. "Sadece senin rahat olduğun kadar ileri gideceğiz. Söz veriyorum."

Kemiklerim sıvılaşmıştı. "Daha fazla," diye yalvardım.

Sonra Austin yavaşladı, ağzı omzuma değdi. "Senin... var mı?" diye sordu, söylemediği kısım aramızda duman gibi asılı kaldı. Sesi alçaktı. Dikkatliydi. Utangaç değil, sadece saygılıydı.

Yanaklarım kızardı ama bakışlarımı kaçırmadım. Yatağın yanındaki komodini işaret ettim. "En üst çekmece."

O çekmeceye uzanırken gözleri benimkilere kilitlendi, ahşap ve metalin sessiz tıkırtıları aramızdaki sessizlikte olması gerekenden daha yüksek sesle yankılandı. Çekmeceyi açtı ve hiçbir şey söylemeden küçük bir şişe kayganlaştırıcı buldu, tek eliyle kapağını açtı. Parmaklarını yavaşça, telaşsızca kayganlaştırıcıyla kaplarken onu izledim, kaygan ses inanılmaz derecede erotikti.

Gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı.

"Hala iyi misin?" diye sordu, sesi alçak, kendini tutmaya çalışarak.

Dudaklarım aralanmış, nefesim sığılaşmış halde başımı salladım. "Evet. Sadece... yavaş ol."

"Her zaman," dedi, sanki bir yemin eder gibi.

Ben onun önünde bacaklarımı açarken, o da yer değiştirdi, bir elini kalçama koydu, diğer elini yine aşağıya doğru kaydırды. Bu sefer dokunuşu kaygan ve sıcaktı. Nazıkçe, zorlamadan, ikna ederek masaj yaptı, nefesim kesilene ve omurgam kendiliğinden kavislenene kadar daireler çizdi.

Sinirlerim titriyordu, ama bacaklarımın arasındaki acı daha da kötüydü. Henüz beni doldurmamıştı bile, ama ben zaten boşluğa sıkı sıkı sarılmıştım.

"İşte böyle, tatlım," diye mırıldandı, omzumun arkasını öperek. "Benim için çok iyi gidiyorsun."

Titrek bir nefes verdim. "Austin..."

"Ben yanıdayım." Kendinden emin ve kararlıydı, tam da kendimi uçup gidiyormuş gibi hissettiğimde ihtiyacım olan şeydi.

Kaygan bir parmak yavaşça içime girdi, alışık olmadığım bir gerginlikti ama acı verici değildi. Ne kadar hoşuma gittiğine şaşırarak nefesimi tuttum—ne kadar

samimi, ne kadar ham hissettirdiğine şaşırdım.

Hareketleri sığ ve nazikti, diğer eli ise yatıştırıcı hareketlerle uyluğumu okşuyordu. Sonra daha fazla kayganlaştırıcı ve daha fazla baskı ekledi. İkinci parmağı.

Nefesim kesildi ve o durdu. "İyi misin?"

Yutkundum, sonra başımı salladım. "Evet. Farklı ama... iyi."

Sesi cildime kadife gibi dokunuyordu. "Böyle çok seksi görünüyorsun. Açık. Güvenen. Bana böyle dokunmama izin veren."

Bu sözler içimi titretti. Vücudum daha fazlasını, onu istiyordu. Parmaklarım klitorisime uzandı, bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Aklıma bir fikir geldi ve geriye uzanarak, oyuncağımı bulana kadar komodinin üzerinde el yordamıyla aradım. Onu çıkardım ve ona bakarken göğsüme sıkıca bastırdım.

Gözleri arzuyla kararmıştı, ama benim ne istediğimi göstermemi bekledi. Küçük vibratörü açtım, düşük bir sesle vızıldamaya başladı ve o benim kıcımlı masaj yapmaya devam ederken onu klitorisime bastırdım.

"Austin... Seni istiyorum." Bütün vücudum yanıyordu.

"Emin misin?" Durdu, nefesini boynuma sertçe üfledi. "Bu senin için çok fazlaysa, sıkı küçük amını doldurmaktan mutluluk duyarım."

Onun müstehcen sözleri karşısında zevkten inlemem kaçtı. "Evet," diye fısıldadım, kendi sesimin tonunu bile tanıyamadan. "Eminim. Senin her şeyini istiyorum."

Yavaşça, dikkatlice hareket etti. Penisinin keskin başının bana dokunduğunu hissettim, elleri beni daha da açarak kalçalarımı sabit tuttu. Çarşafı kavradım, sinirlerim ihtiyaçla karışmıştı.

Nefesim kesildiğinde ileri doğru bastırdı ve benim onun büyüklüğüne alışmam için bir an durdu.

Gerginlik yanıyordu, sonra daha derin bir şeye dönüştü. Vücudum titriyordu, yarı şok, yarı hayret içinde.

"Konuş benimle," dedi, sesi kısılmış, zar zor kendini tutuyordu. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım, kalbim çarpıyordu. "Devam et."

Bir santim daha içeri girdi ve dişlerini sıkarak inledi. "Siktir, Selene... Harika hissettiriyorsun. Seni spermimle doldurmak istiyorum."

"Evet." İnlemem neredeyse anlaşılmazdı.

Tamamen içeri girdiğinde, hareketsiz kaldı — yanlarımı okşadı, ulaşabildiği her yerimi öptü, uzuvlarımdaki gerginlik zevke dönüşene kadar tenime övgüler mırıldandı.

Hareket etmeye başladı, önce yavaşça, sonra yavaş ve kasıtlı itmelerle hızlandı. Kalçalarımı sıkıca kavradı, beni doğru açıyla eğdi, ta ki hislerim keskinleşene, hızlanana, her şey alçak, sıkı ve baş döndürücü olana kadar.

Beni saran zevkten yarı şok olmuş bir şekilde çığlık attım. Bacaklarımdan arasına uzandı, vibratörü aldı ve bana değdiğinden emin oldu, klitorisimi titreterek ve itişleriyle aynı ritimde okşayarak.

Uzun sürmedi.

Dudaklarımda onun adıyla parçalandım, doruk noktası gözlerimi kör etti, hala dikkatle ve kontrolle içimde sallanan her santimetresiyle uzadı.

"Siktir," diye homurdandı, ritmi bozulmuştu. "Beni öldüreceksin ."

Boşaldığında, kulağıma sert bir sesle, sanki sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi.

İlk başta konuşmadık. Sadece nefes aldık, hala birbirimize dolanmış, terli ve titreyerek. Vücudum en iyi şekilde yorgun, kemiksiz ve hassas hissediyordu. Austin içimde kaldı, bir eli kalçamdaki eti kavrarırken, diğer eli sanki beni bir arada tutması gerekiyormuş gibi kaburgalarımın üzerine yayılmıştı.

Sonunda, içimden çıktı ve yatağın üzerine geri çekildi. Hassasiyetimden dolayı yüzümü buruşturdum, ama sonra beni ağzıyla yatıştırdı, sanki her açık siniri sıcaklığıyla kapatabilirmiş gibi kaburgalarım boyunca yavaşça öpücükler kondurdu.

Dikkatimi ona çevirdim ve o zaten beni izliyordu —gözleri ağır, saçları dağınık, yüzündeki tüm sert hatları yumuşatan aynı saygılı bakışla.

Hafifçe sıırttı, dudaklarını yaladı. "Bir dahaki sefere kıcını bana bırak," diye mırıldandı, tembel ve alçak sesle. "O sıkı küçük amcığı vibratörünle dolduracağız ve hoşuna gidip gitmediğini göreceğiz."

Nefesim kesildi. Sıcaklık o kadar hızlı içimi kapladı ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Tanrım, Austin."

Yavaşça ve kendini beğenmiş bir şekilde güldü, eli kalçama kayarak sıkıştırdı. "Bu hayır demek değil."

Değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Beni korkutan, bana ne kadar iyi hissettirdiği değildi, benim sahip olduğumu sandığım sınırları tamamen yeniden yazmasıydı. Nedense, Austin'le birlikte her şey, evet demek istediğim bir soruya dönüşmüştü. Bana baskı yapmadı. Talep etmedi. Teklif etti ve benim cevap vereceğime güvendi.

Ve bu güven... beni mahveden şey buydu.

Daha sonra, duş aldıktan sonra, bacaklarım çarşafların altında birbirine dolanmış halde göğsüne kıvrıldım. Şakağıma öpücük kondurdu, saçlarıma alçak sesle ve anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı.

Uykuya dalıp uyanıyordum, parmaklarım onun kolundaki çizgileri takip ediyordu ve zihnimin bir köşesinde, başımın belada olduğunu biliyordum.

Çünkü bu sadece seks değildi.

O, yatağımdaki bir erkekten daha fazlasıydı. Bu güveniydi. Bu neşeydi. Bu, senin her santimini bilen ve yine de daha fazlasını isteyen biriydi. O, sertleştirdiğime yemin ettiğim tüm yerlere sızan sıcaklıktı.

YİRMİ İKİ

AUSTIN

PAZAR SABAHİ IŞIĞI Selene'nin mutfak penceresinden içeri doldu, bana bir fincan kahve uzatırken gülümsemesinin kenarını yakaladı. Saçları vahşi dalgalar halindeydi, çıplak ayakları eski ahşap zeminde sessizce yürüyordu ve tişörtümün kenarı, paylaşmaya utandığım sırlar varmış gibi, onun uyluklarının üst kısmıyla flört ediyordu.

Sıcak hissediyordum. Kemiklerimde. Göğsümde. Onun yatağında yaptıklarımızdan sonra hala devam eden sessiz, tatmin edici bir acıyla. Birkaç saat önce bana sarılmış, sır gibi saklamak istediği bir sır gibi adımı inleyerek söylemişti. Bu, insanı çıplak bırakan türden bir seksti — sadece derisini değil, ruhunu da. Vücudu ona verdiğim her şeyi aldı ve sonra daha fazlasını istedi, sanki nasıl duracağını bilmiyormuş gibi.

Siktir, ben de duramadım.

Sadece iyi değildi, *gerçektir*. Dağınık, tüketici ve dürüsttü, *daha önce hiç* hissetmediğim bir şekilde... Belki de bu yüzden hava daha tatlı, kahve daha lezzetli geliyordu ve yere düşen ışık rüyadan çıkmış gibi görünüyordu.

Tezgaha yaslanıp, yavaşça yudumlarırken, sanki benim içime yerleşmemiş gibi etrafta dolaşmasını izledim. Her şey yumuşak geliyordu. Kolaydı.

Sabah boyunca bu tembel ritimde kalmaktan mutlu olurdum, zamanın bulanıklaştığı ve hiçbir şeye ihtiyaç duyulmayan türden bir ritimde.

hemen karar verilmesi gerekiyordu. Hâlâ çıplaktım, üstüm çıplaktı, ikinci turdan sonra giydiğim aynı yıpranmış eşofman altını giyiyordum.

Mükemmeldi.

Ona öğle yemeği yemek isteyip istemediğini ya da yukarıda tekrar yapmak isteyip istemediğini sormak üzereydim ki, sessizliği bir kapı çalma sesi bozdu.

İkimiz de donakaldık.

Kaşları çatıldı. "Bu garip..."

Omuz silktim. "Belki kız kardeşlerinden biri?"

Gülümsemesi kayboldu. "Onlar dışarıda sabırla beklemezler."

Omuzlarım içgüdüsel olarak düzeldi. "Ben alayım mı?"

Tereddüt etti, sonra bakışları ön kapıya takılınca başını salladı. "Evet. Tamam."

Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım — ama karşımda Brian vardı.

Yataktan yeni kalkmış ve bundan hiç hoşlanmamış gibi görünüyordu. Saçları dağınıktı, gömleği kırıışık ve dışarı çıkmıştı, omzuna yapışmış, yüzünü boynuna dayamış, kızarmış ve burnunu çekerek ağlayan Winnie'yi kucağında tutuyordu.

Brian'ın bakışları, şaşkınlıkla çıplak göğsüme kaydı.

"Umarım bir şeyi bölmemişimdir," dedi, sesinde utanç vardı. "Winnie kendini iyi hissetmiyor. Annesini istediğini söyledi."

Brian perişan görünüyordu. Çenesi gergindi, bakışları sabırsızca üzerimden geçip gitti.

Selene, annelerde gördüğüm türden sakın bir aciliyetle kızına uzanırken, ben henüz sözlerini sindirememiştim. Sesi bir oktav düştü — alçak, yatıştırıcı, sabit — ve elini Winnie'nin saçlarının üzerinden geçirip alnını yokladı.

Selene tereddüt etmeden Winnie'ye yanaştı. "Ah, tatlı kızım," diye mırıldandı, onu bir yandan diğer yana sallayarak. Winnie, hala burnu akıyor, hala huysuz ama artık daha sakın bir şekilde, iç çekerek ona sarıldı. "Ateşin var."

Winnie'nin kolları Selene'nin boynuna daha sıkı sarıldı, küçük parmakları kendini sabitlemek istercesine tutundu. Bu manzara nefesimi kesti.

Selene'nin tüm vücudu değişmişti. Sanki birinin boyut değiştirmesini izliyor gibiydim. O hala bu sabah ellerimi üzerinde gezdirdiğim kadındı, ama şimdi? O artık tam anlamıyla bir anne olmuştu. Koruyucu. Yumuşak. Sarsılmaz.

Göğsümde bir şey çatladı.

Brian'ın bakışları bana kaydı ve gözlerinde bir ısı parladı. Bir gülümseme değil, daha çok bilmiş bir sırıtış gibiydi. Gözleri üzerimde dolaştı: çıplak göğüs, eşofman altı, açıkça şeker istemeye gelen bir komşu değildim.

Sır kesinlikle açığa çıkmıştı.

"Ona karşı her zaman çok iyisin. Kimsenin onu annesi kadar mutlu edemeyeceğini biliyordum," dedi, sözlerinde içten bir sevgiyle.

Selene, kollarında Winnie ile sallanırken ona sıkı bir gülümseme ve baş sallama ile karşılık verdi.

"Kalayım mı? Ona birlikte bakabiliriz." Brian'ın eli Selene'nin omzuna kondu.

Onun ona dokunduğunu izledim, şakaklarımda kan dolaşımı hızlandı. Beyaz sıcaklıkta bir kıskançlık içimi kapladı.

Adi herif.

Selene zorlukla yutkundu, ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Sadece Winnie'yi kalçasında düzeltti ve saçına bir şeyler fısıldadıktan sonra Brian'ın dokunuşundan uzaklaştı. "Hayır, teşekkürler. Muhtemelen sadece biraz Tylenol ve dinlenmeye ihtiyacı var. Ben hallederim."

Orada, işe yaramaz bir şekilde durdum. Kahvem mutfakta soğuyordu. Başım dönüyordu.

Brian, açıkça gitmek istemediği halde verandada oyalanıyordu, ama sonunda pes etti. Verandanın merdivenlerinden inip arabasının direksiyonuna geçip kaybolana kadar onu takip ettim.

Selene, Winnie'yi içeri taşıdı ama bana hemen bakmadı. Winnie'yi susturmakla, saçlarını düzeltmekle ve onu kanepeye götürmekle meşguldü. Ama bana baktığında, ifadesinde bir değişiklik vardı.

Baloncuğumuz patlamıştı.

Artık onun mutfağında çıplak ayakla duran olası sevgilisi değildim. Onun gerçek hayatının ortasında bir seyirciydim. Selene

kanepede oturmuş, Winnie'yi kucağına almış, saçlarına anlamsız sözler fısıldıyordu. Bir kez bana baktı, gözlerinde biraz özür diler bir ifade vardı.

"Kalmamı ister misin?" diye sordum sessizce, enseme ovuşturarak.

Selene başını kaldırdı, gözleri yumuşak ama dalgındı. "Hayır, sorun değil. Ben hallederim."

Gülümsedi — kibar ve minnettar, ama mesafeli bir gülümsemeydi. Bu sabah öptüğüm gülümseme değildi. Bir saat önce yastığa adımların inerken beni parçalayan gülümseme değildi.

Brian'ın bizi birlikte yakalamasından utanmış mıydı?

O, benim asla bilemeyeceğim bir yönünü tanıyordu. Bir çocuk sahibi olmak, aralarında kopmaz bir bağ yaratmıştı ve ben, o parçayı ona ait olmasını istemeyen bir pislik gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Seni sonra ararım," diye ekledi, sesi hafif ama okunaksızdı.

Daha fazlasını istemek istesem de başımı salladım. Ona yardım gerekebilirken ayrılmaktan nefret etsem de.

"Evet," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Tamam."

O tekrar başını salladı. Dikkatini çoktan kollarında kıvrılmış kıza vermişti, tüm dünyası hasta bir çocuğa ve onu rahatlatma içgüdüsüne indirgenmişti.

Sweatshirt'ümü alıp kapıya doğru yöneldim. Sabahın geç saatlerinde güneşin altına çıktığımda, göğsümdeki ağırlığı atmaya çalıştım. Kapıyı arkamdan kapatıp dışarı çıktım ve göğsümde tuhaf bir hisle dubleksin benim tarafına geçtim.

Sanki sıcak bir yerden çıkıp çıplak ayakla kara basmış gibiydim.

Güneşten önce boğuk bir ses kulağıma ulaştı. Yumuşak bir çarpma sesi. Ardından hıçkırık gibi bir öksürük. Islak bir şey. Garip sesler ince duvarlardan süzülerek geldi ve ardından Selene'nin sesi duyuldu; alçak, çatlak ve pek normal olmayan bir ses.

Yavaşça oturdum, elimle yatağa tutunarak, daha dikkatli dinledim. Başka bir ses. Tam olarak ağlama değildi, ama *sessizlik* de değildi.

Elimi yüzüme sürdüm. Gece yarısıydı, saat üç falan mıydı? Ama genelde bu saatlerde verandaya çıkıp kahvaltıya yardım eder ya da Winnie'yi giydirdim. Dün kapıda Brian ve Selene'yi görmek beni garip bir kıskançlık krizine sokmuştu. İkisini de aklımdan çıkaramıyordum.

Bir saniye bile.

Bir gömlek giyip aşağı indim. Verandanın merdivenlerini geçip kapıyı çaldım, ama cevap gelmedi. Bir süre bekledikten sonra anahtarımı kullanıp kapıyı nazikçe açtım.

"Selene?" diye seslendim, yumuşak ve alçak sesle. Cevap yoktu.

Sonra...

"Oh, tatlım... hayır, hayır, hayır... bekle..." Selene'nin sesi üst kattan geliyordu, şimdi daha keskin. Panik içinde.

Bir şey sıçradı ve merdivenlerden zar zor duyulabilir bir inilti geldiğinde, bu benim için yeterliydi.

Selene'nin yatak odasına doğru merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Kızlarımı ana banyonun zemininde birbirine dolanmış halde buldum. Selene fayansların üzerinde çömelmiş, tamamen mutsuz görünen Winnie'yi kucaklıyordu. Koyu renkli dalgalı saçları terden yapışmış alnına yapışmıştı, yüzü kızarmıştı ve küçük elleri sanki dağılmamaya çalışır gibi annesinin gömleğine tutunmuştu.

Kusmuk vardı. Suç mahalli kadar değil, ama sabahı mahvetmeye yetecek kadar.

Selene hala dünkü pamuklu gömleği giyyordu — teknik olarak benim gömleğim. Saçları dağınıktı, yarısı bir toka ile toplanmıştı ama toka işini yapamıyordu. Solgun görünüyordu. Yorgun. Dizleri çökmüş gibiydi, sanki her an yere yığılabilmiş gibi.

"Hey," dedim, onlara doğru ilerleyerek. "Yardım edeyim."

Selene bana şaşkınlıkla baktı. "Ben... Ben hallederim. Sadece bir..."

"Selene." Onun yanına çöktüm ve tartışmaya fırsat vermeden Winnie'yi nazikçe kollarımın arasına aldım.

"Bayılmak üzere gibisin."

"İyiym," dedi ikna edici olmayan bir şekilde, gözlerini çok yavaş kırptıyordu.

Winnie, ateşli yanağını göğsüme dayadı. Taşınmasına bile itiraz etmedi, bu da bana ne kadar kötü hissettiğini gösterdi.

"Bu hiçbir şey," dedim, Winnie ile ayağa kalkarken ona küçük bir gülümseme attım. "Daha kötüsünü gördüm. Soyunma odaları. Üniversite gezileri. Bir keresinde spor salonunda, bir adam dead lift yaparken ayakkabılarımın üzerine kustu."

Selene, bir kahkaha ya da hıçkırık gibi zayıf bir ses çıkardı. Tam olarak anlayamadım.

"Otur," dedim ona. "Gücün tükeniyor." "Ben temizlerim..."

"Otur dedim." Sesim hala yumuşaktı, ama artık daha kararlıydı. "Gece vardiyasını sen yaptın. Bunu ben hallederim."

Ayakları üzerinde biraz sallandı, sonra sonunda başını salladı ve tuvaletin önüne diz çöktü .

Winnie'yi banyoya taşıdım, onu kendime yaslayarak lavaboya soğuk su doldurdum ve temiz bir bez aldım. Fazla konuşmadı, onu tezgahın üzerine koyup yıkarken bana daha sıkı sarıldı.

"Sen iyisin, böcek," diye mırıldandım, nemli havluyla yapışkan yanaklarını silerken. "Senin için kendilerini paramparça eden ve yine de bir şekilde seni hayatta tutmaya çalışan iki yetişkin var. Bu bir şey ifade etmeli."

Winnie burnunu çekti. "Karnım ağrıyor."

"Evet, biliyorum." Çaresizce omzuna hafifçe vurdum. "Dün tavuk nugget ve dört ısırik boya kalemi yedikten sonra benimki de ağrırdı."

Hafifçe kıkırdadı. En azından çocuğun mizah anlayışı hala yerindeydi.

Temizlenip temiz bir havluya sarıldıktan sonra, onu Selene'nin yatak odasına götürdüm ve bir tarafa yatırdım, her ihtimale karşı yanına küçük bir çöp kutusu koyarak onu yumuşak yorganın içine soktum.

Sonra banyoya geri dönüp Selene'yi buldum, bir kolu tuvalet koltuğuna, diğer kolu karnına dayanmış halde. Yavaş nefes alıyordu. Çok yavaş.

"Hey," dedim nazikçe, parmaklarımın arkasını boynuna sürterek. Ateşi çok yüksekti. "Selene."

"Hey." Gözleri açıldı, ağır ve donuktu. "Sanırım ben..."

Cümlesini bitirmeden birdenbire ayağa fırladı.

Winnie ağlayarak annesini çağırdı, ama ben onu sakinleştirdim. "Annen iyi," dedim, Selene'nin son yediği yemeği kusarken çıkardığı o belirgin sesi duymama rağmen. "Sadece mide rahatsızlığı, Win. Aptalca bir rahatsızlıktan başka bir şey değil."

Banyo lavabosunda hızlıca temiz bir bezle soğuk suyla yıkadım. Selene tuvaletin yanında çökmüş, dizlerini kendine doğru çekmiş, bir eliyle duvara tutunmuştu.

Kesinlikle çok mutsuz görünüyordu ve kendini toparladığında, Selene alnını koluna dayadı.

"Hey," dedim, yanına diz çöküp tuvaleti sifonu çekerek. "Sana söyledim. Sen de uzanmalısın."

"Ben..." Sesim kesildi, ona uzattığım soğuk havluyu aldı. "Ugh. Normalde böyle değilim."

"Biliyorum." Sırtını yavaş, hafif dairesel hareketlerle ovuşturdum. "Genelde kahve içmeden önce çok otoriter ve biraz korkutucusun."

Bana zayıf bir gülümseme attı.

"Hadi." Onu dikkatlice ve yavaşça ayağa kaldırdım. "Bu sefer ben sana bakayım."

Bu sefer itiraz etmedi. Selene'yi kollarımın arasına aldım ve göğsüme yaslanarak geçirdiği kısa anın tadını çıkardım.

Onu Winnie'nin yanına yatırdım, ikisi de solgun ve uykulu, aynı yumuşak battaniyenin altında kıvrılmışlardı. Bir dakika yatak kenarında oturdum, sadece nefes alıp vermelerini izledim, sonra ne yapacağımı bilemiyordum.

Kendimden başka kimseye bakmak zorunda kalmamıştım, ama temel bilgileri öğrenmek için yeterince film izlemiştim.

Bir termometre bulup ikisinin de ateşini ölçtüm ve Winnie'nin eve getirdiği virüsün Selene'ye de bulaştığını doğruladım. Kilerden zencefilli gazozu aldım ve altın balık krakerleri ve tuzlu krakerleri bulana kadar dolabı karıştırdım. İkisi de tekrar uykuya daldığında, banyoya gittim, kollarımı sıvadım ve temizliğe başladım.

Tezgahları ve yeri sildim, sonra çamaşırları değiştirdim. Havluları yıkadım ve çöpü çıkardım, sonra da tedbir olarak tuvaleti çamaşır suyu ile temizledim.

Okulu arayıp Winnie'nin en az bir gün okula gelemeyeceğini bildirdim, sonra saat dokuz civarında işyerini arayıp hasta olduğumu söyledim. Hiç tereddüt etmedim bile — bana daha çok ihtiyaçları vardı ve ekip bir iki gün bensiz de idare edebilirdi.

Ve en tuhaf olan neydi? Bu durum hoşuma gitmişti.

Hiç kimse bana bu tür işler için güvenmezdi. Ben "eğlenceli olan", "rahat olan", her zaman atıştırmalıklar ve tekila ile gelen, ama ortalığı temizlemek için kalan kişi değildim.

Evcilik oynamak planımın bir parçası değildi. Seksi değildi. Kesinlikle sorunsuz da değildi. Kesinlikle kolay da değildi, ama yine de şimdiye kadar yaptığım en iyi şey gibi geliyordu.

YİRMİ ÜÇ

SELENE

HAVA, kesilmiş çim ve büfeden gelen patlamış mısır kokuyordu, tatlı ve hafif yağlı, saçlarımın gevşek tellerini çeken bir esinti ile taşınyordu. Mide virüsü, ikili evimizin bizim tarafını yıkım topu gibi süpürelü üç gün olmuştı — zencefilli gazoz, tuzlu kraker ve normale dönmeye çalışmakla geçen üç uzun gün. Winnie okula dönmüştü, her zamanki gibi neşeli ve gürültölüydü, ben ise yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştım.

Hırkamı omuzlarıma daha sıkı sardım, çok soğuk olduğu için değil — Star Harbor'ın Ekim güneşi hala yeterince sıcaktı — ama tutunacak bir şey gibi hissettirdiği için.

Winnie ve iki sınıf arkadaşı sırayla birbirlerini kovalarken, Winnie'nin kahkahaları oyun parkından softbol sahasına doğru yüksek ve parlak bir şekilde yankılanıyordu. Yüzü kızarmış, asi dalgalı saçları, onu yakalamaya çalışan küçük çocuktan kaçarken zıplıyordu, ayakkabıları küçük toz bulutları oluşturunuyordu.

Gülümsemeden edemedim.

Yanımda, Elodie ve Kit diğer iki katlanır sandalyeyi işgal etmişlerdi, içecekleri metal kolçakların üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu. Elodie kucağında bir defter açmıştı, parmakları arasında bir kalem çevirerek soyut ve döngüsel bir şey çiziyordu. Kit bacak bacak üstüne atmış, telefonunda gezinirken, güneş ışığı kızıl saçlarına yansıyordu.

"Çok heyecanlıyım." Ayak parmakları zıplıyordu. "Bu Kumların Leydisi teorisi çözülmeye başlıyor," dedi Elodie sonunda,

sayfasından gözlerini kaldırmadan. "Yani, o günlük yazısı gerçekse, ben haklıydım. O kimseyi beklemiyordu, *kaçıyordu*."

Kit burnunu çektirdi. "Ya da belki sadece sıkıntıdan patlıyordu ve yürüyüşe çıkmaya karar verdi."

Elodie ona kardeşçe bir öfkeyle baktı. "Sen romantik bir alaycısın. En kötüsü."

"Ben gerçekçiyim," dedi Kit. "Bunu trajik bir aşk ve hayaletli etekler meselesi haline getirmeye çalışmasaydın, bunu bilirdin."

Limonatamı yudumlarken, onların tartışmalarını rahatlatıcı bir arka plan gürültüsü gibi dinledim.

"Trajik demişken," dedi Elodie, başını bana doğru eğerek. "Austin'in iki gün boyunca kalıp hemşirelik yaptığını hala inanamıyorum. Cal bana işyerine hasta olduğunu bile söylediğini söyledi."

"Buna gerek yoktu," dedim çabucak, parmaklarım hırkamın düğmelerini ovuştururken. "Ama o... yine de yaptı."

Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarsmıştı.

Yıllardır her şeyi bir arada tutan bendim — gece yarısı ateşler, son dakika acil durumlar, bekar bir anne olmanın getirdiği binlerce küçük sıkıntı. Kimse Austin'in yaptığı gibi, istenmeden yardım etmemişti. Kimse bunu düşünmemişti. Bu tür bir ilgiden, havluları katlayan ve kızımı sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sallayan bir erkeğin sessiz yetkinliğinden ne yapacağımı bilmiyordum.

"Brian onu bıraktığında Austin orada mıydı?" diye sordu Kit, kaşlarını kaldırarak.

Unutmak umuduyla inledim. Brian'ın, Austin'le seks yaptıktan hemen sonra Winnie'yi bırakmış olması gerçeği hâlâ kafamı kurcalıyordu. Yanaklarımdaki kızarıklık ve dağınık saçlarımdan, "*Az önce seviştim*" yazan neon bir tabela olduğuna tamamen emindim.

"Evet," diye homurdandım. "Bir an ikisi goril gibi birbirlerine bakakaldılar. Birinin göğsünü yumruklamaya ve homurdanmaya başlayacağını sandım."

Elodie burnunu çektirdi. "Bırak kiskansın. Seni kaybeden aptal o zaten."

Kız kardeşim Brian'ı hiç sevmemişti. Boşanmamızın pek çok nedeni sık sık hatırlatılırken, o korkunç bir insan değildi

bir insan değildi. Üniversitede arkadaşmıştık ve uyumlu bir ritim yakalamıştık. Bu ritim sonunda bir ilişkiye dönüştü ve bana evlenme teklif ettiğinde, ben de yavaş ve rahat bir hayata razı oldum.

Rahatlığı rehavetle karıştırmanın ne kadar kolay olduğunu anlamam uzun zaman almıştı. Saatlerce eski aşk hikayelerini yeniden canlandırıp romantikleştirirken, kendi aşkıma hayal ederdim. Doğumdan üç ay sonra, Brian bir akşam sakin bir şekilde yanıma gelip beni hiç *sevip* sevmemediğinden emin olmadığını söylediğinde, tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Çünkü başka ne olabilirdi ki? Gerçeği biliyordum: Boşanmamızın Winnie üzerinde yaratacağı etki, başka her şeyden daha çok kalbimi kırıyordu. Ben bir koca fikrine aşıktım, kocanın kendisine değil.

Acınası bir durum.

Gözlerim yine Austin'in eldivenini kolunun altına tembelce sıkıştırmış olarak durduğu dış sahaya kaydı. Hayes'in söylediği bir şeye gülüyordu, gülümsemesi rahat ve samimiydi, bu da midemde garip bir his uyandırıyordu.

Akşamüstü güneşi geniş omuzlarını kesiyor, boynundaki ince ter tabakasına yansıyor ve nabzımın hızlanmasından *nefret ediyordum*.

"Orada sessizsin." Elodie'nin sesi beni geri getirdi. "Hey, Brian'a sataştıysam özür dilerim."

Gözlerimi kırıp döndüm, ifademi düzelttim. "Sorun değil. Sadece kendi düşüncelerime dalmıştım."

Kaşları kalktı ve o bakışı tanıyordum. Elodie, sır saklayacak yaşa geldiğimizden beri beni bir kitap gibi okuyordu. "Hayır. O şeyi yapıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorum?"

Kit sırttı. "Gözlerin birini soyarken, konuşmaya ilgi duyuyormuş gibi davranman."

Ağzım açık kaldı, yanaklarım kızardı. "Ben öyle değilim..."

"Öyle yapıyorsun." Kit komplo kurar gibi öne eğildi. "Ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle yapıyorum. Yani, Austin'i forma giyerken gördün mü? Sanki kumaş ona yapışmak mı, yoksa merhamet dilemek mi gerektiğini bilemiyor gibi."

"Elodie," dedim, destek için çaresizce.

Ama Elodie sadece başını salladı ve bana anlamlı bir gülümseme attı. "Onu, izlendiğini fark etmemek için çok uğraşan biri gibi izliyorsun."

Yanaklarım kızardı. Zaman kazanmak için limonatadan bir yudum daha aldım, ama bu beni yeterince serinletmedi.

"Önemli değil," dedim sonunda, elimi sallayarak. "Sadece... biraz vakit geçiriyoruz. Eğleniyoruz."

Kit kaşlarını kaldırdı. "Bu günlerde akıllara durgunluk veren seks diye buna mı diyorsunuz? Biraz eğlenmek iyi olurdu."

"Elodie," diye fısıldadım, etrafımızdakilerin duymaması için dua ederek. "Bana bakma." O sırttı. "Ben söylemedim. Kit söyledi." "Ben sadece ima ettim." Kit sırttı. "Ama sen az önce doğruladın." Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrım, siz ikiniz dayanılmazsınız."

Kit dizimle dizime hafifçe vurdu. "Peki, 'sadece vakit geçirmek' ne zaman 'çıplak olimpik düzeyde kardiyo'ya dönüştü?"

Ağzım açık kaldı. "Kit!"

"Ne?" Sanki benim işimi duyabilecek herkese açıkça anlatmıyormuş gibi içkisini yudumladı. "Parlak parlıyorsun. Bu çok belli oluyor."

"Parlak değilim," diye mırıldandım, sandalyeme daha da gömüldüm. "Sel," dedi Elodie. "Aslında biraz parlak sayılırsın."

Ona dilimi çıkardım. En kötüsü de... Ben de bunu hissedebiliyordum. Son zamanlarda, sonsuza kadar kilitli kaldığını sandığım bir parçam uyanıyor gibiydi. Uyandığını hissediyordum. Austin, benim farkında bile olmadığım katmanları soyup atmayı başarabiliyordu ve bu beni olması gerekenden daha fazla korkutmalıydı.

"Fazla anlam yükleme," dedim sonunda. "Ciddi bir şey değil. Sadece biraz eğlence."

Elodie'nin dudakları kıvrıldı. "Bundan emin misin?"

"Evet." Limonatamın son yudumunu içtim. "Kesinlikle."

Ama gözlerim beni ele verdi ve Austin'in çömeli kaybolan topu almak için eğildiği sahaya doğru kaydı. Gömleği, bel bandının üstündeki derisini gösterecek kadar yukarı kaydı ve ben midemin çalkalanmasını aktif olarak görmezden geldim.

Kit bakışımı takip etti ve sırttı. "Tamam, tabii. Tamamen sıradan."

İnleyerek ellerimle yüzümü kapattım ve katlanır sandalyeye gömülebilmeyi diledim. "Siz ikiniz gerçekten çok kötüsünüz."

Kit, ellerini çırparak sessiz ama kendini beğenmiş bir kahkaha attı.

Elodie uzanıp dizimi okşadı. "Sadece iyi bir şey olduğunu söylüyoruz. Bir değişiklik olsun diye sana bakacak birini hak ediyorsun. Sadece kısa bir süreliğine olsa bile."

Buna bir cevap veremedim — en azından yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceğim bir cevap.

Sahanın diğer tarafında, maç bağırırlar ve neşeli kahkahalarla sona erdi. Austin, eldivenini omzunun altına sıkıştırarak koşarak kulübeye doğru gitti. Takım arkadaşlarından biriyle tokalaşırken yüzünde geniş ve samimi bir gülümseme vardı ve bir an için onun buraya bu kadar kolay uyum sağlamasından nefret ettim. Sanki bu kasaba, tıpkı benim hayatım gibi, ona her zaman yer açmış gibiydi.

Elodie bakışlarımı takip etti ve anlayışlı bir iç çekişle, "Cal ve ben bu akşam Lantern'a gitmeyeceğiz. Bütün hafta çiftlik işleriyle uğraştıktan sonra ona sakın bir gece geçireceğimize söz verdim. Ama biraz mola vermek istersen, Winnie'yi dondurma yemeye götürebilirim. Belki çiftlikte biraz koşturmasına izin verebilirim," dedi.

"Bunu çok sevecektir," dedim, tereddüt etsem de teklifine minnettar olarak. "Gerçekten sorun olmaz mı?"

Elodie eliyle beni susturdu. "Lütfen. O bir melek ve Levi ile vakit geçirmeyi çok seviyor."

"Yarın okul var," dedim otomatik olarak. "Üzgünüm."

Elodie'nin yüzü buruştu. "Onu idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun? Bir gence kıyasla Winnie çocuk oyuncağı." Elodie'nin sırtışı tamamen yaramazlıktı. "Hadi ama... git eğlen. Tanrı biliyor ki bunu hak ettin."

"Aslında," diye araya girdi Kit, telefonunun ekranını kendini beğenmiş bir tıklama ile kilitleyerek, "Ben de daha sonra Lantern'da olacağım. Oraya vardığında bana mesaj atabilirsin, sen ve Austin kaçınılmaz olarak herkesin önünde birbirinizi yiyip bitirmeye başlamadan önce bir şeyler içelim."

"Tanrım, *Kit*," diye tısladım, yanaklarım kızardı.

"Ne?" dedi masumca, pipetinden bir yudum alarak. "Sadece gerçekçi davranıyorum." Komplo kurar gibi eğildi. "Bir

içki içebilir, biraz dans edebilirsin..." Gözleri parladı. "Belki de seksi erkek arkadaşın seni düzgünce sergileyebilir."

Yanaklarım ısındı. "O benim..."

"Uh-huh." Kit göz kırparak sözümü kesti ve otoparka doğru yavaşça yürüdü. "Bunu yapmalısın," diye şarkı söyler gibi konuştu.

Elodie, eskiz defterini ve termosunu toplarken kolumu sıktı. "Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun, Sel. Kendine izin vermen sorun değil."

Onun ve Winnie'nin birlikte uzaklaşmasını izledim, göğsümde garip bir acı hissettim.

Ne zaman eğlence bu kadar yabancı bir kavram haline gelmişti? Kararsızlık beni kemiriyordu.

Austin'e baktığımda, tam da o anda onun omzunun üzerinden bana doğru baktığını gördüm, gözleri mıknaatıs gibi benimkilere takıldı. Gülümsedi — rahat, çarpık, yıkıcı bir gülümseme — ve elini tembelce salladı.

Kız kardeşime seslendim ve o dönünce ona keskin bir bakış attım. "Saat dokuzda yatakta olması gerekiyor."

Elodie zafer çılgılığı attıktan sonra bana şakacı bir selam verdi. "Evet, anne."

Austin'e bir kez daha gizlice baktığımda, karnımdaki o heyecan tam anlamıyla bir çalkantıya dönüştü.

Lantern'ın kapısı arkamda kapandı, gece soğuğunu dışarıda bırakarak beni baharatlı viski ve sıcak vanilyanın rahatlatıcı kokusuyla sardı. Bardan kahkahalar yükseliyordu, düşük sesli konuşmalar köşedeki sahneden gelen gitar sesleriyle karışıyordu. Işık, barın arkasındaki sıcak ahşap detaylar ve cam şişelerden yansıyarak tüm mekanı bal rengi bir ışıkla kaplıyordu. Kalabalığı tararken ayakkabılarım yıpranmış ahşap zeminde tıklıyordu, sinirlerim derimin altında statik elektrik gibi karıncalanıyordu.

Kapının hemen içinde durup, odayı gözlerimle tararken dar kesim süveterimin eteğini çekiştirdim. Mekan tıklım tıklım değildi, ama hafta ortası kalabalığı yerlerini kapmıştı — düzenli müşteriler bilardo masalarının başında kambur oturmuş

masaların başında kambur oturmuş, çiftler kabinlere yerleşmiş, gruplar bira sürahileriyle biraz fazla gürültücü bir şekilde gülüyorlardı.

Dikkatim hemen Austin'e takıldı.

Barın kenarına rahatça yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, elinde koyu renkli bir içki vardı. Beni görür görmez başını eğdi ve ağzını kıvrıran gülümseme göğsüme çarptı.

"Vay vay," dedi ben yaklaşırken, sesi omurgamdan sıcak bal gibi akan kadar alçaktı. "Seni burada görmek ne güzel, güzelim. Uzun boylu, yakışıklı müteahhit-bakıcılar mı arıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım, sinirlerim altta titrerken oyuna devam ettim. "Sadece biri bana akşam yemeği ısmarlasın diye umuyorum. Ya da en azından sorumluluklarımı unutacak kadar sarhoş etsin."

Austin derin ve alaycı bir kahkaha attı. "Bu yerde akşam yemeği nasıl olur bilmiyorum ama içkilerini ben ısmarlarım." Bana bir kadeh uzattı; tam da sevdiğim gibi, koyu kırmızı şarap.

Bardağı aldım, parmaklarımız birbirine değdi. "Ya arkadaşlar konusunda seçiciysen?"

Gülümsemesi keskinleşti, gözleri yavaşça ve telaşsızca üzerimde dolaştı. "Değilsin. En azından bana gelince."

Midemde bir sıcaklık hissettim.

Austin'in avucunun sıcaklığı, başka bir çiftin geçmesi için yer açmak üzere kenara çekilirken, sırtımın alt kısmına bastırarak sabit ve sağlam bir şekilde hissediliyordu. Dokunuşu, gürültülü ve rahatsız edici bir şekilde sahiplenici değildi; sessizdi. Sabitti. Sanki bunu yapmayı hiç düşünmemiş gibi, eli oraya koyulmuş gibi. Bir zamanlar, onunla birlikte olmak için çok yaşlı olduğumu söyleyen küçük bir ses, garip bir şekilde gururlu, kendine güvenen bir kadına dönüştü.

Austin çok seksi biriydi ve elleri üzerimdeydi.

Lantern'ın ışığı ona yapışmış gibiydi, çenesinin sert hatlarını, hiç sormadığım çenesindeki soluk yara izini, omuzlarında gergin duran gömleğini vurguluyordu.

"Bana bakıyorsun," diye mırıldandı, nefesinin şakaklarımdaki ince tüyleri hareket ettirecek kadar yakına eğildi.

"Değilim," dedim çok çabuk, gülümsememi bir yudum şarapla bastırarak.

"Tabii, Selene. Kendine yalan söylemeye devam et." Avucunu sırtıma biraz daha sert bastırdı. "Ama bana böyle bakmaya devam edersen, seni buradan sürükleyip çıkarmak istediğini düşünmeye başlayacağım."

Nefesim kesildi ve kendimi cesur hissettim. "Fark ettin mi bilmiyorum ama sen çok seksisin. Belki de sadece bakmaktan hoşlanıyorumdur."

"Ne hoşuma gidiyor biliyor musun?" Sadece benim duyabileceğim kadar yaklaştı. "Bu odadaki her erkeğin, senin altında kıvranmanın nasıl bir his olduğunu merak ettiğini bilmek hoşuma gidiyor." Sesi artık günahkâr bir tona bürünmüştü, sadece bana yönelikti. "Ve bunu sadece ben biliyorum."

Dizlerim titredi ve bunu bu kadar kolay yapabilmesi, sadece sözleriyle beni bu kadar kolay etkileyebilmesi gerçek dışıydı.

Cevap veremedim, hoparlörlerden daha yavaş, yumuşak ve blues tınılı bir şarkı çalmaya başladı. Austin'in eli sırtımdan belime kaydı, parmakları kalçamı kavradı ve beni küçük dans pistine doğru çevirdi.

"Benimle dans et," dedi, aslında sormuyordu.

Onun beni dans pistine götürmesine izin verdim, müzik bizi sardığında elim onun eline kaydı. Beni kendine çekti — halka açık bir yerde uygun olandan daha fazla — ve bizi hafif bir ritimle salladı.

"Gördün mü?" diye kulağıma fısıldadı. "Zaten tüm dikkatler üzerimizde."

Etrafa bir göz attım ve tahmin ettiğim gibi, birkaç kişi başını çevirmişti. Küçük kasaba meraklılığı en güzel haliyle. Ama hissettiğim yargılama değildi, açlıktı. Austin'in dokunuşundaki, başparmaklarının kalçalarımın üzerinde küçük daireler çizerek dolaştığı açlık. Gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmaması.

"Beni sergilemeyi seviyorsun," dedim, sesim istediğimden daha sessiz çıkmıştı.

Gülümsemesi tam bir günahkardı. "Belki de sadece zaten benim olan şeyi sana göstermeyi seviyorumdur."

Dudaklarımdan hafif bir alaycı gülümseme kaçtı. "Bu çok küstahça."

"Mm. Belki." Burnu şakağıma okşadı. "Ama yanıldığımı söyle."

Yapamadım.

O yer değiştirirken, kapının yanında bir hareket gördüm. Kit bir arkadaşıyla içeri giriyordu, barın diğer ucundaki birine el sallarken kahkahası parıldıyordu. Bakışlarım, köşedeki masada Hayes ile sohbet eden Brody'ye kaydı.

Dikkatini kaybetti.

Kısa sürdü, ama yakaladım — Brody'nin gözlerinde, Hayes'e bakmadan önce okunamayan bir şeyin parıldadığını. Kardeşim elbette fark etmedi; tartıştıkları konu hakkında huysuzca el kol hareketleri yapmakla meşguldü.

Bu gözlemi daha sonraya sakladım.

Austin, dalgın bakışlarımı fark etti ve sırttı. "Ne planlıyorsun, Selene?"

Kafamı salladım ve düşüncelerimi kardeşlerimden önümdeki adama geri döndürdüm. "Sadece küçük kasabanın sırlarını takdir ediyorum."

Kaşlarını kaldırarak beni hafifçe döndürdü, elleri belimi sıkıca kavradı. "Dikkatli ol. Neredeyse eğleniyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"yle olabilirim," diye itiraf ettim, kendimi bile şaşırtarak.

Austin'in gülümsemesi daha sıcak, daha sakın bir hale geldi, ancak gözlerindeki ateş hiç snmedi. "İyi. Çünkü bu gece seni diğer tüm erkekler için mahvetmeyi planlıyorum."

Gülmekten boğuldu, nabzım deli gibi atarken yüzümü göğsüne gömdüm.

Gözlerimi kapattım, damarlarımdan sessiz bir itiraf geçiyordu: *Zaten mahvettin.*

"Sen berbat birisin," diye mırıldandım.

"Evet," dedi, dudakları sa izgimin üzerinde dolaşıyordu. "Ama yine de beni seviyorsun."

Erimiş gibi oldum, vücudum tüm irademi ele verdi.

YİRMİ DÖRT

AUSTIN

SABAH IŞIĞI, Selene'nin yatak odasına bal rengi çizgiler halinde yayıldı ve yastığın üzerine yayılmış saçlarının dalgalı buklelerine takıldı. Nefesi yavaş ve düzenliydi. Bir kolu kızarmış yanağının altında kıvrılmıştı, diğeri ise sanki uykusunda bir şeye uzanıyormuş gibi çarşafların üzerinde uzanmıştı.

Beni.

Hareketsiz kaldım, sırt üstü yatarak, bir elim göğsümde, sanki orada yerleşmiş acıyı tutuyormuş gibi.

Bu sadece iyi değildi. Yıllardır geçirdiğim en iyi gece değildi. Tehlikeli bir şey gibi geliyordu, bu kadar çok istememem gereken bir şey gibi.

Uykusunda iç çekerek kıpırdadı ve benim tişörtümün yakası -onun üzerinde biraz gerilmiş ve eskimiş- omzunun kıvrımını ortaya çıkaracak kadar kaydı. Kumaş erotik görünmemeliydi. Ama onun üzerinde? Ölümcül bir etki yaratıyordu.

Bu düşünce istemeden aklıma geldi ve göğüs kafesimin arkasında boş bir yankı bırakacak kadar sert bir darbe vurdu.

Bana ne oluyordu böyle?

Hiç böyle duygulara kapılan biri olmamıştım — dağınık, pervasız, beni boğacakmış gibi omurgamdan yukarı doğru tırmanan duygular. İşleri hafif tutmayı severdim. Basit. Kolay olan olmakta iyiydi. Eğlenceli olan. Acıtacak ya da acıtılacak kadar önemli olmayan olan.

Şimdi tavanına bakıp, bir daha kendi yatağında rahatça uyuyabilecek miyim diye merak ediyordum.

Hafif bir kıkırdama sesi dikkatimi koridora çekti. Lantern'dan döndüğümüzde Winnie uyuyordu, ama şimdi tamamen uyanmıştı ve şüphesiz bir komplo kuruyordu. Cal ve Elodie onu çiftlikte yorup, biz dublekse dönmeden önce kendi yatağına yatırmışlardı. İkisi de benim Selene'yi utangaç bir gülümsemeyle içeriye takip etmem hakkında hiçbir şey söylemedi.

Yatakta uzandım, henüz bu anı bozmaya hazır değildim. Selene'nin yorganının sıcaklığından ya da gece boyunca vücudunun benimkine doğru kıvrılmasından vazgeçmeye hazır değildim, sanki uykusunda bile buna engel olamıyormuş gibi.

Tekrar kıkırdadı, gözlerini açarken kirpikleri titredi. Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra bakışları bana takıldı ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Günaydın," diye mırıldandı, sesi hala uykudan ağırlaşmıştı.

Tanrım. Her şeyi yeniden hissedebiliyordum — dün gece Lantern'ın duvarına yaslanmış halini, kendimi tutamayıp onu öptüğümde tadını.

"Hey." Sesim istediğimden daha alçak, biraz kaba çıktı.

Dirsekleriyle kendini destekledi, çarşafı belinde toplanmıştı. "Bana bakıyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?" dedim içtenlikle, gözlerimdeki ateşi saklamaya çalışmadan, yüzündeki bir saç telini eliyle çekerek.

Yanakları kızardı ve komodininin üzerinde duran su bardağına uzandı. Ben hala derin uykudayken kalkmış olmalıydı.

Winnie'nin kahkahası yine duyuldu, bu sefer daha yüksek sesle.

Selene kapıya doğru bakarken gülümsemesi yumuşadı. "Muhtemelen ona hiçbir şey açıklamamız gerekmez. En azından şimdilik."

Tereddüt ettim. "Emin misin? O akıllı bir çocuk."

"Öyle," diye onayladı Selene, otururken bacaklarını altına çekerek. "Ama o daha beş yaşında. Şu anda tek bilmesi gereken şey, bizim burada olduğumuz." Gözlerini kaçırarak kızardı. "Ve mutlu olduğumuz."

Başımı salladım, ama göğsümde bir sıkışma hissettim.

Burada. Mutlu.

Burada'nın sadece dubleksin onun tarafını ifade etmesi garipti.

Onun duvarları. Onun yatağı. Onun hayatı.

Bu düşünce kök salmadan önce onu kafamdan atmaya çalıştım.

"Haklısın," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "İşleri karmaşıktırmaya gerek yok."

"Aynen öyle." Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı.

Kendimi dikleştirdim ve bacaklarımı yatağın kenarına salladım, elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Hadi. Küçük tiranımız bizi bulmadan önce taze kahve içelim." Ayağa kalktım ve dünkü kot pantolonumu giydim. "Muhtemelen gün doğduğundan beri bizim düşüşümüzü planlıyordur."

Selene hafifçe güldü. "Korkunç bir general olurdu."

Ben de güldüm ve ona katıldım, yataktan kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Aşağıda, ev sabahın erken saatlerinde olduğu gibi sessizdi — ışık tül perdelerden süzülüyor, ayaklarımızın altında eski döşeme tahtaları hafifçe gıcırıyordu. Selene mutfak tezgahına yaslandı, kollarını göğsünde gevşekçe kavuşturdu, ben de kahve kutusunu bulup kahveyi ölçmeye başladım.

Hiçbir şey aceleye gelmiyordu.

Ritmi... iyi hissettiriyordu. Rutinle hiçbir ilgisi olmayan, ama benim gömleğimi giyip orada duran, sanki tam da ait olduğum yerdeymişim gibi gülümseyen onunla her şeyin ilgisi olan bir şekilde tanıdık geliyordu.

Buna kesinlikle alışabilirdim.

Bu düşünce hızlı ve keskin bir şekilde geldi ve ardında boş bir acı bıraktı. Hiçbir yere gerçekten ait olmamıştım. Bir ilişkinin yan ürünü olmak, benim kenara itilmiş olduğum anlamına geliyordu. Babam ve üvey kardeşimden on mil bile uzak olmayan bir yerde yaşıyordum ama onları tanımama izin verilmiyordu. Bu duygulara boğulmak yerine, çekicilik ve mizah, kimsenin o eski yaraları deşecek kadar yaklaşamamasını sağlayan bir zırh haline geldi.

Belki de içten içe hep önemli olmak istemiştim. Sadece var olmak değil, *ait olmak*. Bu farkındalık nefes almamı zorlaştırdı.

Demleme düğmesine bastım ve kendimi dengelemek için yanındaki tezgaha yaslandım. Elimi onun eline dokundurdum, sırf yapabildiğim için.

"Sessizsin," dedi.

Başımı salladım ve ona gülümseyerek baktım. "Sadece düşünüyorum." Başını eğdi ve bakışlarıyla beni araştırdı. "İyi şeyler mi?"

"Tabii ki." Gerçekte olduğumdan daha kararlı hissettiğim bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Selene daha fazla ısrar etmeden, başımızın üstünde küçük ayak sesleri duyuldu ve ikimizin de bakışları merdivenlere yöneldi. Bir saniye sonra, Winnie, saç tokası ve saç fırçasıyla dolu plastik bir kap tutarak ortaya çıktı.

Gülümsemesi geniş ve komplo kurarcasına idi. "Austin! Henüz gitmedin!"

"Haklıydın." Selene'nin dudakları seğirdi. "O bir komplo kuruyor."

"Çok korkuyorum." Winnie doğrudan içeri girerken ben güldüm. mutfakta parmağını bana doğru uzatmış küçük bir komutan gibi duruyordu.

"Kafana ihtiyacım var," dedi ciddi bir şekilde, elini bana doğru uzatarak.

Selene gülmekten boğuldu ve eliyle ağzını kapattı. "Kafam mı?" diye tekrarladım, kaşlarımı kaldırarak.

"Pratik yapmak için." Winnie fırçasını kaldırdı. "Yüksek Fae saç tasarımı öğreniyorum. Arkadaşlarım iyi olduğumu söylüyor."

Selene, kahve demlendiği için elinde fincanla tezgaha yaslandı, yüzünde yumuşak ve sıcak bir ifade vardı.

"Görünüşe göre sabahın dolu," diye alay etti Selene, kahvesini yudumlarken.

"Dolu mu?" Winnie'nin elini tutup beni sandalyeye götürmesine izin vererek alaycı bir şekilde mırıldandım. O da arkamdaki masaya tırmandı.

Omzumun üzerinden arkama baktım. "Bunun için beş yıldızlı bir yorum alsam iyi olur."

Winnie işine koyulurken kıkırdadı ve saçımı nazikçe çekti.

"Kıpırdama! Çok hareketlisin."

Selene'ye bir bakış attım. "Çocuğun bir zorba."

"Annesinden almış," dedi Selene, kupasına gülümseyerek. "Ayrıca, sen bunu seviyorsun."

Winnie, hayali peri krallığında yaşanan yeni dram hakkında gevezelik ederken saçlarıma toka takıyordu. Selene'nin

gözleri beklediğimden daha uzun süre üzerimde kaldı, orada okunamayan bir şey parıldıyordu.

Ve evet, bunu seviyordum.

Bu hissi çok sevdim — rahat ve samimi, sanki her zaman onların sabahlarının bir parçasıymışım gibi. Sanki Selene'nin yatağına aldığı bir adam değil de, hayatının küçük, hassas parçalarına güvenilen bir erkekmişim gibi.

Bu çok iyi hissettiriyor. Kolay. Doğru.

Ama Winnie minik parmaklarıyla bir klipsi yerine sabitlerken ve Selene'nin sessiz kahkahası beni sararken, içimde bir tedirginlik hissettim.

Anı, istemeden, cam kadar keskin bir şekilde geldi.

Olay gerçekleştiğinde Winnie'den çok daha büyük olamazdım, belki altı ya da yedi yaşındaydım. Annem öğleden sonra beni parka götürmüştü, gülümsemesi gergindi, beni banklardan banklara takip ederken, benim yürüyüş yoluna doğru boynumu uzatıp durduğumu fark etmemiş gibi davranıyordu.

Ve sonra onu

gördüm. Babamı.

Yalnız değildi. Bir kadın koluna girmiş, onun söylediği bir şeye gülüyordu. Yanlarında, benden birkaç yaş büyük, gördüğüm en havalı çocuk gibi görünen bir çocuk yürüyordu: Brody. Üvey kardeşim.

Göğsüm sıkıştı, ama yine de elimden geldiğince elimi kaldırdım, daha çok bir refleks olarak.

"Baba!" diye bağırdım, sesi duyulacak kadar yüksek sesle.

Başını kaldırdı. Kısa bir an için gözlerimiz buluştu.

Tanıma anımsaması çaktı — hızlı ve neredeyse isteksizce.

Sonra yüzündeki ifade kapandı. Sanki ben orada yokmuşum gibi arkasını döndü, kadını ve Brody'yi aceleyle çekerek, "Bu taraftan gidelim," dedi.

"Baba!" Bu sefer daha alçak sesle

tekrar denedim. Ama durmadılar.

Omzuma bir ağırlık çöktü — annemin eli, sıcak ama ağırdı. "Austin," diye mırıldandı, sesi alçak ve gergindi. "Olay çıkarma."

Yapmadım. Orada durup, yolun virajında kaybolana kadar onların arkasını izledim.

O gün, sadece unutulmadığımı öğrendim. Asla var olmamam gerekiyordu.

Bu anıyı ait olduğu yere, derinlere ve sıkıca gömdüm.

Fazla düşünme. Sadece tadını çıkar.

Gözlerimi kapattım ve Winnie bir melodi mırıldanırken, gerçek bir sanatçı gibi bir sonraki örgüsünü planlarken kendimi o ana kaptırdım. İçimdeki çöküşün farkında olmayan Selene, iki elinde sıcak kahvesini tutarken, Winnie'nin saçındaki son pembe tokayı bir şahesere son dokunuşunu yapar gibi takmasını izleyerek güldü.

"Mükemmel görünüyorsun Austin," dedi Winnie, ellerini beline koyarak eserini hayranlıkla seyrederek.

Tost makinesinin krom yüzeyinde yansımamı görerek alaycı bir şekilde homurdandım. Saç çizgim boyunca çarpık bir sıra klips, savaş madalyaları gibi parlıyordu. "Bilemiyorum, dostum. Sence bu OSHA tarafından iş sahası için onaylanmış mıdır?"

Selene'nin kahkahası göğsümde yankılandı, sıcak ve rahatlatıcıydı. "Eminim bir moda başlatacaksın. Her yerdeki sert inşaat işçileri, parlak tokalara yalvaracaklar."

Kafamı, onun gözlerine bakacak kadar çevirdim ve alçak sesle mırıldandım, "Senin o gülümsemeni görmek için buna değer."

Dudakları kıvrıldı, parmakları bardağı hafifçe sıktı.

"Tamam, Saç Prensesi," dedim, ayağa kalkarak. "Müşterilerden bu kuaför randevuları için ücret almaya başlamadan önce seni okula götürmemiz gerekiyor."

O, saçımı hayranlıkla seyrederek kıkırdadı. "Ben sadece kurabiye ile ödeme alırım." "Adil. Ama annen sabah dokuzdan önce kurabiye yok dedi." Winnie'yi masadan nazikçe kaldırıp yere indirirken Selene'ye göz kırptım

ve Winnie'yi masadan nazikçe kaldırıp yere indirdim. "Senin için pazarlık yapmaya çalıştım."

Selene, başını sallayarak mırıldandı ve kupasını lavaboya koydu. "Ne kadar iyi bir etki." Ellerini beline koydu. "Seni okula hazırlayalım. Bir saat içinde iş toplantım var." Kollarını açtı ve Winnie merdivenlere doğru koştu.

Selene mutfaktan çıkmadan önce parmakları hafifçe ön koluma dokundu, tam da kalacak kadar. "Sen tehlikelisin, biliyorsun. Her şeyi bu kadar kolaymış gibi gösteriyorsun."

Sesime güvenemedim, bu yüzden sadece sııttım ve gömleğinin köşesini nazikçe çektim. "Benim kıyafetlerimi böyle giymeye devam edersen, ben de tehlikeli şeyler yapmaya devam ederim." Tek bir akıcı hareketle onu tezgaha doğru ittim ve ellerimi kalçalarına kaydırdım. Yanakları pembeleşirken kaşları yukarı kalktı. "Gitmeliyim... yoksa işi tamamen asmayı düşünmeye başlayacağım."

Onu yavaşça ve derin bir şekilde öptüm, damarlarımdan akan tadı hissetmesine izin verdim. İkimiz de nefes nefese kaldığımızda, ona gülümsedim. "Şu anda bunu yapamayız, değil mi?" Geri çekildim, ikimize de nefes alabileceğimiz bir alan bıraktım. "Yukarı çık. Ben Win'i okula götürürüm, sen de toplantına geç kalmazsın."

Selene, güne hazırlanmak için merdivenleri çıkmak yerine bana tırmanmayı gerçekten düşünüyor gibi dudaklarını yaladı. Bu kadın karşı konulmazdı.

Neyse ki o da sorumluluk sahibi biriydi, çünkü en ufak bir izin verseydim, onu tekrar tatmanın bir yolunu bulurdum.

Birkaç dakika sonra Winnie'nin ayakkabılarını giydirdim, ceketinin fermuarını çekmesine yardım ettim ve Selene'nin hazırladığı öğle yemeğini aldım. Winnie bana baktı, gözleri hala saçımda duran parlak tokalara kaydı.

"Beni okula bırakırken utandırmayacaksın, değil mi?" diye ciddi bir şekilde sordu.

"Ben mi? Seni utandırmak mı? Asla." Saçlarını okşadım. "Ama istersen okul kapısında hava gitarımı çıkarabilirim."

Korkuyla nefesini tuttu ve dizime doğru itti. "Hayır!"

Winnie'yi dışarı çıkarırken, Selene'nin mutlu kahkahası açık pencereden hafifçe duyuluyordu.

Winnie'yi bırakmak artık rutin bir iş haline gelmişti. El salladı, arkadaşlarının arasına kayboldu ve ben, aptal gibi elim hala yarı kaldırılmış halde, kaldırımda gereğinden fazla oyalanıp durdum.

Baloncuk tamamen yok olmamıştı, ama verandadan geçip dubleksin benim tarafına geçerken kenarlarının inceldiğini hissedebiliyordum.

Selene'nin evine kıyasla benim evim soğuktu.

Sessiz.

Kıkırdama yoktu, kahve kokusu yoktu, Selene'nin mutfakta dolaştığı yumuşak sesler yoktu.

Botlarımı çıkardım ve anahtarlarımı tezgahın üzerine koydum. Tek kullanımlık kahve makinesi, onu çalıştırdığımda sabırsızca gürültü çıkardı, ama kokusu bile aynı değildi. Selene'nin evi vanilya, kızarmış ekmek ve onun lanet şampuanının kokusuyla doluydu.

Benimki ise... hiçbir şey gibi kokmuyordu.

Koridorda yürüdüm, gömleğimi çıkarıp yatağın üzerine attım. Güneş ışığı bu duvarlara aynı şekilde vuruyordu. Bana da aynı şekilde vuruyordu.

Duş ısınırken, buğulu aynada yansımamı gördüm. Parlak saç tokaları hala saç çizgimde duruyordu.

"Tanrım," diye mırıldandım, onları çıkarıp tezgahın üzerine düzgün bir şekilde yığdım. Başparmağım plastik çiçeklerden birine dokundu ve Winnie saçımı bitirdiğinde ne kadar gururlu ve tatlı görüldüğünü hatırladım. Selene'nin kahkahasını hâlâ duyabiliyordum — içimi parçalayacak kadar alçak, sıcak ve yumuşak bir kahkaha.

Rahatlama. İşte burada her şey ters gidiyor.

Ellerimi lavaboya dayadım ve nefesimi bıraktım.

Kendime yalan söylediğimi biliyordum, ama Selene ile aramızdaki ilişki sadece bir kaçamak olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Ama kaçamaklar böyle hissettirmezdi. Sabahlarına, akşamlarına, lanet olası kemiklerine işlemezdi.

Hızlıca duş aldım, temiz bir gömlek ve kot pantolon giydim. Elimi telefonuma uzattım, sonra cebime attım. Ona mesaj atmadım.

Henüz değil.

Kapıyı arkamdan kilitlerken, kendime bir kez daha fazla düşünmemem gerektiğini söyledim.

Sadece sürerken tadını çıkar.

Ama içten içe biliyordum.

Ben kimsenin ilk tercihi değildim.

YİRMİ BEŞ

SELENE

CARRIAGE HOUSE, eski kağıt ve sedir cilası kokuyordu, tarihin kenarlarına yapışmış bir koku. Masamda oturdum, dirseklerimi solmuş iki fotoğrafın iki yanına dayadım. Alma'nın fotoğrafları, sanki yeterince sert bakarsam sırlarını aniden açığa çıkaracakmış gibi bana bakıyordu. Yanımda duran kahvem soğumuştur, hiç dokunulmamıştı. Kafamda çok fazla gürültü vardı: Austin'in bu sabahki kahkahası, Winnie'nin komplo kurar gibi kıkırdaması, mutfağımın zemininde sanki oraya aitmiş gibi sürtünen bir adamın botlarının sesi.

Alma, kasabanın sisli gecelerde fısıldadığı hayalet gibi bir figür gibi görünmüyordu. O, ruhani ya da başka bir dünyadan gelen biri değildi. Sağlam görünüyordu. Gerçek. Seçmediği bir hayatın ortasında sıkışıp kalmış bir kadın, omurgası görev bilinciyle sertleşmiş ve gözleri... eskiden neydiler bilmiyorum ama artık yoklardı. O kadar şiddetli bir şekilde çizilmişti ki, fotoğrafın parlak yüzeyine saplanan keskin bir bıçağın ucunu neredeyse hissedebiliyordum.

Başparmağımla kağıdın kıvrımını takip ettim, bakışlarım köşedeki gölgeli silüete kaydı. O, kadrajda olmaması gereken biriydi. Duruşundan, uyanıklığından, vücudunun Alma'ya doğru eğilmesinden, sanki yerçekimi onu zorluyormuş gibi, bunu anlayabilirdiniz. Ve tanrı yardımcım olsun, onda Hayes'i görmeden edemedim. Aynı açılı çene. Aynı inatçı ağız. Kardeşimin sırtışının en ufak bir yankısı.

Muhafızlar buna muhtemelen tesadüf derlerdi. Miras ve gölgenin bir oyunu, ama ben o kadar emin değildim.

Hayes, sözde laneti konusunda her zaman hassas olmuştu: kötü şans, kıl payı kaçırmalar, hiçbir zaman iyi bir şeye sahip olamaması. Ya bu hiç de şaka değilse? Ya her şey burada, Alma ve köşede duran, hiç kalmaması gereken adamla başlamışsa?

Ellerimi yüzümden aşağı doğru sürükledim ve masadan uzaklaştım. Eski fotoğraflara ve hayalet hikayelerine takılmak bana yardımcı olmuyordu. Bu, içimi kemiren daha büyük sorunun cevabını vermiyordu.

Austin'i nasıl bu kadar kolay hayatıma sokmuştum?

Bu sabahki anılar keskin bir şekilde zihnime geldi. Austin mutfak masamda çıplak ayakla oturmuş, Winnie'nin blok kulelerini inşa ederken gösterdiği konsantrasyonla saçına pembe tokaları takmasına izin veriyordu. Kahve fincanını almak için onun yanından uzanırken geniş, nasırlı elleri kalçalarımı okşadı, bakışlarının ağırlığı beni okşar gibi sardı.

O, bir saatten az bir süre önce gitmişti, ama ev şimdiden ...boşluk hissediliyordu.

Bu benim planladığım şey değildi. Bu güvenli değildi.

En son ne zaman bu kadar istenildiğimi, bu kadar *fark edildiğimi* hatırlamıyordum ve bu beni korkutuyordu. Birini istemek umut etmek demekti ve umut etmek kaybetilecek bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Göğsümdeki acıyı ovuşturarak nabzımın sakinleşmesini sağladım.

Fazla karmaşıklıklaştırma. O iyi bir adam. Sadece akıllara durgunluk veren orgazmlar ve biraz zararsız eğlence.

Ancak her sessiz gülümseme, her sıradan dokunuş ve her gece benim yatağında çok uzun kaldığında, bu yalana inanmak gittikçe zorlaşıyordu.

Arabalık evini kapatıp botlarımı giydiğimde, güneş sabah sisinin son izlerini de yok etmişti. Öğleden sonra güneşli ve rüzgarlıydı, ama sonbahar gelmeye başlamıştı. Austin'i

ön verandanın merdivenlerinin altında bekliyordu, Winnie ise sanki etrafındaki her şeyin kraliçesiymiş gibi omuzlarında yüksekte oturuyordu. Pembe spor ayakkabıları, geçen komşulara el sallarken göğsüne çarpıyordu ve Austin, ellerini gevşekçe baldırlarına dolamış, bunu binlerce kez yapmış gibi gülümsüyordu.

Bu manzara göğsüme bir yumruk gibi çarptı.

Buraya çok yaklaşıyor.

"İşte geldi," dedi Austin, ben merdivenlerden inerken alaycı bir şekilde. "Bütün gece çalışman gerekebilir diye düşündüm."

"Düşünüyordum," dedim, midemdeki düğüm rağmen dudaklarım kıvrıldı.

Winnie bana uzandı, parmaklarını havada sallayarak. "Anne! Crooked Spine'a gidiyoruz! Austin, yüzüm kadar büyük bir kurabiye yiyebileceğimi söyledi!"

"Senin için sorun yoksa tabii." Austin bana masum bir bakış attı. "Ama ben sözümün eriyim."

"Aynı zamanda daha sonra şeker komasından muzdarip olmayacak bir adamsın," diye sert bir bakışla karşılık verdim. Ben gülerek gözlerimi devirene kadar bakışlarımı karşıladı. "Gidelim," diye pes ettim ve Main Street'e doğru yürürken yanlarına katıldım.

Star Harbor her zamanki Perşembe akşamı gibiydi: yarı uykulu, yarı hareketli. Donanım mağazası, kereste ve yağlı boya kokusunun dışarıya yayılması için kapısını açık bırakmıştı ve yakınlarda bir radyo, doksanların country müziğini hafifçe çalıyordu. Bayan Donnelly çiçekçisinin dükkanından el salladı, hava geç sezon dahliasının tatlı kokusuyla doluydu.

"İyi akşamlar, Selene! Merhaba, Bayan Winnie! Ve..." Gözleri meraklı bir şekilde Austin'de takıldı. "Austin, değil mi? Sanırım henüz tanıştırmadık. Sen Memur Brody'nin kardeşisin, değil mi?"

Austin rahatça gülümsedi. "Suçluyum."

Winnie'nin elini onun eline sıkıca tuttuğunu gördü. "Eh, sanırım buraya alışıyorsun."

Austin, ciğerlerini kıyı havasıyla doldurdu. "Star Harbor'ın evim gibi olduğunu söyleyebilirim," dedi ve ona göz kırptı. Bu, Selene'nin kızarmasına ve gülerek el sallamasına neden oldu.

Yola devam ettik, ama sokakta bizi takip eden gözlerin ağırlığını hissettim. Düşmanca değildi, sadece çok, çok meraklıydı. Küçük kasabaların

sosyal medyaya ihtiyaç duymazlar. Kaldırımları ve keskin bir çevresel görüşleri vardır. "Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?" diye fısıldayarak sordum,

"Ne?" Austin, Winnie'nin bacaklarını hafifçe ayarladı.

Omuz silktim. "Bakışlar. İnsanlar ne olduğunu merak ediyor."

"Pek değil," dedi basitçe. Omuzu omzuma çarptı, gözlerinde yaramazlık parladı. "Bırak merak etsinler."

Gülümsemem açıldı. Ben de o rahatlığı istiyordum, ama kalbim hala hızla atıyordu. Yıllarca özel hayatımı kimseye göstermeden, kimseye dedikodu malzemesi vermemek için dikkatlice saklamıştım.

"Daha hızlı!" Winnie kıkırdadı ve Austin'in kulağını çekiştirdi. "Daha hızlı, atçık!"

Austin dramatik bir şekilde kişnedi ve kaldırımda hafif bir koşuya başladı, sevincinden çıkardığı çığlık tuğla dükkanların önünden yankılandı.

Gülerek onların oyunlarını izledim ve göğsümdeki düğüm çözüldü.

Onları birlikte izlemek... tehlikeli ama heyecan vericiydi, hem mucize hem de yıkım vaat eden bir şeyin kenarına çok yakın durmak gibiydi.

Crooked Spine'in içindeki fırın şeker, tereyağı ve maya kokuyordu, içeri girdiğimizde bizi kucaklayan sıcaklıkta bir koku. Winnie yüzünü cam vitrine dayadı ve kafası kadar büyük çikolata parçacıklı kurabiye ile şekerli çörek arasında karar verirken mükemmel bir leke bıraktı.

Austin, tembel bir gülümsemeyle onun seviyesine çömeldi. "Zor bir seçim. Ama duyduğuma göre çikolata yüzünü en çok kirleten kurabiyeymiş."

Winnie kıkırdadı ve kararlı bir şekilde işaret etti. "Kurabiye."

"Mükemmel seçim, Majesteleri." Selam verdi ve tezgaha döndü.

Cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim ve mesajı gördüm.

BRIAN

Önümüzdeki hafta sonu değişmem gerekiyor. Yeni bir işim çıktı. Senin için sorun olmaz, değil mi?

Kibar. Konuya odaklanmış. Selam vermedi, nasıl olduğumu sormadı. Sanki tüm velayet programımız, onun önemli programına uydurması gereken bir yapboz parçasıymış gibi, sadece küçümseyici bir kısalık vardı. Geriye dönüp bakınca, ilişkimizin her zaman böyle olduğunu görmek açıktı — kibar ve biraz daha fazlası. Bu, bir zamanlar ailelerimizin önünde durup sevgisini ve bağlılığını ilan eden bu adam için duyguların çok da önemli olmadığını bir kez daha kanıtlıyordu.

Midem burkulurken içimden alaycı bir şekilde güldüm. Meğer kısa süren evliliğimiz boyunca ikisini de elde edememişim.

Austin hala tezgahın önündeydi, kurabiye ve istemediğim ama yine de bana vereceğini bildiğim kahvenin parasını ödüyordu. Omzunun üzerinden bana küstahça sırttı ve ben de dudaklarımı zorla hafif bir gülümsemeye zorladım ama pek başarılı olamadım.

Korku tüylerimi diken diken etti.

Bu, Austin'in cazibesi, hayatımdaki rahatlığı ya da küçük kasabamızın ritmine sorunsuzca uyum sağlaması değildi. Beni, gardımı düşürmemem gerektiğini unutturabilme hızıydı.

Brian'ın mesajı, Austin'le olan bu ilişkinin ne olursa olsun, uzun süreli olmayacağını keskin ve beklenmedik bir şekilde hatırlattı. Kalbimi başka birine emanet etme hatasını yaptım ve bu bana neredeyse her şeyimi kaybetmeme mal oldu.

Kısa bir cevap yazdım.

ME

Ayarlamayı deneyip bakacağım.

Ekran avucumda ağır geliyordu.

"Selene?" Austin'in sesi beni şimdiki ana geri çeken nazik bir dürtüydü. Şimdi önümde duruyordu ve üstüne bolca krem şanti konmuş bir fincan uzatıyordu. "Mocha-chip fratboy bilmem ne," dedi şakacı bir şekilde. "Kafeine ihtiyacın olur diye düşündüm."

"Mmm, *frappe*. Lezzetli." Otomatik olarak aldım, parmaklarım onun parmaklarına değdi, ama elinin sıcaklığı bana ulaşmadı. "Teşekkürler," diye mırıldandım, yarı gülümsemeyle.

Gözleri kısıldı, her zamanki gibi beni okurcasına. "İyi misin?"

Yutkundum. "Evet. Hayatın getirdikleri. Önemli bir şey değil." Bu beyaz yalan dilimde acı bir tat bıraktı.

Austin ısrar etmedi, ama Winnie'ye kocaman kurabiyesini verirken başparmağıyla hafifçe parmak eklemlerimi okşadı. "Eğer hayatın getirdiği şeyler yumruk atmayı gerektiriyorsa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gülüşüm istediğimden daha hızlı çıktı. Yakın dövüşte Brian'ın Austin'e karşı hiç şansı yoktu. Beni en çok utandıran şey buydu: Hiçbir şey için, en azından benim için savaştırmamış bir adama kendimi tamamen teslim etmişim.

Winnie'ye baktım ve omuzlarım gevşedi. Ona odaklanırsam, her şey yoluna girecekti.

İçten içe Austin'in bundan daha fazlasını hak ettiğini biliyordum — benim yarım gülümsemelerim ve ince kaçamaklarımdan daha fazlasını, ama o bir çocuğun istikrarının yükünü taşımak nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Hayatın sana attığı her beklenmedik durumu tek başına karşılamak çok yorucuydu. Başkaları denemeyi bıraktıklarında, çok kez tüm parçaları elimde tutmak zorunda kaldım.

Derin bir nefes aldım ve ona ve Winnie'ye güneş gibi parlak bir gülümseme takındım.

Bu benim karmaşam, onun değil.

Ve onun bu durumun içinde boğulmasına izin vermeyecektim.

EV, akşam sessizliğine bürünmüştü; Winnie yatırıldıktan ve bulaşık makinesi arka planda düşük bir uğultu çıkardıktan sonra gelen o ağır sessizlik. Yatağımın kenarına oturdum ve aslında hiçbir şey görmeden, düşüncesizce telefonumda gezinmeye başladım.

Austin bizi bıraktıktan sonra kalmamıştı. Bizi kapıya kadar geçirmiş, elimi sıkmış — sanırım Winnie'nin önünde öpüşmeye hazır olmadığımı biliyordu — ve evinde bir şeyi kontrol etmesi gerektiğini söylemişti.

Bu olağandışı bir durum değildi. Hâlâ kendi hayatı, verandadan birkaç metre ötedeki kendi alanı vardı, ama ilk kez onun yokluğunu, çatlak bir pencereden içeri sızan soğuk bir esinti gibi hissettim.

Belki de sorun buydu. Fark etmemem gerekiyordu.

Bu düşünceyi bir kenara iterek, telefonumu bıraktım, merdivenlerden aşağı indim ve dışarıdan gelen cırcır böceklerinin zayıf sesine çekilerek çıplak ayakla ön kapıya doğru yürüdüm. Ekranı gözetleyebilecek kadar kapıyı araladım.

Bir rüya gibi, orada duruyordu.

Austin, verandanın kendi tarafındaki en üst basamakta oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, yarısı boş bir bira şişesi parmaklarında sallanıyordu. Telefonunda gezinmiyor ya da sokağı izlemiyordu. Sadece... orada oturuyordu.

Verandanın ışığının altında hareketsiz ve sessiz.

Işık, çenesinin keskin hatlarını ve dağınık dalgalı saçlarını yakalayıp profilini yumuşak bir altın rengi hale ile çevreliyordu. Böyle çok farklı görünüyordu — sessiz, neredeyse düşünceli.

Onu rahatsız etmek istemedim, ama elim çoktan kapı koluna uzanmıştı.

Fazla düşünmeden dışarı çıktım, ekran kapısı arkamda iç çekerek kapandı. Çıplak ayaklarım yıpranmış tahta plakalar üzerinde sessizce ona doğru yürüdüm.

"Düşüncelere dalmışsın," dedim.

Austin başını kaldırdı, gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra daha sıcak bir ifadeye dönüştü. "Dışarı çıktığını duymadım."

"Ben yarı zamanlı bir ninja'yım," dedim, yanına oturarak. Bacaklarımı altına çekince, tahta kalçalarımın altında serin bir his uyandırdı.

"Denesen bile bana gizlice yaklaşılamazsın," dedi alaycı bir şekilde şişeyi bana doğru eğerek. "Bira ister misin?"

Kafamı salladım. "Bu gece olmaz."

Sessizce oturduk, başımı omzuna yasladım, böceklerin sesi ve gölden gelen uzak dalgaların sesi havayı dolduruyordu.

"İyi misin?" diye sordum sonunda.

Bir an için çok uzun süre sessiz kaldı. Sonra burnundan nefes verip, omuzlarını bir tarafına doğru kaldırdı. "Evet. Sadece... şey, düşüncelere dalmıştım, sanırım."

Kalbim bir an durdu ve ben gülümsedim. "Ne hakkında?"

Başparmağı şişenin üzerindeki etiketi okşadı. Omuzları seğirmeden önce hareketsiz kaldı. "Önemli bir şey değil."

Israr etmedim. Tanrı biliyordu ki, kendi karmaşık düşüncelerimi açığa vurmak istemiyordum.

Sonra sesi alçaldı, sessiz ve sert bir tonda. "Annem de böyle otururdu. Sanki onun geri dönüp onu seçmesini beklermiş gibi yola bakardı. Belki de yeterince uzun süre hareketsiz kalırsa, onun merdivenleri çıkıp her şeyin yoluna gireceğini düşünürdü."

Başımı çevirip ona baktım, göğsüm sıkıştı.

"Ama o hiç gelmedi," diye ekledi Austin, gülümsemesi kırılğan. "Ve annem hiç hayatına devam edemedi. Sadece... orada kalıp, onu hiç sevmeyen bir adamı bekledi."

Onu hiç sevmeyen bir adamı bekledi.

Bir şey söylemek istedim, herhangi bir şey, ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Umutlarını bağladığın kişinin seni sevemeyeceğini fark etmenin acısını ve utancını biliyordum. Annesinin hayatı boyunca hiç gelmeyen bir adamı beklemek nasıl bir şeydi, hayal bile edemiyordum. Daha da kötüsü, sayısız saatlerini bekleyerek geçiren tek kişinin o olmadığı açıktı. *Umut ederek.*

O küçük çocuk için içim sızladı.

Austin başını sallayarak hafifçe güldü. "Üzgünüm. Sana bunu yüklemek istemedim."

"Yapmadın," dedim sessizce. "Bu... Anlıyorum." Bakışları benimkilere kaydı, araştırırcasına. "Anlıyor musun?"

Emin olmasam da başımı salladım. Ama beklemeyi yeterince anlıyordum — adını koyamadığın bir şeyi ummanın acısını.

Verandanın ışığı başımın üstünde hafifçe vızıldıyordu.

Austin şişesini bir kenara koydu, ellerini uyluklarına koyarak eğildi, sesi alçak ve sabitti. "Şu anda kafanda ne dönüyorsa... bana güvenebilirsin, biliyorsun."

İstiyordum. Ne kadar da istiyordum, ama yüzeye çıkan tek şey korkuydu. Kendimi ona yaslamama izin verirsem, bir an bile olsa, bir daha asla tek başıma kalmak istemeyeceğimden korkuyordum.

, bana ihtiyaç duyan bir kızım varken böyle bir zayıflığı göze alamazdım. Ama içimdeki küçük, hain bir parça yine de bunu istiyordu — iler zorlaştığında bile yanında kalacak kadar güçlü birini. Böyle birinin var olduğuna inanıyor muydum, emin değildim.

Beni korkutan, daha genç ve daha çekici bir erkeğin ilgisini çekmiş olmam değildi. Beni yıllar önce gömdüğüm Şeyleri, yani güvenliği, ortaklığı, eve dönecek birini istemeye iten onun tavırlarıydı ve bunları tekrar kaybetmeye dayanabilir miydim, bilmiyordum.

Bu yüzden onu öptüm. İstedimden daha sert, sanki onun hayaletlerini kovup kendiminkileri susturabilirsem gibi. Belki kalbimde dolaşan tüm kelimeleri ona söylemeye hazır değildim, ama ona bunu verebilirdim: ellerimi saçlarına, dudaklarımı dudaklarına, bu gece onun görüldüğüne dair sylenmemi bir söz.

Seçilmiş.

Austin, ağzıma karşı şaşkın bir ses çıkardı, sonra elleriyle çenemi kavradı, beni kendine çekti, sadece onun yapabileceği Şekilde beni kendine bağladı.

nce öpüşmeyi ben sonlandırdım ve elini çektim. "İçeri gel." Kaşları hafifçe kalktı, gözlerinde bir soru işareti vardı.

"Lütfen," dedim, sesim titriyordu.

YİRMİ ALTI

AUSTIN

SESSİZCE geri çekildi ve fısıldadı — yumuşak, titrek, tek bir hecede beni mahveden bir sesle.

"Lütfen."

Parmakları hala benimkini sıkıca tutuyordu, sanki benim onu takip edeceğinden emin değilmiş gibi. Sanki onu her yere takip edeceğimi bilmiyormuş gibi.

"İçeri gel," diye fısıldayarak tekrarladı, sesi titriyordu, sanki hayır diyeceğimden korkuyormuş gibi.

Sanki hayır diyebilirdim de.

Verandanın basamağı çıplak ayaklarının altında gıcırdadı, gözleri benimkilere sabitlenmişti, sanki beni isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi, ama yine de almaya niyetliymiş gibi.

Sonra dudakları yine bana değdi. Yumuşak ve çekingen değil, açgözlüydü.

Selene, fırtınada kendini sabit tutmaya çalışır gibi öpüyordu, parmakları beni kendine daha yakın tutmak istercesine gömleğime kıvrılıyordu. Tereddüt etmedim, edemezdim. Ellerim çenesini buldu, öpücüğü derinleştirirken başparmaklarım kulaklarının altındaki narin kıvrımı okşadı.

Tadı tuzlu karamel ve korku gibiydi ve o kadar bağımlılık yapıcıydı ki, beni bıraktıktan sonra da uzun süre onu arzulayacağımı biliyordum. O çekiyordu çekiyordu beni çekiyordu.

Beni beni uzaklaştırıyor. İkimiz aynı birden. Dürüst olmak gerekirse, hangisi olduğu umurumda değildi, yeter ki durmasın.

Verandanın ışığı başımızın üzerinde hafifçe titriyordu, kelebekler etrafımızda dönüyor, kanatları karanlıkta fısıldıyordu. Nefeslerimiz, dudaklarımız ve boğazında takılan ihtiyaç duyulan sesler dışında tek ses buydu.

Selene daha da yaklaştı, kalçaları benimkilere değiyordu ve onun yanında —onun yanında her zaman titreken olan—parçalanmaya başladı.

"Selene," diye mırıldandım, bunun bir uyarı mı yoksa bir dua mı olduğundan emin olamadan.

Elleri saçlarımı kavradı, beni inlememe ve nabzımın göğsümde güm güm atmasına yetecek kadar çekti. Onu daha sert öptüm — çaresizce, çılgınca, içimde bir şeyi parçalayan bir şekilde.

Bu sıradan bir şey
değildi. Bu sadece
eğlence değildi.

Bir an için, yine on beş yaşındaydım, evim diyemeyeceğim bir evin önünde duruyordum. Soğuk eller. Soğuk burun. Brody içeride masayı hazırlarken camdan izliyordum, kahkahalar asla aşamayacağım duvarların ötesine yayılıyordu.

Kendime onların bana gerekmediğini, kimsenin bana gerekmediğini söylemişim.

Ama burada? Selene'nin ellerinin üzerimde olması, ağzının benimmişim gibi ağzımı ele geçirmesi? Bu beni mahvetti.

Göğsümün derinliklerinden bir ses çıktı — kaba, muhtaç — onu nazikçe verandanın korkuluğuna yaslarken, ikimiz de nefes almaya çalışırken alnımı alnına dayadım.

Gözleri benimkileri aradı, geniş, karanlık ve parlak.

Boğazım onun tadı ile doluydu, başım hala beni öpüşüşünden dolayı dönüyordu - sanki yanlara kayan bir dünyada onun son sağlam şeyiymişim gibi.

Selene nazikçe çekti, avucunun sıcaklığı avucuma değdi. Onun beni kapıdan geçmesine izin verdim, gece havası tenime yapışırken veranda ışığı arkamızda hafifçe vızıldıyordu.

Ve Tanrım, bu kadın. Bana ne yaptığının farkında bile değildi.

Eli benimkine çok doğal bir şekilde uyuyordu, içeri girerken başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde dairesel hareketler yapıyordu. Kapı arkamızda klik diye kapandı, sanki artık gerçek değilmiş gibi dünyayı dışarıda bıraktı.

Ev, şampuanı ve vanilya mumlarının hafif kokusuyla doluydu. Sessizlik yoğun ve samimiydi, sadece mutfaktaki saatin hafif tiktak sesiyle bozuluyordu.

Selene giriş kapısında durdu. Bana doğru döndü, gözleri oturma odasında açık bırakılan lambanın ışığında parlıyordu. Dudakları aralıktı, verandadaki öpücüğün etkisiyle hala kızarmıştı ve ben kendimi tutamadım.

Çenesini avuçladım, başparmağım elmacık kemiğinin narin kıvrımını okşadı. Cildi sıcaktı ve gözlerinde bir parıltı vardı — açlık, evet, ama aynı zamanda daha ham bir şey. Kalbimi burkan bir şey.

"Selene," diye mırıldandım. Tam olarak bir soru değildi, ama yine de öyle hissettiriyordu.

Elleri göğsümde yukarı kaydı, gömleğimin kumaşını hafifçe yumrukladı. "Şşş... fazla düşünme," diye fısıldadı. "Sadece beni tekrar öp."

Denesem bile ona hayır diyemezdim.

Onu aç bir adam gibi öptüm, parmaklarım saçlarına dolanırken o bana yumuşak ve ısrarcı bir şekilde bastırdı. Sessiz, çaresiz bir ses çıkardı ve bu ses doğrudan içime işledi.

Öpücüğünü derinleştirdim, tutkuyu, korkuyu ve arzuyu aynı anda tattım. Ağzı benimkinin altında sıcak ve esnekti, elleri sanki bana teninden daha yakın olmama ihtiyaç duyuyormuş gibi gömleğimi çekiyordu.

O beni duvara ittiğinde sırtım duvara hafif bir sesle çarptı, vücudu benimkine yapıştı. Kalçalarını kavradım, dilini benimkine sürterken onu sabit tuttum, tatlı ve acil bir şekilde.

Onun aciliyetinde beni neredeyse mahvedecek bir kırılganlık vardı. Beni eğlence için öpmüyordu. Sanki boğuluyormuş ve benim dünyasında kalan tek hava benmişim gibi öpüyordu.

Ve lanet olsun, bu anlayış cildimi çok gergin hissettirmedi.

Onu daha sert öptüm, bir elim beline kayarak onu bana sabitledim.

"Selene," öpücükler arasında nefes nefese, alnımı hafifçe alnına dayadım. "Acele etmemize gerek yok."

Ama o başını salladı, parmakları yakamın etrafına dolanırken fısıldadı, "Lütfen durma."

O tek, titrek yalvarış içimi yaktı.

"Tamam," diye mırıldandım ağzına. "Tamam, bebeğim."

Eli yine elimi yakaladı ve beni merdivenlere doğru çekti. Hareketi aceleci değildi, kasıtlıydı. Sanki kararını vermiş ve geri dönüşü yokmuş gibi.

Ve tanrı yardımcım olsun, ben çoktan gitmiştim.

Selene beni merdivenlere doğru çekti, gıcırdayan ahşap zeminde adımları hafifti. Tereddüt etmeden onu takip ettim, nabzım boğazımda yavaş ve ağır bir şekilde atıyordu.

Ev çok sessizdi, sanki bu sessizlik canlı, nefes alan bir şey gibiydi. Buzdolabının uğultusu. Duvar saatinin hafif tiktak sesi. Kazak koluma değdiğinde kumaşın çıkardığı fısıltı.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, koridorun sonundaki bir kapının altından sızan zayıf bir ışık gördüm. Winnie'nin odası.

Selene bana baktı, loş ışıkta ela gözleri cam gibi parlıyordu. Dudakları açıldı ama ses çıkmadı. Bir şey söylemesine gerek yoktu.

Anladım.

Artık daha yavaş hareket ediyorduk. Dikkatliydik. Hava, boğulacak kadar yoğun, arzu ve kısıtlamanın tehlikeli bir karışımıyla yüklüydü.

Koridorda, yatak odasının kapısının önünde durdu. Eli, bir şeyi tartıyormuş gibi kapı kolunda tereddüt etti, sonra kapıyı itip içeri girdi ve beni de peşinden çekti.

Kapı arkamızda klik sesiyle kapandı ve dünyayı tekrar susturdu.

Odası loştu, sadece şifonyerin üzerindeki lambanın zayıf ışığıyla aydınlanıyordu. Perdeler, açık pencereden giren esintiyle hafifçe dalgalanıyor, sonbahar havasının ve vanilya losyonunun hafif kokusunu taşıyordu. Yatak, sabahtan beri hala hafifçe buruşuktu, bu da beni göğsümden vuran bir davet gibiydi.

Selene bana döndü, göğsü hızla inip kalkıyordu. Elleri göğsümde kaydı, parmakları gömleğimin kumaşına kıvrıldı, sanki beni itip itmeyeceğine ya da kendine çekip çekmeyeceğine karar veremiyormuş gibi.

Çekti.

Yüzünü ellerimle kavradım, başparmaklarım kızarmış yanaklarını okşarken onu öptüm — bu sefer daha yavaş, ama daha az açgözlü değildi. Vücudu benimkine eridi, ısısı giysilerimden sanki bir damga gibi sızıyordu.

O dayanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Elleri gömleğimin altına kaydı, avuç içleri kaburgalarım ve karnım üzerinde kaydı. Yumuşak parmaklarının ısınmış tenimle oluşturduğu kontrast beni titretti.

"Selene..." Sesim boğuktu, sessiz odada çok yüksek çıkmıştı. Onu tekrar öptüm, dizleri yatağın kenarına değene kadar geriye doğru çekildik.

O, bir nefes vererek yatağa çöktü, bacakları hafifçe açıldı ve elleri gömleğimi kavrayarak beni kendine doğru çekti.

"Bekle," diye mırıldandım, öpüşmeyi onun gözlerine bakmak için yeterince keserek. "Buna gerek yok..."

"Durma dedim," diye fısıldadı yine. Sesindeki yalvarış yumuşaktı, ama içimde bir şeyleri kırdı.

Onu daha sert öptüm, ellerim saçlarına kayarken o da ağzıma doğru nefes nefese kaldı. Uylukları kalçalarımı sıkıca kavradı, sanki beni bırakmaya niyeti yokmuş gibi.

Kapının dışında, ev hafifçe gıcırdadı ve koridorda uyuyan bir çocuk olduğunu fark edince içim gerildi.

İkimiz de bir an için donakaldık.

Sonra Selene'nin dudakları benimkine hafifçe eğildi, parmakları beni aşağı çekerek alınlarımız birbirine değene kadar.

"Sessiz olacağız," diye fısıldadı.

Bu sözler karnımın derinliklerinde bir ateş yaktı.

Sesim alçak ve kalınlaştı, ellerim kalçalarına doğru kaydı ve onu yatağa sabitledi. "O zaman ses çıkarmamalıyız," diye mırıldandım.

Onun cevap veren gülümsemesi şeytaniydi. Parmakları gömleğime kıvrıldı ve dudaklarımız tekrar birbirini bulana kadar beni aşağı çekti. Bu sefer öpücük daha yavaştı ama daha az acil değildi — sanki ikimiz de bu arzunun şeklini ezberlemeye çalışıyorduk.

Evin sessizliği üzerimize çöktü, her sesi yükseltip duyulur hale getirdi. O benim altımda hareket ederken çarşafların hışırtısı. Dudaklarımın üzerinde

dudaklarımdan gelen nefesinin hafif sesi. Dizim yatağa değdiğinde başlığın çıkardığı gıcırtı.

İkimiz de o anda hareketsiz kaldık, aramızda sessiz bir anlaşma geçti.

Sessiz ol.

Selene'nin dudakları hafifçe kıvrıldı, elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kaydı. "Ağırsın," diye alaycı bir şekilde fısıldadı, ama gözleri tam tersini söylüyordu: *kal*.

Ağırlığımı ondan almak için hafifçe kaydırdım, ön kollarımı başının iki yanına dayadım. Başparmaklarım çenesini okşadı, boynunun narin çizgisini takip ederek tekrar öpmek için eğildim, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. "Sana karşı her zaman dikkatli olacağım," diye fısıldadım ağzına.

Elleri göğsümden aşağı kaydı, parmakları gömleğimin kenarından içeri girdi. Dokunuşu yakıcıydı, gömleği yukarı, daha yukarı itti, ta ki ben geriye yaslanıp gömleği başımdan çıkarıp bir kenara atana kadar.

Gözleri loş ışıktaki üzerimde dolaştı, orada ham bir şey parıldıyordu. Şehvet değildi, sadece şehvet değildi.

Arzu.

İhtiyaç

Belki de korku.

"Bana bakıyorsun," diye fısıldadım, çarpık bir gülümsemeyle, kulaklarımda nabzım güm güm atarken bile o anı hafif tutmaya çalışarak.

"Beni suçlayabilir misin?" Sesi zar zor duyuluyordu, başparmağı dudaklarımdan yanındaki soluk bir yara izini okşuyordu.

Elini yakaladım, parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum ve sonra elini göğsüme götürdüm. "Beni istediğin kadar dokun." Sesim alçak ve sert çıkmıştı. "Ama karşılığını vermeme izin versen iyi olur."

Dudakları açıldı ama ses çıkmadı, ben de onu tekrar öptüm, yavaşça ve derinlemesine.

Elleri kendi gömleğinin eteğini ekiştirdiğinde, parmaklarım nazikçe bileklerini sardı.

"Bana bırak," dedim, sesim hissettiğimden daha sağlamdı.

Selene tereddüt etti, kirpiklerini kırpıştırarak yüzümü inceledi. Bir an için itiraz edeceğini sandım. Sonra, hafifçe nefes vererek kollarını yatağa bıraktı.

Güven.

Bu kelime kafamda bir an gibi yankılandı.

Eğildim, dudaklarımı şakağına, yanağına, ağzının köşesine değdirdim, sonra daha aşağıya, boğazına, köprücük kemiğine doğru indim. Parmakları çıplak omuzlarımda gerildi, tırnakları nefesimi kesmeye yetecek kadar ısırdı.

"Beni öldüreceksin," diye fısıldadı, sesi odanın sessizliğini bozdu.

"Henüz değil," diye mırıldandım, cildini hafifçe ısırarak. "Ama öyle yapmayı planlıyorum

."

Ellerim gömleğinin altına kayınca, sessiz kahkahası bir çığlığa dönüştü gömleğinin altına kayarken, avuç içlerim belinin sıcak tenine değdi. Acele etmeden, başparmaklarımla yavaşça, tembel daireler çizerek kumaşı yukarı doğru kaydırdım.

"Tanrım, çok güzelsin," dedim saygıyla.

Bu sözler onda bir şeyleri çözmüş gibiydi. Hafifçe arkaya doğru eğildi, sanki kendini sabitlemek istercesine ellerini saçlarıma geçirdi.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı.

"Sen çok güzelsin." Çenesinin altını öptüm, sözlerin etkisini hissetmesini sağladım. "Mükemmelsin. Sen sanki..." Gözlerine baktığımda sesim titredi, göğsüm sıkıştı. "Sen sanki evim gibisin, Selene."

Dudakları cevap vermek istermiş gibi titredi, ama bunun yerine beni kendine çekip bir kez daha öptü, elleri artık çaresizce omuzlarımı çekiyordu, sanki beni yeterince yaklaştıramıyormuş gibi.

Umurumda değildi. Onun hiç durmasını istemiyordum.

Ellerim onun uyluklarını okşarken, şortunun kumaşının altına kayarken, sanki dünyadaki tüm zamanım varmış gibi her santimini keşfederken, evin sessizliği üzerimizde daha da ağırlaşıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ve şimdiden biliyordum ki, yarın her şey sona erse bile, hayatımın geri kalanını burada olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak geçirecektim.

Onunla birlikte.

Selene'nin parmakları saçlarımlı sıkıca kavradı, ben de boynunun kıvrımlarını öperek cildinin hafif tuzlu tadını tattım. Nefesi kesildi, odanın sessizliğinde yumuşak ve sığ bir nefes aldı.

"Austin..." Sesi titriyordu, bunun bir rica mı yoksa uyarı mı olduğundan emin değilmiş gibi.

Yüzünü görebilmek için geri çekildim ve kızarmış yanağına başparmağımı sürdüm. "Ne oldu?"

Dudakları açıldı ama tereddüt etti, saklanmaya çalışır gibi kirpiklerini indirdi.

"Selene," diye mırıldandım, şakağına bir öpücük kondurarak. "Bak ben."

Bir an sürdü, ama sonunda gözleri benimkilere baktı.

Çıplak ve sersemletici bir kırılmalı vardı, ama gözlerini kaçırmadı.

Ve, Tanrım, o yıkıcıydı.

"Seni tutuyorum," diye fısıldadım. "Her saniye. Her santim. Seni tutuyorum."

Parmakları saçlarımdan gevşedi, sanki teslim olmak tek seçenekmiş gibi omuzlarıma kayd.

Gömleğini yavaşça yukarı çektim, beni durdurması için ona zaman verdim, ama durdurmadı. Kumaş başından çıkıp yere düştüğünde, nefesim kesildi.

O... her şeydi.

"Siktir, Selene." Sesim onun adını söylerken kırıldı.

İçgüdüsel olarak ellerini kaldırıp kendini örtmeye çalıştı, ama ben nazıkçe bileklerini tutup kenara çektim. "Yapma," dedim, sesim alçaktı. "Seni görmek istiyorum."

Bir titreme geçti içinden, ama başını salladı, göğsü sanki bir mil koşmuş gibi inip kalkıyordu.

Avuç içlerim yanlarından aşağı doğru kayd, başparmaklarım belinin narin çizgisini izledi. "Sen çok güzelsin."

Sözlerim onun cildine işliyor, omuzlarındaki gerginliği yumuşatıyor gibiydi. Elleriyle çenemi kavradı ve beni kendine çekerek hem aç hem de tatlı bir öpücük verdi.

Şortu da tişörtünün izinden gitti, parmaklarım bel bandına dolanarak onu yavaşça aşağı indirdim. Yardım etmek için kalçalarını kaldırdı ve dudaklarından çıkan hafif iç çekiş beni neredeyse çıldırtıyordu.

Altımda çıplak yatarken, bir saniye durmak zorunda kaldım, çünkü onu bu halde görmek aceleye gelmeyecek bir şeydi.

"Selene..." Onun adı, ben onun köprücük kemiğine, göğüs kemiğine, karnının yumuşak derisine öpücükler kondururken dudaklarımdan saygıyla fısıldanan bir mırıltıydı.

Elleri yine saçlarıma dolandı, kalçaları huzursuzca hareket ederken boğazından sessiz bir ses çıktı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Göğsüm sıkışarak ona baktım. "Lütfen ne?" "Bana bunu söyletme," diye nefes nefese konuştu.

Ağzımda yavaşça bir gülümseme belirdi. "Senin söylemeni istiyorum." Parmakları saçlarıma daha da sıkı kavradı. "Lütfen bana dokun."

Onu tapmak için oradaydım.

Yukarı doğru kayarak, ellerimle her kıvrımı izlerken onu tekrar öptüm, yavaş ve derin bir öpücükle. Dokunuşumla bacakları açıldı, parmaklarımla onu nazikçe okşadığımda nefesi kesildi, dudaklarıma karşı inlemesi için yeterliydi.

"Benim için çoktan ısladın bile," diye mırıldandım, başparmağımla tembelce amını okşayarak.

O, elime doğru kıvrılırken tırnaklarını omuzlarıma geçirdi, sesi sessiz bir iniltiyle kırıldı.

"Şşş," diye kulağına fısıldadım. "Sessiz olmalıyız, bebeğim."

Başka bir inilti sesi çıkarmamak için dişlerini alt dudağına geçirdi. Kendini tutması kalbimi çarptırdı. Çok fazla şey içine atıyordu ama onun gevşediğini hissedebiliyordum.

"İşte böyle," diye fısıldadım, parmaklarım onu daha da yukarıya çıkarken, ağzım çenesini izliyordu. "Benim için bırak kendini, Selene."

Vücudu titredi, elim altında parçalandı, çıgıllıkları omzumda boğuk bir şekilde yankılandı.

Onu kucakladım, nefes alış yavaşlayana, kasları gevşeyip çarşafıya eriyene kadar sessizce övgüler mırıldandım. Gözleri açıldığında, içlerinde ham ve korunmasız bir şey vardı.

"Buraya gel," diye fısıldadı.

Tereddüt etmedim. Son giysilerimi çıkarırken onu öptüm, elleri ilk önce nereye dokunacağına karar verememiş gibi göğsümde dolaşıyordu.

Penisimi kavrayıp bacaklarının arasına yerleştiğimde, nefesi kesildi.

"Seni arzuluyorum," dedim, alnımı alnına dayayarak. "Evet."

Sesi artık emindi. "Lütfen."

Onun içine girerken eve dönmüş gibi hissettim. Sıcaklığı beni sardı, içine çekti ve o anda kendimi kaybetmemek için dişlerimi sıkarak zorunda kaldım.

İlk başta yavaşça hareket ettik, kasıtlı olarak, tadını çıkararak. Elim çenesini okşadı, dudaklarım her itişte onun dudaklarına değdi.

"Bana bak," diye fısıldadım.

O da baktı ve bu beni mahvetti.

"Selene," diye inledim, sesim onun sıcaklığına daha derine girerken kırıldı. "Sen, eksikliğini bilmediğim her şey gibisin."

O, kalçalarını benimkine doğru kaldırırken tırnakları sırtımı çizdi.

"Daha hızlı," diye fısıldadı, sesi çaresizdi.

"Ne istersen," diye söz verdim, onun inlemeleri bastırılması zorlaşırken adımlarım hızlandı.

Dikkatliydik, sessiz kalmaya çok dikkat ediyorduk, ama her kalça hareketimde yatak başlığı hafifçe gıcırdıyordu, nefesleri boynumun kıvrımına takılıyordu.

"Lütfen durma," diye yalvardı, sesi titriyordu.

"Durmayacağım," diye yemin ettim, daha sert iterek şakağına öpücük kondurdum. "Sen benim için tekrar parçalanana kadar durmayacağım."

Benim altımda ikinci kez boşaldı, ben de onunla birlikte doruğa ulaşırken vücudu beni sıkıca kavradı, dudaklarımdan onun adı bir inilti olarak çıktı.

Onun yanında, göğsüm hala inip kalkarken, onu kendime yaklaştırdım, sanki bu dört duvarın dışındaki her şeyden onu koruyabilirmişim gibi.

Nefeslerimiz birlikte yavaşlarken, parmakları göğsümde tembel desenler çizdi.

Oda hafif bir vanilya ve temiz çarşaf kokuyordu, hava hala tenin sıcaklığı ve fısıldanan yalvarışlarla ağırdı. Selene'nin nefesi yavaş ve düzenli bir ritme girmişti, başı sanki oraya sığacakmış gibi omzumun çukuruna yerleşmişti.

Saçları yumuşak dalgalar halinde göğsüme dökülüyordu, başımı eğip dudaklarımı şakağına değdirdiğimde saç telleri sakallarıma takıldı. Şampuanının kokusu ve biraz da benim kokum vardı, bu da beni baştan aşağı heyecanlandırdı.

Çarşafı soğumuştı, ama vücudu hala bana karşı sıcaktı —bir bacağı tembelce benimkine dolanmış, kolu sanki orada olma hakkı varmış gibi karnımın üzerine uzanmıştı.

Onu rahatsız etmemek için dikkatlice hafifçe yanaştım ve battaniyeyi çıplak omuzlarına daha fazla örttüm. Battaniyeyi ona sararken parmaklarım cildine değdi ve onun iç çekişini hissettim — boğazımı ağrıtan sessiz, memnun bir ses.

Buna alışabilirdim.

Bu düşünce hızlı ve davetsizce geldi, ardında boş bir yankı bırakacak kadar keskin.

Göğsümdeki uykulu ağırlığına, uykuya dalarken kaşlarının arasındaki hafif kırıışıklığın düzelmesine alışabilirdim. Sabahları Winnie'nin kıkırdamalarına, küçük ellerinde saç tokalarını sıkıca tutarken saçımda bir tur daha "pratik" yapmak istediğini söylemesine alışabilirdim.

Bir şeyin parçası olmaya alışabilirim.

Gerçek bir parçası. Sadece eğlenceli adam ya da geçici bir çözüm ya da unutmayı kolaylaştıran kişi değil.

Selene hafifçe kıpırdadı, eli karnımın üzerinde kaydı, parmakları çarşafın kenarına kıvrılırken, "Gitme" diye mırıldandı.

Boğazım aniden sıkışarak zorlukla yuttum. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldayarak başının tepesini öptüm.

Bu gece değil.

Ölsem bile.

Mırıldanırken nefesi kesildi, ama kıpırdamadı, vücudu benimkine daha da derin bir şekilde yaslandı. Başparmağımı yavaşça, dalgın bir şekilde omurgasından aşağı doğru gezdirdim, onun hissini ezberledim - her kıvrımı, hala dokunuşumu taşıyan yumuşak cildinin her santimini.

Bu çok iyi geliyordu.

Elim saçlarına doğru kaydı ve yüzünü görebilmek için gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. Böyle, savunmasız,

dudakları hafifçe aralanmış, kirpikleri kızarmış yanaklarına değiyordu.

Odanın loş ışığı omzuna düşüyor, daha önce fark etmediğim hafif çillerini ortaya çıkarıyordu. Parmaklarım onları izlemek, sanki tüm zamanım varmış gibi onu haritalamak için kaşınıyordu.

Çünkü gerçekten istediğim şey buydu.

Zaman.

Onlarla daha fazla sabah. Onun çarşafalarında daha fazla gece, kulaklarımda onun kahkahaları, kızının minik eli beni hayali bir krallığa doğru çekiyor.

Sinirlerim gerildi.

Hayatım boyunca herkesin yanında olmak istediği adam olmaya çalıştım; her şeyi hafif, kolay ve eğlenceli tutan adam. Ama burada otururken, üzerimde baskı yaratan yükten kurtulamıyordum. Çok fazla istemenin, bana ait olmayan bir şeye çok sıkı sarılmanın acısı.

Her şey çok güzeldi, mükemmele çok yakındı ve içten içe bunu hak ettiğime bu kadar kolay inanabilmekten nefret ediyordum. Sanki onu, Winnie'yi, bu sakın hayatı hak etmişim gibi. Asla yeterli olamayacağımdan, ne kadar onların sabit noktası, güvenli limanı olmak istesem de, istemek yeterli olmayacağından duyduğum kemiren bir korku vardı.

Selene tekrar hareket etti, nefesi tenime sıcaklığını hissettirdi.

Onu daha sıkı sarıldım. Onu bırakmaya hazır değildim, ama içimde, tereyağı gibi yumuşak sessizlik ve onun yumuşak iç çekişlerinin altında, hissettim — gerçeğin bastırıp beni ele geçirdiğini.

Bu sonsuza kadar sürmeyecekti, çünkü bu kadar güzel hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi.

Gözlerimi kapattım. Bunu görmezden gelmeye ve anı daha sıkı tutmaya çalıştım, ama sözler yine de aklımda kaldı.

Uykusunda mırıldandı ve fısıldadı, "Kalmanı seviyorum." Neredeyse duyulmayacak kadar yumuşak olan sözleri, mideme yumruk gibi indi.

Saçlarını geriye doğru düzelttim, başparmağımla yanağının narin kıvrımını okşadım. Boğazımda büyüyen yumruya karşı zorlukla yuttum.

"Sen izin verdiğin sürece kalacağım," diye fısıldadım, ama bunun bir söz mü yoksa yalvarma mı olduğunu bilmiyordum.

Çünkü içten içe, geri çekilemeyecek kadar çoktan düşmüş olduğumu biliyordum.

YİRMİ YEDİ

SELENE

YAVAŞÇA UYANDIM, düşüncelerim yetişmeden duyularım beni sabahın yumuşak sınırlarına çekti. İlk hissettiğim şey sıcaklıktı — sabit ve her yeri saran, sanki benim için örülmüş rahat bir battaniye gibi etrafımı saran bir sıcaklık.

Sonra belime dolanan kolunun ağırlığını hissettim. Eli kaburgalarımın üzerine yayılmış, parmakları sanki uykusunda bile beni tutmaktan vazgeçemiyormuş gibi açılmıştı.

Yanağım göğsüne yaslanmıştı ve kulağımın altında kalp atışlarının yavaş ve düzenli ritmini duyabiliyordum. Aceleci değildi. Kesindi.

Bir an için kendimi tamamen hareketsiz bıraktım.

Hava hafifçe sabun ve talaş kokuyordu - Austin'in kokusu - ve pürüzsüz cildi yanağımın altında yumuşaktı. Yapmamam gerektiğini bilsem de nefes aldım.

Hayatıma ani bir giriş yapmıştı ve bu durumun bizim için kalıcı olmayacağını hissediyordum, ama yine de ona tutunacaktım.

Perdelerden sızan soluk ışıktaki onu inceleyebilmek için başımı hafifçe eğdim. Uykudayken yüzü daha yumuşaktı; uyanıkken kolayca sergilediği şakacı gülümsemeler ya da kendini beğenmiş sırıtişlar yoktu. O sadece bir insandı. Kirpikleri yanaklarına hafif gölgeler düşürüyordu, dudakları hafifçe aralanmış, nefesi saçlarıma üflüyordu.

Bakışlarımı keskin çene hattında, çenesini ve üst dudağını koyulaştıran hafif sakallarda gezdirdim. Gözlerim

Ağzının yanında küçük bir yara izi vardı, önceki gece dalgın dalgın başparmağımla izlediğim yara izi. Çocukluk çağında oyun parkında geçirdiği bir kaza mıydı, yoksa bar kavgasında aldığı bir yara mıydı, merak ettim. Onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı.

Göğsümün altında bir şey sıkışmış gibi hissettim ve kendimi zorlayarak başka yere baktım.

Bu duygular kalıcı değildi. Bir şey inşa ettiğimiz anlamına gelmiyordu.

Sadece bir andı. Mükemmel, geçici bir an.

Koridorda ilerlerken, Austin'in sweatshirt'ünün kollarını ellerimin üzerine çekerek, döşeme tahtaları hafifçe gıcırdadı. Mutfağa girdiğimde sessizdi ve hemen yeni bir kahve demlemeye başladım. Demleme bittiğinde, kahve fincanını ellerimle kavradım ve pencereden arka bahçeye bakarken ısının parmaklarıma nüfuz etmesine izin verdim.

Çimler gri bir ışıkla kaplıydı, sabahın erken saatlerindeki sis her şeyi olduğundan daha yumuşak gösteriyordu.

Zafer kazanmış, hatta belki de memnun hissetmem gerekirdi. Dün gece... hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Ama gözlerimi kapattığımda, sesindeki acıyı duymaya devam ettim —karanlıkta alçak ve tereddütlü bir sesle, hiç ev gibi hissetmediği evlerde büyüdüğünü anlatıyordu. Başkalarının hayatlarının aralıklarından kayıp düşerek büyüdüğünü, hiçbir zaman tam bir evlat olamadığını, hiçbir zaman yeterli olamadığını anlatıyordu.

Onun için bundan nefret ediyordum. Bazı insanların anahtarlarını veya bozuk paralarını taşıdıkları gibi, bu sessiz acıyı hayatın bir gerçeğiymiş gibi taşımasından nefret ediyordum.

Kalbim sızladı.

Buna kapılmak çok kolaydı — daha fazlasını istemek çok kolaydı. Daha fazlasını *vermek* istemek.

Bir yudum aldım, kremli kahvenin dilimde ağırlaşmasına izin verdim. Kırılgan şeyler için yaratılmamıştım. Bir erkeğin kollarında uyanmak ve her gardımı indirdiğimde bunun bana bir bedeli olmadığını iddia etmek için yaratılmamıştım.

Arkamda, üst kattaki döşeme tahtalarının hafif bir gıcırdamasını duydum. Bir kapı açıldı, ardından Winnie'nin küçük ayaklarının halı kaplı zemine çarptığı

ayaklarının halı kaplı zemine çarpmasının kesin sesi geldi.

Önce onun kahkahası duyuldu — hafif ve kaygısız.

"Şşş," Austin'in sesi, uykudan dolayı alçak ve kaba bir şekilde onu takip etti. "Anneme ses çıkarmayalım."

"O zaten uyanık," dedi Winnie komplo kurarcasına fısıldayarak, ama sesinde gülümseme olduğunu duyabiliyordum.

"Biliyorum," dedi. "Ama dün gece oldukça yorgun görünüyordu."

"Onu yatma saatinden sonra uyandırdın mı?" Winnie'nin masum sorusu kahvemi boğazıma açırdı.

Austin'in fısıldayarak verdiği cevabı duyamadım, ama gülümsememek için dudaklarımı sıkıca kapattım. Gerçekte, beni yatma saatinden çok sonraya kadar ayakta tuttuğunu biliyordum.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri mutfağı ulaştı. Winnie, saçları dağınık ve pijamaları ters dönmüş halde doğıruca bana koştı.

"Günaydın anne!" diye cıvıdayarak kollarıyla belime sarıldı.

"Günaydın, aşkım," dedim, elimi onun dağınık buklelerine geçirerek.

Austin onun arkasında durdu ve kendi dağınık saçlarını eliyle düzeltti. Tişörtü vücuduna yapışmış, gözlerimi ondan ayırmamı zorlaştırıyordu.

"Günaydın," dedi, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Günaydın." Ses tonumu nötr tutmaya çalıştım, ellerim ona bir fincan kahve doldurmakla meşguldü.

Derin bir nefes aldım. "İkiniz de erken kalktınız," diye ekledim bir süre sonra.

"Uyuyamadım," dedi, ağızında hafif bir gülümsemeyle. "Winnie, sesinden anlaşıldığı kadarıyla dünya hakimiyetini planlıyor."

"Öyle değil," dedi Winnie, sandalyeye tırmanarak. "Acıktım. Pankek yiyebilir miyim?"

"Şanslısın," dedi Austin, dolaptan tava almak için yanımdan geçerek. "Şef Austin görev başında."

"Şef Austin," diye tekrarladı Winnie kıkırdayarak. "Televizyondaki birine benziyorsun."

Austin bana eğlenerek bir bakış attı. Bir an için, aramızda söylenmemiş bir şey parladı — sıcaklık, samimiyet, cevap vermeye hazır olmadığım bir soru.

İlk ben gözlerimi kaçırdım.

Austin ilk hamuru tavaya dökerken Winnie sandalyenin kenarından bacaklarını sarkıtıyordu. Kreplerin sıcak, tatlı kokusu havada asılı kalmış, şurup ve kahvenin hafif kokusuyla karışmıştı. Tezgahın köşesinden radyo düşük sesle uğulduyor, country müziği onların sesleri arasındaki sessiz boşlukları dolduruyordu.

Oda rahat ve huzurluydu. Sanki hiç bulamayacağımı düşündüğüm bir hayatın anlık görüntüsü gibiydi.

"Kahvaltıdan sonra tırnaklarını boyayabilir miyiz?" diye sordu Winnie aniden, bacaklarını metronom gibi sallayarak.

Austin gözlerini kırptırdı ve hiç duraksamadan bir krep çevirdi. "Tırnaklarım mı?"

"Evet." Hala şurup yapışmış küçük ellerini uzattı. "Okula gitmeden önce pratik yapmak istiyorum. Annem teneffüste arkadaşlarım için oje getirebileceğimi söyledi."

Ağzımı açıp araya girdim, belki onu kurtarmak için. "Win, eminim Austin..."

Austin sırttı. "Tabii ki istiyorum."

Sözleri o kadar kolay ve tereddütsüzdü ki, beni hazırlıksız yakaladı.

"Öyle mi?" Winnie çığlık attı.

Austin omzunun üzerinden bana sırttı, yeşil gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Hey, anlaşma anlaşmadır. Geçen haftadan beri soruyor."

"Parlak morum var!" Winnie gururla duyurdu. "Harika görüneceksin."

Austin spatulayı yere koydu ve krepleri yüksek bir yığın halinde dizdi. "Yedikten sonra, elinden geleni yapabilirsin, ufaklık."

Kalbim haince bir şekilde sıkıştı.

Kahvaltıdan sonra, Winnie işine başladığında hiç tereddüt etmedi, minik kaşları konsantrasyonla çatılmıştı ve her bir tırnağı titizlikle boyuyordu. Hatta katlar arasında parmaklarına dramatik bir şekilde üfledi ve onu kahkahalara boğdu.

Düşünceler içimde çalkalanıp göğsümde keskinleşirken, altında daha yumuşak bir düşünce ortaya çıktı.

Neden bu kadar doğru geliyor?

Winnie, Austin'in on tırnağını ve etrafındaki derinin çoğunu parlak, ışıltılı bir mor renge boyamıştı. İşinden memnun olan Winnie masadan atladı ve ben onu kucakladım. "O kadar acele etme. Kuralları biliyorsun. Lütfen dağınıklığını topla. Sonra okula gitmek için giyinme zamanı."

Winnie neredeyse hiç mızızlanmadı; benim hatırlatmalarına alışmıştı. Yavaşça uzaklaşırken, attığı sırt çantası dikkatini çekti ve içindekileri karıştırmaya başladı.

Winnie sırtarak, kenarları yapışkan parmaklarıyla lekelenmiş buruşuk bir kağıdı bana doğru salladı. "Müzik programım! Solo şarkı söyleyeceğim!"

Kaşlarımı kaldırarak kağıdı aldım ve kırıksıklıklarını düzelttim. "Öyle mi? Bu harika, bebeğim."

"Çok yüksek sesle söyleyeceğim," dedi sırtarak, ön dişi hala eksik ve sesi heyecandan titriyordu.

Sonra o büyük, umut dolu gözlerini Austin'e çevirdi. "Sen de gelir misin?"

Austin, sanki onu yumruklamış gibi elini göğsüne koydu. "Ön sıra. Star Harbor'daki en gürültülü alkışçı. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!" Winnie kıkırdarak kollarını Austin'in boynuna doladı.

Onları izlerken içimde bir şey acıdı.

O, onun babası değildi. Benim de sahip olduğum biri değildi, en azından gerçek anlamda.

Ama bu küçük, güneş ışığıyla aydınlanan mutfakta, havada pancake kokusu ve Winnie'nin kahkahaları yankılanırken, onun babam olsaydı nasıl olurdu diye hayal etmeye başladım.

Sadece bir saniye için.

Sabahın geri kalanı, şurup bulaşmış parmaklar, kıkırdamalar ve Austin'in yeni boyanmış ellerini kullanarak tabakları kaldıramıyormuş gibi davranmasıyla geçti. Austin, Winnie'nin ceketini omuzlarına geçirirken, Winnie okul hakkında durmadan konuşuyordu.

"Arkadaşlarıma senin ojenizi göstermek için sabırsızlanıyorum," dedi Austin'e, kapıya yarı yolda.

"Seni seviyorum," diye seslendim. "Harika bir gün geçir!"

"Olur!" Kafasını kapıdan bir anlığına geri uzattı. "Seni seviyorum!"

Austin bakışlarını yakaladı. Yüzünde sessiz bir ifade vardı, kelimelerden daha ağır bir ifade.

"İyi günler," dedim, sesim istediğimden daha yumuşaktı.

"Sen de," diye cevapladı ve bir adım öne çıkıp saçlarıma nazikçe bir öpücük kondurdu.

Sonra gittiler, kapı arkalarından kapandı ve ev bir anda çok sessizleşti. Orada durdum, ellerimle kupamı kavradım ve onların bulunduğu yere bakakaldım. Winnie'nin kahkahası, parlak ve geçici bir yankı gibi havada asılı kaldı.

Bu kadar kolay hissetmek tehlikeliydi. Ne kadar doğal.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, araba garajının sessiz uğultusuna alışmıştım. İçerideki hava, eski kağıtların ve fısıldanan sırların hafif kokusunu taşıyordu, birkaç saat sonra giysilerinize ve saçlarınıza yapışan bir koku.

Önümdeki uzun ahşap masayı, mürekkebi zamanla bulaşmış ve kenarları kıvrılmış, kırılğan gemi manifestoları ve solmuş fotoğraflar kaplıyordu. Dizüstü bilgisayarımın ekranı, taradığım belgelerle parlıyordu —ölüm ilanları, kayıtlar ve Star Harbor Denizcilik Müzesi için dijitalleştirmek üzere tutuldum.

Bu işi, hiç kimseye itiraf edemeyeceğim kadar çok seviyordum.

Geride bırakılan insan izleri hakkında rahatsız edici bir şey vardı. Yarım yırtılmış bir aşk mektubu, onlarca yıl önce sayfaya düşen bir gözyaşı nedeniyle mürekkebi bulanıklaşmış. Bir defterin solmuş ithaf yazısı: *Sevgilime, deniz seni nereye götürürse götürsün*. Kenarlarına, neredeyse sanat eseri gibi özenle yazılmış notlar karalanmıştı.

Uzun zaman önce yaşamış insanların bu küçük parçaları, insanların ne kadar kolay ortadan kaybolduğunu hatırlattı bana.

Onun fotoğrafları bütün hafta boyunca aklımdan çıkmadı. Alma Barker, Kumulların Hanımı.

Ekranımda yan yana iki versiyonu vardı. Biri tertemiz, yüzü sakın ve mükemmel, gözleri doğrudan kameraya bakıyordu. Diğeri ise yaralıydı; gözleri keskin bir şeyle şiddetle çizilmiş, bakışlarının olduğu yerde boş lekeler bırakmıştı.

Ve onun arkasındaki gölgelerde bir siluet. Uzun boylu. Geniş omuzlu. Midem düğümüne kadar yeterince görünür.

Şakaklarımı ovuşturup sandalyeme yaslandım, çatlamış alçı tavana bakarak.

Kardeşıme henüz söylememiştim. İkinci fotoğrafı, ona şaşırtıcı derecede benzeyen figürü. Hayes zaten inanmazdı. Zaten sözde laneti konusunda çok tuhaftı, böyle bir şeyden bahsetmek onu çileden çıkarırdı.

Yine de, omurgamdan yukarı doğru yayılan tedirginliği atamıyordum.

Lady'nin hikayesi romantik olmalıydı — trajik, evet, ama kenarları yumuşak. Kum tepelerinde denizde kaybolan sevgilisini bekleyen bir kadın.

Ama bu? İkinci fotoğraftaki şiddet? Arka planda gizlenen adam?

Romantik gelmiyordu. Bir uyarı gibi geliyordu. Telefonum çaldı ve beni irkitti.

"Selene." Müze yönetim kurulundan Hannah'ydı. "Haftaya yeni sergi için toplanacağız. İşaretlediğin eserleri getirebilir misin?"

"Tabii ki," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Hazırlayacağım."

Hızlıca vedalaştık ve ben tekrar ekranıma döndüm, gözlerim yine gölgeli adamın belirsiz silüetini takip ediyordu. Belki kız kardeşlerim ne yapmam gerektiğini ya da Hayes'e, onun aptalca lanetinin o kadar da aptalca ve imkansız olmayabileceğini nasıl söyleyeceğimi bilirlerdi.

Sunum hakkında düşünmem gerekirdi. Ya da ilgilenmem gereken bir yığın belge hakkında, ama zihnim sürekli mutfağımdaki Austin'e dönüyordu.

Winnie'nin tereddüt etmeden tırnaklarını boyamasına izin veriş. Tırnaklarının kurummasını bekler gibi parmaklarına üflerken Winnie'nin kahkahası. Gitmeden önce başımın üstüne konurduğu öpücük.

Onun düşüncelerimde ne kadar yer kapladığı beni korkutuyordu. Sıkı bir şekilde kapatıldığını sandığım çatlaklara ne kadar kolayca sızdığı beni korkutuyordu.

Bunun sonsuza kadar sürmesi gerekmiyordu. Sürmesi mümkün değildi, değil mi?

Bir an için, öyle olsaydı nasıl hissederdim diye hayal ettim. Her sabah böyle başlasaydı... Austin mutfağımızda kahve yaparken, Winnie onun beline sarılırken kıkırdayarak, o da krep hamurunu karıştırırken.

Verandada yaz akşamlarını hayal ettim, ben ona yaslanırken, karnım bebeğimizle şişmişken, eli sırtımın altında dinleniyordu.

Onun kahkahaları evin içinde yankılanıyordu. Sesiyle yatmadan önce hikayeler okuyordu. Dünya sessizliğe büründükten sonra, kollarını bana doluyordu.

Sıradan, güzel şeylerle dolu bir hayat.

Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve gözlerimi açtım. Bu acı gerçeğin farkına varınca boğazım düğümlendi.

Austin Calloway'e sırlısıklam aşık olmuştum.

HAVA ALMAM GEREKİYORDU. Boşluğa ihtiyacım vardı. Göğüs kafesimdeki keskin, karışık duyguların düğümünü çözmem gerekiyordu. Arabalık evin içi, diğer insanların anılarının kokusuyla ağırlaşmış, kalınlaşmıştı. İstedğimden daha uzun süre orada oturdum, ekranımdaki fotoğrafa, Alma'nın çukurlaşmış gözlerine ve arkasında beliren gölgeli silüete baktım, ta ki görüntünün kenarları bulanıklaşana ve göğsüm tam nefes alamayacak kadar sıkışana kadar.

Masadan kalktım, sandalyenin ayakları yıpranmış ahşap zeminde gıcırdadı. Vücudum, bir türlü atamadığım huzursuz bir enerjiyle titriyordu.

Kapının yanındaki kancadan paltomu alıp, dışarıya, serin sonbahar havasına çıktım.

Bu saatte kasaba sessizdi. Birkaç araba Main Street'te yavaşça geçiyordu, lastikleri nemli kaldırımda fısıldayarak. Verandadaki balkabakları yeni oyulmuştu, sırttan yüzleri serin Ekim havasında gülümsüyordu. Yakınlardan odun dumanının kokusu geliyordu, düşen yaprakların tatlı, topraksı kokusuyla karışıyordu. Ceketimi daha sıkı çektim, yün çenemi okşarken ceketimi içine soktum ve botlarımın beni kasabanın merkezine götürmesine izin verdim.

Her adımım dengesiz geliyordu, çatlak kaldırımlar yüzünden değil, sonunda kendime itiraf ettiğim gerçek yüzünden.

Austin Calloway'e aşıktım.

Bu sözler, durgun suya atılmış bir taş gibi göğsüme yerleşti ve her yerde hissedene kadar dalgalar halinde yayıldı — parmaklarımın kıvrımlarında, nefesimin kesilmesinde, kalbimin hızlanan atışlarında.

Çok büyük, çok ağır, çok tehlikeli geliyordu. Sanki bana ait olamazmış gibi.

Ama sonra...

Belki de aynısı

benim için de

geçerliydi.

Çok uzun zamandır ilk kez, bu düşünce beni çılgına çevirmedi. Beni saran panik değildi, başka bir şeydi. Daha hafif bir şey.

Kasabada, merdivenlerini süpüren Bayan Donnelly'nin yanından geçtim, süpürgenin kollarının tahta basamaklara çarptığı ses keskin bir şekilde duyuluyordu. Beni görünce durdu, bakışları küçük kasaba insanların sahip olduğu o sıcaklıkla doldu, sanki senin bilmediğin bir şeyi biliyorlarmış gibi.

"Günaydın Selene," dedi, süpürgenin sapına yaslanarak. "Az önce Austin'i Winnie'yi okula götürürken gördüm. Winnie ona sürekli konuşuyordu, sanki bu iş için yaratılmış gibiydi."

Bir duygu dalgası beni hazırlıksız yakaladı. Yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "O genelde öyle yapar."

Gözleri kırıştı. "Onu bu kadar sabırlı biriyle görmek çok güzel. Ve sırt çantasını taşıması?" Elini göğsüne bastırdı, neredeyse bayılacaktı. "Sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi."

Boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Evet."

Bayan Donnelly başını eğdi ve beni biraz fazla yakından izledi. "Mutlu görünüyorsun Selene. Uzun zamandır seni bu kadar mutlu görmemiştim. Aferin sana tatlım."

Teşekkür ederim diye mırıldandım ve yürümeye devam ettim, botlarım kırılğan yaprakların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu.

Bay Street'e vardığımda, düşüncelerim yine aynı noktaya dönmüştü. Austin, parlak mor tırnaklarıyla, Winnie'ye sanki ona eyaletteki en güzel manikürü yapmış gibi ellerini uzatıyordu. Kahkahası o kadar doluydu ve sınırsızdı ki, tüm mutfağı doldurmuştu

mutfağı doldurmuştu. Ayrılmadan önce başımın üstüne bastırdığı nazik öpücük, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Bunu istememem gerekiyordu.

Ama işte oradaydı — göğsüme bir kıymık gibi saplanmış, hassas ve görmezden gelinmesi imkansız.

Sokağın karşısındaki hareket dikkatimi çekti. Bir ev. Tadilatla.

Eski ev yıllardır boş duruyordu, verandası çökmüş, panjurları yorgun göz kapakları gibi eğri büğrü asılıydı. Ama şimdi yeniden canlanmıştı. Taze kaplama tahtaları düzgün yığınlar halinde istiflenmişti. Bir ekip, kararlı bir enerjiyle içeri girip çıkıyordu.

Gözüm bahçede duran tabelaya takıldı: WES VAUGHN CONSTRUCTION.

Tanıdık bir acı içimi sardı. Wes. Kazadan bu yana aylar geçmişti. Bir şeylerin tamir edilmesi gerektiğinde herkesin aradığı o rahat adam olalı aylar geçmişti. Onu bir kez bile dışarıda görmemiştim.

Cal ve Austin ikisi de onun iyi olmadığını söylemişti. Ayrıntıları sormamıştım, gerek yoktu.

Sonra bakışlarım verandaya kaydı. Henüz pek bir şey yoktu, sadece çıplak tahtalar ve iskelet gibi bir çerçeve, ama onda beni çeken bir şey vardı.

Pazar sabahı kahvesi. Soğuk ahşaba basan çıplak ayaklar. Winnie battaniyeye sarılmış, Austin ise buharlı bir fincanı elime tutuştururken kendi kendine mırıldanıyordu.

Bu görüntü o kadar kolay aklıma geldi ki, neredeyse elimdeki kahve fincanının sıcaklığını hissedebiliyor ve Winnie'nin Austin'in yanında verandada kıvrılırken mırıldandığını duyabiliyordum.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı ondan ayırdım, botlarım çatlak kaldırımında biraz fazla hızlı tıklıyordu.

Bu gerçek değildi. O çok gençti, henüz kendini kanıtlamamıştı, benim bağlayamayacağım kadar çok olasılıkla doluydu... ama bunun uzun sürmeyeceğini kendime tüm nedenleriyle açıklasam da, yine de göğsümde umut filizlendi — sessiz, inatçı ve tamamen görmezden gelinmesi imkansız bir umut.

YİRMİ SEKİZ

AUSTIN

SUV'UM çakıl park yerinde gürültüyle ilerliyordu, lastikler göğsümün derinliklerinde hissettiğim memnuniyetle aynı ritimde düzenli bir şekilde gıcırdıyordu. Ön camın dışında, dünya altın rengi bir havaya bürünmüştü — akçaağaçlar turuncu ve kırmızı renkte parıldıyordu, güneş ışığı dalların arasından puslu bir örtü gibi süzülüyordu.

Arka koltuktan Winnie'nin sesi yükseldi, neşeli ve durdurulamazdı.

"Sence dev kabaklar çıkmış mıdır? O kadar büyük ki el arabası gerektirenlerden?"

"Bilmiyorum, ufaklık," dedim, arabayı park yerine sokarken omzumun üzerinden gülümsedim. "Onlardan birini taşıyacak kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben çok güçlüyüm," dedi, vücut geliştiriciler kadar ciddiyetle küçük kollarını esneterek. "Şu kollara bak. Ben resmen bir süper kahramanım."

Dilimi şaklattım. "Bilemiyorum..." diye alay ettim.

"Ayrıca," dedi omuz silkerek, "sen varsın."

"Haklısın." Göğsümün ortasından uzuvlarıma yayılan acı veren bir sıcaklık hissederken gülümsemem genişledi.

Motoru durdurduğumda, çatlak pencereden saman ve odun dumanının hafif kokusu içeri süzüldü. Star Harbor Family Farm, sanki bir kartpostalından çıkmış gibi önümüzde uzanıyordu: çocuklar devasa bir lastik dağına doğru koşuyor, saman arabaları

kırmızı yanaklı aileler atkı ve ceketlerle sarınmış, her ton turuncu renkteki kabaklarla çevrili bir çiftlik tezgahı. Tarçınlı şekerli çöreklerin kokusu havada yoğun bir şekilde yayılıyordu, ahır boyunca yüksekçe istiflenmiş saman balyalarının toprak kokusu bu kokuyu hafifletiyordu.

Parlak mavi ahır, kabak tarlasının ötesinde yarı bitmiş halde yükseliyordu, iskeleti sağlamdı ama nasıl bir hale geleceğini şimdiden belli ediyordu. Göğsümde bir gurur dalgası hissettim.

"Vay canına." Selene pencereden ahıra bakarken hayranlıkla dolu bir sesle konuştu. "Buraya uzun zamandır gelmemiştim. Çok ilerleme kaydetmişsiniz."

"Gerçekten şekilleniyor," dedim motoru kapatırken, inşaat alanına doğru başımı sallayarak.

Selene'nin bakışları ahıra kaydı, yüzündeki ifade yumuşadı. "Bu yerin onlar için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Elodie'nin hayallerinin böyle gerçekleşmesini görmek inanılmaz."

"Özel bir his, değil mi?" diye onayladım, ama sonra tereddüt ettim, ağzımda bir gülümseme belirdi. "Cal, henüz kimsenin bahsetmediği birkaç ince dokunuş ekledi."

Merakla kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Ekibe, ana destek kirişlerinden birine Levi'nin baş harflerini oymalarını söyledi. Onun da buraya izini bırakmış gibi hissetmesini istediğini söyledi. Yemek odasında küçük bir oyuk var, oraya ahırın inşasını gösteren çerçeveli bir fotoğraf asıyorlar; tüm topluluk orada birlikte kirişleri kaldırıyor. Amish komşular bile."

Selene'nin dudakları kıvrıldı ve içgüdüsel olarak Winnie'nin ceketinin eteğini tutan elini buldu. "Bu gerçekten çok güzel. Dört duvar arasında ne kadar çok tarih var."

"Evet." Sesim istediğimden daha yumuşak çıktı. "İnsanlar için bu kadar önemli olan bir şey üzerinde çalışmak iyi hissettiriyor."

Winnie, ikimiz de daha fazla konuşmadan sesini yükseltti. "Tatlı olacak mı?" diye sordu, ahırını daha iyi görebilmek için boynunu uzattı.

"Amcan Cal'ı bilirsin... Star Harbor'daki en iyi tatlılar," dedim ciddiyetle. "Bu bir gereklilik."

Selene sıcak ve içten bir kahkaha attı ve ben de bu kahkahanın göğsümün derinliklerine yerleşip oraya aitmiş gibi hissettim.

Birlikte otoparktan uzaklaştık, ama Elodie ortaya çıkmadan önce çok uzağa gidemedik. Kanvas iş pantolonu kirle kaplıydı ve yeşil lastik çizmelere sokulmuştu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Vay vay. Görünüşe göre Winnie seni sonbahar şenliklerine sürüklüyor, ha?" diye alay etti, ellerini beline koyarak.

"O ikna edici biri," dedim, başparmaklarımı ceketimin ceplerine sokarak gülümsedim. Hâlâ parlak mor renkte boyanmış tırnaklarım güneş ışığında parladı ve Elodie'nin bakışları oraya kaydı, sonra gülümsemesi daha da derinleşti.

"İkna edici ve şık," dedi göz kırparak. "Hey, ben hiçbir şeyi yarım yapmam," diye cevap verdim.

Winnie kıkırdadı, zaten parmak uçlarında zıplıyordu. "Elodie teyze! En iyi kabaklar nerede? Bana sırrını söyle!"

Elodie hafifçe çömeldi ve sanki gizli bir bilgi veriyormuş gibi sesini alçaltarak konuştu.

"En arkaya, mısır labirentinin yanına git. Herkes öndekileri seçiyor. Orada gizli hazineleri bulacaksın — büyük yuvarlak olanları ve yumrulu, siğilli olanları da."

Winnie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siğilli olanlar *en* iyisidir. Cadılara benziyorlar."

"Aynen öyle," diye onayladı Elodie.

Selene, Winnie'nin arkasına koşmadan önce kız kardeşine sarıldı. Bahçeye doğru ilerlerken, kahkahalar ve yaprakların çıtırtısı sesleri bizi takip etti. Winnie, küçük bir general gibi askerlerini gözetlercesine seçeneklerini araştırarak önümüze atıldı. Selene, elinde telefonuyla onun peşinden gitti ve Winnie asmaların üzerinden atlayıp sapları çekerken fotoğraflar çekti.

Ben de onların arkasında hızımı koruyarak, güneşin Selene'nin saçlarının uçlarını nasıl aydınlattığını, serin havanın yanaklarında bıraktığı hafif kızarıklığı izledim. Bir kez arkasına baktı, gözleri sıcak ve neredeyse hüzünlüydü, benimkilerle buluştuğunda.

Midemi bir ağrı sardı.

O, benim tüm dünyam olduğunu farkında bile değil.

Winnie, bir nedenden dolayı geride bırakılmış gibi görünen, bodur, eğri büğrü bir balkabağına doğru koşmadan önce çok uzağa gitmedik. Kabuğunun rengi turuncu ve yeşil benekliydı, cadı burnu gibi siğillerle kaplıydı.

"Bu olsun!" diye bağırdı, kollarını dramatik bir şekilde açarak. "Mükemmel."

Onun yanına çöktüm ve onu abartılı bir ciddiyetle inceledim, bu da onu kıkırdatmaya yetti. "Mükemmel, ha? Emin misin? Çok şey yaşamış gibi görünüyor."

"Bu özel bir şey," dedi, iki elini kabuğun şekilsiz yanlarına koyarak. "Kimse onu istemedi, o yüzden ben onu daha çok seveceğim."

Onu izlerken göğsümde bir şey kıvrıldı — bu vahşi, şefkatli küçük çocuk, içgüdüsel olarak gözden kaçan şeyleri seviyor gibiydi.

"O zaman bu olsun," dedim ve Winnie, sanki ona piyangoyu kazandığını söylemişim gibi gülümsemesini genişletti. Selene'ye baktım. "Ne dersin anne?"

Birkaç adım geriden telefonuyla fotoğraflar çekiyordu, soğuk sonbahar havasında kahkahası sıcak geliyordu. "Bence mükemmel."

"Üçünüzün fotoğrafını çekmemi ister misiniz?"

Döndüğümüzde, yakınımızda duran yaşlı bir kadın gördük, elleri şişme yeleğinin ceplerine sokulmuş, dudaklarında bilge bir gülümseme vardı. Winnie'nin kucakladığı balkabağına doğru işaret etti. "Bu, saklamaya değer bir anı gibi görünüyor."

Selene tereddüt etti, ama cevap veremedi Winnie söz aldı. "Evet! Bir aile fotoğrafı!"

Bu söz üzerine göğsüm sıkıştı, ama yine de gülümsedim ve soğukkanlı davranmaya çalıştım. "Tabii. Neden olmasın?"

Selene telefonunu uzattı ve biz Winnie'nin yanına diz çöktük, balkabağı da grubun dördüncü üyesi gibi aramızda duruyordu. Winnie hiç düşünmeden başını omzuma yasladı ve Selene çekim için yaklaşırken kolu benimkine değdi.

Kadın birkaç fotoğraf çekti, sonra telefonu göz kırparak geri verdi. "Bence saklanacak bir fotoğraf."

Selene ona teşekkür ederken ekrana bir göz attım. Winnie'nin dişleri aralıklı gülümsemesi bize ışık saçıyordu, minik parmakları balkabağını sıkıca tutuyordu. Selene'nin saçları rüzgarda dalgalanıyordu, gülümsemesi samimiydi. Ve ben de oradaydım, tam ortasında, sanki oraya aitmişim gibi görünüyordu.

Bu manzara neredeyse nefesimi kesiyordu. Bunun gerçek olamayacak kadar mükemmel olduğunu kendime hatırlatsam da, o fotoğrafa bakmaktan kendimi alamıyordum. "Onu bana gönderir misin?"

Selene gülümsedi ve başını salladı.

Eğildim ve kabak hiç ağırlık yapmıyormuş gibi onu kaldırdım, kolumun kıvrımına yerleştirip çiftlik tezgahına doğru yola çıktık.

Winnie yanımda zıplıyordu, botları düşen yaprakların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. "Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıyorsun," dedi, başını bana doğru eğerek gülümsedi.

"Sanırım bu an için spor yapıyordum," diye alay ettim, pazılarımı dramatik bir şekilde esnetip Selene'ye şakacı bir göz kırptım, sadece yanaklarının kızarmasını görmek için. "Sence bunun kendi yatak odasına ihtiyacı olacak mı?"

Winnie kıkırdadı, sesi serin havada rüzgâr çanları gibi tınladı.

Fotoğrafımızı çeken kadın hâlâ yakınımızda duruyordu, torunları etrafında daireler çizerek koşarken, kendi kabak seçimine karar vermeye çalışıyordu.

Selene yanıma geldiğinde, kadın Selene'ye nazikçe dürttü ve anlamlı bir gülümseme attı. "Görünüşe göre sen de kendine bir eş bulmuşsun."

Selene'nin boynu ısındı, yanakları hafif bir pembeye büründü. Cevap vermek için ağzını açtı, ama bir kelime bile çıkaramadan, birkaç adım önde zıplayan Winnie sesini yükseltti.

"O benim dadım!" diye gururla ilan etti, sanki ben az önce şövalye ilan edilmişim gibi.

Kadının kaşları şaşkınlıkla kalktı, ama gülümsemesi daha da derinleşti. "Ne şanslısın, tatlı kız."

Selene'nin dudakları, gülmemeye ya da utanmamaya çalışıyormuş gibi seğirdi gibi seğirdi ve gözleri yarım saniye benimkilere kaydıldıktan sonra başka yere baktı.

Gülümsemeyi bastırıp kollarımdaki balkabağını düzelttim.

"Star Harbor'daki en iyi dadı," dedim hafifçe ve Winnie küçük bir kıkırdama çıkardı.

Winnie'nin kararlı adımlarıyla lastik dağına doğru ilerlerken, havada hafif bir tarçın ve kızarmış hamur kokusu vardı. Lastik dağı, tepeye inşa edilmiş piramit şeklinde yığılmış devasa siyah traktör lastiklerinden oluşuyordu. Winnie'nin boyunun iki katından fazlaydı. Kabakları nazikçe ayaklarımızın dibine koydum.

Winnie, bir şövalyenin zırhını çıkarması gibi ceketini tabana bıraktı. "Austin! İzle!" diye bağırdı ve ilk lastiğin üzerine tırmanırken minik elleriyle kenarlarını sımsıkı tuttu. "Ben dağın kraliçesiyim!"

Gülerek yaklaştım, kayarsa onu yakalamaya hazırdım. "Kraliçe, ha? Diz çökmeli miyim, eğilmeli miyim?"

"İkisini de." Bacaklarını pompalayarak daha yükseğe tırmandı.

Selene birkaç adım geride durdu, telefonunu eğerek fotoğraflar çekti, dudaklarından yumuşak kahkahalar sızdı. Bir kez onun bakışlarını yakaladım — gözleri sıcak, neredeyse hüzünlüydü — ve cildimin altında elektrik çarpması hissettim.

Winnie en üstteki lastiğe uzanırken, botları hafifçe kayarken, ben de bir elimle sırtını destekledim.

"Dikkatli ol, böcek," dedim, sesim alçak ama kendinden emindi. "Başardın."

Zafer çığılığıyla kenarın üzerinden tırmandı, ellerini beline koyarak sonbahar gökyüzüne karşı dik durdu. "Başardım! Ben peri kraliçesiyim!"

"Elbette öylesin," dedim, gülümsemem genişledi.

Bu kadar kolay olması çok saçmaydı. Sanki oraya aitmişim gibi... Onu düştüğünde yakalamak, Selene ile gülmek, tarladaki en çirkin balkabağını dünyanın en önemli şeyiymiş gibi taşımak için yaratılmışım gibi.

Winnie lastik dağı yarıya kadar indikten sonra, bir gün için yeterince toprak fethettiğine karar verdi.

"Ellerim üşüdü," dedi, son lastiğin üzerinden atlayıp zafer dolu küçük bir sıçrayışla yere inerken. "Sanırım şimdi donut yememiz lazım."

Selene gülerek telefonunu ceketinin cebine geri koydu. "Donutlar mükemmel bir plan gibi görünüyor."

Çiftlik tezgahında, Winnie ödüllü balkabağının yanında dururken, ben onu dikkatlice tezgahın üzerine koydum. Kabarcıklarla kaplı yüzeyi, zayıf sonbahar güneşinde parılıyordu.

"Dağın kraliçesi için tek taraflı bir güzellik." Elodie, kasiyer onu kasadan geçirirken sırttı. "Bu oldukça çirkin. Kimse istemediği için sana yarı fiyatına vermeliyiz belki."

Winnie bu unvanla daha da dik durdu, çenesini kaldırıp sırttı. "Benim için tam fiyatına değer. Bayıldım."

Selene çantasından cüzdanını çıkarmak için uzandı, ama ben kartımı tezgahın üzerine kaydırmıştım bile. "Austin..."

"Ben hallederim," dedim rahatça. "Tartışmayın. Duygularımı incitirsiniz."

Selene gözlerini devirdi, ama gözlerinde kaçırmadığım bir sıcaklık parladı.

Kabakları arabaya bıraktıktan sonra, Selene ve Winnie'yi ön camdan izleyerek oyalanmaya devam ettim. İkisi, rengarenk mısır ve su kabaklarının sergilendiği yerin yanında sohbet ediyorlardı. Birbirlerine doğru eğildikleri hali, rüzgarda kaybolan sesleri... Bu manzarayı bütün gün izleyebilirdim.

Ama benim de ellerim üşümüştü.

Rüzgârda yayılan hafif sıcak elma şarabı kokusu beni kendine çekti ve çiftlik tezgâhına geri döndüm.

Elodie yine tezgahın arkasında yardım ediyordu, bir müşterinin siparişini hazırlarken kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Hareketlerindeki rahatlık beni etkiledi — sanki bu iş için doğmuş gibiydi, yoğun bir çiftliğin uğultusu, saman balyalarının üzerine tırmanan çocukların kahkahaları, kasa içinde çınlayan bozuk paraların sesi.

"Hey, Austin," dedi ben yaklaşırken, üç kağıt bardak uzanmış halde. "Elma şarabı?"

Başımı salladım. "Evet. Üç tane lütfen."

O buharlı su ısıtıcısından bardakları doldururken, ben bakışlarımı ahıra çevirdim.

"Biliyor musun," dedim rahat bir şekilde, "Wes ve ekibi şimdiye kadar içeride harika bir iş çıkardılar. Detaylara gösterilen özen... Hatta kirişler bile sanat eseri gibi. Wes'in vizyonu burayı gerçekten canlandırdı."

Elodie'nin rahat gülümsemesi biraz sarsıldı. Elleri bardakların üzerinde durdu.

"Öyle," dedi. Sonra kaşlarını çatarak iç geçirdi. "Bu beni çok üzüyor, ama o... son zamanlarda pek iyi değil. Cal, işe gelmeyi tamamen bıraktığını söyledi. Telefonlara cevap vermiyor. Artık evinden bile çıkmadığını söylüyor. Hepimiz onun için endişeleniyoruz."

Sözler aramızda ağır bir sessizlik yarattı, su ısıtıcısından çıkan buhar serin havada tembelce kıvrılıyordu.

"O her zaman herkes için ilk gelen kişiydi," diye ekledi, neredeyse kendi kendine.

Yavaşça başımı salladım, onun endişesinin ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Wes, Hayes'i kurtarmak için hareket halindeki bir arabanın önüne atlayan adamdı; yardım etmekten asla çekinmeyen adamdı.

Şimdi ise onun için ortaya çıkılması gereken kişi oydu.

"Üzgünüm. Mutlu havayı bozmak istemedim." Elodie, küçük, dalgın bir gülümsemeye bardakları uzattı. "Söylediğin için teşekkürler, Austin. Pek kimse söylemedi."

"Tabii ki," dedim sessizce.

Sıcak kağıt bardakları elimde dengeleyerek Selene ve Winnie'ye doğru yürüdüm, tatlı baharatlı elma şarabı kokusu etrafımı bir kucaklama gibi sardı.

Selene ben yaklaşırken başını kaldırdı, dudakları içimi eriten bir gülümsemeye dönüştü. Winnie kağıt bardakları görünce gözleri parladı.

"Elma şarabı! Evet!" diye sevinçle bağırdı ve bir tanesine uzandı.

"Dikkat et. Sıcak," diye uyardım ve ona tutması için yardım etmek için çömeldi.

Selene, kendi bardağını alırken parmakları benimkilere değdi ve gözlerimiz buluştu.

Aramızdaki hava, elma şarabıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde sıcaktı.

Çiftliğin geri kalanını gezmeye başladık, Winnie elma şarabı bardağını iki eliyle sıkıca tutarak önde zıplıyordu, buhar kızarmış yanaklarının etrafında dönüyordu.

Yol, geç açan krizantem sıralarının arasından geçiyordu. Çiçeklerin renkleri, dökülmüş boya gibiydi: koyu bordo, yanık turuncu, tereyağı sarısı. Düşünmeden Selene'nin hızına uyum sağlayarak yavaşça yürüdüm. Birkaç adımda bir önümü tarayarak Winnie'nin bir kökte takılıp düşmemesini veya bizden biri yanında olmadan keçilerin bulunduğu küçük ağıla çok yaklaşmamasını kontrol ettim.

Hava saman ve tatlı bir şey gibi kokuyordu, belki pişmiş elma gibi, ve bu koku kemiklerime kadar işledi. Kendimi dengede hissettim, sanki olmam gereken yer oradaydı, onlarla birlikte.

"Birkaç dakika benim olmadan burayı idare edebilir misin?" diye sordum, yolun ikiye ayrıldığı noktaya gelince ona bakarak.

Selene başını eğdi, dalgalı saçları öğleden sonra ışığında parılıyordu. "Duruma bağlı. Nereye gidiyorsun?"

"Kardeşimi şurada görüyorum," dedim, traktör kulübesinin yanında duran Brody'ye doğru başımı sallayarak. Üniforması, çiftlik işçilerinden biriyle konuşurken ışığı yansıtıyordu.

Selene de benimle aynı yöne baktı. "Git sen. Biz mısır labirentine bakacağız. On beş dakika içinde dönmezsek..."

Ufak bir sırıtışla uyarısını havada bıraktı.

Gülümsedim. "Senin peşinden gelirim, ama sadece seni kahramanca bir çiftlik kurtarma operasyonu gibi dışarı taşıyabilirsem."

Sıcak ve samimi kahkahası etrafımı sardı. "Saçmalıyorsun."

"Saçma sapan kahramanca demek istedin herhalde." Kaşlarımı kaldırdım.

"Daha çok gülünç derecede kendini beğenmişsin," dedi omzunun üzerinden, Winnie onu labirentin girişine doğru çekiyordu.

Gülüşüm sonbahar havasında yankılandı ve Brody'ye döndüm.

Açık alanı geçerken, çakıl taşlarının altında botları m ın çıkardığı ses önümde yankılandı.

Brody başını kaldırdı, ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Bakın, kabak tarlasından kim gelmiş."

"Denemeden yargılama," dedim ve omzuna hafifçe vurdum.

"Kabak toplamak ciddi bir iştir."

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Öyle duydum."

Ona dirseğimle hafifçe vurdum. "Yani yerel polislerin, yerel aile çiftliğini korumaktan başka yapacak daha iyi bir işleri yok mu demek istiyorsun?"

Brody, yeleğini eliyle düzeltirken benim alaycı sözlerimi sakinlikle karşıladı. "Geçen hafta Phyllis Clayborne, Lady'nin kedisini ele geçirdiğine ikna olduğu için bir çağrıya gittim. Çiftlikte dramasız bir öğleden sonra geçirmekten *mutluluk* duyarım."

İkimiz de kolayca güldük, ama yüzeyin altında hala söylenmemiş bir şeyin hafif uğultusu vardı. Yıllarca kardeş gibi davranmıştık, ama hiç öyle hissetmemiştik.

"İnşaat nasıl gidiyor?" diye sordu Brody, ahıra doğru başını sallayarak.

Bakışlarım onun bakışlarını takip etti. "İyi gidiyor. Yoğun ve bazen uzun günler oluyor, ama bu iş... önemli, anlıyor musun?"

O da başını salladı. "Seninle çalıştıkları için şanslılar. Ellerin çok becerikli, her zaman öyleydi."

Bu sözler göğsümü sıkıştırdı. Brody'den gelen bu övgü, sıradan ve hafifti, ama bana daha ağır geldi.

"Teşekkürler," dedim, boynumu ovuşturarak. Brody tekrar konuşmadan önce bakışları tarlalara kaydı.

"Dinle, babamın eski eşyalarını karıştırıyordum. Çok fazla var. Tek başıma halledebileceğimden fazla. Gelirsen bana gerçekten çok yardımcı olursun."

Gözlerimi kırptım, bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı ama ne kadar çabuk evet demek istediğime şaşırdım.

Boğazımı temizledim. "Evet. Kesinlikle. Neye ihtiyacın varsa."

Ağzı yine o hafif gülümsemeye çekildi ve içimde çok küçük bir çatlak hissettim — aramızdaki küçük bir engel gevşiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi basitçe.

"Tabii ki." Omuz silktim, göğsümde sessiz bir sıcaklık yayılsa da soğukkanlı davranmaya çalışıyordum.

Bir kez olsun, bu ulaşılamaz bir şeyi kovalamak gibi gelmedi. Her şey mümkün gibi geliyordu.

Parmaklık direğine yaslandım, avucumun altında ahşap serin ve pürüzlüydü, Selene ve Winnie'nin labirente kayboluşunu izledim.

Selene, Winnie'yi takip ederek mısır saplarından oluşan kemerin altından geçerken kahverengi saçları rüzgarda dalgalandı, Winnie'nin söylediği bir şeye gülerek omuzları titredi. Bir saniye sonra, sıralar arasında kayboldular, kuru kabukların hışırtısı onların orada olduklarının tek işaretiydi.

Ben orada durdum, öğleden sonra ışığı tarlaların üzerinde uzun ve altın rengi bir şekilde uzanıyordu.

Bu iyi hissettiriyordu. Hatta gerçeküstüydü. Sanki sahip olmamam gereken ama itiraf edemeyeceğim kadar çok istediğim bir hayata rastlamıştım.

Selene. Winnie. Bu kasaba. Her şey.

En son ne zaman bu kadar istikrarlı hissettiğimi hatırlayamıyordum, sanki farkına bile varmadan köklerim derin ve hızlı bir şekilde toprağa yerleşmiş gibi.

Aklımda yeni bir düşünce belirlediğinde ağzımda bir gülümseme belirdi — en iyi şekilde yaramaz ve aptalca bir düşünce.

Belki de onlara on beş dakikalık şöhretlerini yaşatırdım.

Sonra arkalarından gizlice yaklaşıp, dar bir sokakta Selene'yi bulup onu ayaklarından kaldırırdım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Eğer şimdi beni gülünç buluyorsa, daha hiçbir şey görmemişti

.

YİRMİ DOKUZ

SELENE

YATAK ODASI, sadece öğleden sonra geç saatlerde görülen, kaşığın kenarından dökülen bal gibi sıcak ve yavaş altın rengi bir ışıkla doluydu. Bu ışık, tül perdelerden sızarak duvarları yumuşak bir parıltıyla boyuyor, döşeme tahtalarına ve toplamaya zahmet etmediğimiz terk edilmiş giysilerin izlerine yansıyor.

Winnie babasıyla birlikteydi ve ben Austin'in göğsüne uzanmış, yanağımı onun düzenli nefes alıp verişine dayamış, bir bacağımı çarşafın altında onun bacağına dolamıştım. Havada onun kokusu hafifçe hissediliyordu — tuz, sedir ve şu anda benim duşumda kullandığı sabun kokusu. Parmak uçları belimin alt kısmında tembel daireler çiziyor, ara sıra daha geniş daireler çizerek, sanki burada olduğumu unutmak istemiyormuş gibi sürükliyordu.

Ben de unutmamı istemiyordum.

Uzun bir süre ikimiz de tek kelime etmedik. Sessizlik garip ya da gergin değildi. Rahattı. Kutsaldı. Hâlâ dudaklarının dudaklarımda bıraktığı yankıyı, vücudunun baskısını, beni saklamak istediği bir şey gibi bakışını hissedebiliyordum.

Dışarıda, sokaktan bir köpeğin havlamasını duyabiliyordum. Uzakta bir makine vızıldıyordu. Bu odanın dışında hayat hala devam ediyordu, ama içeride zaman yavaşlamış, sakin ve güzel bir hale gelmişti.

"Eğer biraz kestirirsek, tüm battaniyeleri çalacak mısınız?" dedi sonunda, sesi hala uykudan ve seksten ağırlaşmış bir şekilde, "yoksa sadece çoğunu mu?"

Gülümsedim, başımı zar zor kaldırıp ona baktım. "Duruma bağlı. Yine tüm yastıkları kendine mi ayırmayı planlıyorsun?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Ben rahatını seven bir adamım. En az üç taneye ihtiyacım var."

"Diva." Burnumdan soludum. "Sen birini kullanıyorsun. Diğer ikisi sadece dekorasyon için."

O sırtıttı ve ben kendimi tutamadım — eğildim ve onu yavaşça ve nazikçe, ağzının köşesinden öptüm. Daha fazlasını istemeyen türden bir öpücük. Sadece hala burada olduğumu vaat ediyordu.

Onun göğsüne yaslandım, elim ön kolundan aşağıya doğru uzanan ve çarşafın kenarının altında kaybolan dövmelemin soluk çizgilerini izledi. Onunla ilgili her şey sağlam ve güvenli geliyordu.

Vücudu. Varlığı. Kalbi.

Korkmuyordum. Şu anda ve onunla birlikteyken.

Artık korkmuyordum.

Bir kez olsun, gelecek benim için aşmam gereken bir engel gibi gelmiyordu. Aslında isteyebileceğim ve sabırsızlıkla bekleyebileceğim bir şey gibi geliyordu.

Omzuna bir öpücük kondurdum ve gözlerimi kapattım.

Bir süre sessizlikten sonra, altımda kıpırdadı. "Aramızdaki bu şeyi biliyor musun?"

Çenemi kaldırıp gözlerine baktım. "Evet?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu sadece bir şey değil."

Sessiz bir nefesle ciğerlerimdeki hava boşaldı. Gülümsemedim. Alay etmedim. Sadece başımı salladım ve elimi onun kalbinin üzerine koydum.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Austin altımda kıpırdadı, eğilirken saçlarımı omzumdan çekip kulağıma yaklaştı. "Peki ne olacak?" diye mırıldandı, sesi alçak, alaycı bir uğultuydu. "Bir şekerleme mi? İkinci raunt mu? Yoksa... beni dinle, ikisi birden mi?"

Gözlerim hala kapalı, hareket etmek için çok rahat olduğumdan burnumdan soludum. "Tek seçeneklerim bunlar mı?"

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Yani, geç bir öğle yemeği de var. Ya da motosiklet gezintisi. Eğer istersen, muhtemelen ikisini de yapabiliriz."

Başımı çevirdim, gözlerine bakacak kadar. "Motosiklet gezintisi mi?"

Gülümsemesi daha da derinleştii. "Evet. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Gerçek bir randevuya. Sen, ben, uzun bir yol. Belki pasta yiyebileceğimiz bir yer."

Kalbim çarparken ona göz kırptım, bu fikir beni ne kadar heyecanlandırdığına şaşırmıştım. Sanki ilk kez randevuya davet edilen bir genç kız gibi. "Randevu mu?"

Başparmağı kalçamın kıvrımını okşadı. "Evet, randevu. Beni evinde takılmama ve kızınla tırnaklarımı boyamama izin verdin, bu yüzden sana biraz romantizm katmam gerektiğini düşündüm."

Yavaşça gülümsedim. "Şey, öyle diyorsan."

Dudakları kıvrıldı. "Bu evet mi demek?"

Onun bakışlarını karşılayarak başımı salladım. "Olabilir."

Gülümsemem büyüdüğüce üstüme yuvarlandı, dudakları dudaklarıma değdi, parmakları belimden aşağı kaydı, sanki evet dediğimi zaten biliyormuş gibi.

"Seni pasta seçme becerilerimle şaşırtmadan önce biraz vaktimiz var," diye fısıldadı, sesi boğuk ve ateşliydi, "o yüzden ikinci seçeneği tercih edeceğim."

O dizleriyle uyluklarımı ayırırken, ben onun altında kıvrıldım, çarşaf kaydı. Elini uzattı ve bacaklarımın arasına kendini yönlendirdi, bu hassasiyeti beni daha da tahrik etti.

Beni yavaşça ve saygıyla gerdi, sanki her seferinde kendi türünde bir ibadetmiş gibi.

Ve sonunda penisi beni doldurduğunda -derin ve sıcak, alnı alnıma bastırılmıştı- ona binlerce kez evet diyeceğimi biliyordum.

UYUĞUMU HATIRLAMİYORUM, ama bir noktada ikimiz de iyice yorgun düşmüştük ve nefesleri boynumda yavaşladı. Benimki de hemen ardından.

Birbirimize sarılmış, tenlerimiz birbirine değecek kadar yakın bir şekilde uykuya dalmış olmalıyız, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda altın rengi ışık yumuşak bir kehribar rengine dönüşmüştü. Gölgeler yerde daha da uzamıştı.

Pencerenin dışında, esinti meşe ağacını sallıyor, kuru yaprakları bahçeye döküyordu.

Austin altımda kıpırdadı, gerinirken inledi.

"Bu... verimliydi," diye mırıldandı, sesi uykudan dolayı hâlâ boğuktu. Omzuna gülümsedim. "Artık öyle mi adlandırıyoruz?" Kıkırdadı, sonra başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Verimli. Aydınlatıcı. Şekerlemeye yakın."

Yan dönüp dirseğime yaslandım, çarşaf göğsüme yapışmıştı. "Motosiklet randevusu hâlâ geçerli mi?"

Başını pencereye doğru eğdi. "Motosiklet sürmek için mükemmel bir hava gibi görünüyor."

Kalbim yine çarpıntıya başladı — bu sefer bastırmaya çalışmadığım, istem dışı küçük bir heyecan.

On dakika sonra, kot pantolonumu ve yumuşak bir Henley tişörtünü giyiyordum ve onun çıplak tenine kot pantolonunu fermuarlamasını izliyordum.

Beni bakarken yakaladı ve o çarpık gülümsemesi bir köşesinde belirdi. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedim, yanağımın içini ısırarak. "Sadece manzarayı takdir ediyorum."

Gözleri de beni süzdü, sıcak ve sarhoş edici bir şekilde, tek kelime etmeden beni sahiplendiğini hissettirdi. "Kaskları alayım."

Güneş arkamızda alçalmış, saçlarımızda rüzgar ve boğazlarımızda kahkahalarla kasabadan hızla çıktık. Motosiklet eski ve gürültülüydü, ama altında sabit duruyordu. Motosikletin gürültüsü bacaklarımın arasında yankılanıyordu ve Austin'in vücudu benimkine sıcaklık veriyordu. Ona sarıldım, kollarımı beline sıkıca doladım ve kendimi ona yasladım. Dönüşe güveniyordum. Ona güveniyordum.

Yol, turuncu ve kırmızıya dönen ağaçların arasında, omuzlarında tembel spiraller halinde düşen yapraklarla, gölün kenarı boyunca kıvrılıyordu. Her virajı aldığı anda, kaslarının hareketini, binlerce kez yaptığını gösteren ince eğilmesini hissediyordum.

Yine de, bahsettiği küçük lokantaya girdiğimizde — önündeki el boyaması tabelada "Ev Yapımı Turta, Sıcak Kahve,

Saçmalık Yok" yazan el boyaması tabelası vardı — motoru kapattı ve bir saniye öylece oturdu, elleri hala direksiyonu tutuyordu.

Kapının üzerindeki zil, lokantaya adım attığımızda çınladı. Burası, yanmış kahve, kızartma yağı ve tarçın kokan bir yerdi. Kabinler vinilden yapılmıştı, masa üstleri yıllarca dirsekler, dedikodular ve tembel pazar sabahları yüzünden çizilmişti. Tezgahın arkasındaki yaşlı bir kadın bize bir kez baktı ve sanki bu randevunun ne tür bir randevu olduğunu zaten biliyormuş gibi anlamlı bir gülümseme attı.

Köşedeki bir kabine oturduğumuzda, masanın altında dizleri benimkine çarptı.

Yüksek at kuyruklu ve önlüğünün cebine üç kalem sıkıştırmış bir garson gelip bize iki laminasyonlu menü uzattı. "Akşam yemeği için mi geldiniz, yoksa önemli bir şey için mi?"

Austin ona baktı. "Pasta yemeye geldik."

Gülümsedi. "Akıllı adam. Ne tür?"

Austin bana baktı.

Her biri doğru gibi gelen seçenekler arasında kararsız kalarak yanağımın içini çiğnedim. "Ne önerirsiniz?" "Klasik seviyorsanız elmalı crumble," dedi. "Ama ayrıca akçaağaç pekmezli ve mevsimlik bir tane var: bal ve biberiye ile armutlu. O yeni."

Kaşlarımı kaldırdım. "Armut ve biberiye mi?"

O göz kırptı. "Denemeden yargılama."

Austin masanın üzerinden uzanarak elini benimkinin üzerine koydu. "Üç dilim alalım. Hepsini deneyelim."

"Üç mü?" Güldüm. "Üç dilim pasta almayacağız." "Tabii ki alacağız."

Koltuğuna yaslandı, kendisiyle inanılmaz derecede memnun

. "Biraz hayatın tadını çıkar, Selene."

Garson, not defterine bir şeyler yazarken kıkırdadı. "Onu sevdim."

"Ben de," dedim, elini sıkarak.

Garson tabakları getirdiğinde — her dilim, dolgusu seramik tabakta hafifçe eriyebilecek kadar ısıtılmıştı — ben zaten endorfinlerin etkisiyle sarhoş olmuştum ve Austin, benim gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakmaya devam ediyordu.

Elma dilimini bana doğru itti. "Klasik bir şeyle başla."

Bir ısırık aldım, ekşi-tatlı ktır ktırılık dilimde eridi, ufalanmış parçalar gevrek ve tereyağlıydı.

"Aman Tanrım," dedim ağızım doluyken. "Bu çok lezzetli."

Gülümsedi ve bir çatal aldı. "Şimdi armutu dene."

Masada bana bir ısırık yedirdi, dirseğini masanın kenarına dayadı ve sanki tek umursadığı şey buymuş gibi tepkimi izledi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Tamam, bu haksızlık. Bu şimdiye kadar yediğim en iyi turta olabilir."

Dudakları kıvrıldı. "Söylemiştim."

Öne eğildim ve tabağından bir parça akçaağaç pekmezli cevizli turta çaldım. Yavaşça ve kendini beğenmiş bir şekilde çatalımı yalarken, o protesto eden bir ses çıkardı.

"Kaba," diye mırıldandı, ama gülümsüyordu.

"Bu randevuya beni sen davet ettin," diye alay ettim. "Pasta hırsızlığının kaçınılmaz olduğunu bilmeliydin."

Başını eğdi, gözlerinin kenarları kırıştı. "Dürüst olmak gerekirse, kabul ettiğin için çok mutluyum."

Bir saniye donakaldım, sonra yumuşadım. "Ben de."

Son kalan pastayı paket kutularına koyduk ve ayakkabılarımızı elimize alarak caddenin karşısındaki plaja doğru yürüdük. Işık, daha karanlık ve hüzünlü bir havaya bürünmeye başlamıştı. Michigan Gölü sakın, cam gibi ve altın rengindeydi, ufka doğru uzanarak her şeyi geride bırakıyordu.

Yolun hemen yanında, uzun kumul otlarının arasında saklı, sakın bir yer bulduk. O, kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkardı ve üzerine oturmamız için kumun üzerine serdi.

Onun yanına kıvrıldım, pastayı kucağımda unuttum, vücudumu ona yasladım. Birkaç martı başımızın üzerinde cıvıldıyordu. Dalgalar kıyıya tembelce vuruyordu.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık.

Sonra nefesini verdi. "Bir keresinde... Ben on bir yaşındaydım galiba. Babam bir ilişkiye hazır olduğuna karar verdi. Beni aldı, buraya doğru bir yolculuğa çıkardı, sanki stres atması gerekiyormuş gibi. Motosikletin arkasında, kollarımı beline dolayarak, korkudan ödüm patlamış gibi davranmıyormuş gibi yaptım."

Ona baktım, göğsüm sıkıştı. "Onun hakkında hiç konuşmazsın."

Nefes verdi, gözleri suya sabitlenmiş halde. "Gerçek bir ilişkimiz yoktu, gerçek anlamda. Pek ortalarda yoktu. Annem diğer kadındı, babalık görevini tam olarak üstlenmemişti."

Sessiz kaldım, göğsüm sıkışıyordu.

"Ben çocukken birkaç kez ortaya çıktı. Bir keresinde ucuz bir oyuncak polis arabasıyla, bir keresinde kimseye söylememem gereken bir milkshake ile. Ve sonra... hiçbir şey. Ben büyüyüp, umursamıyormuş gibi davranacak kadar öfkeli olana kadar hiçbir şey olmadı."

Ellerimize baktı, başparmağı dalgın dalgın benimkini okşadı. "Öldükten sonra bir telefon aldım. Bana bu bisikleti ve hiç okumadığım bir mektup bırakmış."

"Hiç okumadın mı?" diye fısıldadım. Rüzgâr yön değiştirdi, saçlarımın kenarını kaldırdı. Bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve elini tuttum.

O başını salladı. "Onun sözlerini istemiyordum. Beni istemesini istiyordum, ama o hiç istemedi. En azından önemli olacak kadar istemedi."

Aramızda yine sessizlik hakim oldu, sadece uzaktaki dalgaların sesi ve başımızın üstünde bir martının çığlığı bu sessizliği bozuyordu.

"Ama bu bisiklet," dedi sonunda, kumların üzerinde duran bisiklete doğru başını sallayarak, "ondan bana kalan tek şey. Onu pek kullanmıyorum. Ama bu gece... Bilmiyorum. Sanırım bir şeyi yeniden yazmak istedim. Yeni, güzel bir anı yaratmak istedim."

Ona yaslandım, yanağımı omzuna dayadım, sesindeki acı göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirdi.

"Sen o değilsin," dedim nazikçe. "Sen çok daha iyisin."

Cevap vermedi. Sadece başını çevirip, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi başımın üstüne öpücük kondurdu.

"Biliyorsun... Bir ilişkinin olmadığı bir şey olmasını dilemenin nasıl bir his olduğunu anlıyorum." Austin'e bakamadım, bu yüzden konuşmaya devam ettim. "Brian ve ben her zaman arkadaştık, ama..." Nefes verdim, her şeyi açıklamak için kelimeleri ararken. "Sanırım, kafamda, işler daha iyiye gidecek, daha tutkulu olacak ya da sadece... bir şekilde doğru hissettirecek? Bilmiyorum. Ortak ilgi alanları, zamanında gelmek için

, bir kadın olarak ihtiyaçlarım... sanki bunlar onun aklına hiç gelmemiş gibiydi."

Dudaklarımdan hüzünlü bir nefes verdim. "Onun hakkındaki *düşüncelerimin*, evlendiğim adamdan farklı olduğunu çok geç fark ettim. O, rahat bir eşle tamamen mutluydu, ama benim *daha fazlasına* ihtiyacım vardı. Yavaş yavaş eski halimden uzaklaştığımı fark ettiğimde, ayrılmak zorunda kaldım. Kendim için, elbette, ama aynı zamanda Winnie için de. O, şiddetle sevildiğinden hiç şüphe duyulmayacak bir yuvayı hak ediyordu. Ona bunu verebileceğimi biliyordum, ama kendimi tamamen kaybedersem bunu yapamazdım."

Austin bana döndü. "Bunu hak ediyorsun, Selene. Her şeyi hak ediyorsun."

Gözlerim yaşlarla doldu, gözlerimi kırpıp yaşları silmeye çalıştım. Boğazıma bir düğüm atılmıştı, sadece başımı sallayıp ona daha da yakınlaşabildim.

Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha. O anda onu gördüm.

Kum tepelerinin kıvrımının hemen ötesinde, altın rengi kumların ormanın gölgeleriyle buluştuğu yerde, beyazlar içinde bir kadın duruyordu.

Hareketsiz. Çıplak ayakla. Soluk beyaz elbisesi rü z garda hafifçe dalgalanıyordu.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu, kaskatı kesilip dik oturdum.

"Ne oldu?" diye sordu Austin, bakışlarımı takip ederek, ama kadın gitmişti.

Gözlerimi kırptım, kalbim normalden daha hızlı atıyordu. "Hiçbir şey," diye fısıldadım, sanki o anın parmaklarımdan arasından kayıp gitmesini engelleyebilecekmiş gibi yüzümü onun omzuna dayadım.

Rüzgârdı, dedim kendime. Sadece ışığın oyunu. Ama içimden bir ses o kadar da emin değildi.

Soğuktan titriyordum ve Austin kolunu bana daha sıkı doladı. "Donuyorsun. Hadi eve gidelim."

Başımı salladım ve ayağa kalktım, gözlerim hala onu gördüğüm yere kayıyordu.

O da benim gibi miydi? Daha fazlasını arzuluyor ama bunun kendisine nasip olmayacağından korkuyor muydu?

Toplanırken onu düşüncelerimden silmeye çalıştım, ama gördüğüm şeyi biliyordum.

Dönüş yolu daha sessiz geçti. Aslında hiçbir şey değişmemiştir, ama aramızda bir şey yerleşmişti. Gerçek bir şey söylediğinizde ve karşıdaki kişi onu ezmeden nazikçe elinde tuttuğunda ortaya çıkan bir tür sessizlik vardı.

Güneş artık alçalmıştı ve Star Harbor'a doğru geri dönerken iki şeritli yola uzun kehribar rengi çizgiler çiziyordu. Esinti serinlemişti, akşamın ilk işaretleri belirmeye başlamıştı, ama umurumda değildi. Austin'in sırtına yaslanmış, kollarımı ona dolamış, çenemi omzuna dayamıştım. Elleriyle baldırımı kavrayarak, hala onunla olduğumu sessizce kontrol ediyordu.

Ve ben de öyleydim. Hâlâ oradaydım. Hâlâ onundum.

Altımızdaki motorun ritmik uğultusu, her viraja sabit bir şekilde girme şekli... Hepsi beni sıcak ve yumuşak bir şeye sürükledi. Düşüncelerimin genişlemesine yer açan bir sessizlikti. Uzun zamandır ilk kez, düşüncelerimin istedikleri yere gitmelerine izin verdim.

Korkuya değil. En kötü senaryolara ya da hayalet görme kaçış planlarına değil.

Ama ileriye.

Onunla birlikte sabahları uyanmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim — yavaş ve altın rengi, kollarında dolanmış, güneş ışığı çarşafı boyarken. Winnie'nin kanepede bir kase patlamış mısırla kıvrılmış, Austin'in ise o boğuk, sabit sesiyle ona kitap okuduğunu hayal ettim. Tatilleri, market listelerini ve küçük şeyleri hayal ettim — yanlış çekmecelere katlanmış çoraplar, lavaboda bırakılmış diş macunu, kavgalar ve affetmeler ve sıradan aşkın acısı.

Henüz benim gibi hissetmediğim bir mutfakta onunla güldüğümüzü hayal ettim. Ben lavabonun başında, elinde bulaşık beziyle dururken, onun Winnie'yi oturma odasında dans ettirdiğini izlediğimi hayal ettim, bu manzaradan tamamen, tamamen mahvolmuş gibi görünmemeye çalışarak.

Bir hayat hayal ettim.

Sadece bir an değil, bir hayat.

Evimin garajına girdiğimizde, gökyüzü tamamen menekşe rengine bürünmüştü. Verandanın ışığı yürüyüş yoluna altın rengi bir ışık saçıyordu ve dubleks ev orada bekliyordu — tanıdık, sessiz ve birdenbire göğsümü dolduran tüm hayallerim için yeterince büyük gelmeyen bir ev.

Austin motoru durdurdu ve motosikleti sabitlemek için eğildi. Hemen hareket etmedim, bırakmadım. Kollarım gereğinden bir saniye daha uzun süre onun etrafında kaldı.

Omzunun üzerinden bana baktı, kaskı yüzünün çoğunu gizliyordu, ama gözlerinde gördüm.

"İyi misin?" diye sordu, sesi vizörün arkasından yumuşak bir şekilde geliyordu.

Kafamda henüz adlandıramadığım bir duygu ile kalbim kabardı.

"Evet," dedim derin bir nefes alarak. "Harikayım."

Yavaşça ve çarpık bir gülümsemeyle "Evet, öylesin" dedi.

Kasklarımızı çıkardıktan ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek kapıya doğru yürüdükten sonra bile, o görüntüyü kalbimde sakladım.

Sadece bir fantezi olmasın diye.

Sadece bir başlangıç olmasın diye.

OTUZ

SELENE

Nadiren aldığım bir izin günündeydim ve ev lavanta ve sıcak pamuk kokuyordu. Güneşin ufukta asılı kaldığı, pencereleri altın ve şeftali rengiyle boyadığı, dünyanın geri kalanı ise akşama doğru kayarken, o sessiz, ara öğleden sonralarından biriydi. Kanepenin önünde durmuş, mavi bir havluyu üçe katlayıp, sonra tekrar düzgün bir kare haline getiriyordum. Kurutucu, koridorda uzaktaki bir trenin sesi gibi ritmik ve düşük bir sesle hafifçe gürültü yapıyordu.

Kanepenin kolunda, yarısı soğumuş bir fincan nane çayı duruyordu. Mutfak tezgahındaki Bluetooth hoparlörden akustik bir müzik çalıyordu — hafif, açık akorlar ve bir kadının alçak ve kısık sesi, sanki yüksek sesle adını söyleyemediği birini özlemenin ne demek olduğunu çok iyi biliyormuş gibi.

Arkamda, Winnie müziğin üzerine şarkı söylüyordu. Tonu tutmuyordu ve hiç utanmıyordu.

Sesi koroda bir girip bir çıkıyordu, ara sıra sözünün ortasında kesip kendi kendine konuşuyor ya da bu akşamki konser için seçtiği kıyafetleri anlatıyordu.

"Sence botlar fazla mı abartılı?" diye sordu, elinde parlak bir botla ve saçları yarı fırçalanmış halde koridorun kenarında belirdi. "Ya çok uğraşıyormuşum gibi görünürsem?"

"Çaba gösteriyorsun," dedim nazikçe, yastık kılıfının kırıksıklıklarını avucumla düzelttikten sonra katlayarak. "Performansın amacı da bu zaten. Ama hayır, abartılı değiller. Bence sana çok yakışıyorlar."

Memnuniyetle bir ses çıkardı ve topuklarını döndürerek tekrar ortadan kayboldu. Üstümde dolap kapısının gıcırdamasını, ardından askının çubukta çok hızlı sürüklenmesinin sesini duydum.

Kendi kendime gülümsedim, başka bir havluyu katladım, ama o his takıldı boğazıma — yumuşak, tatlı ve umuda biraz fazla yakın.

Aslında hiçbir şey değişmemişti.

Austin hala Winnie'yi okula bırakıyordu, saçları rüzgârda savrulmuş, kapüşonlu sweatshirt'ü aceleyle giyinmiş gibi buruşuktu, çünkü her zaman acele ediyordu. Bütün gün inşaatta çalışır, sonra okula gider, zamanı uygunsa belki burada akşam yemeği yedi. Bazen mutfak tezgâhına yaslanıp, Tupperware'den çatalıyla artıkları yedi. Bazen uzakta kalır, uzaktan kumandayı çalar ve kanalları değiştirir, ben ayaklarımla onun kucağına oturana kadar.

Şimdi aramızda geçen zamanın akışında bir tanıdıklık vardı, iş ve sorumluluklar ve onun hayatının benim parçası olmadığım kısımları nedeniyle zaman çok uzamıştı. Henüz değil.

Yine de her gün kendimi arka kapıda onun botlarının sesini dinlerken buluyordum. Kısa, yoğun ve mizahla dolu mesajlarının benim istediğim anlamı taşıyıp taşımadığını merak ediyordum.

Sürekli güvenceye ihtiyacım yoktu. Yoktu. Sadece onun hala orada olduğunu, bizi de düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyordu.

Sık sık mesaj atardı. Kısa ve tatlı, ama yoğun.

Umarım bugün berbat bir gün olmaz.

O çorbadan bana bir kaşık ayır.

Yüzünü özledim.

Genellikle uzun mesajlar değildi, ama sıcaktı. O kadar sıcaktı ki, muhtemelen gerekenden fazla tekrar tekrar okudum. O kadar sıcaktı ki, o hala her zamanki gibi hayatımın bir parçasıyken onu özlediğim için kendimi acınası hissettim.

Aramızdaki şey bir ilişki değildi. Aslında değildi. Ama sessiz gecelerde, akşam yemeğinde gülümsemelerle ve öpücükler arasındaki boşluklarda, kesinlikle *daha fazlası* gibi geliyordu.

Çamaşır makinesi gürültüyle durdu. Sepetten başka bir gömlek aldım, pamuklu kumaş hala kurutma kağıdı kokuyordu. Pencerenin dışında, ön bahçedeki ağaç rüzgarda dans ediyordu, son birkaç yaprağı yere düşmeden önce hayat mücadelesi veriyordu.

Winnie odaya geri geldi, bir ayağında bot, diğerinde yoktu, göğsüne pullu bir hırka tutuyordu. "Bu elbiseye uyar mı?"

"Uymuyor *değil*," dedim, başımı eğerek. "Bir bakalım."

Hırkayı giyip bir daire çizdi.

"Bence bu bir zafer," dedim. "Bir yıldız gibi görünüyorsun."

Gülümsemesi anında parladı. "Sence Austin beğenecek mi? Umarım dediği gibi ön sırada oturur."

Parmaklarım etek ucunda dondu. Kaburgalarımın arkasında keskin bir sızı hissedecek kadar uzun bir süre. Babasının gelip gelmeyeceğini veya kıyafetini beğenip beğenmeyeceğini sormuyordu; Austin'i soruyordu.

Yüzümü nazik bir ifadeye zorladım. "Evet, bebeğim. Orada olacağını söyledi. Bugün yoktu çünkü ben vardım, hatırladın mı?"

O da bunun yeterli olduğunu onaylar gibi başını salladı. Umarım öyledir.

Austin'e gelince, her şeyi istemiyordum. Sadece geleceğin küçük bir parçasının istikrarlı olmasını istiyordum. Bir sonraki havluyu aldım ve yavaşça, metodik bir şekilde katladım. Bu ev işlerinin ritmi, düşüncelerimi sakinleştirmesede ellerimi sakinleştirdi.

Arkamda, Winnie tekrar mırıldanmaya başladı ve mutfağa doğru gitti. Küçük ayakları altında zemin gıcırdadı. Öğleden sonra kenarları yumuşak bir şekilde bastırdı, pencerelerden gizli bir sır gibi loş ışık sızıyordu.

Soğuk çayı yudumladım ve yeniden ısıtmaya zahmet etmedim.

OKUL SPOR SALONU çok fazla insan ve çok fazla sesle doluydu — gıcırdayan spor ayakkabılar, cilalı ahşaba sürtünen katlanır sandalyeler, önde test edilen mikrofonun çılgılığı. Popcorn

ve bir tür temizlik maddesi kokuyordu, havada hala kafeterya yemeklerinin keskin kokusu vardı.

Winnie elimi çekti, heyecanı küçük vücudunda titreşiyordu, sanki yerden havalanacakmış gibi. Parmaklarını nazikçe sıktım ve bıraktım, o da kalabalığın arasından sahne arkasına giden uzun koridora doğru koştu.

Bir an durup, elbisesindeki payetlerin tavandaki ışıkları yakaladığını izledim. O, rüzgarla çalışan oyuncaklar gibi sıralanmış ve titreyerek duran minik sanatçıların denizinde kayboldu. Gösterileri kısa olacaktı, her sınıf sonbaharı ve müzik programlarını kutlamak için bir veya iki şarkı söyleyecekti. Koridoru heyecanlı kıkırdamalar doldurdu ve Winnie'nin başı ortaya çıkıp bana sevinçle el salladığında yanaklarım kızardı.

Ben de el sallayarak karşılık verdim ve spor salonunda bir yer buldum. Spor salonunun zemininde kaotik yarım sıralar halinde sandalyeler dizilmişti. Üçüncü sıranın yakınında annemle babamı gördüm. Babam güzel flanel gömleğini giymişti, annem ise çantasını kucağında tutuyordu. Elodie ve Cal onların yanında oturuyordu, ellerini sessizce birbirine kenetlemişlerdi. Levi bir koltuk öteye çökmüş, kulaklıklarını takmış, gösterinin başlamasını bekliyordu. Kit sıranın sonundan bana el salladı, bir avuç şekerli mısırın yarısını çoktan yemiş, sanki gecenin baş cheerleader'ı seçilmiş gibi gülümsüyordu.

Onun yanındaki boş koltuğa oturdum, ama hemen fikrimi değiştirip tekrar kalktım ve ceketimi yanımdaki koltuğa astım.

Austin'in koltuğu.

"Seksi dadın nerede?" diye sordu Kit, alaycı sesini alçaltmaya gerek duymadan.

"İşi vardı," dedim basitçe, elbisemi düzelttikten sonra tekrar oturdum. "Ama buraya geleceğini söyledi."

Kit bana tam olarak anlayamadığım bir bakış attı, sonra başını salladı ve bana buruşuk bir program uzattı. Üst köşesinde hafif bir leke vardı.

Minnettarlıkla aldım ve gözlerimi sınıf isimleri ve şarkıların listesi üzerinde gezdirerek, medley'in sırasını umursuyormuş gibi yaptım.

"Selene?" diye bir ses duyuldu yanımda.

Döndüğümde, Winnie'nin sınıfından bir annenin arkamdaki koltuğa oturduğunu gördüm. Uzun boylu ve güler yüzlüydü ve her zaman

hayatını bir şekilde düzene sokmuş gibi görünüyordu, bu da beni biraz yapışkan ve giyimim yetersiz hissettiriyordu. Bu gece de istisna değildi — bukleleri parlak, ruju kusursuzdu ve pahalı parfüm ve okaliptüs bebek mendilleri gibi kokuyordu.

"Merhaba," dedim, gülümsemeye çalışarak.

"Bu kadar kalabalık olduğuna inanabiliyor musun?" diye sordu, programla kendini yelpazeleyerek. "Yemin ederim, her seferinde böyle oluyor. Kocam tabii ki geç kaldı. Muhtemelen hala otoparkta dolanıyordur."

Sanki tam olarak nasıl bir şey olduğunu biliyormuşum gibi başımı salladım. Oturduğumdan beri telefonumu iki kez kontrol etmemişim gibi.

Komplo kurar gibi bana doğru eğildi. "Ya da belki bira almaya uğramıştır. Her zaman ışıklar söndüğünde buraya gelir ve hiçbir şeyi kaçırmamış gibi davranır."

Kibarca güldüm, başparmağım yine telefonumun ekranını okşadı. Hala boş.

Sadece trafik. Ya da fazla mesai. Ya da iş yerinde son dakika bir aksilik.

Hepsi bu kadar. Austin'in beklenenden geç kalmasının bir nedeni olması gerektiğini biliyordum.

Telefonu çantama koydum, ellerimi kucağımda birleştirdim ve yanımdaki paltoyu düşünmemeye çalıştım. Her an kapıdan içeri girip, soğuktan kızarmış yanaklarıyla, bana ulaşmadan önce gözleriyle özür dileyeceğini ummamaya çalıştım.

Spor salonunun ışıkları bir kez, sonra bir kez daha titredi. Tavan lambaları yarı parlaklığa düştüğünde kalabalıkta bir sessizlik dalgası yayıldı.

Gösteri başlıyordu ve yanımdaki koltuk hala boştu.

OTUZ BİR

AUSTIN

Kapüşonlu sweatshirt'üme spackle ve alçıpan tozu kokusu sinmişti. Sabah boyunca düzeltme ve zımparalama işleriyle uğraşmışım ve SUV'uma bindiğimde ellerim yıpranmış, omuzlarım tutulmuştu. Camı biraz açtım ve odun dumanı ve Ekim kokan soğuk havayı içeri aldım.

Telefonum ön panele çarptı. Ekrana baktım, başparmağım zaten oyumu, ruhumu veya aboneliğimi almaya çalışan spam mesajını reddetmek için uzanmıştı, ama spam değildi.

Brody'den gelmişti.

Bu yüzden durakladım. O aramadı. Mesajlaştık. Kısa mesajlar. Önemli olmayan şeyler. Onun yaşlı bir adam olduğuna dair memler ya da küçük kasaba hayatı hakkında alaycı yorumlar, hiçbir şey istemeyen ve pek bir şey sunmayan türden sohbetler.

Cevap vermek için ekranı kaydardım.

"Selam," dedim, parmağımla ses seviyesini ayarlayarak.

Kısa bir gecikme oldu, cebinden yanlılıkla aramış olabileceğini düşünmeme yetecek kadar uzun bir gecikme.

Sonra sesi geldi, alçak bir sesle, sanki söyleyeceği şeyden pişman olmuş gibi. "Selam. Zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. İyi misin?"

Gözlerimi kırptım. "Uh... evet."

İstediğimden daha yavaş çıktı. Doğru olmadığı için değil, sadece o sorduğu için.

Brody her zaman bir şeyler soran biri değildi. En azından o tonda sormazdı.

Boğazını temizledi. Sandalyenin hafif bir gıcırtısını, metalik bir sürtünme sesini duydum. Arkasında bir yerlerde, radyodan boğuk bir ses gelip gidiyordu.

"Orada mısın?" diye sordu. "Sana göstermek istediğim bir şey buldum." Bir süre sessizlik oldu. Sonra, "Eğer düşündüğün şey buysa, bu bir tuzak değil" dedi.

Alaycı bir kahkaha ile gülme arasında bir nefes verdim. "Aklımdan bile geçmedi."

"Yalancı," diye şaka yaptı.

İsteğim dışında gülümsedim.

Bana Main Street yakınındaki polis karakolunun arka girişinin adresini verdi ve ben de ona uğrayacağımı söyledim. Sadece birazcık.

Anaokulu konseri birkaç saat sonra başlayacaktı ve Selene'nin o gün izinliydi.

Bolca vaktim vardı.

KARAKOL, eski kağıt ve ucuz yer temizleyicisi gibi kokuyordu, ayrıldıktan sonra bile boğazında uzun süre kalan türden bir koku. Linolyumun köşeleri kıvrılmıştı ve koridorda, bina inşa edildiğinden beri değiştirilmemiş gibi görünen ışıklar vızıldıyordu.

Brody beni arka kapıda karşıladı ve sanki planlamış değil de marketten karşılaşmışız gibi başını salladı.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Önemli bir işim yoktu," diye yalan söyledim ve onu koridorlar labirentinde takip ettim.

Tanımadığım iki memur ve soluk broşürlerle dolu bir ilan panosunun önünden geçtik. Bir tanesi hala geçen yılki tatil potluckunu tanıtıyordu.

Brody beni varlığından haberdar olmadığım bir odaya götürdü. Penceresi olmayan odada sadece dört gri duvar ve dosya kutularıyla dolu bir masa vardı. Işığı açtı ve kanıt dosyalarının yığıldığı köşeye doğru yürüdü.

"Bunu dün gece buldum," dedi, elini ensesine sürterek. "Depo dolabını temizliyorduk. Bu kutu muhtemelen doksanlı yıllardan beri açılmamıştı."

Çerçeveyi eline aldı ve bana doğru çevirdi.

Eski bir fotoğraftı, kenarları hafifçe sararmıştı. Beş adam, kolları kavuşturmuş, gençlik ve gururla gülümsemiş bir şekilde polis arabasının önünde duruyordu.

Hangisinin bizim olduğunu hemen anladım.

Aynı vücut yapısı. Aynı gözler, ama daha yumuşak ve gülümseyen.

"Yirmi iki yaşından büyük olamazdı," diye mırıldandım.

"Yirmi bir," dedi Brody. "Akademiden yeni mezun olmuştu. Annem arkasına yılı yazmış."

Çerçeveyi aldım. Beklediğimden daha hafifti, ama yine de ağırlığı ellerimi çekiyordu.

"Onu atmayı düşündüm," dedi bir saniye sonra. "Onu istemiyordum. Sanırım ona ihtiyacım yok, ama düşündüm ki... belki senin ihtiyacın olabilir."

Hiçbir şey söylemedim. Sormaya cesaret edemediğim soruların cevabını bulacakmış gibi babamızın fotoğrafına bakakaldım.

Brody, sanki vücudu kendisine ait olmayan yılları hatırlarmışçasına inleyerek oturdu. "Biliyor musun, birlikte büyümüş olsaydık nasıl olurdu diye merak ederdim."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"On beş yaşına kadar senin hakkındaki gerçeği bilmiyordum," dedi. "Sonra öğrendiğimde çok sinirlendim. Sana değil, ona sinirlendim. Bunu sakladığı için. Sanki gerçek değilmiş gibi davrandığı için."

Omuz silkti. "Ama şimdi beni daha çok kızdıran şey, öğrendikten sonra hiçbir şey yapmamış olmam. Sen oradaydın ve ben sana ulaşmadım."

Sesinde hiçbir duygu yoktu. Hiçbir keskinlik. Sadece odayı çok küçük hissettiren sessiz bir dürüstlük vardı.

"Sen daha çocuktun," dedim. "Ve bu pek de duyurulmuş bir şey değildi." O başını salladı. "Yine de. Daha iyisini yapabilirdim."

Fotoğrafı yere bıraktım ve karşısına oturdum, botlarım fayanslara sürtünüyordu. "Evet," dedim. "Ben de."

Odada saat yoktu. Ya da belki vardı, ama ben onu fark edecek kadar dikkatli değildim. Zaman,

— bayat hava, alçak tavanlar, on yıldır boyanmamış duvarlar. Floresan ışıkların uğultusu, sanki gün su altındaymış gibi, her şeyi yumuşatıyordu.

Brody bana bir dosya uzattı. Tören gibi değil, sanki benim doğduğumdan beri kutuda tozlanmaya bırakılmış bir şey değilmiş gibi, elini hafifçe sallayarak.

"Her şeyi saklamış," dedi. "Tuhaf, değil mi?"

Kapağı açtım.

İçinde eski notlar, kesilmiş makaleler vardı. Eğitim seanslarından birkaç soluk çıktı. On yıllar öncesine ait bir Tigers maçı bilet koçanı. Farkında olmadan nefesimi tuttuğumu fark ettim ve göğsüm sıkıştı.

"İyi bir hayatı varmış gibi görünüyordu," dedim sessizce, eski istasyonun önünde kol kola duran üç üniformalı adamın fotoğrafını parmağımla göstererek. "İnsanlar ona saygı duyuyordu."

Brody başını salladı. "Evet. Sorun da buydu. Dışarıda, halkın gözünde, o farklıydı."

Ona baktım.

Brody sandalyeye yaslandı, ayak bileğini dizine koydu, dirseğini masanın kenarına dayadı, sanki mesai sonrası sohbet ediyor gibiydik, ama çenesi gerilmişti.

"Yani," diye devam etti, sesini ölçerek, "o sert bir adam olabilirdi. Katıydı. Karakolunu sanki lanet olası Deniz Piyadeleri gibi yönetirdi. Ama buradaki adamlar? Onu örnek alıyorlardı. Ona onurlu diyorlardı."

Yutkundum. "Ben öyle bir kelime kullanmazdım."

O, onaylayıcı ya da pişmanlık dolu bir ses çıkardı. Belki de ikisi birden.

"Bunu uzlaştırmaya çalışıyorum," dedi. "Onun bu haliyle senin gördüğün haliyle."

Yavaşça başımı salladım. "Ben de."

Sessizlik çöktü. Garip bir sessizlik değildi, sadece inanılmaz derecede ağır bir sessizlikti.

Tekrar klasöre baktım. İki sayfanın arasında, daha önce fark etmediğim bir fotoğraf vardı. Sanki biri onu çok uzun süre cüzdanında taşımış gibi, ikiye katlanmıştı.

Dikkatlice açtım.

Bir çocuk. Altı ya da yedi yaşlarında. Cadılar Bayramı kostümü giymişti — çarpık maskeli bir tür süper kahraman kıyafeti. Tanımadığım bir ön bahçede duruyordu, sanki yüzyılın soygununu gerçekleştirmiş gibi plastik bir balkabağı tutuyordu.

"Sen misin?" diye sordu Brody.

Başımı salladım, ağzım alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Birinci sınıftaydım. Annem o pelerini kendi elleriyle dikmişti. Dünyayı kurtarmak istiyorsam, ona uygun görünmem gerektiğini söylemişti."

Fotoğrafı bir saniye daha tuttum, sonra nazikçe klasöre geri koydum, babamın onu neden sakladığını hala anlamamıştım.

Uzaklarda bir yerde telefon çaldı. Bir kapı açılıp kapandı. Bir yazıcı birkaç sayfa çıkardı ve tekrar sessizleşti.

Boynumun arkasını ovuşturup ayağa kalktım, omzumdaki krampı gidermek için esnedim.

"Artık gitmeliyim," dedim, saati kontrol etmeden.

Brody başını salladı ama kıpırdamadı.

"Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum," dedi sessizce, "ama ne olursa olsun... Seni tanıdığımı seviniyorum."

Bu sözler beni derinden etkiledi.

"Ben de memnunum," dedim, beklediğimden daha içten bir şekilde.

Ayağa kalktı ve omzuma sertçe ve kısa bir şekilde elini koydu, sanki daha fazlası bu anı nasıl taşıyacağımızı bilemeyeceğimiz bir şeye dönüştürecekmiş gibi.

Klasörü kolumun altına sıkıştırıp, göğsümün arkasında garip bir ağrı hissederek, soğuk bir öğleden sonraya geri döndüm.

Gökyüzü yumuşuyordu, kenarları alçak ve griydi. Cebimdeki telefonum titredi, ekranında bir takvim uyarısı yanıp sönüyordu.

Winnie'nin performansı — 18:30.

İçimden küfrettim ve saate baktım. 18:01.

Kahretsin.

Selene'ye hızlıca bir mesaj attım.

BEN

Neredeyse geldim.

Sonra arabayı vitesle taktım ve hala şansım varmış gibi park yerinden hızla çıktım.

İlk trafik ışığı çok uzun sürdü.

Bir minibüs kavşakta durdu, sürücü trafiği yönlendiriyormuş gibi arabaları yönlendiriyordu. Direksiyona parmaklarımla vurdum, dönüş sinyalinin her tik sesi boynumdaki nabızla senkronize oluyordu.

6:07.

Sorun yoktu. İlkokul yakındaydı. Her şey yolunda giderse, bir dakika kala yetişebileceğim kadar yakındı. Belki iki dakika. Spor salonuna gizlice girip, Selene'nin muhtemelen benim için ayırdığı koltuğu bulup, müzik başlamadan hemen önce Winnie'nin eğri at kuyruğunu ve geniş, kararlı gözlerini yakalamak için yeterli bir süre.

Işık değişti. Dönüşü çok hızlı yaptım, bir minibüsü geçerken lastikler biraz gıcırdadı ve gaza bastım.

Neredeyse vardım. Hadi.

Ama sonra inşaat vardı.

Turuncu koniler, iki şeritli yolu lanet bir engel parkuru gibi çevreliyordu. Yanıp sönen oklar trafiği dar bir şeride itiyordu, bir kepçe ve saatin beni kovaladığını umursamayan neon yelekli bir adamın yanından yavaşça geçtim.

"Hadi," diye mırıldandım, çakıl ve pişmanlık yüklü bir damperli kamyonun arkasında yavaşça ilerlerken.

Bunu hayal etmemeye çalıştım. Spor salonunun omuz omuza dolu olduğunu, katlanır sandalyelerin fayans üzerinde gıcırdandığını, ebeveynlerin kağıt programlarla kendilerini serinletip saatlerine baktıklarını hayal etmemeye çalıştım.

Selene'nin kalabalığı taradığını ya da yanında boş kalan yeri tuttuğunu görmemeye çalıştım.

Winnie'nin sahneye çıkıp, sessiz ve umut dolu bir beklentiyle odanın arkasına doğru gözlerini kaydırdığını hayal etmemeye çalıştım.

Direksiyonu daha sıkı kavradım, odaklanmaya çalıştım. Araba sonunda son koniyi geçip yavaşça ilerledi ve ben gaza bastım,

sarı ışığı geçtim ve küfür boğazımda kaldı.

Saat 6:40'ta okul bahçesine döndüm, lastikler çakıl kenarını gıcırdatarak taşma park yerine girdim.

Arabayı düzgün park etmedim bile. Park konumuna geçirdim, kapıyı çarptım ve koşmaya başladım.

Botlarım kaldırıma sertçe vuruyordu, kaldırımda koşarken ciğerlerim yanıyordu. Ön giriş geç gelenlerle doluydu, ama spor salonu kapıları çoktan kapanmıştı.

Bir kadın elinde bir dosya ile dışarıda duruyordu. Nefes nefese yaklaşırken bana nazikçe gülümsedi.

"İlk grup az önce bitti," dedi nazikçe, birinin çıkması için kenara çekildi. "Ama içeri girebilirsiniz. Birinci sınıf şimdi sahne alacak."

Donakaldım.

Bir elim açık kapının çerçevesine dayalı, içeriden gelen alkış sesleri yükselirken orada durdum — yüksek, gururlu ve son.

Kalbim göğsümde bir taş gibi düştü. Kapıdan içeri girdim.

Spor salonu tam da hayal ettiğim gibiydi: vücut ısısından nemli, havada patlamış mısır ve eski mum kokusu vardı. Ebeveynler yer değiştirip alkışlarken metal sandalyeler gürültü çıkardı. Pazar günü giydikleri en güzel kıyafetleriyle bir sıra çocuk, yüzleri parıldayarak, bazıları kalabalığa çılgınca el sallayarak, yükseltilmiş platformdan indi.

Winnie ortadaydı.

Saçları her yöne dağılmış, yanakları pembeye dönmüş, gözleri seyircileri tarıyordu.

Gülümsüyordu. Gururluydu. Cesurdu.

Ama çok hızlı olduğu için çoğu insanın fark edemeyeceği küçük bir titreme vardı. Annesinin yanındaki yere baktığında gülümsemesi bir anlığına kayboldu.

Benim olmam gereken yere.

Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum.

Sonra, sahneden inerken beni gördü. Yüzü buruşmadı. Winnie bundan daha güçlüydü, ama bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Tam olarak değil.

Başka yere baktığında, somurtmuyor ya da dudak büküyordu. Daha kötüsüydü. Sessiz bir hayal kırıklığıydı. Kimsenin göğsünde açan acıyı fark etmemesini umarak, hareketsizce bekleyen türden bir hayal kırıklığı.

Odanın diğer tarafında, bir grup ebeveynin hemen arkasında Selene'yi gördüm.

Sırtı dik, parmakları kucağında birbirine kenetlenmişti. Ceket, yanındaki katlanır sandalyenin arkasına asılıydı — onun için ayırdığı sandalye.

Benim oturamadığım sandalye.

Beni görünce yüzündeki ifade değişti. Omuzlarında bir hareket oldu, sonra yumuşadı, sanki hangi tepki daha az acı vereceğini bilemiyormuş gibi.

Kaşlarını çatmadı ya da somurtmadı, ama gülümsemedi de ve haftalar sonra ilk kez, ne olacağını bilemedim.

Özledim.

Şarkıyı kaçırdım. Onun soloyu. Winnie'nin heyecanlı gözlerinin kalabalığın içinde sevdiklerini aramasını. Bir kez olsun, onu sevenlerin önemli anlarda yanında olacağını kanıtlama fırsatını.

Bir mazeretim yoktu. En azından yeterli bir mazeret yoktu.

Elbette, sonunda istediğimi elde etmiştim: kardeşimle bir bağ, babamın geçmişinden bir parça, aidiyet hissi veren bir şey.

Ama yine de yeterli değildi.

En önemli şey sahneden inip, neden onun parladığını görmek için orada olmadığımı merak etmekken, bu yeterli değildi.

OTUZ İKİ

SELENE

KAÇIRMIŞTI. Gerçekten, gerçekten kaçırmıştı.

Bu gerçeğin farkına vardığımda kalbim sızladı. Son birkaç dakika zihnimde bulanık bir şekilde canlandı.

Konserin başlamasını beklerken spor salonu nefesini tutmuş gibi sessizliğe büründü. Şeker kağıtlarının ve katlanır sandalyelerin kaotik hışırtısı kesildi. Ebeveynler öne doğru eğildi. Programlar kucaklarında sessizce hışırdadı. Birinin parfümü havada tatlı ve pudra kokusu yayarak, dezenfektanın keskin kokusu ve sıcak metal tribünlerin kokusuyla karışıyordu. Perdenin arkasından spor ayakkabıların hafif gıcirtısı yankılandı.

Yanımdaki koltuk boş kalmıştı.

Daha dik oturdum, hareket etmemiş olmama rağmen elbisenin eteğini dizlerimin üzerinde düzelttim. Avuç içlerimi sıkıca ve bilinçli bir şekilde birleştirdim, dua ederken parmaklarınızı bastırdığınız gibi — bir şey istemek için değil, sadece kendinizi sabitlemek için.

Sahne ışıkları yumuşak bir kehribar rengi parladı. Mikrofondan bir öğretmenin neşeli ve biraz fazla yüksek sesli sesi geldi, anaokulu potpurisinin başladığını duyurdu.

Perde açılana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

Onu gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi. Ön sıra, sondan ikinci. Parlak botlar. Payetli hırka. Açılış akorlarının ritmine uyumlu atan at kuyruğu.

Benim tüm dünyam.

Winnie o kadar geniş gülümsemişti ki, spor salonunun ışıklarının pusu ve etrafındaki hareketlerin parıltısı arasında bile otuz fit uzaktan görebiliyordum. Sesi diğerlerine katıldı, tatlı ve biraz detone, ve kalbim o kadar sıkıştı ki, ağlamamak için başparmağımı avucumun içine bastırmak zorunda kaldım.

Parlak görünüyordu.

Gururlu

görünüyordu.

Ve birkaç saniye arayla kalabalığa bakıyordu. Arayış içinde.

Bekliyor

du.

Umut

ediyordu

.

Gözlerim onun üzerinde kalmıştı. Gözlerimin başka yere kaymasına izin vermedim. Kapılara. Arka duvara. Yanımdaki boş koltuğa.

Bunun yerine, Winnie'ye sahip olduğum her şeyi verdim. Farkı kapatabilirmişim gibi gülümsedim. Sanki sevgim yanımdaki boşluğu dolduracak kadar genişleyebilirdi. Sanki kenarlarım yıpranmıyormuş gibi.

Çocuklar ikinci şarkıya başladılar, düşen yapraklar, paylaşmak ve komşuluk neşesi hakkında bir şeydi. Hep birlikte yan yana sallanıyorlardı, kollarını beceriksiz yapraklar gibi kaldırıp indiriyorlardı. Birkaç tanesi dikkatleri dağıldı ve ebeveynlerine el salladılar. Biri burnunu karıştırdı. Arka sırada oturan bir çocuk gömleğini kaldırdı ve gururla karnını kaşıdı. Seyirciler nazikçe güldüler.

Winnie el sallamadı. Dikkatini kaybetmedi, ama gözleri hala hareket ediyordu.

Arayış içindeydi. Hâlâ umutluydu.

Solo kısmı geldiğinde, alıştırılmış bir duruşla öne çıktı, omuzlarını geriye çekti, ellerini yanlarına indirdi. Küçük, kararlı ve yürek parçalayıcı bir cesarete sahipti.

Sesi başlangıçta biraz titredi, sonra kendine geldi ve sanki oraya aitmiş gibi uzaya yükseldi.

Her kelimeyi, her notayı biliyordum. Günlerce oturma odasında prova yapmıştık, sesi duvarlardan yankılanıyor, detone ve mükemmeldi.

Saç fırçasına, şampuan şişesine, yatma vaktinde sessiz köşelerde, benim dinlemediğimi sandığı zamanlarda şarkı söylerdi.

Bu gece bana söyledi. Sadece bana.

Çünkü başka kimse yoktu. Babasının gelmemesi sürpriz değildi, ama Austin gelmeye söz vermişti. Bunun *tekrar* olmasına izin verdiğimi fark edince utanç dalgaları içimi kapladı. Ama bu sefer etkilenen sadece ben değildim.

Şiirin ortasında, bakışları yine kalabalığa doğru kaydı — son bir kez, umut dolu bir bakış — ve tekrar bana döndüğünde, bakışlarında bir şey değişti. Gülümsemesinin köşesi soldu, tam olarak bir kaş çatma değildi, sadece... çok hafif bir düşüş. Perde bir santim erken inmiş gibi. Sanki tam olarak paylaşamadığı bir şeyi katlıyormuş gibi.

Sessizce selam vererek şarkıyı bitirdi. Başka bir öğrenci öne çıkarak sahnede vakit geçirmenin tadını çıkardı. Şarkı bittiğinde, alkışlar dalga dalga geldi, yüksek ve gururlu, yüksek tavanlarda yankılanarak. Ebeveynler alkışladı, tezahürat yaptı ve ayağa kalktı. Kameralar patladı. Kit bir çığlık attı.

Ben de alkışladım, ama ellerimi hissedemiyordum.

Yanımdaki yer hala boştu. Soğuk hava hayalet gibi oraya yapışmıştı. Ceketim koltuğun üzerinde dokunulmamış bir şekilde duruyordu.

Etrafıma baktım ve kibar gülümsemeler ve ilgi dolu bakışlar gördüm. Meraklı bakışlarının arkasında, sanki "Hepimiz görüyoruz. Hala bunu tek başına yapıyorsun" der gibi fısıltılar vardı.

Sınıflar değişirken, kapıda bir hareket dikkatimi çekti. Austin'in çılgın bakışları bana takıldı, ama ben gözyaşlarımı geri yuttum.

O her şeyi kaçırdı.

Diğer sınıflar performanslarını tamamlarken ben önüme bakmaya devam ettim. Kendimi sakin tutmaya çalıştım. Sonunda ışıklar yandı ve çocuklar sahneden inmeye başladılar, kıkırdayarak ve birbirlerine çarparak, yanakları kızarmış ve ışıklar altında parıldayarak.

Perdenin kenarında Winnie'yi gördüm, hırkası bir omzundan kaymış, saçları biraz dağınıktı. Tekrar koltuklara doğru baktı, sadece bir kez.

Bu sefer, derin bir nefes almayı bile saklamaya çalışmadı.

Sessizce durdum. Elbisemi tekrar düzelttim. Montlarımızı ve onun ısrarla getirmek istediği küçük çantayı topladım.

Arka kapıya doğru dönüp yürürken, girişe bir kez bile bakmadım.

Sahne arkası koridoru, kalem talaşı ve tempera boya kokuyordu, ilkokulun kaosunu hatırlatan tanıdık bir koku karışımı. Çocuklar, gürültü ve renk cümbüşü içinde yan kapıdan dışarı akın ettiler — ceketleri yarı giyinmiş, konfeti gibi parıldayan pullar saçılmış, spor ayakkabıları muşamba zemini çiziyordu.

Onu görene kadar kalabalığı taradım.

Winnie'nin yanakları kızarmıştı, hırkası dirseğine kadar uzanıyordu ve botları biraz eğri duruyordu. Başını kaldırdı, gözleri bir kez daha arkamdaki spor salonuna kaydı, sonra benim yüzüme odaklandı.

Bir saniye, sadece bir kalp atışı kadar bir süre, yüzünde bir parıltı belirdi ve belki, sadece belki, onun benimle olduğunu düşündüğünü anladım.

Ama sonra beni geçip arkama baktı ve gülümsemesi kayboldu.

Tamamen değil. Sadece aramızdaki havanın ışıltısını yitirecek kadar.

"Harikaydın," dedim, onun önünde çömelerek. Hırkasını omzuna geri çektim ve yavaş, dikkatli parmaklarımla üst düğmeyi ilikledim. "Çok güzel söyledin, tatlım. Seninle gurur duyuyorum."

Omuzlarını hafifçe silkti ve botlarına baktı. "O kadar da iyi değildi."

"Öyleydi," dedim kararlı bir şekilde, parmaklarımla çenesini yukarı kaldırarak. "Mükemmeldi."

Tartışmadı, ama gülümsemedi de. Sadece kibarca ve hafifçe başını salladı.

"Ben düşündüm ki..." diye

başladı. Bekledim.

Yutkundu. "Austin orada olacağını söylemişti sanıyordum."

Yüzümü yumuşak tutmaya çalıştım. Hiç irkilmedim. En azından onun görebileceği yerde

"Biliyorum, bebeğim," dedim, toplayabildiğim en cesur yüz ifadesini takınarak. "Ben de öyle."

Ayağa kalktım ve ceketini giymesine yardım ettim, parlak manşetlerinin üzerine kollarını soktum, omuzlarındaki parıltıları silkeledim. Bu sırada zihnim, istemediğim bir özet gibi son anları tekrar tekrar oynatıyordu.

Winnie aynanın önünde prova yapıyordu. Winnie botlarını soruyordu. Winnie, Austin'in performansını izleyeceği düşüncesiyle sevinçten parlıyordu.

Kızgın değildim, tam olarak değil. Yorgundum.

Umudun, daha iyi bildiğim halde sürekli içime sızmasından çok yoruldum.

"Acıktım," dedi Winnie, gözlerini ovuşturarak. "Eve gidebilir miyiz?"

"Arkadaşlarını ziyaret etmek istemiyor musun?" diye sordum. sordum.

Winnie başını salladı, gözleri ayakkabılarımda sabit kalmıştı.

"Tabii ki, bebeğim," dedim, elini elime aldım. "Yolda dondurma almak ister misin?"

Bana baktı. "Sadece kızgın değilsen."

Beni yıkan şey buydu. Kayıp koltuk değildi. Sessiz kalan telefon da değildi. Anaokulu çocuklarının arasında tek başına duran, umudu yavaş yavaş iplik gibi çözülen görüntüsü bile değildi.

O, benim duygularımı incitmemek için dikkatli davranması gerektiğini düşünüyordu.

Yürümekten vazgeçtim. Tekrar diz çöküp onunla aynı seviyeye geldim.

"Kızgın değilim. Sana kızgın değilim, tamam mı? Hiç de bile. Sadece gurur duyuyorum. Çok, çok gurur duyuyorum. Sen benim günümün en güzel kısmıydın ve senin için mutlu olacağın bir gece geçirmeni istiyorum."

O başını salladı, dudakları biraz titredi, sonra tekrar gülümsedi.

Ayağa kalktım ve onu çıkışa doğru götürdüm, arkamızda koridor giderek sessizleşiyordu.

Neredeyse ön kapıya varmıştık ki, cilalı zeminde botların hızlı ve yankılı sesini duydum.

Dönmeden önce vücudum dondu.

Austin, nefes nefese, koridorun girişinde duruyordu, gözleri kalabalığı tarayarak bize takıldı. Yüzü kızarmış,

çenesi gergin, omuzları paltosunun altında sertleşmişti, sanki ciğerlerine hava dolması için yeterince durmamış gibiydi.

Winnie'nin eli benimkini sıkıca kavradı.

"Merhaba Austin," dedi, sesi kısık ama umutluydu. Onu çoktan affetmişti.

Hızla öne çıktı. "Çok üzgünüm. Trafik... Sanmıştım ki..." Gözleri ondan bana kaydı. "Yemin ederim, denedim. Burada olmak istedim."

Winnie ona baktı. "Kaçırdın."

Bunu öfkeyle söylemedi. Sesinde suçlama yoktu.

Sadece sessiz bir hayal kırıklığı vardı ve nedense bunun daha çok acı verdiğini biliyordum.

Austin ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, sanki durumu düzeltecek ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi.

"Botların harika görünüyor," dedi. Winnie cevap vermedi.

Ona baktım, gerçekten baktım. Kaşlarının arasındaki kırıksıklığa. Yüzüne is gibi yapışmış pişmanlığa. Hâlâ özür dilemenin her şeyi düzeltebileceğini düşünen tarafına.

"Sorun yok," dedim, sessizliği bozarak. "Çıkıyoruz."

"Selene..."

"Hayır," dedim nazikçe ama kesin bir şekilde. "Bunu burada yapmayalım. Şimdi değil."

Sesimi yükseltmedim. Ağlamadım. Ondan verebileceğinden fazlasını istemedim.

Kapıya doğru döndüm, parmaklarım Winnie'nin elini sıkıca kavradı.

"Biz iyiyiz," dedim yine, ama bu sefer onun için.

Winnie'nin eli her zamankinden daha küçük hissediliyordu, elimi nazikçe sıktı, pembe paltosu elbisesinin üzerine yarısı iliklenmişti. Zıplamadı, sekmedi, dondurma hakkında milyonlarca soru sormadı. Işığı daha sessiz, daha içe dönük bir şeye dönüşmüştü, sanki tüm ekstra ışıltısı derisinin altına yerleşmiş ve onu ağırlaştırmış gibiydi.

Spor salonunun kapıları arkamızda gürültüyle kapandı, dışarıdaki hava serin ve nemliydi, sonbaharın son günlerinin ilk belirtileri hissediliyordu. Gece hızla çökmüştü — gök gürültüsü

gökyüzü, nefesler bulutlar halinde. Otopark, fren lambaları ve düzensiz rölantilerle karışık bir hal almıştı, ebeveynler birbirlerine çok dar park yerleri üzerinden sesleniyorlardı.

Winnie'yi su birikintilerinin arasından geçirdim, botları kaldırımda çamur sıçratıyordu. Konuşmadı, ben kapıyı açtığımda arka koltuğa oturdu. Ceketini çıkarmaya yardım ettim, emniyet kemerini sıkıca bağladım ve eğilip alnına bir öpücük kondurdum.

"Orada en iyisi sendin," diye fısıldadım.

Bana gözlerine kadar ulaşmayan sessiz bir gülümseme attı.

Gerekenden biraz daha uzun süre elim kapıda durdu. Sonra kapıyı nazikçe kapattım ve sürücü tarafına dolandım, kirpiklerimin arkasında biriken acıyı gözlerimi kırıştıtararak bastırdım.

Ellerim direksiyonu buldu ama anahtarı çevirmedi. Orada oturup, farların park yerini aydınlatarak, çok yakından bakmak istemediğim köşeleri aydınlattığını izledim.

Araba sırasının karşısında, spor salonunun dış ışığının sarı parıltısı altında, Austin kapının hemen dışında duruyordu, kapüşonlu sweatshirtinin kolları ellerini örtüyordu, omuzları kamburlaşmıştı, yaklaşmalı mı yoksa dönüp kaybolmalı mı emin değilmiş gibi.

Gözleri arabaya, *bize* dikilmişti.

Kalbim burkuldu, alçak ve acımasızca, tam da baskı yapması gereken yeri bilen bir acı.

Camı indirebilirdim. El sallayabilir, dışarı çıkabilir ya da ona sorun olmadığını, anladığımı söyleyebilirdim. Belki de o kadar önemli olmadığını.

Bunun yerine, arka koltuğa uzanıp Winnie'nin elini tuttum, sıktım ve kontak anahtarını çevirdim.

Eğer bir şey söylemeye karar versen ne diyeceğimi bilmiyordum. Çünkü bu... bu bir ayrılık değildi.

Bir ilişki bile değildi.

Umut, ince ve narindi, dokunmamam gereken köşelere katlanmıştı ve şimdi, uzun zamandır hiçbir şeyin incitmediği kadar incitmişti.

Arkamı dönmeden otoparktan çıktım.

Belki de en kötüsü buydu: O benim bile değildi, ama yine de bir son gibi hissettim.

OTUZ ÜÇ

AUSTIN

Selene'nin dubleks dairesinin verandasındaki ışık hâlâ yanıyordu.

Lacivert gecenin karanlığında yumuşak ve kehribar rengi bir ışık yayıyor, korkuluklara uzun gölgeler düşürüyor ve merdivenlerin yanındaki saksıdaki krizanterleri neredeyse altın rengine dönüştürüyordu. Şişman bir güve, cam ampulün üzerine defalarca beceriksizce çarpıyordu, sanki oradan asla geçemeyeceğini anlamamış gibi.

Eskiden görünmez gibi hissettiğim, evin bir uzantısı gibi görünen küçük bahçe şeridini geçerken botlarım çakıl yolda çıtırdadı.

Bu gece, burası düşman toprağı gibi geliyordu.

Elimdeki paket servisi kabını değiştirdim. Winnie'nin sevdiği lokantadan aldığım tavuk nuggetları ve bal hardalı, sıkıca tuttuğum kahverengi kağıt torbada hâlâ sıcaktı. Selene'ye biraz zaman tanımak için kendime akşam yemeğı almayı planlamıştım, ama midem bulanıyordu ve yemek yiyemiyordum. Kartonun kenarları, parmaklarımın teriyle yumuşamıştı ve başparmağımın sürekli bastırdığı tarafta yağ lekesi vardı.

Avuç içlerim yine terlemişti. Birini kot pantolonuma sildim, ama nem soğuk ve yapışkan bir şekilde yapışıp kaldı. Boğazım kurumuştı. Yutkunmak, pamuktan cam parçaları geçirmek gibiydi.

İş tulumumu çıkarmamıştım. Etek ucunda hala boya lekeleri ve ön kolumda kurumuş macun izleri vardı.

Yeterince umursamayan biri gibi görünüyordum. Bunu doğru planlamamış biri gibi.

Siktir.

Evime zar zor vardım ve kendimi komşumun evine sürükledim, düşüncelerim saatler önce söylemem gereken ama söylemediğim şeylerle doluydu. Aramızdaki sessizlik o kadar uzamıştı ki, artık canlıymış gibi geliyordu — gergin ve izleyen, kopmak için bekleyen bir tel gibi kıvrılmış.

En alt basamakta durdum.

Ev sessizdi. Tehlikeli hissettiren bir sessizlik.

Brody'ye uğrayacak vaktim olmadığını söylemeliydim. Onlar için duş alıp temizlenmeliydim. O spor salonunda olmalıydim. Ön sırada. Yüksek sesle alkışlamalıydim. Winnie'yi sanki sihirliymiş gibi havaya kaldırmalıydim. Işıklar yandığında, Selene'nin beline gururla elimi koymalıydim.

Bunun yerine, karanlıkta durup, sarkmış bir torba ılık yemek tutuyordum ve bir insanın iyi bir şeyi sonsuza dek yok etmeden önce kaç kez mahvedebileceğini merak ediyordum.

Onun kapısına baktım.

Ayaklarım yerinden
kıpırdamıyordu.

Yarım saniye boyunca, belki daha uzun, geri dönmeyi düşündüm. Yiyecekleri üzücü bir barış teklifi gibi kapının önüne bırakıp, kapıyı çalmadan kendi evime geri dönmeyi düşündüm. En azından böylece Selene'nin hayal kırıklığına hazırlıklıymış gibi bana bakmasını izlemek zorunda kalmazdım.

Verandadaki ampul bir kez titredi, sonra sabit kaldı.

Merdivenleri yavaşça çıktım, her hareketimi dikkatlice yaptım. Dizlerim sertleşmişti, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki tam nefes alamıyordum. Altımda ahşap gıcırdıyordu — neredeyse beni çileden çıkaracak kadar tanıdık bir ses. O merdivenleri alışveriş poşetleri ve market poşetleriyle çıktığımı hatırladım. Selene'nin çıplak ayakla kapıyı açıp, fırından elmalı turta çıkardıktan sonra gülümsediğini hatırladım. Winnie'nin pijamalarıyla, üçümüzün resmini çizdiği resmi tuttuğunu hatırladım.

Hepsini hatırladım.

Yaptığım hatayı düzeltmek için çok geç olabileceği hissini bir türlü atamadım.

Elimi kaldırıp kapıyı çaldım — sessiz gecede çok gürültülü gelen üç yavaş vuruş — ve nefesimi tutarak bekledim.

Verandanın ışığı başımın üstünde vızıldadı. Güve camlara tekrar çarptı.

Yolun aşağısında bir araba hızını kesmeden geçti. An uzadı ve gerginleşti, nabzım gözlerimin arkasında güm güm atıyordu.

Kapı açıldı ve dünya eğildi.

Selene pijama pantolonu ve uzun kollu tişörtüyle orada duruyordu, makyajsız yüzü kehribar rengi ışıkla aydınlanmıştı. Maskara yoktu. Parlatıcı yoktu. Sadece temiz bir cilt ve beni delip geçen yorgun gözler vardı.

Saçları gevşek, yarı düşmüş bir topuz halinde toplanmıştı, bukleler onu korumaya çalışır gibi yanaklarının etrafında kıvrılıyordu. Benden.

Hiçbir şey söylemedi.

Gülümsemeye çalıştım, ama dudaklarım düzgün hareket etmiyordu. Bir şeyleri düzeltebilecekmiş gibi yiyecek torbasını uzattım, ama bunun işe yaramayacağını biliyordum.

"Akşam yemeği getirdim," dedim, sesim kaba ve çok kısık çıkmıştı. "Winnie için."

Selene'nin bakışları torbaya düştü. "O çoktan uyudu."

Sesi yumuşaktı. Hatta nazikti. Ama sesinin altında hiç sıcaklık yoktu. Sadece yarı kapalı bir kapı gibi sessiz bir kesinlilik vardı.

Yutkundum, boğazımda keskin bir hareket hissettim. "Ben... ben yetişebileceğimi sandım," dedim. "Gerçekten sandım. Brody aradı ve son anda bana bir şey göstermesi gerektiğini söyledi. Önemli olduğunu söyledi ve bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Saati izlemiyordum. Zamanım olduğunu sandım, ama zaman benden kaçtı."

Kafasını hafifçe salladı. Eli kapının kenarında kıvrılmış halde kaldı. İçeri girmeye davet etmedi. Hoş geldin işareti vermedi.

"Mazeret uydurmuyorum," diye ekledim çabucak, sözlerim birbirine karışıyordu. "Sadece... Her şeyi mahvettim. Bunun farkındayım. Orada olmam gerekirdi

orada olmalıydım."

Aramızda, söylemek istediğim her şey ve onun duymak istemediği her şeyle dolu uzun bir sessizlik oldu.

"Herkes için orada olmaya çalışıyordum," dedim tekrar, nefesimi toparlamaya çalışırken daha yavaş konuşarak. "İş arkadaşlarım için. Brody için. Her şeyi halledebilen türden bir insan olmaya çalışıyordum. Ama burada olmalıydım. Seninle. Onunla. Bundan daha önemli hiçbir şey yok."

Kelimeler çok hızlı çıktı — sanki bütün gece kaçmak için bekliyormuş gibi döküldü. "İkisini de yapabileceğimi sandım. Başarabileceğimi sandım. Sonra saati gördüm — lanet olsun, Selene. İstasyondan doğruca buraya geldim. Koştum. Düşünmedim bile, sadece — buraya gelmem gerekiyordu. Ama çok geç kalmıştım. Biliyorum."

Yavaşça nefes verdi, ama aramızdaki gerginlik azalmadı. Gözleri kısılmadı. Yumuşamadılar. Sadece benimkilere sabit bir şekilde bakmaya devam ettiler. İzliyorlardı. Ölçüyorlardı.

"Kaçırdım," dedim, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Onu kaçırdım. Senin yanında olma fırsatını kaçırdım."

Bir sessizlik çöktü. Gecenin her sesini yutan bir sessizlik.

Selene'nin eli sonunda kapı çerçevesinden ayrıldı. Kollarını göğsünde nazikçe kavuşturdu, sanki içinden kendini tutuyormuş gibi. Yüzündeki ifade değişmedi, ama bakışlarında bir şey titredi, sanki yanmaya devam etmek için çabalayan bir mum gibi.

"Olanları açıkladığın için teşekkür ederim," dedi sonunda. "Ama sanırım biraz zamana ihtiyacım var, Austin." Sesi o kadar sakindi, o kadar yürek parçalayıcı bir şekilde sakin ve soğukkanlıydı ki, sözlerini anlamam bir saniye sürdü. "Bunu daha önce de yaptım — birine güvenebileceğimi söylediğinde ona inandım ve bir daha yanılmayı göze alamam."

Panik hissim artarken kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. "Selene..."

Kafasını salladı, öfkeyle değil, sessiz bir kesinlikle. "Çabaladın. Bunu biliyorum. Ama iyi niyetten daha fazlasına ihtiyacım var."

Düşünmeden bir adım öne çıktım. "Ben düzeltirim."

"Yapamazsın," dedi nazikçe, sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi.

İçimde panik kabardı. "*Bir kez* batırdım, Selene. Yapamam Ben..."

"Biliyorum, Austin." Gözleri yaşlarla doldu ve bu beni mahvetti. "Ben sadece... Burada ne yaptığımı bile bilmiyorum. Tek bildiğim, beş yaşında bir kızım var ve ağlayarak uykuya daldı ve *bana* bakıp, bunun olmasına nasıl izin verdiğimi anlamaya çalışıyor."

Winnie'nin benim yüzümden ağlaması düşüncesi bana çok ağır geliyordu. Verandanın tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyordu. Sanki içinde sunmaya değer bir şey kalmış gibi, yiyecek torbasını daha sıkı kavradım.

"Lütfen," diye yalvardım. "Sadece... Winnie'den özür dilememe izin ver."

Ağzını hayır demek istercesine açtı, ama sonra içini çekerek arkasındaki koridora baktı.

"Uyuyor," dedi. "Yarın gelebilirsin."

Kafamın içinde her şey kalmam için çığlık atıyor olsa da başımı salladım. Savaşmak için. Elini tutup, lanet olası hayatımda emin olduğum tek şeyin o olduğunu söylemek için.

Selene evine geri dönmek için arkasını döndüğünde, ben panikleyip aklıma gelen ilk şeyi bağırdım. "Seni seviyorum!"

Siktir.

Selene'nin ağzı açık kaldı, ben ise bir adım öne çıktım. "Selene, özür dilerim, ben... sana öyle bağırmak istemedim, ben... kahretsin."

Elimi saçlarımın arasından geçirirken gözlerim onun gözlerine takıldı. Dünyanın en çılgın aşk ilanı ile onu şok ederek susturmuştum ve bunu içtenlikle söylemiş olsam da, benim hatamın ardından aceleyle söylediğim "*seni seviyorum*" sözüyle, sanki bu sözler yaptıklarımı düzeltecekmiş gibi, o daha fazlasını hak ediyordu.

"Şu anda bunu yapamam," diye fısıldadı sonunda. "İyi geceler, Austin." O içeri girip kapıyı neredeyse dayanılmaz bir yumuşaklıkla kapattığında, ben orada öylece durdum.

Kilitin tıklaması, sanki bir şeyin ikiye ayrılmasının sesi gibiydi.

Güve kaybolana kadar, veranda ışığı tekrar titreyip sönene kadar, artık soğumuş kağıt torbayı tutan parmaklarımı hissedemeyene kadar verandada durdum.

Aramızda sadece bir duvar vardı, ama sanki bir kanyon varmış gibi hissettim.

İçeride, yatağımın kenarına oturdum, ellerim kucağımda o kadar sıkı sıkı kenetlenmişti ki, parmak eklemlerim beyazlamıştı.

Oda artık benim odam gibi gelmiyordu.

Kapının yanında aynı botlar. Sandalyenin üzerine atılmış aynı kapüşonlu sweatshirt. Uzun günlerin ardından her zaman yığıldığım yatakta aynı çukur, ama bir şeyler değişmişti. Ya da belki her şey değişmişti.

Sessizlik yanlış geliyordu. Hem gürültülü hem de boşlukluydu.

Yanımdaki duvara baktım — odamı Selene'nin odasından ayıran duvara. Eskiden sadece alçıpan ve çivilerden ibaretti. İlk taşındığımda bununla gülmüştük. Sesimizi alçaltmamız gerektiğini. Duvarların ne kadar ince olduğunu. Ne kadar yakın olduğumuzu.

Şimdi ise sanki lanet bir dağ gibiydi.

Dizlerimin üzerine dirseklerimi dayayarak öne eğildim ve sanki bana cevap verecekmiş gibi o boyalı sıva parçasına bakakaldım. Sanki yeterince dikkatli bakarsam, bana bir çıkış yolu gösterecekmiş gibi.

Hafif bir gürültü yankılandı — bir çekmece kapanıyordu. Sonra yumuşak ama açıkça duyulabilir ayak sesleri. Selene'nin ayaklarının altında döşeme tahtalarının gıcırdaması.

Hâlâ uyanıktı.

Hâlâ hareket ediyordu. Hâlâ diğer tarafta her şeyi bir arada tutuyordu, çünkü her zaman öyle yapardı. Kırılsa bile.

Gözlerimi kapattım ve Winnie'yi yatırırkenki halini hayal etmeye çalıştım. Küçük pijamalarını katlarken, mutfak tezgahındaki kırıntıları süpürürken, verandanın ışığını kapatıp tek başına yatağa giderken.

Siktir.

Duvara doğru yürürken göğsüm sıkıştı, nefesim kaburgalarımın arkasında zorlukla kesildi. Elimi yüzeye bastırdım. Avucum düz, parmaklarım yayılmıştı, sanki yeterince hareketsiz durursam onu hissedecekmiş gibi.

"Özür dilerim," diye karanlığa fısıldadım.

Bir cevap beklemiyordum, ama belki de ses tonumdan bir şeyler hissedirdi. Eğer duyduysa, bunu tüm ruhumla söylediğimi bilmesini umuyordum.

Gösteriyi kaçırdığım için üzgündüm. Çok geç kaldığım için. Onları hemen diğer her şeyin önüne koymadığım için.

Pişmanlık o kadar yoğundu ki, içinde boğulacağımı sandım.

Kırdığım şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, o duvarın hiç bu kadar sağlam hissettirmediği idi.

Başımı öne eğdim, alnımı serin sıva tabakasına dayadım ve sessizlik içinde öylece kaldım. Onu dinleyerek ve hiçbir şeye uzanmadan.

Sadece bir duvar uzaktaydı. Benden sadece birkaç adım ötedeydi ama kendimi hiç bu kadar evimden uzak hissetmemiştim.

OTUZ DÖRT

SELENE

EV KARANLIKTI.

Rahatlatıcı sessiz karanlık değil, her yönden baskı yapan türden bir karanlıktı. Sanki duvarlar bile bir şeylerin değiştiğini biliyor ve benimle birlikte nefeslerini tutuyorlardı.

Winnie'nin nefes alışışı nihayet derinleşmiş, diğer odadan yumuşak ve ritmik bir şekilde geliyordu. Omzuna battaniyeyi daha sıkı örterken alnına üç kez öpücük kondurdum. Kıpırdamadı. Winnie uykusunda anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı ve yanına daha sıkı kıvrıldı, geceyi ikiye bölen çatlaktan hiç etkilenmemiş gibi.

Onun bu kadar çabuk unutma, lastik bant gibi geri sıçrama yeteneğine sevindim, ben ise kağıt mendile sarılmış kırık cam gibi hissediyordum.

Koridorda sessizce yürüdüm, parmaklarım duvarı okşayarak ilerledim. Diğer tarafta, onu hâlâ hissedebiliyordum. Gerçek anlamda değil

—ama kuru duvarda yankılanan bir ses gibi, düşük ve ısrarcı bir şekilde yankılanıyordu. *Austin*. Sadece birkaç metre uzakta, beni ondan ayıran tek şey sıva, boya ve söylemediğim her şeydi.

Yatak odamın önünde durup gözlerimi kapattım.

Göğsümde kalın ve sıcak bir dalga yükseldi. Bu kederdi, ama saf bir keder değildi. Utanç, öfke ve her şeyden çok nefret ettiğim o iğrenç utanç duygusu ile iç içe geçmişti.

Çünkü *umut* etmiştim.

Bu sefer farklı bir şey yaşayabileceğime kendimi inandırmıştım, gerçekten inandırmıştım. Onun farklı olduğuna. Belki de sağlam bir şey inşa ettiğimize. Gerçek bir şey. Nefes nefese geçen başlangıçtan daha uzun sürecek bir şey.

O beni seviyor.

Kapı kolunu çevirdim ve yatak odamın kapısını açtım.

Oda karanlıkta yabancı geliyordu. Belki de artık buraya ait olmayan bendim. Kas hafızamla hareket ederek çamaşır sepetinin etrafından dolaştım ve elimi yatağın kenarına uzatmak istedim, ama elimi sepetin üzerine koydum. Çömelip, o hafta başında attığım gömleği çıkardım. Austin geçen sefer burada kaldığında giydiği gömlekti.

Yüzüme bastırdım.

Hâlâ onun kokusu vardı. Sedir ağacı, güneş ışığı ve tuz gibi. Ter, sabun ve şimdiye kadar adını koyamadığım bir şey gibi.

Ev gibi.

Yere çöktüm.

Sanki vücudum kendi ağırlığını taşıyamıyormuş gibi sert ahşap zemine çöktüm. Gömlek göğsüme yapışmıştı, kollarım onu bir kalkan gibi sarıyordu. Omurgam kıvrıldı, alnım dizlerime değdi ve rol yapmayı bıraktım.

Dökülen hıçkırık çok çirkindi. Boğazımı parçaladı ve beni çaresiz bıraktı.

Pamuklu gömlekle bastırmaya çalıştım — Winnie duymasın diye gözyaşlarımı yuttum — ama bir tane daha geldi, sonra bir tane daha. Düzeltmenin, parçaları toparlayıp düzgün bir hale getirmenin imkanı yoktu.

Bir kadın çok uzun süre çok güçlü davrandıktan sonra ağladığı gibi ağladım. Vücudu, yükün altında çökmeden her şeyi nasıl taşıyacağını unuttuğunda.

Çok geç fark ettiğinde, birini kapıdan içeri aldığını fark ettiğinde.

Daha iyi bilmeliydim. Daha iyi biliyordum. Her içgüdümlü beni uyarmıştı, ama yine de yaptım — gardımı indirdim. Onu hayatıma aldım. Kendimi aşık olmaya ve daha önce hayal bile edemediğim bir geleceğe inanmaya bıraktım.

Peki ne için?

Mesele kaçırdığım performans bile değildi. Mesele *kendimi* hayal kırıklığına uğratmamdı. Bu döngünün sorumlusunun *ben* olduğum acı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Etrafımdaki her şeyi verip, umut edip, kontrol ettiğim için bir daha hayal kırıklığına uğramayacaktım. Aynı hataları tekrar tekrar yapıyordum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Austin'in yardımıyla rahatlamıştım. O kadar uzun süre birinin bana yardım etmesini bekledim ki, beni kendimden başka kimsenin kurtaramayacağını fark etmenin ne kadar acı verici olduğunu unuttum. Her şeyin farklı olmasını çaresizce istemiştim.

Anne olmak, bundan daha güçlü olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hıçkırarak nefes aldım, göğsümde nefesim sıkışmıştı. Gömlek ellerimden kaydı ve kucağımda buruştu.

Austin gelmediği için ona kızgın değildim. Ona güvenmiştim ve buna kızgındım, ama daha da çok, içimden bir parçam hala ona güvenmek istediği için kızgındım.

Yanımdaki duvar sessizdi. Ayak sesi yoktu. Sadece sessizlik vardı. Ama onun hala orada, duvarın diğer tarafında olduğunu hissedebildiğime yemin ederdim.

Sanki o da duvara sırtını dayamış oturuyor ve aramızdaki mesafenin daha kolay aşılmasını diliyormuş gibi. Gözyaşlarım azalana kadar yerde kıvrılmış halde kaldım, sonra durdum. Yüzüm sıcak, yapış yapış ve acıyordu.

Kıpırdamadım. Yatağa gitmek istemedim. Yarın yine güçlü olmak istemedim.

Ama olacağımı biliyordum. Çünkü Winnie'nin kahvaltıya ihtiyacı olacaktı. Çünkü dünya dönmeye devam edecekti.

Yine de, bu gece... Karanlıkta tek başıma oturup, neredeyse elde etmiş olduğum ama tutmaya çok korktuğum bir şeyi elimde tutmaya devam ettim.

SABAH YAVAŞÇA GELDİ, sanki dünya benim günün keskin kenarlarına dayanamayacağımı biliyormuş gibi.

Güneş ışığı mutfak perdelerinden tembel ışınlar halinde süzülerek zemini soluk altın rengi çizgilerle kapladı. Kahvenin zengin ve sakinleştirici kokusu havayı doldurdu. Eski bir sweatshirt ve

pijama pantolonuyla tezgahın önünde durdum, ellerimle çentikli seramik kupayı kavradım ve sıcaklığın avuçlarıma işlemesine izin verdim.

Winnie, pembe kapüşonlu sweatshirt'üyle mutfak masasına oturdu, bacaklarını bankın altında sallarken çilek reçeli sürülmüş bir parça tost ısıırıyordu. Isırıklar arasında kendi kendine mırıldanıyordu, dün gecedan hiç etkilenmemiş gibiydi. Saçları her yöne dağılmış, gözleri uykudan dolayı yumuşaktı.

"İyi misin, ufaklık?" diye sordum, sesim hala biraz kısık çıkırıyordu. "Evet." Omuz silkti ve başparmağındaki reçeli yaladı. "İyiyim."

Performanstan hiç bahsetmedi. Kalıcı bir üzüntü yoktu. Göğsünde bir ağırlık yoktu. Sadece tost, sabah mırıldanması ve çocukluğun direncinin mutlu büyüğü vardı.

Gözlerimi kırıp kahveme baktım. Ayaklarımin altındaki zemin çok sert geliyordu.

Ön kapı çalındı ve ben hareket edemeden kapı gıcırdarak açıldı.

Elodie'nin sesi, alçak ve neşeli bir şekilde odayı doldurdu. "Giydin mi?"

"Maalesef," diye mırıldandım, ama göğsümdeki düğüm gevşedi.

Levi arkasında, ceketinin fermuarını açarken içeri girdi. "Çocuğunu biraz ödünç alıyoruz," dedi. "Keçiler huzursuz ve Levi yaban mersinli kek yaptı."

Levi gururlu bir gülümsemeyle bir Tupperware kabı kaldırdı. "Bu sefer soğumasını beklemeyi bile hatırladık."

"Levi!" Winnie bankın üzerinden atladı. "Ben de gelebilir miyim anne? *Lütfen.*"

Bir an tereddüt ettim, sonra başımı salladım. "Tabii ki, bebeğim. Sadece botlarını giy."

Levi, çamur odasında hazırlanmasına yardım ederken, Elodie odanın diğer ucundan beni izlemeye devam etti.

Bakışları çok uzun süre üzerinde kaldı.

"Tren çarpmış gibi görünüyorsun," dedi, bana nazikçe bakarak tezgaha doğru adım attı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kahvemi yudumlarken. "Ben

"

Kahve makinesinin yanında bıraktığım ikinci bardağı aldı ve kendine bir fincan doldurdu. "Onunla konuştuğun mu?"

Hemen cevap vermedim, camda ince çizgiler halinde donmuş buzları izledim.

"Dün gece geç saatlerde geldi," dedim sonunda. "Ve?" Elodie'nin kaşları alnına kadar çekilmişti.

"Beni sevdiğini söyledi." Yutkundum. "Ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

Elodie gözlerini kırptı. İlk başta konuşmadı, ısrar etmedi. Kahvesinden bir yudum aldı ve bekledi.

"Kendimi daha akıllı sanıyordum," diye fısıldadım. "Güvenemeyeceğim bir şey için umutlanmayı bıraktığımı sanıyordum. O yirmi sekiz yaşında, lanet olsun."

"Onun yaşının bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun." Elodie başını sallarken yüzü yumuşadı. "Onu severek hata yapmadın, Selene."

Sözleri sırtımı okşayan sıcak bir el gibi geldi, beni sakinleştirdi. İyileştirmede, ama dengeledi.

Hızlıca gözlerimi kırptım. Gözlerim dün geceki gözyaşlarından hala kumluydu. "Onu seviyor musun?" diye sordu sonunda.

"Evet." Yutkundum. "Ama korkuyorum. Sürekli Brian'ı düşünüyorum," dedim. "Hamileyken doktor randevusuna gelmediği zamanı. Hemşire kocama da bizimle birlikte gelip gelmeyeceğini sordu, ben de şaka gibi gülerек, sonra da tek başıma oturup kalp atışlarını dinledim."

Elodie'nin çenesi gerildi.

"Ağlamadım bile," dedim sessizce. "Sadece orada oturup gülümsedim çünkü hemşirenin kendini garip hissetmesini istemedim. O kadar uzun süre başkalarının işini kolaylaştırmakla meşgul oldum ki, benim de bir şeye ihtiyacım olabileceğini unuttum. Bu, Brian'ın bir şeye çok fazla kapılıp benim için ortada görünmediği ilk seferdi."

"Çünkü o bir pislik," diye karşılık verdi Elodie.

Dişlerimi sıktım ve ona sert bir bakış attım.

O da teslim olarak ellerini kaldırdı. "*Tamam*. Bir günlüğüne Brian'ı eleştirmeyi bırakacağım." Elini kalçasına koydu. "Ama

birine ihtiyaç duymak zayıflık değildir," dedi. "Bu insani bir şey. Ayrıca Austin, Brian değil. Onları karşılaştırmak haksızlık."

"Biliyorum." Boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Açıkçası, bunun Austin'in bir şeyi kaçırmamasıyla ilgili olduğunu sanmıyorum," dedim. "Bence bu, benim ne kadar çabuk gerçek bir panik hissettiğimle ilgili. Sanki en kötü korkularımın gerçekleştiğini kanıtlamış gibi. Yine yalnız kaldığımı. Her zaman tek gelen kişinin ben olacağımı."

"Belki de imkansız bir standart belirlemiştir," dedi Elodie, sadece bir kız kardeşin söyleyebileceği bir şekilde. "Onun mükemmel olmasına gerek yok. Sadece... yanında olmasına."

Ona baktım, Austin'i savunmak için hemen tüylerim diken diken oldu. "O hep oradaydı. Her seferinde. Bu sefer hariç." Nefesimi verdim, onun kesinlikle haklı olduğunu biliyordum. "Kahretsin. Belki de aşırı tepki verdim."

Elodie tezgahın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Kendini savunmandan gurur duyuyorum. Gerçekten. Birçok şeyi tek başına yapmak zorunda kaldın ve bu bir kadını değiştirir. Ama... biraz katı olma eğilimindesin."

Çenem titredi ve başımı salladım.

"Onu sevdiğini söyledin," diye devam etti. "Öyleyse ona bunu söyleyecek cesareti bul. Onunla konuş, Selene. Yanılma korkusu, iyi bir şeyi elinden almasına izin verme."

Telefonum tezgahın üzerinde titredi.

Mesajın kimden geldiğini bakmadan biliyordum. Yine de telefonu elime aldım.

AUSTİN

Tekrar söylemeliyim. Çok üzgünüm. Performansı kaçırdığım için değil, onun ne kadar önemli olduğunu anlamadığım için. İkinci de hazır olduğunuzda bunu yüz yüze söylemek isterim.

Parmağım ekranın üzerinde durdu.

Henüz cevap vermedim, ama silmedim de. Bunun yerine, ekran kararına kadar baktım ve sessizlik içinde oturdum, dün gecedan beri hissetmediğim en ufak bir uğultuyu hissettim — acı değil, *umut dolu bir olasılık*.

OTUZ BEŞ

AUSTIN

ARABA tam bir dakika boyunca rölantide çalıştı, sonra sonunda motoru durdurdum.

Star Harbor şehir merkezi, otuz dakika boyunca etrafında dolaştığım süre boyunca hiç değişmemişti. Crooked Spine'in üzerindeki aynı yeşil tenteler, hala bir civatası eksik olan aynı bisiklet park yeri, donanım mağazasının dışında duran, belediye başkanının yeniden seçilmesi için aynı eğik kampanya afişi. Uğramayı düşünmüştüm — zımpara kağıdı, kalafat veya onun kadar önemsiz bir şeye ihtiyacım vardı — ama bunun yerine fırının iki park yeri ötesine park ettim ve orada oturdum.

Sokaklar, tembel bir cumartesi gününe yakışır şekilde sessizdi. Yavaş ve telaşsız. Birkaç çocuk scooterlarla hızla geçip gitti. Biri posta kutusunun yanındaki kaldırıma tebeşirle sek sek tahtası çizmişti, renkler yıpranmış ve solmuştu. Hava, ölü yapraklar ve egzoz kokuyordu, güneşin ısıttığı kaldırım ve yaklaşan kışın buz gibi soğuğu hissediliyordu.

Yemek yememiştim. Yemek yiyemiyordum. Konsolda yarısı ezilmiş bir protein bar vardı, ama çiğneme düşüncesi midemi bulandırdı.

Caddenin karşısında, fırının kapısındaki zil çaldı ve bir aile dışarı çıktı: bir kadın, bir erkek ve burnunda çiller olan koyu saçlı küçük bir kız. Winnie'nin yaşlarında, belki daha küçük görünüyordu, dağınık bir örgüsü ve gömleğine yapışmış kurabiye kırıntıları vardı.

Bir elinde yarısı yenmiş bir şekerli kurabiye tutuyordu, diğer elini ise babasının eline sıkıca tutunmuştu. Sesi caddenin karşısına kadar ulaşıyordu.

patlamalar—çılgın el hareketleri ve hareketli kaşlarla bir hikaye anlatıyor, etrafındaki dünyadan tamamen habersiz.

Anne gülümsedi ve başparmağıyla kızın yanağındaki kırıntıları silkeledi. Baba eğilip sadece onların duyabileceği bir şey söyledi ve kız başını geriye eğip karnını tutarak kıkırdadı.

Ö y l e c e uzaklaştılar. Üç kişi, tek bir bütün. Kolay. Bozulmamış.

Gözlerimin arkasında keskin ve ani bir yanma hissettim. Gözlerimi kırıştıtarak onu geri püskürttüm.

O ben olmalıydım.

Fırın değil, kurabiye değil. Sadece birlikte olma kısmı. Winnie aramızda zıplıyor, kolları Selene'nin beline dolanmış. Ben sırt çantası tutuyorum, Selene ise "iş gideri" olduğunu ısrarla söylediği bir torba kurabiye taşıyor.

Bunu istemeden hayal ederdim. Uyurken bunu düşünür, uyanınca da rüya görmemiş olmayı umardım.

Peki şimdi?

Selene'nin bana bir daha bakıp bakmayacağını bile bilmiyordum. Winnie'nin beni affedip affetmeyeceğini bilmiyordum.

Yolcu koltuğuna döndüm, aniden tutunacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyaç duydum. O zaman, güneşliğin altına sıkıştırdığım fotoğrafı gördüm.

Kırılabilirmiş gibi dikkatlice çıkardım. Kenarları güneşten solmuş, basılı bir fotoğraf. Babam üniformasıyla, kamera dışında birine gülümsüyordu, erkeklerin dünya onları yıpratmadan önce olduğu gibi gururlu ve biraz da kendini beğenmiş görünüyordu.

Genç görünüyordu. Şu anki halimden daha genç.

Fotoğrafa uzun süre baktım, sanki sesli olarak bile söyleyemediğim sorunun cevabını verecekmiş gibi.

Hayatındaki en güzel şeyi mahvettikten sonra nasıl geri dönersin?

?

Tabii ki cevap vermedi. Babam sadece aynı donmuş gülümsemeyle gülümsemeyle gülümsedi, zamanda takılı kalmış gibi.

Başımı koltuğun başlığına yasladım, gözlerimi kapattım ve sessizliğin yerleşmesine izin verdim.

Kaldırımdan bir çift geçti — bebek arabası olan bir adam ve yanında kahvesini içen partneri — ve bana bakmadılar bile.

Neden baksınlar ki? Ben sadece park edilmiş bir arabada tek başına oturan, diğer insanların benim istediğim hayatı yaşamalarını ürkütücü bir şekilde izleyen bir adamdım.

Bıktım artık. Bakmaya değer her şeye sahiptim ve hepsini kaçırdım.

Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, dişlerimi sıkmaktan çenemin ağrması ve avucumda hala o fotoğrafın izinin kalmasıydı.

Garaj yoluna girdiğimde, güneş ağaçların arkasında batmak üzereydi. Gölgeler çakıl taşlarının üzerinde uzanıyordu ve esinti hızlanmıştı, Selene'nin rüzgâr çanlarının kenarlarını, sanki bir melodiye karar verememiş gibi hışırdatıyordu. Benim tarafımdaki veranda ışığı otomatik olarak yandı, çok erken, dış cepheye keskin bir altın üçgen düşürdü.

Hemen içeri girmedim.

O boş evde, aşırı sessizlik ve duvarlardan yankılanan suçluluk duygusuyla baş başa kalmak istemiyordum. En üst basamağa çöktüm, dirseklerimi dizlerime dayadım ve günün yükünün ikinci bir deri gibi üzerime çökmesine izin verdim.

Arkamda ekran kapısı gıcırdarak açıldı.

Brody dışarı çıkarken hiçbir şey söylemedi, sadece bana bir kahve uzattı — sade, hala sıcak, hala bir şekilde mükemmel.

Sessizce aldım.

Yanımdaki basamağa oturdu ve ciğerlerinden daha derin bir yerden gelen bir iç çekişle nefes verdi.

"İzinsiz birinin evine girmek haneye tecavüz değil mi?" diye sordum.

O alaycı bir şekilde bana baktı. "Siktir git. Anahtarım var." Biz çimleri izlerken bacaklarını önüne uzattı. "Ayrıca, seni şehir merkezinde park etmiş gördüm," dedi sonunda, sesi alçak ve sakindi.

Omuz silktim. "Burada olmak istemedim."

Anlamış gibi başını salladı ama hala soruları vardı. "Neredeyse kırk dakika boyunca fırının önünde durdun."

"Saymadım" diye homurdandım.

Bir yudum aldı. "Berbat görünüyordun."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Çünkü berbat hissediyorum."

Kaşları, sempati ya da eğlenceyle seğirdi. Belki de ikisi birden. "Seninle Selene arasında küçük bir anlaşmazlık olduğunu duydum."

Sarkastik bir şekilde başımı salladım. "İyi haberler çabuk yayılıyor galiba."

Brody omuz silkti. "Burası küçük bir kasaba. Ne bekliyordun ki?" Bacaklarını önüne uzattı ve iç geçirdi. "Yani planın bütün gece burada oturup kendine acımak mı?"

Gözlerim Selene'nin dubleksin yarısına kaydı. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Brody hemen cevap vermedi. Sokağa bakarak, sanki uzaklarda bir şeyi izliyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. Sonra bir yudum daha aldı, bardağı yanına koydu ve öne eğilerek ön kollarını uyluklarına dayadı.

"Onu aldattın mı?" diye sordu.

Başımı yana çevirdim. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Ben aptal değilim."

Brody bu cevabı beğenmiş gibi başını salladı. "O zaman ne oldu?"

"Selene ve Winnie'ye onun anaokulu gösterisini izleyeceğime söz vermiştim, ama sözümü tutamadım. Geç kaldım ve gösterinin tamamını kaçırdım." Derin bir nefes verdim, suçluluk duygusu göğsümü bir kemer gibi sıkıyordu. "Sen aradığında, istasyonda kalmam gerekenden daha uzun süre kaldım," diye itiraf ettim, sesim kısılmıştı. "Düşündüm ki... Bilmiyorum... İkisini de yapabileceğimi düşündüm. Herkesin yanında olan adam olmayı. Senin yanında olmasını istediğin türden bir ağabey olmayı."

Brody şaşırılmış görünüyordu, ama çenesini sıkarak yavaşça başını salladı.

Siktir et, her şeyi açıkça söyleyeyim bari.

"Senin yanında olmayı seviyorum," diye ekledim, şimdi daha sessiz bir sesle. "Babamla olan her şeyden sonra... ve benim gibi büyüdükten sonra... Her şeyi mahvetmek istemedim. Sen sonunda beni kabul ettiğin için."

Brody başını çevirip gözlerime baktı. "Bunu mahvedemezsin, Austin."

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

"Bir şey söyleyebilirdin." Sesi sert ama acımasız değildi. "Bana söylemeliydin. Anlardım. Seçim yapmak zorunda değildin."

Ellerimi yüzüme sürdüm. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Konuşuyorduk, gülüyorduk ve sonra... Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim ve her şey ters gitti."

"Beni hayal kırıklığına uğratmazdın," dedi omuz silkerek. "Ama onu hayal kırıklığına uğrattın. Bunun sorumluluğunu üstlenmelisin."

Aramızda keskin ve net bir sessizlik hakim oldu.

Sonra Brody biraz yumuşadı. "Sen her zaman benim kardeşim olacaksın. Bu değişmez. Hata yapsan bile. Hatta, özellikle o zaman."

Kardeşıme olan sevgim göğsümü doldurdu. Kafamı salladım ve içimden alaycı bir şekilde güldüm. "Sence Selene şu anda benimle bir şey yapmak ister mi?"

"Onunla iyi bir şeyi mahveden ilk erkek sen değilsin," dedi sessizce. "Ama bunu düzeltmek için yeterince önemseyen ilk erkek sen olabilirsin." Omuz silkti. "Bugün seni affetmeyebilir. Belki yarın da affetmez, ama bu denemeyi bırakman gerektiği anlamına gelmez."

"Onu sevdiğimi söyledim," diye mırıldandım, sesim kırılmak üzereydi. "Neredeyse yüzüne bağırarak söyledim. Çok çaresizceydi." Zamanlamanın ne kadar kötü olduğu için kendime güldüm. "Ama ciddiymdim. Yine de bir şekilde her şeyi mahvettim."

Brody yana doğru baktı. "Sence bunu söylemek en önemli şey mi?"

Gözlerimi kırptım. "Öyle değil mi?"

Yavaşça ve emin bir şekilde başını salladı. "Aşk sadece söylemekle bitmez. Asıl önemli olan, işleri batırdıktan sonra ne yaptığın. Zor olduğunda. Uygunsuz olduğunda. Bir bedel ödediğinde. Aşkın gerçek değeri orada ortaya çıkar." Kahvesinden bir yudum aldı. "En azından... benim en iyi tahminim bu."

Kahve fincanına baktım, seramikten ısısı çoktan gitmişti. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Bilmiyorsun," dedi basitçe. "Hepsini birden değil." Ona baktım. "Peki ne yapacağım?"

Brody ayağa kalktı, botları ahşabı sıyırdı. Bana, içinde bulunduğum karmaşayı görmüş gibi baktı, doğrudan altında

"Babanın yapmadığını yapmaya başla. Ortaya çıkmaya başla ve sonra ortaya çıkmaya devam et. Onu sevdiğini söylediğinde ciddi olduğunu kanıtla... yüzüne bağırması olsan bile."

Arkasını dönüp içeri girdi, ekran kapısı arkasında yavaşça kapandı.

Uzun süre orada oturdum, sessizlik eskisinden daha ağırdı ama farklıydı. Daha az boğucuydu. Yeni bir şeyin başlamasını bekleyen sessizlik gibiydi.

Telefonuma, boş ekrana, henüz göndermediğim cevaplanmamış mesajlara baktım.

Sonra ayağa kalktım.

Sözümün eri olduğumu kanıtlamanın zamanı gelmişti.

OTUZ ALTI

SELENE

EV YİNE SESSİZDİ.

Sessiz değil, daha çok benim ne yapacağımı bekliyor gibiydi.

Mutfağın kenarında durdum, parmaklarım yarısı dolu ve çoktan soğumuş kahve fincanımın kulpuna dolanmıştı. Yirmi dakikadır içmemiştim. Seramik fincan artık ılık olmuştu ve diğer elim sürekli ensemin arkasında oluşan düğüme kayıyordu.

Saat altından beri ayaktaydım. Winnie'ye kahvaltı hazırladım ve saçlarını örgü yaptım, ama ceketini giyer giymez örgüler bozuldu. Sırt çantasını hazırladım, dosyasını iki kez kontrol ettim, ceketinin fermuarını çektim ve ayakkabılarını bağladım.

Austin'in genellikle yardım ettiği tüm şeyler.

Tek başıma yapabileceğim şeyler. Yıllardır tek başıma yaptığım şeyler.

Kendime işten izin almam gerektiğini söyledim. Son birkaç gündür sabahları ve öğleden sonraları evde kalmanın Winnie için iyi olduğunu. Onu okuldan almayı ve saate bakmadan akşam yemeği hazırlamayı sevdiğimi. Bunun kafamı boşaltmak için zamana ihtiyacım olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını.

Gerçek, duman gibi ciğerlerime yapışmıştı.

Onun bu kadar saygılı davranmasından nefret ediyordum. Tamamen geri çekilmesinden nefret ediyordum. Kilitte anahtarının sesini duymamış olmaktan nefret ediyordum. Sessiz bir kapı çalma sesi, tezgahın üzerine bırakılmış bir not ya da

kanepenin koluna asılmış, sanki hala oraya aitmiş gibi duran sweatshirt'lerinden biri olmamış olmasını nefret ediyordum.

Eğer ısrar etseydi daha kolay olurdu. Kapıyı çalıp yalvarsaydı ve onu uzak tutmamın haklı olduğunu hissettirseydi, sonra kollarında çöküp onu tekrar sevmek için bir şans dileseydi.

Bunun yerine, Austin bana alan tanıyordu ve bu nedense daha çok acıtıyordu.

Telefonum tezgahın üzerinde titredi ve fotoğrafı görünce gülümsedim.

Winnie, masasında oturmuş, yanakları pudra şekeriyle kaplı, o kadar geniş gülümsüyordu ki, tüm süt dişlerini sayabilirdim. Elleri turuncu şekerlemeye kaplıydı ve yarısı yenmiş bir Cadılar Bayramı donutu önündeki kağıt peçetenin üzerinde duruyordu.

Fotoğrafın altında, öğretmenin mesajı yazıyordu:

Sürpriz ikramlar için Bay Calloway'e çok teşekkür ederiz! Bütün sınıfa yetecek kadar getirdi. Ürkütücü örümcek donutları çok sevdik! Ayrıca Winnie'ye çok tatlı bir not da verdi. Görmek istersiniz diye düşündüm.

İkinci bir resim yüklendi. Winnie'nin minik parmaklarında katlanmış bir defter kağıdı vardı. Austin'in büyük harflerle yazdığı el yazısı ile şöyleydi:

Salam böcek,

Umarım örümcek donutları yeterince ürkütücüydü. Seninle gurur duyuyorum. Her zaman.

Sevgiler, Austin

Dudaklarımı sıkıştırdım ve görüşüm bulanıklaşana kadar ekrana baktım. Sonra gözlerimi kırıp başka yere baktım, gözyaşlarımı geri çekmeye çalıştım.

Telefonu tezgahın üzerine koydum. Başparmağım cevap yazısının üzerinde durdu, sonra ekranı kilitlemek için hareket etti.

Kafamda onun derin ses tonunu duyabiliyordum.

Seninle gurur duyuyorum.

Elbette ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Her zaman öyleydi. Austin Calloway, dinleyen türden bir adamdı, sen dinlemiyor gibi görünsen bile.

O, Winnie'nin sade glaze'yi sevmediğini ve şekerli gözleri olan her şeyi sevdiğini bilen türden bir adamdı. Kütüphaneye hangi gün gittiğini ve imla sınavlarının ne zaman olduğunu hatırlayan türden bir adamdı. Ona, hayatında aldığı en büyük onurmuş gibi *"kızım"* diyen *türden bir adamdı*.

Beni sevdiğini söyleyen bir adam. Benim de tüm kalbimle sevdiğimi bildiğim bir adam.

Titrek bir nefes verdim. Onun daha iyi açıklamasına izin vermeliydim. Belki Elodie haklıydı ve geçmişimin ağırlığı, şimdiki zamanı görme şeklimi etkiliyordu.

Belki de hala korkuyordum.

Hareketsiz durup kendi kalp atışlarımın sesini dinledim. Ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Soğuk kahvemi aldım ve lavaboya döktüm. Sonra saçlarımı topuz yaptım, temiz bir kot pantolon giydim ve işe gitmek için hazırlandım.

Eve vardığımızda, Winnie ısrarla istediği pamuk şekerli külah yüzünden ağzı maviye boyanmıştı. Ben ise neredeyse hiç dokunmadığım küçük bir espresso çikolatası seçmiştim; bu, yürüyüşü olabildiğince uzatmak için uydurduğum bir bahaneydi.

Sonuçta, bu bir bahaneydi.

Yürüyüşümüz, kasabayı dolaşarak kütüphaneyi geçip yaya köprüsünden geçerek, köşeyi dönüp dubleksi göreceğimiz kaçınılmaz anı geciktirmek için uzun bir yoldu.

Tesadüfi bir karşılaşmaya hazır değildim, çünkü kalbimde düğümlenen karmaşık duyguları nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ve belki de bunların gerçekten önemi yoktu, çünkü sonuçta ona aşıktım.

Ev görünür görünmez göğsüm sıkıştı. Öğleden sonranın soluk altın rengi ışığı kaldırıma uzanmış, Winnie'nin şakağındaki saçlarına takılmış ve onu bir anıdan çıkmış gibi parlatıyordu.

O, erimiş damlalar bileğini takip ederek önde zıplıyordu ve ben bakışlarımı bahçeye çevirdim.

Temizdi. *Fazla temizdi.*

Bütün hafta boyunca kaldırımın kenarında kıvrılan kırılğan, pas rengi yapraklar yok olmuştu. Düzgün yığınlar halinde tırmıklanıp torbalara konmuş, altındaki çimler yumuşak lekeler halinde görünüyordu.

Ayaklarım yavaşladı. Tırnığa dokunmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bahçeye bile bakmamıştım.

Merdivenlere baktım ve durdum.

Verandanın ortasında basit, dokunmuş bir sepet duruyordu.

Yutkundum ve ona doğru ilerledim, Winnie merdivenleri dans eder gibi çıkarken parmaklarım onun yapışkan elini kavradı.

"Git yıkan, tamam mı bebeğim?" dedim ve Winnie içeri koştu.

Arkasından sineklik kapısı gürültüyle kapandı ve beni sessizliğin ortasında bıraktı. Sepetin önüne çöktüm.

İçinde hala nemli, kabukları gergin ve soğuk bezelyeler ve bir avuç şekerli bezelye filizi vardı, sanki az önce koparılmış gibi birbirine dolanmışlardı. Birkaç dal fesleğen, biraz solmuş ama hala kokulu. Ve sonra, köşede bir mutfak havlusuna sarılmış, küçük bir demet gökkuşağı havuç.

Mağazalarda bulabileceğiniz düzgün olanlardan değildi. Bunlar, sanki toprağın inatçılığıyla şekillendirilmiş gibi, yumrulu ve garipti. Sapları eğriydi. Uçları çamurla kaplıydı. İçlerinden biri o kadar koyu mordu ki, neredeyse çürümüş gibi görünüyordu.

Düşünmeden ona uzandım.

Kök, ucunda kıvrılan ince bir şerit gibi uzanıyordu. Topraktan dolayı hala serindi. Başparmağımla kabuğundaki çıkıntıları, yabani büyümüş ve biraz şekilsiz olan yerleri okşadım. Onları diktiğimiz günü hatırladım — Austin, Winnie'nin yanında toprağa diz çökmüş, onun parmak eklemlerindeki toprağı temizliyor ve ona havuçların gerçekten tuhaf renklerde olabileceğini vaat ediyordu.

Sanki bahçemizde bir gelecek hayal ettiği ilk kez değilmiş gibi, Winnie'nin başının üzerinden bana gülümsemişti.

Ağlamadım, ama ağlamak istedim.

Bunun yerine, kaburgalarımın içini sıkan sessiz bir acıyla oturdum ve o eğri büğrü küçük havucu, sanki

önemli bir şey söyleyecekmiş gibi tuttum.

Sepeti tekrar taradım. Not yoktu.

Havlunun altına ya da bezelye ve fesleğenlerin arasına sıkıştırılmış bir şey yoktu. Adımı yazan bir şey yoktu. Sadece bana ait olan bir şey yoktu ve bu yokluk nedense acıyı daha da şiddetlendirdi.

O zaman fark ettim ki ben de bir tane istiyordum. Bir mesaj istiyordum. Bir kelime.

Beni de gördüğünü söyleyen küçük bir hediye.

Sadece Winnie'yi değil.

Sadece onun etrafında kurduğumuz küçük hayat değil, *ben* de.

Havuç parmağımı daha sıkı kavradım ve ayağa kalktım.

Emin adımlarla kapısına yürüdüm ve *sertçe* kapıyı çaldım.

"Austin? Orada mısınız? Özür dilerim, konuşmak istiyorum. Lütfen kapıyı aç." Kalbim, ayak parmaklarımın ritmine uyarak hızla atıyordu. Tekrar kapıyı çaldım. "Austin?"

Sessizlik beni karşıladı. İçeri girip arkamdan sineklik kapıyı kapattığımda, verandanın zemini ağırlığımla gıcırdadı. Sepeti tezgahın üzerine koyduğumda, havada kalıcı, topraksı ve yeşil bir fesleğen kokusu yayıldı.

Havuç elimde kaldı ve uzun bir süre ona baktım, kalbim göğsümde sıkışmış gibi, ve gülümsedim.

O hala gelmeye devam ediyordu ve onu tekrar gördüğüm anda ne söyleyeceğimi tam olarak biliyordum.

Winnie'nin gürültülü ayak sesleri beni düşüncelerimden kopardı.

"Anne! Buldum!" Winnie nefes nefese mutfağa doğru ilerlerken haykırdı. "Cadılar Bayramı kostümlerimiz. Kumların Leydisi olmalıyız!"

Lavabodan dönüp kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Evet!" Başını şiddetle salladı. "Sen Leydi olacaksın. Uzun, uçuşan bir elbise ve deniz yosunu ya da deniz kabuğu gibi havalı bir taç takacaksın. Austin ise onun uzun zamandır kayıp olan aşkı olacak, denizde kaybolan denizci

—ben de gelmiş geçmiş en korkunç, en iğrenç deniz kaptanı olacağım."

Bir an durdu, sırtarak. "Sahte sakalım, tahta bacağım ve dışarı çıkmış bir gözüm olacak."

"Vay canına," dedim, gülmemeye çalışarak. "Bunu gerçekten iyi düşünmüşsün."

"Bence mükemmel," dedi gururla. "Ürkütücü, trajik ve komik olacağız. En iyi türden bir Cadılar Bayramı."

Gülümsemesi o kadar parlak, o kadar geniş ve umut doluydu ki, bakmak neredeyse acı veriyordu. Parmak uçlarında zıpladı, sonra planlamanın verdiği mutluluk bedenine sığmayacak kadar büyükmüş gibi küçük bir daire çizerek döndü.

"Hep birlikte gidebiliriz," dedi, şiddetle başını sallayarak. "Ben, sen ve babam..."

Durdu.

Gözlerimi

kırıptım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Austin'i kastettim." Gülerek hatasını örtbas etti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kalbim hafifçe sarsıldı ve kendimi sabitleyebilmek için arkamdaki tezgaha uzandım. Kenarı avucumu ısırdı.

En yakın tabureye oturdum, yavaşça, daha ani bir hareket beni parçalayacakmış gibi.

"Tatlım..." Sesim istediğimden daha zayıftı. Yutkundum. "Austin, o..."

Nasıl bitireceğimi bilemedim.

Onu düzeltmek istemedim, çünkü ne demek istediğini *tam olarak* anlıyordum. Son birkaç gündür onun benim için ne kadar önemli olduğunu düşünmemeye çalışmıştım.

Bunu biyoloji, hukuk veya karmaşık ilişkiler dersine dönüştürmek istemedim, çünkü bunların sadece seksle ilgili olduğunu düşünüyordum, ama tüm dünyamı alt üst ettiler. Ayrıca, onun anlamadığı sınırlar çizerek yüzündeki ışığı söndürmek istemedim.

Bunun yerine, verebileceğim tek gerçeği söyledim. "Bizimle birlikte şeker toplamaya gelemeyebilir, ama sorabiliriz."

Winnie hiç tereddüt etmedi. Sadece omuz silkti, rahat ve kendinden emin bir şekilde. "Gelecek."

Sesindeki inanç — o kadar saf, o kadar sarsılmazdı ki — göğsüme bir yumruk gibi çarptı.

Winnie omuzlarını kaldırdı. "Konserime geç kaldığı için onun için üzüldüğünü biliyorum," dedi, benim yanımdaki tabureye tırmanarak. "Ama üzülmene gerek yok. Ben onu çoktan affettim."

Nefesim kesildi.

"Sadece konuşmanız lazım," diye ekledi, ayaklarını sallayarak. "Her şey yoluna girecek."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim.

Küçük, kaygısız sesiyle, benim inanmaya korktuğum tek şeyi söylemişti: belki de gerçekten bu kadar basitti. Belki de affetmek karmaşık, şartlı ve zor kazanılmış bir şey olmak zorunda değildi.

Belki de sadece sunulabilirdi. Özgürce. Sevgiyle. Topraktan çıkarılmış bir avuç eğri havuç gibi.

Bana yaslandı, küçük başı omzuma sıcaklığını verdi.

Onu, bu küçük bedenindeki bilge küçük insanı, aşağıdan baktım ve çatlağın derinleştiğini hissettim.

Çünkü ona inanmak istedim. Sadece bir konuşma ve bir kostümün yeterli olduğu bir dünyaya inanmak istedim.

Bu yüzden küçük, yorgun ama samimi bir gülümsemeyle "Tamam" dedim.

"Göreceğiz."

OTUZ YEDİ

AUSTIN

Dubleksin benim tarafını RESMİ OLARAK NEFRET EDİYORDUM.

O kadar sessizdi ki kulaklarım biraz çınılıyordu, sanki sessizlik çok fazla çaba gösteriyordu. Sert ahşap zeminde çıplak ayakların çıkardığı sesleri ya da küçük bir kızın bininci kez çizgi filmlerinin tema şarkısını mırıldanmasını özlemiyormuş gibi davranmakla meşguldüm.

Küçük mutfak masasına oturdum, etrafımda geç saatte yediğim ve neredeyse hiç hatırlamadığım akşam yemeğinin kalıntıları vardı. Yarı bitmiş bir lo mein kabı, peçeteye bulaşmış tatlı-ekşi sos ve üç yudum içip sonra unuttuğum terli bir bira vardı.

Karşımda, dizüstü bilgisayarımın ekranında hava filtreleme sistemleri ile ilgili bir sekme açıktı. Yanında, henüz sahip olmadığım bir ev için banka hesap özetleri ve kredi başvuruları ile dolu bir manila klasörü duruyordu.

Sandalyeye yaslandım, yüzümü ellerimle ovuşturdum ve sessizliğin uzamasını bekledim.

Selene'ye alan açtığım için pişman değildim.

Onu sıkıştırmayacağıma söz vermiştim. Ona dinleyebileceğimi, öğrenebileceğimi göstermek için doyumsuz bir ihtiyacım vardı. Ve bunu içtenlikle söylüyordum.

Ama *lanet olsun*, onları özledim.

Winnie'nin vahşi at kuyruğu ve atıştırma istekleriyle bana şiddetle sarılmasını özledim. Selene'nin televizyonda gerçekten aptalca bir şeye güldüğünde yüzündeki ifadeyi özledim. Hayatımdaki onların varlığını özledim — dağınık, gürültülü, güzel.

Şimdi?

Hava, sanki içindeki hayati bir şey emilmiş gibi, ince geliyordu.

Elimdeki şişeden damlayan yoğunlaşmayı izledim. Su şişenin dibinde birikmiş, karton paket çantası ıslanmış ve kıvrılmıştı.

Dubleksin benim tarafım artık evim gibi gelmiyordu, belki de hiç gelmemişti.

O zamanlar, yeterli gelmişti. Yeterli alan. Yeterli mahremiyet. Henüz isim vermediğim şeyleri hala taşımadığımı iddia etmem için yeterliydi.

Yalnız bir caz barında Selene ile tesadüfen karşılaşmamın, onunla ev hayatının her şeyini *arzulamama* dönüşeceğini asla tahmin edemezdim.

Nefesimi bıraktım ve birayı itip yerine planları aldım.

Selene'nin sözlere ya da baskıya ihtiyacı yoktu. Onun yerine, ikisine de hislerimi gösterecek gerçek bir şey vermek istedim.

Onu geri kazanmaya çalışmıyordum. Onu asla terk etmediğimi kanıtlamaya çalışıyordum.

hiç ayrılmadığımı kanıtlamaya çalışıyordum.

WES'S PLACE, kasabanın kenarında, yolun ikiye ayrıldığı, ormanın yoğunlaştığı ve göl esintisinin daha keskinleştiği yerde bulunuyordu. Ev, çoğunlukla yüksek yapraklı ağaçlarla gizlenmişti ve çakıl yol, yoldan zar zor görünüyordu. Yavaşça içeri girdim, lastiklerim dağınık çam iğneleri altında çtırdadı ve ortadan kaybolmaya çalışan bir adamın evine hiç benzemeyen bir evin önünde durdum.

Ev muhteşemdi.

Temiz çizgiler, yıpranmış sedir ağacı, ağaçları resim gibi yansıtan uzun cam pencereler. Hiçbir şeyi kanıtlamaya gerek duymadığınız, ama her şeyin kasıtlı olmasını istediğiniz zaman inşa ettiğiniz türden bir yerdi. Elbette öyleydi, Wes Vaughn her zaman elleriyle bir dahi olmuştu.

Arabanın kapısını kapattım ve merdivenleri çıktım. Kapı zili yoktu. Sadece gemi çapası şeklinde düğümlü demir bir kapı tokmağı vardı. Bir kez kapıyı çaldım.

Bekledim. Hiçbir şey olmadı.

Tekrar çaldım, bu sefer daha sert. "Wes? Benim, Austin. Brody'nin kardeşi. Hadi ama dostum. Aç kapıyı."

Birkaç saniye daha geçti, sonra kapının arkasında yavaş ve düzensiz ayak sesleri duydum.

Kapı açıldı ve Wes, fırtınadan çıkmış ve içeri girip girmemeye karar verememiş biri gibi görünüyordu.

Sakalı dağınıktı ve gözlerinin altındaki gölgeler maviliğini neredeyse metalik bir hale getiriyordu. Hafifçe bir tarafa eğildi, dikkatli bakmazsan fark edemeyeceğin bir hareket.

"Austin," dedi düz bir sesle. "Toplantımız olduğunu bilmiyordum." "Yok," dedim. "Girebilir miyim?"

Wes tereddüt etti. "Seni kardeşin mi gönderdi?"

Kafamı salladım. "Hayır. Sana inşaatla ilgili bir sorum vardı."

Gözleri kısıldı, ama homurdanarak kenara çekildi.

İçeride, ev tam da Wes Vaughn'un tasarımlarından bekleyebileceğiniz gibiydi: temiz çizgiler, zengin ahşap tonları, her şey amaca uygun olarak tasarlanmıştı. Evin iskeleti mükemmeldi.

Peki ya geri kalanı? Adam artık umursamıyor gibiydi.

Mutfak adasında paket servis kapları yığılmıştı, çoğu yarı kapalıydı, bazılarında meyve sinekleri hafifçe vızıldıyordu. Terk edilmiş bir süpürge dolaba yaslanmıştı, faraş hala yarısı doluydu. Lavaboda bulaşıklar yığılmıştı, bazıları açıkça geçen haftadan kalmaydı.

Tüm alan, hiç gelmemiş bir hayat için inşa edilmiş gibi görünüyordu. Dışarıdan güzel ve işlevsel, ama önemli yerlerde içi boş.

Kapıyı arkamdan kapattım ve Wes'e baktım, o fark etmemiş gibi görünüyordu ya da fark ettiğimi umursamıyordu.

Utanmış değildi. Sadece... bu durumun en iyisi olduğunu kabullenmiş gibiydi.

Ev, bayat yemek ve soğumuş kahve kokuyordu. Her yer bir anda yaşanmış ve terk edilmiş gibi görünüyordu.

"İyi misin dostum?" diye sordum, boynumun arkasını ovuşturarak.

Wes, ben bakışlarımı başka yöne çevirene kadar bana baktı. "Bir şey mi istiyordun?"

Boğazımı temizledim ve ceketimin cebindeki dosyayı çıkardım. "Cherrytree'deki evle ilgili."

Wes kıpırdamadı.

"Onu satın almak istiyorum," dedim. "Hepsini. Onu bana satman için ne yapmam gerekiyor?"

Mutfak tezgahındaki tabureye oturdu ve yarısı yenmiş bir protein barını aldı. "Henüz bitmedi," dedi, sesi alçak ve düzdü. "Eve aylardır dokunulmadı. Sen onu benden alırsan neden umurumda olsun ki?"

Onu bir anlığına inceledim. Bu ilgisizlik rol değildi. Eski giysiler gibi üzerine yapışmıştı, rahat ama çok ağırdı.

"Bunu başlattığın zamanı hatırlıyorum," dedim, sohbetimizi kurtarmaya çalışarak. "Buna bir sonraki şaheserin demiştin."

"Evet, şey." Kuru bir kahkaha attı. "Her gün uyanıp hala umursuyor musun diye merak ettiğinde, başyapıtların bir önemi kalmıyor."

Sözleri aramızda toz gibi durdu.

Ona acımadım — Wes gibi bir adama bunu yapmazdım — ama o cümlede bir çürük gibi acıyı hissettim. Derin, donuk ve hala iyileşmekte olan bir acı.

Yeterince uzun sürene kadar sessizliği sürdürdüm.

"Gördüm," dedim. "Veranda bitmemiş, ama iskeleti hazır. Ne olabileceğini biliyorum."

Wes bana bakmadı, ama çenesi seğirdi. "O zaman b i t i r. Belki bir şeyler yapabilirsin."

Ona elimi uzattım. "Teşekkür ederim."

Elimi sertçe kavradı ve salladıktan sonra bıraktı. Omuzlarında ağır bir battaniye gibi duran depresyonla arkasını döndü.

"Hey," dedim. "Takımdan bazı arkadaşlar Lantern'e birkaç bira içmeye gidecekler. Sen de bize katılmalısın."

Mavi gözleri beni delip geçti. Çenesini seğirdi ve başını salladı.

"Hayır, teşekkürler dostum."

Yutkundum. O acıma istemiyordu, ama Wes'in insanların ona destek olması gerektiği açıktı, çünkü bu duruma o kadar batmıştı ki

kendisi için ortaya çıkamayacak kadar derine batmıştı. Brody'yi arayıp bir şeyler bulmaya karar verdim.

bir şeyler bulmaya karar verdim.

"Peki, o zaman, görüşürüz," diye arkasına seslendim.

Wes arkasını dönüp beni kapıya kadar geçiştirmede. Sadece elini kaldırıp veda etti. İçimde garip bir duygu karışımıyla evinden çıktım.

Geri dönüş yolu sessizdi, gökyüzü yağmur yağacak mı yağmayacak mı karar verememiş gibi bulutlu ve alçaktı. Camı yarıya kadar indirdim, keskin soğuk cildimi ısırırken umutların içime yerleşmesine izin verdim.

Bu beni çok korkuttu.

Yeterli olmayabileceği düşüncesi. Selene'nin beni bir daha asla geri kabul etmeyeceği düşüncesi. Ama bu hiçbir şeyi değıştirmede.

Yine de onu inşa edecektim.

Bunun için hayatımın geri kalanını harcamam gerekse bile.

OTUZ SEKİZ

AUSTIN

HALLOWEEN gecesi geldiğinde, kendimi çok gergin hissediyordum. Heyecan ve tedirginlik göğsümde savaşıyordu, sanki ikinci bir kalp atışı gibi yüzeyin hemen altında nabız gibi atıyordu.

Son bir saati oturma odasında dolaşarak, yemek yiyip televizyon izliyormuş gibi yaparken, duvarın arkasından Selene ve Winnie'yi dinleyerek geçirdim. Işıklar kısılmıştı, botlarım kapının yanındaydı ve kostümümün son parçası, cesaret beklermişçesine mutfak sandalyesinin üzerine asılıydı.

Duvarın arkasından Selene'nin yumuşak ve alaycı sesi geliyordu.

Sonra Winnie'nin kıkırdaması geldi, enerjik ve vahşi, hiç şüphesiz. "Ben şimdiye kadarki en iğrenç deniz kaptanı olacağım!" diye savaş çılgılığı gibi haykırdı.

Göğsümdeki gerginliğe rağmen gülümsedim.

Bir hareket sesi, bir şeyin düşme sesi duyuldu — belki bir çanta ya da her yere sürüklemeyi ısrarla istediği büyük plastik balkabaklarından biri.

Sonra Winnie'nin sesi yükseldi. "Anne! Lütfen acele et! Sakalım yapışmıyor!"

Duvara yaslandım, dinlememem gereken her sesi duyabilecek kadar başımı eğdim. Selene'nin sesi tüm kelimeleri duyamayacak kadar kısık ama sıcaktı. Hafifti. Uzun zamandır unutulmuş bir ateşin ısısı gibi derimin altına işledi.

Winnie kıkırdadı. "Austin seni görünce çıldıracak. Hayalet gibi görünüyorsun."

Sessizliğin içinde nefesimi tuttum. Bir şey duyuldu. Selene bir şey söylemiş olmalıydı, ama sözleri duyulmadı.

Ön kapının açıldığını duydum — menteşeler hafifçe gıcırdadı — ve kapının çarpmasıyla kapandı. Ayak sesleri verandada yankılandı.

Sonunda zamanı gelmişti.

Kostümümün son parçasını aldım. Ellerim biraz titriyordu — sinirden değil, kendime söyledim. Umuttan.

Çabalamaktan.

Onları hala dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim ve sonunda bu konuda bir şeyler yaptığım için titriyordu.

Kapıyı yavaşça açtığımda, verandanın zemini botlarımın altında gıcırdadı. Gece havası serin ve keskin, yürüyüş yolundan ezilmiş yaprakların kokusu yükseliyordu. Veranda ışıkları mahalle boyunca sıcak, titrek patlamalarla yanıp sönüyordu. Jack-o'-lanterns sessiz nöbetçiler gibi titriyordu.

Selene verandanın kenarında duruyordu, eli nazikçe Winnie'nin omzuna dayanmıştı. Bir an nefes almayı unuttum.

Veranda ışığı altında parıltıyan, deniz köpüğü ve fırtınanın kopardığı danteller gibi kenarları yıpranmış, kat kat beyaz tül giysiler giymişti. Saçları gevşek bir şekilde bükülmüştü, rüzgârda dalgalanan yosunlar gibi dalgalar halinde sallanıyordu. Gümüş rengi bir ışıltı köprücük kemiğini takip ediyordu. Kostüm giymiş bir kadın gibi görünmüyordu. Sanki gelgitten çıkmış bir efsane gibiydi, fısıltılı bir rüyadan çıkan Kumların Leydisi gibi.

Ben de o büyüü yakalamaya çalışmıştım. Dönüp bana baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Güneşte solmuş bir düğmeli gömlek göğsüme yapışmış, kolları ön kollarımın üzerine kıvrılmış, altından dövmelerim görünüyordu. Sırtımda yıpranmış pantolon askıları vardı. Kasabadaki antika dükkanından eski bir denizci fularını ucuza almıştım; deniz camı yeşili ve uçları yıpranmıştı. Saçlarım her zamankinden daha dağınıktı, tuzla karışmış ve olabildiğince asi duruyordu. Çene hattıma sahte kir izleri eklemiş, pantolonuma birkaç yırtık eklemiştim.

Başka bir zamandan gelen, kaybolmuş ve sonunda geri dönen bir gemi enkazı ruhu.

Onun uzun zamandır kayıp olan aşkı.

Onu hemen tanıyacak mıydı bilmiyordum, ama gözleri sonunda benimkilere ulaştığında, içindeki bir şey çok sakinleşti.

Winnie döndü, sahte sakalı eğri büğrü ve kocaman korsan şapkası kafasında yana doğru eğilmişti. Deniz yosunları buklelerinden sarkıyordu, lastik bir yengeçle dolanmıştı. Kollarından biri, eksik kolu taklit etmek için pamukla doldurulmuştu ve plastik bir kanca, bar kavgasında kazanmış gibi dışarı çıkıntı yapıyordu. En iyi kısmı ise, ipe bağlı sahte bir göz küresi, bana gülümserken yanağına çarptı.

"Ahoy!" diye bağırdı, kancayı bana doğru sallayarak. "Bu Shippy McShipface'in mürettebatının hayaleti!"

Ben kahkaha attım ve ellerimi havaya kaldırarak teslim oldum. "Çok korkutucusun Kaptan. Sana bir bakabilir miyim?"

Winnie, ayak parmaklarının ucunda zıplayarak gülümsedi. "Sadece bizimle birlikte tahtada yürürsen."

Selene'ye tekrar baktım. Hareket etmemişti, gerçekten. Sadece orada duruyordu, dudakları sanki hazırlıksız yakalanmış gibi hafifçe aralanmıştı. Gülümsemesi mi ağlaması mı gerektiğinden emin değilmiş gibi.

Konuşmadım. Henüz değil.

Sadece yavaşça ayağa kalktım, dizlerimi silkeledim ve elimi uzattım.

Winnie'nin sakalının altındaki gülümsemesi genişledi. "Sana söylemiştim anne." Kanca eli zaferle sallanarak patikadan aşağı koştu,

arkasında deniz yosunları
dalgalanıyordu. Selene
bana tamamen döndü.

Elbisesi rüzgarı yakaladı ve ayak bileklerinin etrafında dalgalandı, tül gibi kumaş kaldırımında, bir teknenin gövdesini yalayan deniz köpüğü gibi fısıldıyordu. Saçları yumuşak ışıktaki parlıyordu, altın ve inci rengi buklelerle çevriliydi. Böyle bile, hayalet gibi giyinmiş, makyajı yanaklarını çukurlaştırmış ve gözlerinin etrafını lekelemiş olsa bile, o benim gördüğüm en canlı şeydi.

"Kostümleri nasıl öğrendin?" diye sordu, sesi kırılgan ama kararlıydı.

Yutkundum. Eşarbım çok sıkı geliyordu.

"Duvarlar ince," dedim, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Seninle konuştuğumu duydum.

Gülüşünü duydum.

Gözleri titredi ve nefesi kesildi. Selene, kendini toparlamak için kollarıyla belini sardı.

"Bu gece seni göreceğimi bilmiyordum," diye fısıldadı. Küçük bir adım attım. Dikkatliydim. Saygılıydim.

"Seni özledim," dedi aniden, sesi kırılğan cam gibi çatladı.

Düşünmeden ona uzandım. Elim çenesini kavradı, başparmağım elmacık kemiğinin kenarını okşadı. "Seni o kadar çok özledim ki nefes almayı unuttum."

Gözleri doldu. "Üzgündüm."

"Biliyorum." Göğsüm sıkıştı.

Kafasını salladı. "Gösteriyi kaçırdığın için üzgündüm, ama çok sert davrandım. Ben..." Titrek bir nefes verdi, ama geri çekilmedi. Elleri göğsüme uzandı, gömleğimin önünü hafifçe kavradı. "Tek bir hata yüzünden benim için yaptığın her şeyi, bizim için yaptığın her şeyi elinden aldım. Seni dinlemedim bile. Hatalıydim."

Kafamı salladım. Her şeyin mahvolmasında ikimiz de payımız vardı. "Her şeyi mahvettim. Seni ve Winnie'yi *hiçbir* şeye tercih etmemeliydim. Bir daha olmayacak."

"Bu işi yarım yamalak yapmak istemiyorum, ama çok korkuyorum," diye fısıldadı.

"Seninle yarı *yolda* kalmıyorum. Tamamen seninle birlikteyim. O berbat caz barında ilk tanıştığımız andan beri böyleyim." Parmaklarımla çenesini kaldırıp bana bakmasını sağladım. "Kaçırdığımı sandığım bu inanılmaz kadının tam burada olduğunu fark ettiğimde? Her şey bitmişti."

Göğsümde küçük bir kahkaha yankılandı. "Biliyor musun, yastığımda senin saçlarını hissetmeyi özledim," dedim, sesim alçak ve gergindi. "Gülüşünü özledim. Yıkanırken mırıldandığın sesi özledim, gülümsemiş gibi yaparken ağzının köşelerinin yukarı kalkışını özledim."

Selene gözlerini kırptı, gözyaşları titriyordu. "Bana benzin ihtiyacım olup olmadığını sormanı özledim. En çok sevdiğimi bildiğin için bana her zaman küçük çatalı uzatmanı özledim, kapıyı ben kilitlediğim halde iki kez kontrol etmeni özledim. Özledim... her şeyi tek başıma idare etmediğim zamanlardaki hissi özledim."

Alnımı alnına değdirdim, nefeslerimiz birbirine karıştı. "Asla yalnız hissetmeni istemedim. Bir daha asla. Benimle birlikteyken."

Dudakları benimkine hafifçe değdi. Bir titreme. Hayalet gibi bir öpücük. Selene eğildi ve ben de ona doğru eğildim.

Öpücük yavaştı. Uzun sürdü. Bir yeniden birleşme değildi, aslında. Bir anıydı. Bir dönüş. Bir yeniden inşa.

Dudakları benim dudaklarımın altında, sessiz, savunmasız bir iç çekişle açıldı ve bu iç çekiş, herhangi bir haykırışlı itiraftan daha çok etkiledi beni. Bana yaslanıp, bunun şeklini ezberlemek istermiş gibi davranması beni mahvetti. Bizim şeklini.

Onu yavaşça, saygıyla öptüm. Bırakarak, büyümesi için.

Bir elim çenesinde, diğeri belinde, onu bana bağlayarak. Vücudu benimkine doğru kıvrıldı ve kendimi tutma gücüm azaldı.

Dudaklarımın arasında boğuk bir ses çıkardı ve ben bunu boğazımın boşluğunda ve dizlerimin kıvrımında hissettim. Öpücüğü, onun yokluğunda göğsümde yaşayan acıyı doldurdu.

Onu kendime doğru çektim ve daha derin, daha aç bir şekilde öptüm.

O öpücük, söylemek istediğim ama söyleyemediğim her şeyi içeriyordu. Rüyamda ona uzandığım ve yalnız uyandığım her anı. Koridorda onun kokusunu aldığım ve kapısını çalmak için kendimi zor tuttuğum her anı.

Parmakları saçlarıma dolandı, beni inlememe yetecek kadar çekti.

Onu tekrar, tekrar ve tekrar öptüm, ta ki aramızda düşük ve baş döndürücü bir sıcaklık oluşana kadar.

Dünya kayboldu ve geriye sadece kollarımdaki kadın ve onun tadı kaldı.

"AHEM."

Donakaldık.

Selene gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmıştı. Benim durumum da pek iyi değildi.

Başlarımızı yavaşça çevirdik — tribünlerin arkasında yakalanan bir çift genç gibi — ve Winnie'yi üç adım ötede, kollarını kavuşturmuş, sahte göz küresi ipinde sallanıyor ve gözlerinde şüpheli bir kendini beğenmişlikle dururken bulduk.

"Bu gemiyi tek başıma mı yöneteceğim yoksa...?" diye sordu, küçük eli uyluklarının dışını tokatlayarak.

Selene gülmekten boğuldu. Ben de iniltiyi bastırdım.

"Yani, sadece söylüyorum..." Winnie, eğri korsan şapkasını düzeltirken devam etti. "Yağmalayabileceğimiz bir mahalle dolusu şeker var ve aşk kuşları verandada öpüşüyorlar."

Selene ağzını kapattı, omuzları kahkahadan titriyordu. Elimi yüzümden geçirdim ve mırıldandım, "O daha beş yaşında, değil mi?"

"Beş yaşında ve çok gözlemci," dedi Selene.

Winnie topuklarını döndürerek neşeyle, "Hadi, kaptan romantizmi beklemez" dedi.

O ayaklarını yere vurarak yürüdü aşağı kaldırımında
kaldırımında kanca el kaldırılmış zaferle.

Hala nefes nefese olan Selene'ye baktım.

"Biz..." Geri çekilen korsana doğru başımı salladım. "Bilirsin."

"Doğru," dedi, elbisesini düzelterip bana gülümseyerek. "O isyan etmeden önce."

Ona kolumu uzattım ve Selene onu tuttu.

Birlikte, korkusuz, tek gözlü, yosun saçlı kaptanımızı gecenin karanlığına doğru takip ettik.

OTUZ DOKUZ

SELENE

Austin'in gömleklerinden biri omuzlarımda asılı, kolları dirseklerimin üstüne kadar kıvrılmış halde mutfakta ÇIPLAK AYAKLA duruyordum ve waffle makinesine hamur kaşıkla döküyordum. Ev tarçın ve kızarmış tereyağı kokuyordu ve oturma odasından neşeli bir şeyin hafif uğultusu geliyordu — Austin, ağzında kahveyle falsolu bir şekilde mırıldanıyordu.

Winnie, hafta sonu babasıyla birlikte okulun oyun parkının arkasındaki ormanda yıkılmış Fae krallığını yeniden inşa etme planlarıyla dışarı çıkmıştı. İki granola bar, yarısı boş bir rulo koli bandı ve Brian'ın çok ciddiye almasını istediği elle çizilmiş bir harita hazırlamıştı.

Brian, Winnie'yi bir geceliğine yanına almıştı ve ben, Brian ile Austin'in el sıkışmasını hayranlıkla izlemiştim. İşleri *olduğu gibi* bırakırsam ne kadar kolay olabileceğini düşünmek hala beni etkiliyordu.

Şimdi sabah sadece ikimiz vardık. Sessiz. Rahat. Dolu.

Waffle makinesi tısladı, ben tezgaha yaslanıp onu izlerken buhar havaya yükseldi. O şimdi masada uzanıyordu, saçları uykudan dolayı hâlâ biraz dağınıktı ve ayakkabı giymeye zahmet etmemişti — sadece flanel pantolon ve benim biraz fazla sevdiğim o yıpranmış gri tişört vardı.

Bana güneşin doğuşu gibi gülümsedi.

Kurduğumuz bu hayat gösterişli değildi. Garantisi ya da mükemmel günleri yoktu, ama kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Austin son zamanlarda daha çok mırıldanıyordu. Bazen elini kapı pervazında gezdirirken ya da daha önce tamir ettiği bir şeyi tamir ederken yakalardım. Winnie, iki kez yatırılmak istemeye başlamıştı — bir kez benden, bir kez de ondan. Sonra, onun en iyi canavar seslerini çıkardığını fısıldayarak, ışıkları kapatmadan önce bir hikaye daha anlatmasını istedi.

Bir şekilde, planlamadan, şüpheli bir şekilde sonsuza kadar sürecek gibi hissettiren bir şeye kaymıştık.

Waffle makinesi tıkırdadı. Makineyi açtım, sonra Austin'in sesi aramızdaki mesafeyi aşarak geldiğinde başımı kaldırdım.

"Hey," dedi.

Döndüm, gözlerindeki ışığı, sanki bir sır saklıyormuş gibi eğilen ağzını gördüm. "Evet?"

Kaşları çatıldı. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Gülümsedim ve kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Seksi bir şey mi?"

O, sandalyesinden kalkarak, düşük ve kaba bir kahkaha attı. "Sonrasında olabilir."

O odayı geçerken kaşlarımı kaldırdım, elimden spatulayı aldı ve bir kenara koydu. Waffle makinesinin fişini çekti, sonra benim sevdiğim bej renkli paltomu uzattı.

"Baskı yok," dedi. "Sadece üzerinde çalıştığım ve senin görmeni istediğim bir şey."

"Kahvaltıdan sonraya kadar beklemeli mi?" diye sordum. Bana baktı. "Çok heyecanlıyım."

Onun bunu söyleme şekli — yumuşak ve kendinden emin — karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissi uyandırdı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, ama yüzündeki o ifadeye hayır diyemezdim.

Bu yüzden paltomu giyip onu kapıdan dışarıya kadar takip ettim.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak onun yanında caddemizde yürüdüm. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, soluk ışık kaldırımında uzun gölgeler oluşturuyordu. Hala yarı sönmüş Cadılar Bayramı süslemeleriyle dolu verandaların önünden geçtik — omuzları çökmüş sırtan hayaletler, devrilmiş bir el arabasında uzanmış bir iskelet ve gerçek yaprakların ağırlığı altında sarkan bir örümcek ağı.

Austin nereye gittiğimizi söylemedi.

Sadece, bir şeyler olacağına dair hissettiği o sessiz gülümsemeyle yanımda yürüyordu — yarı gergin, yarı umutlu.

Omzuna hafifçe vurdum. "Peki, bu romantik bir yürüyüş mü, yoksa ormanda işlenecek bir cinayete giden uzun ve dolambaçlı bir yol mu?"

Ağzı kıvrıldı. "Seni güpegündüz ormana çekecek miyim sanki?"

Kıkırdadım. "Evet. Ve muhtemelen beni sakinleştirmek için atıştırma da hazırladın."

"Ben böyle düşünceli biriyim," dedi ve dirseğiyle bana hafifçe vurdu.

"Cesedimi nazikçe taşıyor ve adli tabibi kendin aradın. Centilmen seri katil havası."

"Winnie'nin bu özelliğini kimden aldığını şimdi anladım." Austin bana yan gözle bakarak güldü. "Sen çok garipsin."

"Sadece söylüyorum. Eğer kaybolursam, herkes senin çekici ama elektrikli aletleri şüpheli bir şekilde kullanabildiğini söyleyecek." Onun yan tarafına dokundum.

O başını salladı, gülümsemesi titredi ve beni kolunun altına aldı. Mahallenin arkasına doğru uzanan daha küçük bir yan sokağa döndük. Evler seyrekleşiyor, ağaçlık alanların arasında yeni binalar filizleniyordu. Kaldırımdan sapıp sessiz bir çıkmaz sokağa doğru ilerlerken, botlarımızın altında çakıl taşları çıtırdadı.

Önümüzdeki yapı tanıdık geliyordu, ama ilk başta nedenini anlayamadım. İki katlı, koyu mavi dış cephe ve krem rengi süslemeler. Hala yarı bitmiş durumdaydı; peyzaj işleri tamamlanmamış, veranda korkulukları boyanmamıştı. Pencereleer takılmıştı, ama henüz posta kutusu yoktu. Boş bir tuval gibiydi.

Başımı eğdim. "Bu evi daha önce yürüyüşlerim sırasında görmüştüm. Wes'in projelerinden biriydi."

Austin hemen cevap vermedi. Ceketinin cebine uzanıp bir anahtar çıkardı ve parmaklarını metalin üzerinde gezdirdi.

"Evet, şey..." dedi. "Artık benim projem."

Gözlerimi kırptım. "Bir dakika, ne?"

Bana hemen bakmadı. Sadece saygı ve gerginliğin tuhaf bir karışımıyla eve bakakaldı. "Wes'le konuştum ve bana satmayı kabul etti"

bana satmayı kabul etti. Fırsat buldukça içeride birkaç Şey üzerinde çalışacağım."

Yürümekten vazgeçtim. "Satın mı alıyorsun?" Başını salladı.

Kaşlarımı attım. "Yani dubleksten taşınıyor musun?"

Boynunun arkasını kaşıdı. "Şey... İkinizin de taşınmak isteyeceğini umuyordum."

Ona dönüp baktım. Austin'in gözleri sabitti, ama sesi tereddtlyd. Dikkatliydi. Sanki sözleri beklediğinden daha ağır geliyormuş gibi.

Kalbim hızla çarptı. "Sen... bekle. Ne?"

Açıklamaya çalışmadı, büyük bir gösteri yapmadı. Sadece elimi tutup verandaya ıktı. Kilidi çevirip kapıyı atığında, ayaklarımızın altında ahşap hafifçe gıcırdadı.

Yüksek n pencerelerden sıcak ışık yere dökülüyordu. İçeride hala hafif bir talaş ve limonlu temizlik maddesi kokusu vardı ve adını koyamadığım başka bir koku daha vardı — olasılık gibi kokan bir koku.

Yeni hayaller gibi.

Austin bana döndü ve en nazik gülümsemesiyle kapıyı ardına kadar açtı. "İçeri gel."

Kapıdan içeri adım attım, kapı arkamdan kapanırken menteşeler hafifçe gıcırdadı.

Ev henüz tamamlanmamıştı ama sanki bir ruhu varmış gibi hissettiriyordu. Açık oturma odasında sert ahşap zeminler uzanıyordu, köşelerde hala toz vardı. Duvarlar astarlanmıştı ama henüz boyanmamıştı, bir tuvalin başlangıcı gibi solgundu. Açıkta duran ampuller tavandan sarkıyordu ve uzak köşede bir mutfağın taslakları şekilleniyordu — donanımı olmayan dolaplar, hala takılmayı bekleyen tezgahlar. Ama pencerelerden ışık sızıyordu ve sessizliğin altında bir sıcaklık vardı.

Austin, ellerini ceketinin ceplerine soktu, sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

"Henüz bitmediğini biliyorum," dedi. "Ama burayı ilk kez gezerken, üçümüzün burada olacağını düşünmeden edemedim.

O köşede film geceleri." O köşeyi işaret etti. "Winnie'nin sanat projeleri mutfağın her yerine dağılmış. Sen üst kattaki yatağımın benim tarafını çalıyorsun. Üçüncü katın tamamı senin için bir restorasyon alanına dönüştürülebilir. Winnie aynı okula devam edecek. Sadece... doğru geldi."

Yavaşça döndüm, her şeyi içime sindirdim. Bitmemiş duvarlar. Geniş açık vaatler. "Austin..."

O, gözlerini benimkilere dikerek bir adım öne çıktı. "Asla hata yapmayacağıma söz veremem," dedi, sesi duygu dolu bir şekilde. "Ama asla ortadan kaybolmayacağıma söz verebilirim. Sen ve Winnie, benim için her şeysiniz. Siz benim evimsiniz."

Nefesim kesildi.

Yine ceketinin cebine uzandı ve bu sefer küçük bir kutu çıkardı. Elleri titremezken, ben ellerimi ağzıma götürdüğümde benimkiler titriyordu.

"Selene," dedi, çıplak ahşap zemine bir diz çökerek, "hayatımın çoğu boyunca, biriyle birlikte güvende hissetmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Seçilmiş hissetmenin. Karşılıklı seçmenin. Ama sen... sen beni açtın. Bana denemek için bir neden verdin. Seninle, zorluklarla karşılaşır karşılaşmaz parçalanmayacak bir şey inşa etmek istiyorum."

Kutuyu açtı — içinde ay ışığı ve yıldızların altında durması gereken bir yüzük vardı. Yüzük, antika tarzda, küçük, kusurlu süslemelerle oyulmuş altın bir banttı oluşun, narin ve vintage bir tasarıma sahipti, sanki unutulmuş bir masalın sayfalarından çıkmış gibiydi. Ortasında, ışıktaki yumuşak ve sıcak, gösterişli olmayan ama sessiz bir ateşle dolu, eski bir Avrupa kesim pırlanta duruyordu. Tarihi olan türden bir yüzük. Daha önce sevilen

ve yeniden sevilme için hazır.

"Hepsini istiyorum," dedi. "Zor kısımları, sıkıcı kısımları, büyülü kısımları. Sabahları kahve içmek, yan yana dişlerimizi fırçalamak, mobilyaları monte etmek ve soğuk ayakların bacağıma değerek uykuya dalmak istiyorum. Seninle bir hayat kurmak istiyorum."

Görüşüm bulanıklaştı.

"Seni seviyorum," dedi basitçe. "Ve seninle gerçekten, gerçekten evlenmek istiyorum."

O anda içimde bir şey kırıldı. Koruduğum son duvarlar. Korkudan ve yıllarca kendime çok fazla ihtiyaç duymamamı söyleyerek inşa ettiğim duvarlar.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşları içinde gülerek ellerimle yüzünü avuçladım.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. Yüksek sesle söylemeye çok korkuyordum, ama bir kez söyledikten sonra, başka hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Austin, yıllardır nefesini tutmuş gibi nefesini verdi. Kollarını bana doladı, ben onu öperken beni kendine çekti — çaresizce, gerçek, o ana kadar nasıl söyleyeceğimi bilmediğim her şeyle dolu bir öpücük.

Öpüşmemiz dağınık, gözyaşlarıyla ıslak ve mükemmeldi.

Alnını alnıma dayadı ve o kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsedi ki, cildimde hissedebiliyordum. "Yani... bu evet mi demek oluyor?"

Hâlâ nefes nefeseydim ama başımı salladım. "*Kesinlikle* evet."

Henüz tamamlanmamış evimizin zemininde beni kucaklayıp sıkıca sararken, göğsünden kahkahalar yükseldi.

Bir süre orada kaldık — sadece biz, toz ve ışık —ve evin henüz bitmemiş olması umurumda değildi.

İhtiyacımız olan her şey zaten oradaydı.

EPILOG

Selene

Güneş ışığı geniş mutfak pencerelerinden içeri sızarak tezgahları ısıtıyor ve zemine altın rengi çizgiler çiziyordu. Dışarıdaki veranda salıncağı, perdelerden içeri süzülen esintiyle uyum içinde gıcırdıyordu.

Yarısı solmuş ama hala güzel olan bir vazo dolusu kır çiçekleri masanın ortasında duruyordu, yaprakları kenarlarından hafifçe kıvrılmıştı. Austin onları bir hafta önce çiftçi pazarına giderken toplamıştı. Onları *çok tuhaf* bulmuş ve eve götürmemiz gerektiğini ısrarla söylemişti.

Arka planda hafif bir caz plağı çalıyordu; yavaş ve pirinçten yapılmış, içinde eski bir romantizmin fısıltısı olan bir şey. Hâlâ pek sevmiyorduk ama caz, Austin'le birbirimize rastladığımız ve her şeyi değiştirdiğimiz o kader gecesini bana her zaman hatırlatıyordu.

Tüm bunların üzerinde, Austin'in alçak ve sabit sesini duydum. "Kenarını sıkıştır, çok sert değil. Sadece kapatacak kadar."

Winnie kıkırdadı. "Sıkıyorum ya. Bu pasta efsanevi olacak." O da güldü. "Buna karşı çıkamam, böcek."

Duşumdan çıkmış, hala sıcak olan çıplak ayaklarımla sessizce içeri girdim, Austin'in eski tişörtlerinden birini giymiştim, tişört uyluklarımın ortasına kadar geliyordu. Her iki elimle, kenarları hala dudaklarıma sıcak gelen, kırık bir fındıklı kahve fincanını sıkıca tutuyordum.

İlk başta beni fark etmediler.

Winnie, mutfak adasındaki taburede duruyordu, saçları Austin'in mükemmel bir şekilde yaptığı karmaşık Hollanda örgüsüyle iki dağınık örgüye ayrılmıştı ve yanaklarında un tozu vardı. Austin onun yanında durmuş, hamurla kaplı parmaklarını, dolap menteşesini tamir ederken veya resim çerçevesini düzeltirken kullandığı aynı sakın nezaketle yönlendiriyordu. Tezgahın üzerinden uzanırken dövmeli kolunu esnetti, gömleğinin kenarı bulaşık suyundan ıslaktı ve saçları uykudan dolayı hala dağınıktı.

Kapı çerçevesine yaslanıp onları izledim, kalbim o kadar doluydu ki, göğsümden dışarı çıkıp tamamen uçup gidecekmiş gibi hissettim.

İşte buydu — olağanüstü olan sıradanlık.

Yumuşak müzik ve lavaboda çok fazla bulaşık olan sessiz sabahlar. Tırnakların altında pasta hamuru ve çok fazla tarçın yüzünden kahkahalar. Winnie, kendi pasta programını sunuyormuş gibi her şeyi anlatıyordu.

Normalin böyle hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Özgürlük gibi. Eve dönmek gibi.

Austin hala ilk seferki gibi beni öpüyordu. En sevdiğim anlar, akşam yemeği masasının karşısında bana imkansız bir rüyadan çıkmışım gibi baktığı anlardı. Kendimi, sonsuza kadar sürecektir bir ilişki yaşayamayacak biri olduğuma ikna etmek için çok uzun zaman harcamıştım. Ama o farklıydı. Her yavaş nefesiyle ve nazik sözleriyle. Her gece kaldığı ve her sabah ilk olarak bana uzandığı anlarla.

"Anne." Winnie omzunun üzerinden beni gördü. "Bu, şimdiye kadar gördüğün en harika şey değil mi?" Kollarını açtı ve neredeyse karıştırma kabını deviriyordu.

"Vay canına." Austin gülerek, tam zamanında yakaladı. "Kaos gremlin, sakın ol."

Mutfağı geçtim ve Winnie'nin unlu yanağına bir öpücük kondurdum, sonra arkadan Austin'in beline sarıldım. O bana doğru eğildi, ben de omzunun arkasına dudaklarımı bastırırken gülümsedi.

"Günaydın," diye mırıldandım.

Beni öpmek için yeterince döndü. Yumuşak, hızlı ve tanıdıktı — sanki aylardır birlikte tamamladığımız bir düşüncenin noktalama işareti gibiydi.

"Hey," dedi, sesi uykudan dolayı hâlâ kısık. "Yaban mersinli tarta yapıyoruz. Win, bu yıl tüm yarışmayı kazanacağımızı düşünüyor."

"Ben hile yapacağım," diye sahne fısıltısıyla Winnie dedi. "Sihirli bir şey pişireceğiz."

Sırıttım. "Tabii ki."

Austin'in eli belime kaydı, sıcak ve sabitti. "İyi misin?"

Kafamı salladım, kahvemi yudumlarken ışığı, kahkahaları, her şeyin artık birbirine uyum içinde olduğunu içime çekiyordum. "Harika."

İyiden de öteydim. Evimdeydim.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, pasta tezgahın üzerinde soğuyordu, mutfak biraz daha az dağınıktı ve Winnie tamamen farklı bir ruh haline girmişti.

Çoraplarıyla koridorda koşuşturarak, parti kıyafetine en çok hangi parlak saç bandının yakışacağına karar vermeye çalışıyordu. Odasında, sanki kırmızı halı etkinliğinin yıldızıymış gibi doldurulmuş hayvanlarına hikayeler anlatırken sesini duyabiliyordum.

"Bugün ana karakter enerjisi var," dedi Austin, tezgahı silmeyi bitirdiğimde yanıma gelerek. Eli belimin altına kondu. "Ayrıca, geçen hafta giydiği tek boynuzlu at kostümünden saçımda hala parıltılar buluyorum."

"İyi şanslar," diye gülerek cevap verdim. "O şeyler asla çıkmaz."

"Umarım bu dönem sonsuza kadar sürer," dedi sessizce, ama yüzündeki gülümseme bana bunun yorucu bir gülümseme olmadığını, aksine beni yere sağlam basan bir gülümseme olduğunu gösterdi. "Bu en iyisi."

Göğsüm sıkıştı. Winnie gelecek hafta birinci sınıfa başlayacaktı.

Hem heyecanlı hem de endişeliydi, ama en çok da taşındıktan sonra tanıdığı mahallede kalabileceği için mutluydu. Arkadaşları yakındaydı, okul sadece birkaç blok ötedeydi ve rutinini olabildiğince sabit tutmamızı seviyordu.

Sesli olarak söylemediği ama son zamanlarda Austin'in elini biraz daha sıkı tutmasından anlayabildiğim şey, onun orada olmasının her şeyi değiştirdiği idi.

Okul öncesi ve sonrası işlerini halledeceğini söylerken ciddiydi. Onun sevdiği şekilde, küçük bir kaptaki ekstra turşu ile öğle yemeğini hazırlayan oydu. O, o oyalanırken dişlerini fırçalatıyordu. Onun saçlarını örüyordu — *birçok* çevrimiçi öğretici videoyu izledikten sonra — ve o da bu sırada sürekli gülümsüyordu.

O istikrarlıydı. Her zaman oradaydı. Bir zamanlar güvenemeyeceğimi düşündüğüm her şeydi.

Austin artık Wes için tam zamanlı çalışıyordu — resmi olarak kayıtlıydı. Çoğu gün saçında talaşla eve geliyor ve ekipteki erkekler arasında yaşanan

En son yaşanan dramları anlatıyordu. Bu işi seviyordu. Sadece işi değil, işin ardındaki amacı da seviyordu.

Geçen ay, özel bir güneş odası projesinden kalan malzemelerle, arka bahçede Winnie için küçük bir oyun evi inşa etmişti. Lavanta rengi boyadı, sarı bir kapı ve pencerelerin altına küçük çiçek kutuları ekledi.

Ona Sparkle Fort adını verdi ve orayı perilere dost bir bölge ilan etti.

Bazen geç saatlere kadar bir restorasyon çalışması üzerinde çalışırken, pencereden dışarı bakıp Austin'i arka verandanın merdivenlerinde otururken, Winnie'nin peri krallığının kurallarını sabırla dinlerken ya da köşeleri kıvrılmış kitaplarından birinden ona bir bölüm okurken görürdüm.

Çok küçük bir hayattı. En iyi şekilde sıradan bir hayattı.

Ama bizi sevme şekli — tam anlamıyla, şiddetle, hiç tereddüt etmeden — onu büyük hissettiriyordu.

Bulaşık bezini bıraktım ve ona yaslandım. "Birinci sınıfı çok iyi geçecek."

"Ha!" diye güldü. "Cadılar Bayramı'na kadar o okulu yönetecek."

Ona göz kırptım. "Bunu benden almış."

O güldü. "Elbette."

Austin'in Winnie'nin yardımcısı olmak için bıraktığı karıştırma kabını aldım ve krem şantinin kalanını karıştırmaya başladım.

"Biliyor musun," dedim, pastamızın hafifçe eğri büğrü kabuğuna bakarak, "Senin becerilerini aşağılamak istemem ama bu kabuk, kancayı olan bir korsan tarafından açılmış gibi görünüyor."

Winnie taburesinden nefesini tuttu. "Kaptan asla böyle bir şey yapmaz! Kanca eliyle çok hassastır!"

Austin incinmiş gibi görünmeye çalıştı. "Tarifi aynen uyguladığımı bilmeni isterim."

"Uh-huh." Kaşığı kaseye vurdum ve sııttım.

"Dikkatim dağıldı," dedi. "Biri en sevdiğim gömleğimi giyip buraya geldi ve konsantrasyonumu bozdu."

Ona yavaşça, abartılı bir bakış attım. "Öyle mi?"

O cevap veremeden, Winnie dramatik bir inilti çıkardı ve gözlerini kapattı. "Yine duygusal davranıyorsunuz."

Austin sırtıttı ve ona biraz un attı. "Biraz daha büyüyene kadar bekle. Duygusal olmak en güzel kısmı."

Winnie burnunu kırıştırdı ama tartışmadı. Pasta kalıbından parmağıyla dolma çalmakla meşguldü.

Dışarıda, açık pencerelerden esen bir rüzgar, broşürün köşesini dalgalandırdı ve vazodaki kır çiçeklerini hışırdatıyordu.

Verandadaki salıncak hafifçe gıcırdadı.

Austin'in taşındığımızda benim için yaptığı ilk şeydi —uzun bir iş gününün ardından bir akşam sürpriz olarak bulduğum, iki farklı yastık ve arkasında el yazısı bir notun bulunduğu bir şeydi: *Yavaş sabahlar, uzun sohbetler ve aradaki her şey için.*

Şimdi ona bakarken gülümsedim, burada ne kadar büyüdüğümüzü hatırlatacak kadar sallanıyordu. Daha ne kadar ilerleyeceğimizi.

Austin kolunu belime doladı. "Neden gülümsüyorsun? Ona Ne? yaslandım. "Sadece... her şey."

Bitmiş pastayı soğutma rafına koyduğum anda, arkamdaki ekran kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Brody'nin kamyonetini görüyorum galiba," diye bağırdı Austin verandadan. "Winnie! Git krallığının hazır olduğundan emin ol!"

"Zaten hazırladım!" diye bağırarak cevap verdi ve çıplak ayakları ve saç örgüleri uçuşarak yanımdan koşarak geçti. "Peri tahtı pırıl pırıl ve GİRİLMEZ."

Gülümsedim ve lavaboya dönerek ellerimdeki son kırıntıları yıkadım. Dışarıda, açık pencerelerden sıcak yaz havası içeri giriyor, uzaklardan gelen kahkahalar, kuş cıvıltıları ve uzun çimlerin arasında saklanan ağustos böceklerinin vızıltıları geliyordu.

Plak çalarda hafif bir müzik çalıyordu — eski ve hafif bir şey, ayaklarını sallayıp soğuk bir şeyler içmek istemenizi sağlayan bir şarkı. Mutfak şeker ve limon kabuğu kokuyordu. Veranda

Salıncak, dünyamızın bu küçük köşesindeki uğultuya eşlik eden tembel bir ritimle ileri geri sallanırken memnuniyetle inliyordu.

Ön kapı çalındı ve ardından tanıdık bir ses duyuldu. "Bana anahtarımı kullanmak zorunda bırakma," dedi Brody gülerek. "Senin anahtarın yok ki," diye cevapladı Austin, kapıyı açarak. Brody ona şakacı bir şekilde itti. "Henüz yok." Ellerimi silip onları karşılamak için dışarı çıktım.

Kit, Brody'nin arkasında duruyordu, elinde bir güveç kabı tutuyordu ve küpeleriyle uyumlu kiraz kırmızısı ruj sürmüştü. Wes onu takip ediyordu, yürüyüşü hâlâ biraz dengesizdi, ama artık daha kendinden emindi. Kız kardeşim Clara onun yanında yürüyordu, ona fısıldadığı bir şeye gülüyordu; yüzündeki ifade, daha önce hiç görmediğim kadar yumuşaktı.

Elodie, dev bir meyve kasesi tutarak, yanımdan geçerken dirseğini havada sallayarak geldi. "Sormayın. Levi bana sağlıklı şeyler taşımamı söyledi. Umarım bu geçici bir hevestir."

Levi arkadan geliyordu, hatırladığımdan daha da uzamıştı, yanında Cal vardı, ikisi de masadaki buz gibi limonataya gözlerini dikmişlerdi.

Elodie içeri girerken, ben eğilip fısıldadım, "Clara'nın burada olduğuna hala inanamıyorum."

Omzunu omzuma çarptı ve gülümsedi. "Ben de. Ama bu hoş bir şey, değil mi?"

Clara'nın şu anda durduğu verandaya baktım. Wes'in koluna dokunarak gülüyordu, Wes ise ona kızgınmış gibi davranıyordu.

"Evet," dedim. "Gerçekten öyle."

Ev hareketlilikle doluydu: kapılar açılıp kapanıyor, çıplak ayaklar ahşap zeminlerde koşuşturuyor, sandalyeler terasta sürünüyor. Rahat kucaklaşmalar, ikinci porsiyonlar ve kadehlerin şerefe kaldırılmasıyla çınlamaları vardı.

Pencereler sonuna kadar açıktı, yaz akşamının sıcaklığını içeri alıyordu ve esinti keten perdenin kenarını yakalayıp, sanki bütün ev nefes alıyormuş gibi hissettirecek kadar kaldırılıyordu.

Başarmıştık.

Mükemmel değil. Kolay değil. Ama tam anlamıyla.

Ve herkes buradayken, ev artık yeni gelmiyordu. Yaşanmış gibi geliyordu. Ev gibi geliyordu.

Son tabaklar lavaboya kondu. Dışarıda, ateşböcekleri verandanın korkuluğunun ötesinde tembel bir ritimle yanıp sönüyorlardı. Arkadaşların sohbetleri azalmış, müzik çoktan durmuştu. Artık sadece ikimiz vardık, yıllardır uyguladığımız bir ritüel gibi sessizce mutfakta dolaşıyorduk.

Austin, ben bulaşık bezine uzanırken elini belimin alt kısmına dokundurdu.

"İyi iş çıkardın," diye mırıldandım.

"Sen de," dedi ve omzuma bir öpücük kondurdu.

Dokunuşu uzun sürdü, eli gömleğimin eteğinin altına kaydı. Başparmağı, kendini tutamıyormuş gibi çıplak kalça kemiğime sürtündü.

O sıcaklık, aramızda her zaman canlanan o hafif, elektriksel titreşim, yeniden çiçek açtı. Tanıdık. Güvenli. Karşı konulmaz.

Bu.

Duvarlar değil. Verandadaki salıncak ya da dışarıdaki ızgaranın kokusu değil.

Burası evimdi.

Döndüm ve gözlerindeki bakışı yakaladım. Dünya sessizleştğinde ve sadece ikimiz kaldığımızda bana her zaman attığı o yavaşça yanan, ufukta fırtına kopacakmış gibi bakan bakış.

Aramızda bir şey geçti — sıcak ve sabit.

Ağzlarımız, anılar, özlem ve vaatlerden oluşan, yavaş ve kesin bir öpücükle birleşti.

Onun dudaklarında günün tadını alabiliyordum — kahkaha, limonata ve tarçınlı şeker.

Elleri kalçalarıma yerleşti. Benimkiler ise onun boynuna dolandı.

Daha sonra yeterince çabuk gelmedi.

Ev karanlık ve sessizdi.

Winnie film izlerken kanepede uyuyakalmıştı. Austin onu kalbimi sızlatan bir nezaketle yukarı taşıdı ve ben onların koridorda kayboluşunu izledim, yatak odasının kapısı arkasında yumuşak bir sesle kapandı.

O geri döndüğünde, ben çoktan yorganın altına girmiş, yan dönmüş, onun eski tişörtlerinden birini giymiş, başka hiçbir şey giymemiştim.

Kapının eşiğinde, kollarını kavuşturmuş, sanki hayatında istediği tek şey benmişim gibi beni izliyordu.

"Bütün gece orada öylece duracak mısın?" diye alaycı bir sesle sordum.

O mırıldandı ve yaklaştı. "Seni mahvetmek için yapabileceğim tüm yolları düşünüyorum."

Cildimin altında bir sıcaklık hissettim. Yavaşça oturdum, çarşaf bacaklarımdan kaydı. "O zaman göster bana."

Bu kadarı yeterliydi. Aç bir adam gibi odayı geçti.

Ağız benimkine çarptı, sıcak ve açgözlüydü, elleri çoktan gömleğimin altına girmişti. Öpücük derinleşti, dili benimkine dokundu, beni yastıklara doğru yönlendirirken boğazımdan bir inilti çıktı.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye boynuma doğru homurdandı. "Her lanet gün, Selene. Uyanır uyanmaz bacaklarının beni sardığını düşünerek sertleşiyorum."

Nefesim kesildi.

Gömleğimi sanki kutsal bir şey gibi, yıllardır açmak için beklediği bir hediye açar gibi çıkardı. Elleri dolaştı; avuç içleri, parmak uçları ve eklemleri, sadece onun dokunuşuyla bu kadar canlı hissedilen cildimi okşadı.

"Sen çok güzelsin," diye mırıldandı. "Bu vücut? Benim. Bu ağız?" Beni daha derin öptü. "O da benim." Sözleri müstehcen değildi. Hayranlık doluydu.

Uyluklarımdan arasına kayarken inledim. Acele etmedi, tadını çıkardı, yuttu, sanki beni yeniden öğreniyormuş gibi, oysa beni her santimini ezbere biliyordu.

Adı dudaklarımdan tekrar tekrar döküldü - yalvarış, övgü ve söz.

Sonunda içime girdiğinde, nefesim kesildi. Sanki evindeymiş gibi, alçak ve derin bir inilti çıkardı.

Vücudumuz yavaş ve çaresizce birlikte hareket etti, eski, hassas ve aç bir şeyi kovalıyordu. Beni her yerimden öptü, cildime müstehcen sözler fısıldadı, ta ki onun altında kendimi kaybedip titreyerek ve nefes nefese onun adını haykırıncaya kadar.

Sonra, çarşaflara dolanmış, uzuvlarımız birbirine karışmış, eli kalçamda tembel daireler çizerek uzandık.

Bana, bundan önceki başka bir hayat yokmuş gibi baktı. Kollarında, etrafımızda dağınık, güzel hayatımız ortaya çıkarken, fark ettim ki bazen en iyi sihir, peşinden koştuğun türden değildir.

Düşerken bizi yakalamak için bekleyen türden.

Selene ve Austin'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Çok özel bir bonus sahneyi [buradan](#) okuyun!

SONRAKİ: BENEATH THE FROST

Weston Vaughn her zaman odadaki en çekici erkek olmuştur. Ta ki kardeşimin hayatını kurtarana ve kazada bacağını kaybedene kadar. Şimdi, huysuz bir münzevi ve benim yeni oda arkadaşım.

Düğün günümde hayatım altüst olduğunda, küçük kasabamın en çok konuşulan skandalı haline geldim. Dedikodular dinene kadar ortalıkta görünmemek istiyorum, ama ailemle yaşamak imkansız gibi geliyor. Kardeşimin en yakın arkadaşının yanına taşınmak en iyi seçeneğim.

O benden yardım istemeyecek ve ben de reddedilmeyeceğim. Sorun şu ki, Wes'in bu huysuz tarafını seviyorum ve kurallarına rağmen onun için orada olmaktan keyif alıyorum. Yeni hayatına alışmaya çalışıyor ve sonunda özgüveninin yerle bir olduğunu itiraf ettiğinde, ben tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ben *pratik* bir bakıcıyım.

Geçici anlaşmamız, kaybettiği özgüvenini yeniden kazanmasını amaçlayan seksi, yasak derslere dönüşürken gerilim artıyor. Kendini kırılmış hissediyor, ama ben sadece sağlam bir tutumu ve küfürlü ağzı olan, karşı konulmaz bir adam görüyorum.

Kalbini duvarlarla çevirmiş, ama tek gereken, buzun altında yatanları görmeye istekli bir kadın.

Star Harbor Serisi'nin 3. kitabı *Beneath the Frost'u* [buradan](#) ön sipariş verin!

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okuyucularım, sizler dünyadaki en iyilersiniz. Her gün, hikayeler yazarak geçimimi sağlayabildiğim için inanılmaz derecede minnettar olarak uyanıyorum. Beklentilerinizi karşılamak (ve aşmak) her zaman benim için çok önemli. Bu yolculuğa benimle birlikte çıktığınız için teşekkür ederim.

Page, ekibe katılarak Lena Ekibini bir üst seviyeye taşıdığı için teşekkür ederim. Yaratıcı fikirlerin ve özenli uygulamaların eşsiz. Birlikte ne kadar uzağa gidebileceğimiz konusunda çok heyecanlıyım!

Vizyonumu anlayıp en güzel ve uyumlu kapakları tasarlayan kapak tasarımcım Cat'e çok teşekkür ederim. Modeller mi yoksa ihtiyatlılık mı daha çok sevdiğime karar veremedim, ikisi de o kadar iyi ki!

Beta okuyucularım Trinity ve Ashley'e, hikayelerimin parlamasına yardımcı olmak için her zaman zaman ayırdıkları için teşekkür ederim. Aynı sahneleri sevdiğimizi görmek çok hoşuma gidiyor ve yorumlarınız beni her zaman güldürüyor!

Stephanie, ters yaş farkı klişesini kafama sokmasaydın bu kitap olmazdı! Umarım hayallerinin her birini gerçekleştirmişlerdir.

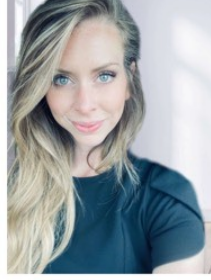
Dawn ve James'e, olağanüstü düzenlemeleri ve Selene gibi inanılmaz bir kadına layık, baş döndüren bir kahraman yaratmamda bana yardım ettikleri için ne kadar teşekkür etsem azdır. Görüşleriniz ve rehberliğiniz, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerli!

Kandi, Corinne, Elsie, Catherine ve diğer harika yazar arkadaşlarıma – sprint seanslarımız, planlama sohbetlerimiz ve genel olarak verdiğiniz destek olmasaydı, yazmak üzücü ve yalnız bir iş olurdu. Çılgın mesajlaşmalarımızı, rastgele sesli notlarımızı ve kafamızda yaşayan karakterlerin maalesef kurgusal olduğunu nazikçe hatırlatan uyarılarınızı seviyorum. Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşlarısınız.

Bağlantı kurmak ister misiniz? Facebook'ta Hendrix Heartthrobs'a gelin ve Lena ile gülün ve sohbet edin! Özel ön izlemeler, duyurular, özel içerikler ve genel şakalar hep orada oluyor.

[Bize katılın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan, *USA Today* ve Amazon'un en çok satan 5 çağdaş romantizm yazarıdır. Romantizme olan sevgisi, gizlice okuduğu müstehcen Harlequin kitaplarıyla başladı ve şimdi kendi ateşli küçük kasaba romantizm romanlarını yazıyor. Lena, içleri yumuşak olan güçlü alfa erkeklere, karşılık veren kahramanlara ve heyecan verici gerilime karşı zaafı vardır. Romanları, küçük kasaba ruhunu bolca heyecanla doldurur.

Yazmadığı veya yeni romanları okumadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp kurarken, balık tutarken ve baharatlı margarita içerken bulabilirsiniz!

Takılmak ister misiniz? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

LENA HENDRIX'İN DİĞER ESERLERİ

Star Harbor

Güneşi

Kovalamak

Düştüğümüzde

Donun Altında

Sullivanlar Bir

Bakış

Tek Dokunuş

Tek Şans Tek

Gece

Bir Tat (öncü roman)

Krallar

Sadece Bu Kez

Sadece Şansım

Sadece Aramızda

Aynen Öyle

Sadece Evet De

Kefaret Çiftliği Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

Chikalu

Şelalesi Seni

Bulmak Seni

Korumak

Seni Korumak
Seni Seçmek (orijinal roman)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

